

Giới thiệu Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* của tác giả TAnh7.

Truyện nói về một chàng trai trẻ độ 17, 18 bước vào. Gương mặt baby non choẹt thần nhiên không chút lo âu.

Anh mặc áo đồng phục của trường COB, tay bỏ vào túi, ánh mắt sắc lạnh thờ ơ hướng về phía chiếc ghế đồ đang quay ra ngoài cửa sổ. Đây là tòa cao ốc lớn nhất trong thành phố – trụ sở chính của tập đoàn World's, bá chủ thị trường Châu Âu.

“Con đến rồi.” Chàng trai trẻ nói, rồi lại im lặng. Anh là một người kiệm lời, nên sẽ không nhắc lại lần thứ 2 hay thêm bớt gì vào câu nói.

“Bắt đầu từ ngày mai ta sẽ đưa con lên vị trí phó tổng giám đốc của công ty”, một giọng nói đều đều vang lên, nhưng chiếc ghế vẫn không xê dịch, “để đưa con lên được vị trí này ta đã tốn không ít công sức, đây là cơ hội lớn của con để thể hiện mình xứng đáng là người thừa kế tập đoàn. Hãy làm cho tốt.”

Câu nói vừa dứt, chàng trai liền quay người bước đi mà không nói một lời nào. Khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười nửa miệng.

Anh ra khỏi tòa nhà đồ sộ, bước lên chiếc Ferrari màu đen đời mới nhất và phóng như bay ra đường.

Là truyện teen mang mô típ khá phổ biến nhưng chưa bao giờ ngừng sốt các bạn ạ. Đừng bỏ qua nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gặp Mặt

Cánh cửa phòng cột kết nặng nề nhích từng chút một nhường đường cho thân hình cao to vạm vỡ đang đứng ngoài.

Một chàng trai trẻ độ 17, 18 bước vào. Gương mặt baby non choẹt thần nhiên không chút lo âu.

Anh mặc áo đồng phục của trường COB, tay bỏ vào túi, ánh mắt sắc lạnh thờ ơ hướng về phía chiếc ghế đồ đang quay ra ngoài cửa sổ. Đây là tòa cao ốc lớn nhất trong thành phố – trụ sở chính của tập đoàn World's, bá chủ thị trường Châu Âu.

“Con đến rồi.” Chàng trai trẻ nói, rồi lại im lặng. Anh là một người kiệm lời, nên sẽ không nhắc lại lần thứ 2 hay thêm bớt gì vào câu nói.

“Bắt đầu từ ngày mai ta sẽ đưa con lên vị trí phó tổng giám đốc của công ty”, một giọng nói đều đều vang lên, nhưng chiếc ghế vẫn không xê dịch, “để đưa con lên được vị trí này ta đã tốn không ít công sức, đây là cơ hội lớn của con để thể hiện mình xứng đáng là người thừa kế tập đoàn. Hãy làm cho tốt.”

Câu nói vừa dứt, chàng trai liền quay người bước đi mà không nói một lời nào. Khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười nửa miệng.

Anh ra khỏi tòa nhà đồ sộ, bước lên chiếc Ferrari màu đen đời mới nhất và phóng như bay ra đường.

sáng hôm sau

Giờ học đã bắt đầu từ nửa tiếng trước mà cả cô giáo lẫn “đại ca” kiêm hotboy của trường, Min Jihoo vẫn chưa đến. Cả lớp đang ồn ào bàn tán thì cánh cửa phòng đột nhiên bay đến đập vào tường cái rầm làm ai cũng giật mình ngơ ngác.

Một chàng trai bước vào, gương mặt baby điển trai trông thờ ơ lạnh lẽo, mái tóc màu nâu hạt dẻ bù xù, quần áo xộc xệch, dáng người cao to vạm vỡ và đôi mắt sắc bén lừa tình. Đó là thiếu gia của tập đoàn World's, hotboy trường COB và là đầu gấu đứng đầu Tứ Vương Hội. Theo sau anh là 1 đoàn tùy tùng gồm 3 người con trai với 3 sắc thái khác nhau.

Jihoo tiến đến cuối lớp, ngồi xuống chiếc bàn gần cửa sổ và... ngủ.

5 phút sau cô chủ nhiệm bước vào, cùng 1 người con gái.

“Xin lỗi do có việc bận nên tôi đến hơi trễ. Đây là bạn học mới của chúng ta – Hirugashi Miu.”

Jihoo vẫn gục mặt trên bàn mà ngủ, nào có hay trên bục giảng có 1 đôi mắt trong veo như mặt hồ không gợn sóng đang hướng về phía anh...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Búp Bê Không Biết Cười

Jihoo lần đầu tiên bị đánh thức bởi... một mùi hương lạ mà ngọt ngào. Cũng phải thôi, ngày nào hán cũng chỉ ngửi mùi máu, tiền và thức ăn cơ mà.

Đôi mắt khẽ hé mở thăm dò tình hình bên ngoài thì... đập vào mắt anh là một người con gái có mái tóc màu vàng bạch kim dài ngang hông, cả người toát lên khí chất thanh nhã. Tay chống cằm, đôi mắt trong veo lơ đãng nhìn lên bảng. 2 cánh môi mảnh màu tím khép hờ, dáng người nhỏ nhắn, mảnh mai. Bộ đồng phục ôn sát thân thể lộ những đường cong quyến rũ. Cô sở hữu làn da trắng mịn không tì vết và gương mặt hình trái xoan đầy đặn. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng cô đã đẹp một cách rực rỡ nhất, hút hồn nhất, vẻ đẹp có thể sánh ngang với nữ thần tình yêu và sắc đẹp Aphrodite.

Ánh mắt Jihoo khẽ dao động trong tích tắc khi bắt gặp Miu.

“Đây là chỗ để cặp của tôi. Cô đi ra chỗ khác mà ngồi.”

Khó chịu vì bị đánh thức, Jihoo bực dọc lên tiếng. Hán không quen ngồi chung với ai cả, chỉ thích ngồi một mình nên chiếc bàn đã đóng 1 lớp bụi dày từ khi hán đến trường.

Miu nhẹ nhàng quay người lại, dùng cặp mắt trong veo như mặt hồ đóng băng nhìn thẳng vào hán. Jihoo khẽ rùng mình, một phần vì nhìn kĩ cô còn đẹp hơn cả nữ thần, một phần vì ánh mắt ấy trông thờ ơ mà đanh thép quá chừng.

“Dậy rồi à?” – đôi môi mảnh xinh xắn khẽ mấp máy.

“Đây là chỗ của cặp của tôi.” – đây là lần đầu tiên hán phải nói lại lần thứ 2. Máu nóng đã bắt đầu bốc lên ngùn ngụt.

“Vậy sao?” – Miu cười nhẹ, rồi quay qua chiếc cặp – “tôi ngồi ở đây nhé :)”

Jihoo sững người. Cô ta có bị khủng không nhỉ?

“Nếu cô bị tự kỉ thì tôi không nhiều lời nữa. Dọn qua chỗ khác mà ngồi.” – Jihoo nhếch môi, giọng nói có phần khinh bỉ.

“Tôi ngồi chỗ của chiếc cặp của anh chứ không ngồi chỗ của anh nên tôi không việc gì phải nghe anh cả. Im lặng đi tôi đang nghe giảng”

“Này cô có bị điên không vậy? Chỗ của chiếc cặp của tôi cũng là chỗ của tôi. Cô biến ra chỗ khác mà ngồi.”

Hán bắt đầu mất bình tĩnh.

“Cái lông của cái áo của anh không phải cái lông của anh nên chỗ của chiếc cặp của anh không phải chỗ của anh.”

Cô ngoan cố đáp trả, mặt thì thờ ơ nhưng cô đang rất cố gắng để nhin không bật ra tiếng cười. Tuy vậy trông lớp đã có vài tiếng rúc rích phát ra. Jihoo ơi là Jihoo, lớp 11 rồi chứ còn nhỏ tuổi gì đâu, Miu đã biết về tính bá đạo của tên thiếu gia này nhưng không ngờ hán lại trẻ con đến thế. Thật là...

Jihoo đứng phắt dậy, đập ghế, mặt hầm hầm tiến ra khỏi lớp trước những gương mặt tái mét của mọi người. Han-yu lắc đầu ngao ngán, dõi theo bóng dáng đang khuất dần của đại ca.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hôn Phu

Tối đó

“Em đi gặp hôn phu của mình mà chị cũng đi theo luôn sao?” – một giọng nói trong trẻo cất lên.

“Thôi nào, chị chỉ muốn xem chồng tương lai của em gái mình như thế nào thôi mà :)” – Miu nhỏ nhẹ nói – “Hơn nữa nhà hàng này chị chưa ăn bao giờ. Đi thử luôn cho biết.”

Trong xe, 2 cô gái lại im lặng.

Một người tóc vàng bạch kim, gương mặt mộc chỉ đánh lớp phấn nhẹ hoàn hảo đến từng đường nét. 2 cánh môi son màu anh đào khép hờ. Tay chống cằm, đôi mắt trong veo lơ đãng nhìn ra cảnh vật đang chuyển động một cách đáng kinh ngạc bên ngoài cửa kính xe. Cô mặc chiếc đầm xoè dài ngang đầu gối, màu trắng, trên đầu cài 1 chiếc nơ cũng màu trắng. Tay đeo nhẫn và đồng hồ, trên cổ là 1 sợi dây mảnh bằng bạc, mặt dây chuyển hình thiên thần bằng ngọc. Toàn thân Miu toát ra vẻ đẹp tao nhã cùng mùi nước hoa nhẹ nhàng.

Người con gái còn lại tóc màu nâu hạt dẻ, được uốn xoăn phồng lên. Đôi môi tô son đỏ, má đánh hồng, móng tay được mài giữa cẩn thận và son bóng. Cô mặc đầm đỏ ôm sát thân và đôi giày cao gót màu đen khoảng 5 phân. Khuôn mặt tròn trĩnh xinh xắn tỏ vẻ khó chịu.

2 người con gái trẻ măng nhưng lại sở hữu vẻ đẹp của đại mỹ nhân. Mỗi người một vẻ, mỗi người một sắc thái. Người thì rực rỡ như ánh mặt trời, người thì trầm trầm như trăng đêm rằm. Một người gương mặt thờ ơ, dịu dàng, người kia thì khó chịu và trau chuốt. Nhưng nữ thần thì vẫn là nữ thần, sắc đẹp của nữ thần vẫn luôn hơn người. Sắc đẹp của Miu rực rỡ theo cách dịu dàng, trầm trầm, làm người khác lạng người tuy không hề trau chuốt mấy.

Chiếc BMW chậm dần rồi ngừng hẳn trước một nhà hàng nằm giữa lòng trung tâm của thành phố. Cô gái có chiếc váy đỏ bó sát điệu đà bước xuống xe rồi từ tốn đi vào nhà hàng. Chẳng hiểu vì lý do gì, Miu vẫn nấn ná mà chưa chịu bước vào.

“Con đến trễ gần 10 phút đấy Mía” – một người đàn ông trung niên dáng người cao to, vạm vỡ và gương mặt nghiêm nghị bước ra.

“Con xin lỗi, thưa cha. Đường đông quá.”

Ánh mắt ông khẽ đảo qua một lượt nhà hàng như đang tìm kiếm ai đó.

“Chị con đâu rồi Mía?”

Gương mặt Mía khẽ nhăn lại tỏ vẻ khó chịu.

“Con đến rồi. Xin lỗi vì đã để cha phải đợi lâu.” Từ lúc nào, Miu đã đứng đằng sau Mía mà cô nàng chẳng hề hay biết.

Không khí trong quán dần chùng xuống từ khi người con gái mặc váy trắng bước vào.

Gương mặt người đàn ông dần ra, ánh mắt dịu dàng hiếm thấy nhìn đứa con gái đầu của mình.

“Thôi không sao đâu,” – ông cười nhẹ – “mọi người đang chờ ta đấy, nhanh nào.”

Miu nhẹ nhàng nắm lấy tay em và nở nụ cười.

“Đi nào. Chị mong em sẽ lấy được người tốt.”

Mía cười nhạt rồi nhẹ nhàng buông tay chị và bước đi. Trong đôi mắt thờ ơ của Miu thoáng chút buồn.

Chính giữa căn phòng V.I.P là một chiếc bàn tròn nhỏ, làm bằng thủy tinh lạnh ngắt. Xung quanh chiếc bàn là 5 cái ghế tựa lót bông màu vàng kem sang trọng. Trên 2 chiếc ghế trong số 5 chiếc, đang ngự trị 2 người đàn ông sang trọng. Một người đứng tuổi, các nếp nhăn hiện rõ trên gương mặt nghiêm nghị. Một người là thanh niên, gương mặt non choẹt điển trai, không cảm xúc như bức tượng sáp. Cả 2 đều mặc đồ vest sang trọng và đều toát lên một khí chất lạnh lùng, giàu sang.

Trên trần nhà là chùm đèn pha lê lớn chiếu nhưng tia sáng màu vàng rực rỡ. Đối diện với cửa ra vào là cánh cửa sổ kéo dài từ nền nhà đến trần nhà, từ đây có thể nhìn rõ toàn thành phố Seoul về đêm. Căn phòng im ắng đến rợn người, chỉ có tiếng máy điều hoà thổi phà phà.

Bỗng cánh cửa gỗ bật mở, một người đàn ông trung niên và 2 người con gái trẻ măng bước vào.

Jihoو thoáng giật mình khi thấy người con gái mặt váy trắng, và Miu cũng vậy. 2 ánh mắt vô tình chạm nhau làm 2 con tim lỡ một nhịp đập.

“Chủ tịch Jong, đã để ngài đợi lâu rồi” – Miu khẽ ngược nhìn cha mình, vói vẻ mặt giả tạo thường thấy khi cô và ông đi gặp đối tác.

“Ông nói quá rồi, chủ tịch Hirugashi à” – từ phía bên kia bàn, người đàn ông đứng dậy, vói tay qua để bắt tay ông Jong.

“Gọi tôi là Hiru là được rồi. Trước sau gì cũng là xuôi già, ta không cần khách sáo.”

Khi ba con người vừa bước vào đã an phận xong xuôi trên ba chiếc ghế còn lại, ông Jong lại lên tiếng.

“Đây là 2 người con gái của tôi, Hirugashi Miu và Hirugashi Mia.”

“Quả là tuyệt sắc giai nhân. Con trai tôi lấy được một trong hai quả là phúc phận.” – ông quay sang Miu – “đây là thần nữ Miu sao. Quả đúng với lời đồn, tuổi nhỏ mà sắc đẹp đã nghiêng nước nghiêng thành.”

“Bác quá lời rồi”

“Tôi cũng có nghe qua về cô, búp bê Aphrodite*. Giờ mới được gặp mặt, tôi là Jihoo.” – Jihoo đưa bàn tay ra. Miu nhẹ nhàng nắm lấy.

(*Aphrodite là tên của nữ thần tình yêu và sắc đẹp)

“Tôi tên Miu, rất vui được gặp anh. Sau này, xin anh chăm sóc tốt cho em gái tôi giúp tôi.”

Jihoo ngạc nhiên lắm. Cứ tưởng Miu sẽ là vợ của mình, ai ngờ...

“Chào anh. Em là Mia, hân hạnh được gặp.” – Mia nở một nụ cười tươi tắn nhìn hôn phu của mình. Trong lòng cô giờ đây ngập tràn niềm hạnh phúc. thật sự, cô đã yêu người chồng chưa cưới của mình ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“Tôi cũng vậy” – Jihoo thờ ơ đáp, gương mặt lại quay về với vẻ lạnh lùng thường thấy.

Tuy ngoài mặt lạnh nhưng trong lòng anh ngổn ngang cảm xúc. Không phải là rung động, không phải là tình yêu, không phải vui mừng cũng như phiền muộn, chỉ có một chút... tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Làm Quen

sáng hôm sau

Hôm nay Jihoo đi học sớm hơn thường ngày. Vừa mới bước vào lớp, hắn đã bắt gặp hình dáng thân quen đang ngồi thờ thẩn nhìn ra cửa sổ. Miu không ngồi ở chỗ để cặp của hắn nữa mà... chuyển sang ngồi luôn chỗ của hắn.

Hắn tiến đến kế bên cô, để phịch chiếc cặp xuống bàn.

“Yo! Chị dâu đến sớm vậy”

Miu giật mình, nhẹ nhàng quay người lại, mỉm cười với hắn, nụ cười làm rung động hàng triệu người đàn ông chỉ đủ làm hắn ta nghĩ, cô thật đặc biệt.

“Chào.”

Jihoo đặt phịch thân hình to lớn xuống chiếc bàn cạnh Miu, khẽ liếc đôi mắt tò mò qua cô.

“Nể tình cô là chị dâu tương lai, tôi nhường lại cho cô chỗ đó đó.”

“Uhm Thanks.”

“...”

“...”

“...”

Chưa bao giờ Jihoo lại cảm thấy ngọt ngào và khó chịu như lúc này. Hắn chưa bao giờ nói nhiều như vậy và cũng chưa có đứa con gái nào lại trả lời hắn một cách thờ ơ như thế. Đây là lần đầu tiên, à không là lần thứ 2 hắn muốn nói chuyện với một ai đó.

“Áááá!!!!”

Bỗng một tiếng hét vang lên làm cả 2 pho tượng kia giật nảy mình. Không biết tự bao giờ Jun đã đứng bên cửa ra vào, mắt chữ A miệng chữ O, lắp ba lắp bắp nói không nên lời:

“Đ.. đại...ca...h...ôm...nay...đ...đi...họ...c...sóm.....”

Như người say rượu, cậu chàng nghiêng nghiêng ngã ngã đi lại chỗ ngồi của Jihoo và gí sát mặt mình vào mặt cậu chàng.

“Không thể nào!!!” – cậu ta hét lớn – “không thể như thế được! không thể! không thể...”

Jihoo đơ người. Một giây... Hai giây... Ba giây... Anh trừng mắt liếc nhìn tên khủng kia bằng ánh mắt đe dọa và khinh bỉ nhất có thể, nhưng dường như chàng trai ấy vẫn chẳng thêm để ý.

“Jihoo à! Tớ yêu cậu bằng cả tình yêu chân thành nhất của một con người! Tớ đã cùng cậu vào sinh ra tử, cùng cậu nói cười suốt bao nhiêu năm trời... Tớ nhớ những khoảnh khắc chúng ta cời trống tắm mưa cùng nhau lúc nhỏ. Nhớ những lần cậu cười với tớ và nói cậu yêu tớ biết bao... Cậu... cậu thay đổi rồi... cậu không còn như xưa nữa... cậu... cậu...”

Bây giờ không chỉ mình Jihoo đơ mặt ra mà Miu cũng lặng người... Tên khủng này ở đâu chui ra thế không biết...

Jihoo lườm tên nhóc kia đầy lạnh lẽo, tiện thể cầm luôn cuốn tập trên bàn chơi thắng vào đầu tên ấy. Jun nhanh nhẹn né tránh, rồi ngồi chồm hồm dưới đất giương đôi mắt to tròn long lanh vô (số) tội nhìn đại ca lạnh lùng của mình.

Jihoo tức đến chết với thằng nhóc này mất.

Bên cạnh Miu khúc khích cười.

“Hello người đẹp. Tớ là Nhật Minh, còn kia là Han-yu, đều là bạn của Jihoo.”

“Xin chào.”

Chẳng biết từ lúc nào Nhật Minh đã có mặt ở trong lớp, vừa nói anh vừa chỉ vào người con trai có mái tóc nâu đen, dáng người cao to đang đứng tựa lưng vào bàn cách Miu vài bước chân.

Han-yu mỉm cười gật đầu chào cô, Miu cũng nhẹ nhàng gật đầu chào đáp lễ.

Tên khủng đang ngồi chồm hồm dưới đất kia nghe động liền đứng phắt dậy liến thoắng một hồi:

“A chào búp bê :) xin lỗi hồi nãy quá bất ngờ trước sự thay đổi chóng vánh của lão đại mà tôi quên mất cô :) tôi là Jun. Tôi gọi cô là Miu nhé? :)”

“Vâng cứ tự nhiên :)”

Từ nãy đến giờ Jihoo vẫn ngồi im như tượng, lặng lẽ lắng nghe cuộc đối thoại giữa cô và đám đàn em.

Bỗng chuông vào tiết vang lên. Jun, Han-yu và Nhật Minh lật đật tiến về chỗ ngồi.

Jihoo gục xuống bàn, đôi mắt lạnh lùng khép lại.

Cứ như vậy, Jihoo ngủ trong lớp học cả một buổi sáng.

Khi dạ dày sôi ùng ục biểu tình lần thứ mười chín, Jihoo mắt nhắm mắt mở mới chịu nhúc nhích ngồi thẳng dậy.

Đáng ghét! Cánh tay mỏi nhừ và tê rần, lưng và eo thì ê ẩm, còn cổ thì cứng ngắc lại như bị hoá đá. Hắn làm rầm rên ri thêm một hồi rồi lại nằm gục xuống bàn.

“Năm ngủ không đúng tư thế, đau nhức là chuyện bình thường, còn có hại cho sức khoẻ nữa đấy.” – giọng nói nghe quen quen dịu dàng cất lên.

Hắn giật mình, vội mở mắt nhìn.

Ánh nắng màu đỏ buồn của chiều hoàn hôn len lỏi qua ô cửa kính, luồn vào lớp học, hắt lên gương mặt trắng trẻo xinh đẹp. Miu đứng dựa vào bàn, 2 tay bỏ đằng sau lưng, đôi mắt to mở tròn mớ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng nở nụ cười mãn nguyện.

“Sao cô còn chưa về?” – giọng nói lạnh tanh đều đều vang lên như muốn đuổi người còn lại ra khỏi phòng. Không biết thể hiện tình cảm là một nhược điểm của hắn, đó là lí do mọi người hay nói hắn khó gần. Nhưng thật sự, hắn đang quan tâm cô.

“Đi ăn ramen không? Tôi biết một quán rất ngon gần đây.” – Miu nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn hắn và mỉm cười, câu trả lời chẳng khớp mấy với câu hỏi. Hắn cũng chẳng thêm nói gì nữa, lặng lặng ôm tập sách và đi theo cô.

Khi đèn đường đã được thắp sáng, lần trong dòng người tấp nập ngược xuôi là một đôi nam nữ mặc đồng phục của trường COB. Trong khi người con trai to cao toát lên sự ngang ngược, bướng bỉnh thì cô gái đi bên cạnh trông rất nhẹ nhàng và tao nhã. Trên tay mỗi người cầm một cái hotdog nóng hôi,

thơ thần bước đi.

Cô vốn mời hân đi ăn ramen, thế nhưng đến trước tiệm quán thì hân lại kéo tay cô qua gian bán hotdog kế bên mà mua mỗi người một cái. Thật là hết nói nổi với tên thiếu gia sáng nắng chiều mưa này mà...

“Này” – sau một hồi im lặng, Jihoo lên tiếng.

“Hm?”

“Tại sao hôn phu của tôi không phải là cô mà là em cô?”

Miu khẽ giật mình. Đôi mắt phủ đầy hơi sương hơi chùng xuống đôi chút.

“Mẹ tôi ngày xưa lúc mới vừa sinh tôi ra đã đính hôn cho tôi và con trai của bá tước Amer”

“...”

“...”

“Vậy là cô cũng có hôn phu?”

“uhm”

Cả hai con người lại trở về với sự lạnh lùng, ít nói thường thấy của mình. Hai đôi chân cùng nhau sánh bước qua rất nhiều con đường, phố xá.

“Này, anh ăn xong chưa?”

“Rồi. Có gì không?”

“Cổng tôi đi.”

Hả?

“Nếu cô mệt rồi thì tôi kêu xe về”

“Tôi bị say xe”

Jihoo dừng bước. Ánh mắt sắc lạnh hướng về phía đối phương. Ngày nào cô ta cũng đi học bằng xe, đi đi về về, còn đi chơi vòng vòng nữa mà bảo say xe á?? Thật là...

Nhận thấy đối phương đang nhìn mình bằng con mắt... không thể đáng sợ hơn, Miu chỉ chấp hai tay sau lưng và cười nhẹ.

Trong lòng hân biết chắc chắn cô đang nói dối và lợi dụng hân cho mục đích riêng, thế nhưng đôi chân hân vẫn phản chủ và từ từ quỳ xuống đất. Dáng người nhỏ bé mảnh mai nhẹ nhàng bước đến và leo lên tấm lưng rắn chắc của hân. Jihoo đứng dậy một cách nặng nề, tay bỏ ra sau trông chừng cô té.

Hai đôi chân mới nãy còn sánh bước cùng nhau nhưng giờ chỉ còn một đôi chân giáng từng bước nặng nề xuống mặt đường lạnh.

Hân công cô đi từ con đường này đến con đường khác, từ phố này đến phố kia, cho tới khi chỉ còn vài người lác đác trên phố, sương dần phủ xuống những chiếc lá nhỏ mỏng manh, cho tới khi hân cảm giác đôi tay cô không còn ôm cổ hân nữa mà buông thõng xuống, đầu cô nhẹ nhàng ngã lên bờ vai to lớn của hân.

Cô chìm vào giấc ngủ rồi. Trời đã về khuya, không khí lạnh dần. Hân nhẹ nhàng đặt cô xuống ghế đá như sợ sẽ làm người con gái ấy tỉnh giấc, rồi hân rút điện thoại ra và gọi cho tài xế của cô. Xong việc, hân lại bế cô lên, ôm cô trong vòng tay rắn chắc của mình.

Không lâu sau, một chiếc Maybach trắng tiến tới. Hân đặt cô vào trong xe, và cứ đứng đó nhìn mãi cho đến khi chiếc xe khuất bóng hân.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Những chiếc xe đua đời mới và xe mô tô phân khối lớn rò ga ầm ỉ, lao vút đi trên con đường tấp nập người qua lại, đại náo cả một góc phố vốn đã chẳng yên tĩnh gì.

4 chiếc ferrari và một đoàn quân xe mô tô đằng sau dừng lại trước sòng bạc quán bar lớn nhất nhì trong thành phố. Lập tức gần mười mấy tên bảo vệ mặc vest đeo kính đen của sòng bạc bước ra dàn hàng đứng chào một cách cung kính nhất.

“Kính chào thiếu gia Han-yu” – cả hàng người đồng thanh.

Sòng bạc này thuộc sở hữu của đại gia đình tiểu thiếu gia Han-yu, một gia tộc có quyền thế tại Seoul.

Bốn người, Jun, Nhật Minh, Han-yu và Jihoo bước vào quán, theo sau là đám đàn em khoảng 30 tên. Đa số đám người kia vào quán là chia nhau ra đánh bài, bốn vị đại ca tai to mặt lớn thì bước vào quán bar.

Han-yu từ tốn đẩy cánh cửa bằng gỗ ra, không khí tràn ngập mùi rượu và tiếng nhạc xập xình liên vang lên. Đám đông bên trong đang nhảy nhót loạn xạ khắp nơi. CHi toàn cầu âm cô chiều được cung như trứng, hững như hoa.

Người quản lý đưa bốn người họ đến một căn phòng V.I.P tốt nhất nằm trên tầng, có thể nhìn được toàn cảnh những con người đang nhảy nhót thác loạn ở dưới. Chiếc ghế Salon được bọc bằng da thú nằm chính giữa choáng hết không gian của căn phòng nhỏ này.

Jihoo thả phịch người xuống ghế, nhàn nhã cầm li rượu trên bàn nhấp một ngụm nhỏ.

“Đã giải quyết xong đám bên trường Misora chưa?” – hấn lên tiếng.

“Rồi. Chỉ cần cử khoảng 20 đứa qua là bọn nó đầu hàng ngay. Đã yếu mà còn ra gió. Đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Ngồi đối diện với Jihoo, Nhật Minh cười khẩy đáp. Anh có gương mặt góc cạnh cùng đôi mắt màu nâu và đôi lông mày rậm. Thân hình cao to vạm vỡ, những bắp tay cuộn cuộn. Ngày còn học cấp II, anh chơi cho đội tuyển bóng rổ của trường và là đội trưởng. Trong bốn chàng trai cầm đầu Hội Tứ Vương, anh là người menly nhất và khỏe nhất.

“Tốt lắm. Các cậu nghỉ ngơi đi chuẩn bị chinh phạt sòng bạc Night ở đường XXX đi là vừa”

Jihoo nhếch miệng hài lòng

*Crộp... crộp...

Trong căn phòng V.I.P nhỏ, bên cạnh những phần tử tham mưu bàn tính chuyện lớn thâu tóm địa bàn thì lại có một tên khùng đầu óc thơ ngây đại khờ an nhiên tự tại cầm bịch bánh ăn ngon lành, vừa ăn vừa cầm lên tên phục vụ đứng cạnh tại sao quán bar lớn thế này mà lại không bán sữa? (???)

“Nè Han-yu. Cái quán bar lớn thế này mà bánh cũng chả có, sữa cũng không bán mà nước trái cây cũng không. Thật là sơ sài, sơ sài hết sức...”

Jun nhăn nhó phàn nàn với Han-yu, đôi chân mang giày thể thao nhịp nhịp xuống mặt sàn gỗ.

Han-yu vẫn giữ nguyên vẻ trầm tĩnh thường ngày của mình. Đôi mắt đen lim dim, cặp lông mày nhíu lại, tấm lưng to lớn vạm vỡ ngã vào tấm da ghế một cách thoải mái, một tay buông thõng, tay kia đưa lên chống cằm. Anh mặc áo thun trắng ôm sát người và quần jeans lửng, chân mang dép lười.

Nhật Minh nhìn cái tên lúc nào cũng như vừa rót xuống Trái Đất ấy, lắc đầu. Mặc cho tên khùng Jun kể bên cứ lải nhải phàn nàn quán bar này thế nọ, thế kia, tên đó vẫn cứ thờ ơ nằm ngủ.

Han-yu là người anh em chí cốt của Jihoo, đã theo hấn xông pha chiến trường từ hồi 14 tuổi. Han-yu từ nhỏ cho đến 12 tuổi đã được cha gửi lên núi sống với sư phụ, tập luyện võ công. Trên đất Seoul này khó có người nào có thể đánh bại Han-yu. Nghe nói, Jihoo cũng từng thất bại khi tuyên chiến với Han-yu.

Tuy vậy Han-yu lại rất ít khi đánh nhau, chỉ toàn nằm ở nhà và ngủ (==). Tính làm làm lì lì ít nói, nhiều khi chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Phan Han-yu này là vũ khí bí mật đặc biệt tối tân của Tứ Vương. Anh sống khép kín và là một con người bí ẩn.

Tên khùng Jun sau một hồi huyền thuyên không ngừng nghỉ cũng cảm thấy mệt nên đành dừng chương trình phàn nàn lại. Trong không gian ồn ào huyền náo của quán bar, bốn người con trai lại im lặn, Hòa vào tiếng nhạc xập xình bên ngoài là...tiếng ngáy của Jun sau khi đã nốc hết một li rượu đầy do quá khát...

“Reng... Reng... Reng...”

Chiếc điện thoại cầm ứng trong túi quần Jihoo vang lên những hồi chuông đều đều khó nghe.

“Bố”

“Năm giờ chiều nay ta mời con dâu tương lai cùng chủ tịch Jong đến biệt thự Bever trên đồi ăn tối. Ta không muốn con đến trễ.”

“Con biết rồi.”

*tút...turut...turut...

“Chuyện gì sao?”

“Cuộc hôn nhân ngu ngốc” – Hấn cầu nhậu.

“Mấy giờ?”

“Năm. Khi thật, còn chưa đến 30’ ”

“Vậy thì đi nhanh đi. Tụi này không tiền nhè” – Nhật Minh đáp nhẹ.

Chẳng nói chẳng rằng, hấn đứng dậy và bỏ đi thẳng. Nhật Minh nhìn theo cái bóng cao lớn ấy, rồi lại nhìn sang hai thằng bạn một đứa thì đang ngáy khò khò một đứa thì lim dim, lắc đầu ngao ngán...

Tiếng gió vù vù và tiếng động cơ rít lên trong màn đêm yên tĩnh của núi rừng. Chiếc xe ô tô rướn về phía trước, chạy hết tốc lực, xé toạc không khí. Cho dù đường lên đồi quanh co sỏi đá, chiếc xe ấy dường như vẫn không có ý định giảm tốc độ.

Chiếc xe dừng lại trước một ngôi biệt thự sơn trắng tào nhã, rộng lớn. Từng ngọn cỏ in bóng xuống mặt đường đá, đong đưa theo chiều gió. Chính giữa khuôn viên có một đài phun nước cao gấp đôi người đàn ông bình thường, từng giọt nước bắn lên không trung rồi rớt xuống mặt nước kêu lóc tóc.

Hấn từ tốn mở cửa xe và bước xuống, men theo con đường lát đá tiếng về phía cổng chính của ngôi biệt thự.

“Cậu chủ đã đến. Khách đã tới, ông chủ đang chờ cậu chủ trên sân thượng. Mời đi theo tôi” – một cô người hầu chạy ra đón đả chào hỏi. Hai tay đút túi quần, hấn lững thững theo chân chị hầu bước vào thang máy.

Đến tầng năm, thang máy dừng lại. Hấn thong thả bước ra, không quan tâm rằng mình đang đi trễ.

Hấn đẩy tấm cửa kính và bước ra một khuôn viên khá rộng và thoáng mát hengoài trời. Chính giữa khuôn viên được kê một chiếc bàn đá lớn, xung quanh là bốn chiếc ghế tựa làm từ đá đã được mài nhẵn, trên mỗi chiếc ghế có đặt một tấm đệm bông.

Hấn bước đến chiếc bàn, kéo cái ghế đá nặng trĩu ra mà không tốn nhiều sức lực.

“Xin lỗi con đến trễ” – hấn nói với giọng điệu bất cần và mà gương mặt không chút thờ ơ. ”

Xung quanh chiếc bàn bày biện đầy đồ ăn, ba con người trông cao quý và sang trọng đang cười cười nói nói. Và khi Jihoo bước vào, chủ tịch Jong hạ chiếc nĩa xuống, gương mặt đang tươi cười tối sầm lại, hai tay đan chéo vào nhau.

“Con biết con đến trễ bao lâu không?”

“Thôi chủ tịch Jong đừng nóng. Trước sau gì cũng là người một nhà, không cần khách sáo.”

Mia nhẹ nhàng lên tiếng. Hôm nay cô nàng diện một chiếc đầm màu cam đỏ dài ngang gối, cổ đeo chuỗi ngọc trai lấp lánh. Bữa tiệc này, cô nổi bật nhất.

Câu nói của con dâu tương lai phần nào làm ông người ngoại. Chủ tịch Hirugashi lại cầm nĩa lên và tiếp tục trò chuyện.

Hai vị chủ tịch đều mặt đồ vest sang trọng, thắt caravat. Tiểu thư Mia thì vận chiếc đầm màu nổi rực rỡ và tào nhã. Còn Mìn Jihoo thì... áo sơ mi trắng chưa cài hết khuy, quần jeans đơn giản và đôi giày nha đã được đánh bóng. Trông hấn còn tẻ hơn cả người làm trong nhà, nhưng cả người hấn toát lên vẻ ương ngạnh bướng bỉnh và cao sang làm người khác khi không cũng phải nể sợ.

Dù ngoài trời gió thổi lồng lộng và không khí khá trong lành do nơi đây nằm trên đồi nhưng Jihoo vẫn thấy ngột ngạt đến mức khó chịu. Những nụ cười xã giao và phép lịch sự giả tạo làm hấn buồn nôn. Jihoo đứng bật dậy làm chiếc ghế đá bay ra xa, cha hấn và hai người khách quý hoá kia cũng ngạc nhiên không kém.

“Xin thứ lỗi”

Jihoo quay người bước đi sau khi ném cho hai vị chủ tịch cao quý cùng người vợ tương lai một câu nói lạnh lùng. Chủ tịch Jong nhìn theo cậu con nghịch tử, chỉ biết lắc đầu. Nói cũng không được, la mắng cũng bị hấn lờ, chủ tịch còn biết làm gì đây?

Mia nhìn theo người chồng tương lai, lòng có chút buồn. Hôm nay cô mặc chiếc váy màu nổi này là để gây sự chú ý của anh, để anh có muốn không quan tâm cô cũng phải chú ý đến màu áo. Trước khi anh bước vào, cô cười nói rôm rả và hết sức tự nhiên, nhưng sau khi anh đến, cô chỉ lặng im quan sát anh, quan sát từng cử chỉ, từng biểu cảm trên khuôn mặt điển trai lạnh lùng. Nhưng anh chỉ một cái liếc vô tình sang cô cũng chẳng có, anh coi cô như không khí, như cô chưa từng tồn tại trên thế gian này

“Xin ngài thứ lỗi cho sự cò phép của thằng con tôi. Tôi...”

“Không sao không sao. Lạnh lùng, ngang tàng, không chịu sự chỉ đạo của ai, chỉ làm theo ý mình. Rất có khí chất của một vị lãnh đạo. Nếu làm con rể tôi, sau này tôi có thể yên tâm giao phó trách nhiệm quản lí công ti khi về hưu rồi.”

“Chủ tịch quá lời. Nó còn nhiều thiếu sót....”

“...”

“...”

Ngoài trời nhiệt độ đang xuống mà trong lòng Mía cứ như lửa đốt. Cuối cùng cô đành cắt ngang cuộc trò chuyện của hai ông bố và từ tốn đứng dậy.

“Xin lỗi. Con xin phép.”

Nói rồi cô quay người bước đi. Sau lưng cô, chủ tịch Hiugashi mặt hần rồ về ngạc nhiên còn chủ tịch Jong thì cười cười. Hơn ai hết ông hiểu rằng cuộc hôn nhân này quan trọng thế nào với tập đoàn của ông. Làm cho con gái nhà Hirugashi say như vậy, càng đảm bảo được những lợi nhuận ông sẽ nhận được trong tương lai.

Mía bước nhanh xuống tầng trệt rồi ngo nghiêng xung quanh, tìm kiếm một người. Đôi mắt cô ánh lên khi thấy bóng người quen thuộc đằng sau cây cột như trẻ em thấy kẹo bánh vậy. Cô nhẹ nhàng bước đến, cố gắng làm sao cho không phát ra tiếng động.

Jihoo ngồi trên lan can, dựa lưng vào cây cột, đầu ngược lên màn đêm trên đầu. Mi mắt cậu khép hờ, nhưng chưa ngủ. Mía rón rén lại gần, và nhẹ nhàng ngồi xuống, bên cạnh cậu.

Trên tầng thượng lộng gió, bên chiếc bàn tròn bằng đá giữa khuôn viên rộng lớn, hai người đàn ông độ tuổi trung niên vẫn mãi nói chuyện. Trong khi đó, Mía đang cố gắng gây sự chú ý của Jihoo, nhưng voi vọng.

“Ngay từ nhỏ ba đã dạy dỗ em một cách cực kỳ nghiêm túc..... Ba chưa từng nhìn em và mỉm cười nhưng em nghĩ ba cũng rất thương em. Làm gì có ông bố nào ghét con gái mình, anh nhỉ?..... Mẹ em thì..... Ừm... này giờ anh có nghe em nói gì không vậy?”

Jihoo vẫn không một cử động, nét mặt vẫn không thay đổi... Mía nhit người về phía Jihoo, càng gần càng tốt.

“Anh thật sự... không nghe sao? Hay anh không muốn nghe? Anh... ghét em à?”

Jihoo vẫn không nhúc nhích dù chỉ là một vài milimet. Mía có chút thất vọng. Sau một vài giây suy nghĩ, cô dựa hân đầu mình vào vai hân, thật nhẹ nhàng, mắt vẫn ngược lên nhìn từng đường nét trên gương mặt điển trai lạnh lùng.

Bỗng, Jihoo từ từ mở mắt và hơi quay đầu lại.

Hai đôi mắt chạm nhau trong vài giây...

Một đôi mắt màu cofee băng lãnh.

Một đôi mắt đen to tròn chớp chớp rồi bối rối cúi xuống... Mía biết, ở khoảng cách gần như thế này đã đủ cho đối phương thấy hết sức hấp dẫn của mình...

Đương nhiên là với mọi thằng đàn ông nào, trừ quý tử Min Jihoo này ra.

Cậu quay người lại, đứng bật dậy và bước đi. Mía mém chút nữa là té lộn nhào xuống bên ngoài lan can. Hân ghét nhất là loại con gái tiểu thư đài các từ nhỏ được cưng như trứng, hững như hoa, tính tình đông đánh, tự coi mình là trung tâm vũ trụ. Nếu không phải vì mối quan hệ bền lâu giữa hai tập đoàn, hân đã tát cho cô ta mấy cái vì tội dám làm phiền và đụng vào người hân.

“Ồ... anh...” – Mía nhìn theo tấm lưng của hân, không thốt nên lời.

Nhói...

“Anh cứ chờ đó đi Min Jihoo, sẽ có ngày anh phải quan tâm em... như một phần không thể thiếu trong cuộc đời...”

Mía nhìn theo bóng dáng đang khuất dần, đôi mắt vương buồn rục lửa, đầy quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sinh Nhật Ngọt Ngào

Đã hơn 2 tuần kể từ lần gặp đầu tiên của Miu và Jihoo. Chỉ vồn vện một thời gian ngắn thôi mà ngày nào hắn cũng phải chạy qua chạy lại thăm hỏi bố vợ, rồi đi chơi với Miu,... chắc xấp xỉ nghìn lần. Cuộc hôn nhân này là để tăng tình hữu nghị giữa hai tập đoàn, một chín một mười cùng bá chủ thiên hạ. Một cuộc hôn nhân được sắp đặt như một chiếc cầu nối không hơn không kém giữa hai thế lực hùng mạnh thì có cần thiết phải vờ vịt thăm hỏi này nọ không cơ chứ? Thật hết sức dư thừa.

Hắn là người có tố chất lãnh đạo, không chịu sự chỉ dẫn của ai, thế mà dạo này cứ bị ông già sai bảo hết việc này đến việc khác, khỏi nói cũng đủ biết hắn điển tiết đến mức nào...

Với bản tính ngoài lạnh trong nóng thường ngày, có lẽ hắn đã đập phá hay đi đánh nhau giải stress rồi. Nhưng may thay, chỉ là có lẽ, nếu mỗi ngày hắn đều gặp Miu.

Ngồi bên Miu và hít hà mùi hoa hương dương nhẹ nhàng toát ra từ người cô làm hắn thấy dễ chịu. Hắn thích nhìn cô cười vui vẻ và bắt nạt hoặc cãi nhau với cô đã thành thú vui tiêu khiển của hắn thay cho đập phá, đánh nhau hay uống rượu.

Cô như làn nước mát trong lành và tinh khiết, gột sạch mọi buồn bực của hắn. Cũng bởi cô chính là nước, có lẽ hắn sẽ chết khô trong cuộc chiến vương quyền khô khốc nếu không có cô.

Giờ ra chơi hắn lúi túi cô xuống canteen mà chẳng thèm nói lời nào.

“Anh lúi túi đi đâu thế hả?” – Bị hắn nắm cổ tay lôi đi xềnh xệch, Miu chỉ nhẹ nhàng hỏi mặc dù trong lòng thì đang rất muốn bùng cháy. May mà cô là loại người nghĩ gì hay để trong lòng, chứ không nãy giờ cô đã chửi thẳng vào mặt hắn một bài diễn văn hùng hồn về quyền phụ nữ.

“Xuống canteen. Hôm nay tôi bao.” – hắn đáp, vẫn chả thèm ngoái đầu lại, chất giọng lạnh tanh.

Tới canteen hắn mới chịu buông tay cô ra. Cổ tay bị hắn thô bạo nắm kéo đi đã đỏ tấy lên rồi đây này.

“Người gì đâu mà chẳng biết thương hoa tiếc ngọc. Thật là đáng ghét mà! Bỏn cô nương đây sẽ trả thù =*=”

Nghĩ sao là làm vậy. Giờ tới lượt cô nắm tay hắn kéo hắn đi khắp cái canteen, mỗi thứ đều mua một ít, mua cho bằng hết cái canteen thì thôi :p *canteen shock tập 1*

“Nè nhóc cô làm gì mà ăn khùng khiếp vậy? Định tu luyện thành lợn tinh luôn hả?” – hắn hơi nhướn mắt nhìn cô.

“Sao? Anh thấy chưa đủ à? Vậy để tôi kêu thêm nhea Jihoo đại thiếu gia?” – Miu nhìn hắn, nở nụ cười tươi thiết tươi :)

“Thôi thôi đủ rồi. Cô kêu xong chưa, đem lên sân thượng ăn.”

“Nè đàn ông con trai gì mà lại để con gái như tôi xách lên vậy hả?” – cô lườm hắn toé khói.

“Được rồi... Yes your majesty” – hắn đau khổ nhìn đồng hồ ăn chất cao hơn núi kia, rồi liếc sang cô cười khò.

“Yes madam là được rồi” – cô vui vẻ nói, rồi tót lên sân thượng trước, bỏ lại hắn đứng một mình bơ vơ giữa canteen đông đúc. (Cái này là “đem con bỏ chợ nè”...)

Quay lại nhìn bóng dáng cao lớn của hắn đang khệ tay xách nách mang bao nhiêu là thứ chạy theo, cô khẽ cười thầm. Chọc tức bõn cô nương đây hậu quả khôn lường lắm babe à :> *canteen shock tập 2*

“Cô được lắm Miu... ăn không hết là chết với tôi” – hắn vừa xách bao nhiêu thứ bước theo vừa lẩm bẩm một mình. Thật là tội nghiệp mà...

Bổng từ cửa ra vào xuất hiện một cô gái rất xinh đẹp. Khuôn mặt tươi sáng, đôi mắt phượng sắc sảo, mái tóc đen dài xoã xuống ngang lưng, thân hình mảnh dẻ, dáng đi yếu điệu và có phần hơi thướt tha thái quá. Thấy Jihoo, đôi mắt cô ả sáng quắc lên như đèn pha ô tô, cô “lướt” đến bên hắn, nhẹ nhàng chạm vào hắn, dè dặt cất lời:

“Jihoo à hôm nay anh mua gì mà nhiều đồ ăn thế hả? Định đi ở ẩn à tên ngọc này. Jihoo, nghe nói anh sắp kết hôn cũng có tiểu thư nào đó? – cô nàng nũng nịu bám vào cánh tay của Jihoo, nhìn anh đầy tâm sự.

“Tôi không kết hôn với ai hết” – hắn khẽ gất lên. Cuộc hôn nhân chết tiệt làm ông già hành hạ hắn suốt hơn 2 tuần qua, hắn không hề muốn nhắc đến.

“Ừm được rồi, em tin Jihoo của em mà” – cô ta nghe xong liền vui vẻ ôm lấy hắn làm hắn suýt ngã nhào.

“Chết tiệt! Ai là của cô chứ? Juan Miho, chúng ta chia tay đi. Tôi hết hứng với cô rồi” – hắn cố ý nói to một chút đủ cho cả canteen nghe thấy. Bầu không khí náo nhiệt hồi nãy chợt biến mất. *canteen shock tập 3*

“Jihoo... anh... đang... Nói cái... gì vậy? Em không hiểu...” – gương mặt xinh đẹp kia đông cứng lại trông thật tội nghiệp.

“Tôi nói là chia tay đi. Tôi. Hết. Hứng. Với. Cô. Rồi” – Jihoo bực dọc gần mạnh từng chữ. Hấn bồng hạ một vài bịch thức ăn xuống bàn, với tay lấy một cục tiền trong túi ra, đặt nó lên bàn và quay lưng bỏ đi. Theo lời hắn nói thì đó là “phí chia tay”.

Miho nhìn theo bóng dáng Jihoo cho đến khi khuất dạng, mặt trắng bệch, đôi mắt mở to.

“Cuối cùng cũng chia tay rồi à”

“Cô ta trụ được cũng lâu ấy nhỉ, tận 2 tháng”

“Cô ta làm sao mà bằng tiểu thư Miu được, bị đá là phải”

“Rồi Miu cũng bị đá thôi”

“Ngốc thế, đá “thần nữ” rồi thì theo ai hả?”

“Ai biết được... thiếu gia Jihoo là vậy mà...”

Miho vẫn cứ đứng đó. Trông con bé bây giờ chắc đang đấu tranh tư tưởng nhiều lắm. Hoang mang, bối rối, đau đớn, thất vọng, nhục nhã, giận dữ và hận. Cô ả nắm chặt lòng bàn tay, răng nghiến ken kết, đôi mắt toé lửa.

“Tất cả là tại mày... Hirugashi Miu... Tao thề sẽ bẻ gãy đôi cánh thần nữ của mày... lột sạch da mặt mày... cho dù có xuống địa ngục... tao chắc chắn sẽ kéo mày xuống cùng...”

cùng lúc đó, ở trên sân thượng

Mất bao nhiêu công sức hắn mới vác được cả núi đồ ăn mà lết lên sân thượng. Cơ mà... Etou, sao không có ai ở đây vậy?

“Tôi đem đồ ăn lên rồi này. Con heo sắp thành tinh cô ra ăn đi chứ?” – mồ hôi nhễ nhại trên trán, miệng thì thở hồng hộc không ra hơi mà hắn vẫn cố gắng lớn giọng gọi con heo bây giờ chẳng biết đang trốn ở góc nào.

“Happy birthday to you...”

Happy birthday to you...

Happy birthday to Jihoo...

Happy birthday to you...”

Bỗng từ đằng sau Miu nhảy xổ ra tuôn luôn một bài hát từ a đến z làm hắn đứng đực mặt ra không kịp phản ứng.

Cô chìa một chiếc bánh kem Chocolate nhỏ phủ vani và một chiếc hộp quà màu trắng ra trước mặt hắn.

“Chúc mừng sinh nhật :> cái này là do tôi tự nấu đó, giỏi không? :> còn đây là quà sinh nhật anh nè :)”

Hắn ngơ ngác nhận lấy hai món quà nhỏ từ tay cô, lòng vẫn còn chút ngạc nhiên xen lẫn bối rối.

“Sao cô biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

“Muốn nghỉ sao thì tùy anh” – Miu nhìn hắn và nở một nụ cười.

Hắn cười nhẹ rồi nhẹ nhàng buông mình xuống dựa vào vách tường, đặt chiếc bánh và cả đồng hồ ăn xuống đất. Miu cũng chạy lại ngồi xuống cạnh hắn.

“Khăn quàng à? Cô có bị ẩm đầu không vậy? Trời đang nóng mà?”

“Nhưng mà sắp lạnh rồi còn gì.” – cô chu mỏ lên cổ cãi.

“Sao lại là màu trắng?” – hắn tò mò hỏi.

“Bởi vì màu trắng là màu của thiên thần.”

“Vậy ý cô là tôi là thiên thần hả?” – hắn nhìn cô đầy hi vọng.

“Không! Vì tôi là người tặng anh nên tôi mới là thiên thần. Để khi nào nhìn đến nó anh sẽ nghĩ đến tôi.” – cô cười cười nói, âm điệu bị nhoe đi đôi chút bởi cô đang ngấu nghiến ăn...

Hắn nhìn cô, phì cười. Đúng là một đứa con nít lớn xác...

Tương chừng như không thể nhưng cuối cùng Miu vẫn nốc hết cả nui thức ăn trong ánh mắt thán phục của Jihoo.

“OMG cô là heo biến thành người hay sao mà kinh thế?”

“Muốn nghĩ sao cũng được”

Ăn xong, cô nhẹ nhàng lấy tay lau miệng rồi tự nhiên dựa vào vai hắn.

Hắn nhìn cô, chẳng nói gì, cũng chẳng biết nói gì.

“Nếu cô không nhắc, tôi có lẽ đã quên mất ngày sinh nhật của mình rồi.”

...

“Cảm ơn”

...

Sao im lặng thế nhỉ? Hắn khẽ nghiêng đầu nhìn cô... trời ạ lẫn đùng ra ngủ ngay tại đây luôn cơ đấy... Hắn ngao ngán lắc đầu. Thôi kệ.

Cứ thế, cô gục đầu trên vai hắn mà ngủ, còn hắn thì ngồi im như tượng không dám nhúc nhích động đậy, sợ làm cô tỉnh dậy. Hai con người ngốc nghếch ấy cứ ngồi như thế với nhau hết cả buổi chiều. Sân thượng lộng lộng gió...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Kí Ức

Tại sân sau của bệnh viện, có một cậu bé đang đứng dưới tán cây cổ thụ. Cậu bé ấy tay bỏ vào túi quần, đôi mắt màu coffe vô hồn nhìn vào khoảng không gian khô xác định. Giữa một khoảng sân um tùm cây lá do không có bàn tay con người chăm sóc, một cậu bé khoảng 6 tuổi đứng lặng im, như một bức tượng vô tri vô giác.

“Con đi vòng vòng chơi nhé di! Ngồi một chỗ chán quá hà!” – một cô bé khoảng 5 tuổi với mái tóc phon phớt đỏ, gương mặt phúng phính phụng phịu nói.

“Được rồi. Một chút thôi nhé. Di sắp xong việc rồi. Di sẽ chờ con về nhà.” – người đàn bà độ trên dưới ba lăm lên tiếng. Bà mặc áo choàng trắng, đi đôi giày cao gót màu đen. Gương mặt toát ra khí chất lãnh đạm hiếm có. Có vẻ bà là một bác sĩ.

“Dạ vâng!” – cô gái nhỏ mỉm cười chạy đi, hai bím tóc nhỏ phấp phới trong không trung.

Đôi chân nhỏ thoăn thoắt lon ton chạy về phía sân sau của bệnh viện, khu vườn bí mật của cô. Bỗng cô bé khựng lại. Khoảng sân không rộng lắm, lại có nhiều cây leo, cây hoang mọc um tùm, nhưng vẫn không che đi được bóng dáng nhỏ bé, cô độc đang đứng dưới tán cây kia.

Một cậu bé.

Arita nhẹ nhàng bước đến gần cậu bạn lạ mặt kia.

“Này! Tại sao cậu lại ở đây?” – đôi mắt con bé mở to tròn như hai hòn bi đen láy.

Cậu bé vẫn đứng đó. Không giật mình. Không quay lại. Cậu đứng đó như một bức tượng vô hồn, quay lưng lại với con bé, cả người bất động, chỉ có những lọn tóc màu nâu đen đang được gió đùa nghịch trong không trung. Con bé không thể thấy được nét mặt cậu bây giờ, không biết nó trông như thế nào nhỉ...

“Này!”

“...”

“Cậu có nghe tôi nói gì không vậy hả? Cậu thật là bất lịch sự!” – hai má con bé ửng hồng vì giận dữ. Arita là một cô bé con bốc đồng nóng nảy. Cô giận dữ túm lấy cánh tay của cậu kéo lại.

Bỗng cô sững người. Một cậu bé, gương mặt tươi sáng bầu bĩnh, đôi mắt nâu coffe cô hồn đang nhìn chăm chăm cô. Cậu hất tay cô bé ra làm cô ngã sõng soài trên đất, trong mắt hẳn những tia đỏ ngầu.

“Bản thiù”

Arita bàng hoàng nhìn đứa con trai đứng trước mặt mình. Khoé mắt cô bé bắt đầu ươn ướt. Cô khệnh khạng đứng dậy và chạy đi, hai hàng nước mắt cứ tuôn ra, chẳng hiểu là tại bị té đau hay bị cậu dọa cho sợ.

“Phiền phức” – khoé miệng nhỏ của cậu bé lại phát ra một lời không mấy dễ nghe... Khẽ quay người lại, cậu đi về phía bệnh viện.

sáng hôm sau

“Chào... cậu...” – cậu bé nhẹ nhàng quay đầu lại. Nhưng chưa đến hai giây sau, cậu lại quay trở lại với vẻ vô cảm bất cần.

“Uhm... cậu vẫn còn giận mình chuyện hôm qua hả? Cho mình xin lỗi nhé!” – Arita áp ứng nói. Đôi má phúng phính khê đỏ lên.

“...”

“Nè cậu có nghe tôi nói gì không vậy hả cái đồ bất lịch sự???” – Arita tức tối hét lên.

“Cô... thật là phiền phức” – cậu khê gất lên, đôi mắt trong veo nhìn cô bé khó chịu.

“Thì ra cậu vẫn nghe mình nói nhì! Cậu muốn chơi cùng không?” – Arita nở một nụ cười rạng rỡ trong sáng, ngây thơ đến nao lòng.

Đôi đồng tử cậu bé dần ra đôi chút rồi lại trở về với vẻ ban đầu. “Không.”

Về mặt Arita có phần tiu nghỉu. Nhưng rất nhanh cô lại trở về với vẻ vui tươi ban đầu. cô để lên mặt đất một xấp giấy vẽ nguệch ngoạc.

“Cậu xem này! Đây là con rắn, đây là con mèo, đây là con chó nhỏ của tớ, ... tớ tự vẽ hết đó. Giỏi không?” – không để ý đến thái độ khinh khi của cậu bé dành cho mình, Arita vẫn cứ hào hứng chỉ cậu hết cái này đến cái khác, mặc dù hình vẽ của cô có phần trừu tượng đến hại não, banh mắt. – “A! Đây là bức tớ thích nhất nè! Nó là...”

“Con cừu”

Bỗng cậu lên tiếng. Ánh mắt thờ ơ nhìn về phía bức vẽ nhìn như con lân sư hai đầu canh gác tháp Ai Cập cổ.

“Đúng rồi!” – Arita vui vẻ hét lên – “cậu giỏi thật đấy! chưa ai đoán đúng được tớ vẽ gì đâu nhé!”

Arita nở nụ cười thật tươi và hạnh phúc. Đôi mắt nhỏ long lanh sáng ngời, khoé miệng dang rộng tận mang tai, đôi gò má ửng hồng vì vui sướng.

Cậu hơi lạng người khi trông thấy Arita cười. Dù không muốn nhưng cậu cũng phải công nhận: Con bé cười cũng thật đẹp.

“cậu tên gì? Mình là Arita”

“Jihoo”

“Tên đẹp thật nhì! Chơi cùng tớ nhé!”

Nói rồi Arita nắm lấy cánh tay lạnh ngắt của Jihoo và kéo cậu đi hết chỗ này đến chỗ khác, giới thiệu với cậu những người bạn nhỏ của cô, nào là Piri, rồi bé Anna, ... (toàn hoa là hoa không thôi nhé :>)

Cả buổi sáng hôm đó, hai đứa trẻ cứ nắm tay nhau chạy hết chỗ này đến chỗ khác. Đó là lần đầu tiên, Jihoo cho người khác chạm vào mình và cũng là lần đầu tiên trên gương mặt lạnh ngắt xuất hiện một nụ cười.

7 năm sau

“Jihoo Jihoo nhanh lên nào trễ học rồi kia!!!” – một cô gái mặc đồng phục cấp 2 gọi với lại đằng sau.

“Tại ai mà tôi đi học trễ hử?” – Trái ngược với vẻ vội vội vàng vàng của cô gái đi đằng trước, chàng trai bước theo sau có vẻ ung dung tự tại và bất cần.

Trên đường phố tấp nập, một người con trai và một người con gái, người trước người sau cùng tiến về phía trường trung học Mísora.

Người con gái với dáng người mảnh khảnh, ba vòng hoàn hảo, làn da ngăm bánh mật khoe khoắn, đôi mắt màu đen trong veo và mái tóc phon phớt đỏ được buộc lên gọn gàng.

Chàng trai phía sau với làn da trắng, đôi mắt sắc lạnh và dáng người cao lớn, gương mặt điển trai hết sức thờ ơ.

“Nhanh lên nhanh lên! Sắp hết đèn đỏ rồi kia!” – cô gái vừa nói vừa lao ra đường, cùng lúc đèn đỏ hết và một chiếc ô tô lao đến.

“Khoan đã! Arita! Arita! ” – Jihoo hét lớn và chạy về phía Arita.

Mặt đường nhựa đỏ thẫm vì máu, mùi tanh nồng bốc lên. Máu nhiều quá. Mặt Jihoo tái đi, đôi mắt đục ngầu.

“Gọi cấp cứu mau!”

“Nhanh gọi cấp cứu đi!”

Đường phố nháo nhào lên. Duy chỉ hần là không nói gì, chỉ đơn giản là ôm cô vào lòng. Máu từ người cô làm ướt đầm gần hết bộ đồ học sinh của hần. Trong đôi mắt màu caffee hần rõ nỗi đau tột cùng.

Không kịp đâu.

“không! Arita!” – Jihoo choàng tỉnh giấc, gương mặt đầm đìa mồ hôi, tóc trề trán bết lại với nhau. Đôi mắt hoản loạn, hơi thở gấp gáp.

Cứ mỗi lần hần gần gũi với cô gái nào là con ác mộng đó lại ập đến như một lời nhắc nhở dành cho hần.

Arita chết rồi. Người con gái dạy hần tình yêu thương. Người con gái dạy hần cách cười. Người bạn đầu tiên của hần. Người đã cùng hần chăm sóc mẹ ở bệnh viện và cũng là người khóc to nhất khi mẹ hần mất đi, như thể đó chính là mẹ của cô vậy. Chết rồi. Vào 3 năm trước khi hần học lớp 9 và cô học lớp 8. Người con gái cậu yêu nhất đã chết rồi.

Hần cười. Một nụ cười lạnh đến tận sống lưng. Hần tự mĩa mai mình. Tại sao hần có thể quên mất cô cơ chứ? Hần đã đánh mất cô. Có lẽ hần là người gián tiếp giết chết cô. Trái tim hần chỉ có một, và nó đã chết theo cô mất rồi.

Sáng hôm sau, dù chuông đã reo nhưng Jihoo vẫn chưa vào lớp. Miu cũng chẳng nói gì. Han-yu cũng chẳng nói gì. Chỉ có Jun và Nhật Minh là ngồi không yên.

cùng lúc đó ở phòng hiệu trưởng

“Cậu muốn gì đây cậu Jihoo?” – thầy hiệu trưởng nhăn mặt hỏi.

Jihoo nằm ngả người trên chiếc ghế đệm đối diện hết sức thoải mái. Đôi mắt nhắm lại, hai tay day day thái dương. Chân cậu gác chéo, trông vô tư vô cùng.

“Muốn gì ư?” – cậu thờ ơ hỏi lại. Đôi mắt vẫn nhắm nghiền. – “Để coi đã...”

“Chuyển Hirugashi Miu ra khỏi lớp tôi đi.”

Thầy hiệu trưởng mở to mắt. Nếu Jihoo không thích một người sẽ tự tay xử người đó, không tự chuyển lớp thì cũng chuyển trường. Hần là ai? Jihoo cơ mà. Là người trời không sợ đất không sợ, cao cao tự tại. Tại sao lại có ngày hần đích thân đến phòng hiệu trưởng đòi đổi lớp cho một người?

“Vậy được thôi. Tôi sẽ chuyển cô ấy sang lớp 11A4 vậy.”

“Xa hơn nữa”

“Hả?”

“Tôi bảo là chuyển cô ta đi cho khuất mắt tôi. Chuyển làm gì khi hai lớp cạnh nhau?”- Jihoo gất lên. Đôi mắt bây giờ đã chịu hé mở.

Ngay lập tức, thầy hiệu trưởng bị áp đảo hoàn toàn.

“11A8”

Jihoo hừ một tiếng rồi mới khệ nệ đứng dậy. Tiếng đến ngưỡng cửa, dừng lại bốc một trái cherry trong giỏ trái cây, chưa đầy ba giây sau hần lấy hết cả giỏ trái cây ném thẳng vào thùng rác.

Cherry lạt nhách. Ăn làm gì. Vứt hết cho đỡ chướng mắt.

Thầy hiệu trưởng nhìn theo bóng dáng của hần trên hành lang mà lắc đầu ngao ngán. Cái thằng nhóc hồng hách đó, chắc có ngày ông đứng tim mà

chết...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: (Tiếp Theo)

Lớp học rất yên lặng.

Học sinh vừa chăm chú nghe vừa cặm cụi viết bài. Không một tiếng động, có chăng cũng chỉ là tiếng của những cây viết rè rè trên giấy và tiếng giảng của thầy.

Thầy Phong giảng bài cũng rất say sưa.

Hơn 30 phút rồi mà Jihoo vẫn chưa vào lớp. (thật ra thì đường từ phòng hiệu trưởng đến lớp cũng mất gần 30 phút...). Bỗng...

rầm

Cánh cửa lớp bật tung ra và lao vào bề tường, tạo nên một âm thanh thật chói tai như tiếng sấm rền. Có vẻ nó đã bị đá bay, bởi một ai đó.

Jihoo bước vào. Gương mặt điển trai thờ ơ, quần áo xộc xệch còn mái tóc thì bù xù. Bên dưới, Jun và Nhật Minh thờ phào nhẹ nhõm. Sự xuất hiện của Min Jihoo làm không khí trong lớp học bỗng khác lạ.

Jihoo tiến về chỗ ngồi của mình, thả người xuống ghế, chân gác lên bàn còn tay thì bấm bấm cái gì đấy trên màn hình điện thoại cảm ứng. Trông hần thoải mái đến bức cả mình. Thầy giáo lại tiếp tục giảng bài, nhưng bài giảng không còn liên mạch như trước nữa. Thầy cau mày, đẩy quyển giáo án sang một bên.

“Jihoo! Cậu đi trễ tận 30 phút. Lí do đi trễ là gì?” – trên bục giảng, thầy giáo gầm lên từng hồi, gương mặt nghiêm nghị lãnh đạm xuất hiện vài nếp nhăn.

“Làm bài tập nộp cho thầy đấy” – Jihoo cười mà như không. Không thèm nhúc nhích, hắn ném thẳng một tập giấy lên bàn giáo viên. May mắn thay nó đã hạ cánh đúng vị trí cần đáp.

Thầy giáo cầm tập giấy lên, đọc lướt qua, khoé miệng hơi cong lên hình như đang cười. Jihoo gục mặt xuống bàn. Đôi lông mày rậm nhú lại trông mệt mỏi.

“Em Min Jihoo” – thầy giáo cất cao giọng.

“Min. Ji. Hoo.” thầy Phong bắt đầu nói câu. Gương mặt lãnh đạm nghiêm nghị đỏ lên – “em đứng dậy ngay cho tôi!”

Jihoo cau mày, đứng dậy một cách miễn cưỡng.

“Thầy gọi em?”

“Một quốc gia cũng như một cá nhân, không nên cố gắng sản xuất tất cả các hàng hoá cho mình mà nên tập trung sản xuất hàng hoá mình có sở trường nhất, đem trao đổi 1 phần sản phẩm đó lấy sản phẩm khác cần dùng, theo cách này tổng sản lượng của các cá nhân cộng lại sẽ tăng, phúc lợi của mỗi cá nhân cũng tăng,” – thầy giáo đặt tập giấy xuống – “đó là quan điểm của ai?”

“Juan Stuart Mill?”

“Không”

“David Ricardo?”

“Không!”

“Marshall?”

“Không!”

“Vậy không lẽ đó là quan điểm của em á?” – Jihoo vò vò mái tóc bù xù, trả lời hết sức ngây thơ.

Thầy Phong giận tím mặt, bắt chấp tất cả ném thẳng tập giấy vào Jihoo. Không may tập giấy bay lệch hướng về phía Miu đang ngồi cạnh. Thấy thế Miu nhanh nhẹn nhích ra một chút đủ để tập giấy không va vào người mình mà đập thẳng vào mặt vào Jun đang ngồi đằng sau.

“Tôi biết em là phó giám đốc của công ti lớn nhất nhì thế giới, nhưng đó hoàn toàn không phải là do em nghĩ ra!” – giáo sư Phong gầm lên, – “Adam Smith! Adam Smith là những gì em IN ra! Nếu cóp từ trên mạng xuống, thì ít nhất em cũng phải xoá khung, nguồn và tên tác giả ở dưới chứ?????”

Cả lớp vỗ oà với những trận cười giòn giã. Nhật Minh chỉ biết lắc đầu. Vậy mới là Jihoo chứ...

reng... reng... reng... reng...

Ôi cuối cùng cũng hết tiết Quản Lý Nguồn Nhân Lực. Thầy Phong hầm hầm bước ra. Jihoo vron vai đứng dậy và tiến ra khỏi lớp. Miu thì ngồi lì trong lớp lấy sách ra đọc. OMG hôm nay hai người này bị cái gì vậy nhỉ?? Jun và Nhật Minh mắt tròn mắt dẹt nhìn...

Bình thường thì Jihoo sẽ là người gục xuống bàn và ngủ cho đến hết ngày bất chấp là giờ học hay giờ nghỉ, còn Miu sẽ xuống canteen mua đồ ăn hay đi vòng vòng do “ngồi nhiều quá không tốt cho sức khỏe”.

“Hôm nay cậu không đi xuống canteen nữa à?” – Nhật Minh mon men lại hỏi.

“Không” – Miu trả lời khá thờ ơ, mắt vẫn dán vào cuốn sách trước mặt.

Nhật Minh nhìn đáng vẻ bất cần khó gần của cô nàng mà chỉ biết kim tiếng thờ dài lại rồi quay về bàn.

Trong khi đó thì Jun đang học tốc đỏi theo Jihoo. Ôi cuối cùng cũng tìm thấy rồi! Jun thở phào nhẹ nhõm. Ôi và vẫn là... ngủ!! Hắn đang nằm đó, trên bãi cỏ ở sân sau trường học, hai tay vòng ra sau đỡ lấy đầu, một chân hơi co lên còn chân kia để thẳng. Ôi không ngủ trong lớp cũng bay ra đây ngủ. Jun sợ anh cảm thấy “mọi người” nên đi đánh nhau “vận động cơ thể một chút” như hắn vẫn thường nói. Xem ra anh lo thừa.

“Tên này nhìn kĩ cũng đẹp trai phết nhờ...” – Jun tiến đến và ngồi cạnh hắn, lăm bắm một mình.

Sóng mũi cao, dài. Gương mặt góc cạnh nam tính, đôi lông mày rậm nhíu lại một cách nhẹ nhàng. Đôi mắt nhắm chặt mềm mại. Có vẻ hắn ta ngủ thật rồi...

Jihoo mà ngủ thì trời có sập cũng chưa chắc đã đánh thức được hắn dậy. Và có vẻ như hắn ta ngủ thật rồi... Jun khẽ mỉm cười, một nụ cười nửa miệng gian tà đến sồn gai óc. Anh nhit lại gần Jihoo hơn, cánh tay vron ra khẽ chạm vào người Jihoo...

Okayyy dừng tại đây thôi!!! Nếu mấy bạn muốn biết Jun sẽ làm gì Jihoo thì đón đọc chap sau nehaaa :*.* mình sẽ viết nhanh hết sức có thể thks!! :>

Jun lấy tay chọc chọc vào tóc tên đại ca đang ngáy khò khò kia nhưng hắn vẫn nằm im bất động. Anh thật lòng muốn đánh bóp cho hắn vài cái vào đầu để trả thù những lần hắn hành hạ anh chạy từ nơi này đến nơi khác làm việc vặt cho hắn, nhưng lại sợ tương lai sẽ phát sinh hậu quả khôn lường nên thôi. Ấy dà... “quân tử trả thù mười năm chưa muộn” mà...

Anh gí sát mặt mình vào mặt hắn, lè lưỡi, héch mũi, lăm mặt hê, liu liu... Hắn vẫn không nhúc nhích. Jun mạnh tay nắm lấy hai bên má của hắn giựt giựt kéo kéo, đôi mắt lạnh băng thường ngày vẫn không có dấu hiệu mờ ra. Nhìn gương mặt lạnh lùng góc cạnh thường ngày bị biến dạng trở thành một dị nhân làm anh bật cười khanh khách.

“Chơi vậy đủ chưa?”

Jun đơ người. Gương mặt lạnh lùng vẫn không nhúc nhích, đôi mắt băng lãnh vẫn còn nhắm nghiền, không phải là hắn vừa nói đó chứ...

“Đủ chưa?” – Jihoo dần dần mở đôi mắt còn đang nhắm, trừng trừng nhìn tên đàn em hỗn xược – “còn không mau bỏ tay ra!”

Jun đơ người tập 2, tay vẫn cầm hai bên má Jihoo kéo ra không nhúc nhích. Bỗng...

“Hahahahahahaha...” – Jun ôm bụng bật cười to như chưa từng được cười. Nước mắt nước mũi tèm lem. Khuôn mặt lúc đại ca mở mắt mà má bị kéo lệch đi như vậy thật có một không hai mà... Ấy dà thông cảm thông cảm...

Jihoo bật người đứng dậy, thân hình cao to sừng sững. Hắn trừng mắt nhìn tên đàn em đang cười không kịp thở kia, lấy chân đạp một cú trời giáng làm Jun vừa ôm bụng cười vừa lăn vòng vòng trên cỏ rồi quay người bước đi không thèm ngoái lại lấy một lần. Whoops...

Và cứ thế, lại hết một ngày dài...

Chỗ ngồi gần cửa sổ lại bị bỏ trống. Năng chiếu qua khung cửa sổ, nhảy nhót trên mặt bàn gỗ trơn trợt.

Jihoo lại đi học trễ như những ngày trước khi có Miu chuyển vào. Vẫn là phong cách lấy chân mở cửa gây bao sự chú ý. Vẫn là hình ảnh thờ ơ, quần áo xộc xệch bê bối và đầu tóc thì bù xù. Hắn bước đến chiếc bàn cạnh cửa sổ và thả phịch người xuống. Chiếc bàn bên cạnh lại trở thành chỗ để cặp,

chuẩn bị đóng bụi trong một thời gian dài.

Hắn lại gục xuống bàn, đôi mắt nhắm nghiền lại, nhưng không ngủ được. Mùi hương hoa hướng dương cứ thoang thoang đầu đây. Một mùi hương dịu êm, nhẹ nhàng và quen thuộc.

Khó chịu.

Hắn đứng dậy và đập mạnh vào bàn không chút thương tiếc làm nó bay ra xa. Cô giáo trên bục giảng cũng hoảng hồn. Hắn tiến đến chiếc bàn bên cạnh rồi thả phịch người xuống. Đôi lông mày nhíu chặt lại đầy khó chịu.

Nhật Minh nhìn chiếc bàn trơ trọi dưới đất mà không khỏi mỉm cười. Có chút gì đó côm cộm trong anh, như nỗi nhớ dành cho cô bạn lạnh lùng ít nói thường ngồi ở đây. Nhớ thì nhớ đấy, buồn thì buồn đấy, nhưng anh vẫn phải kiên nhẫn chờ đợi. Bởi đã có người rành rang chờ đợi anh rồi. Tên khủng Jun ngồi kế bên cứ thờ ơ ra rồi hất vào, cứ như bị thiếu oxy một cách trầm trọng vậy. Ừ thì là chờ đợi... .

Lúc này đây bên lớp 11A8, cô giáo chưa tới và Miu thì cũng mới đẩy cánh cửa lớp và nhẹ nhàng bước vào dưới sự ngỡ ngàng xen lẫn chút hồ hởi của bọn con trai và sự ganh tị cùng ngưỡng mộ của đám con gái.

Cô mặc bộ đồng phục ôm sát thân thể lộ từng đường cong rõ ràng và hoàn hảo, chiếc váy ngắn ngang đùi cùng đôi bốt da không quá cao tôn lên đôi chân trắng trẻo thon dài. Mái tóc bạch kim dài hơn hông được buộc lại thành hai chum thấp để ra phía trước vai. Gương mặt trái xoan cùng sống mũi cao. Đôi môi phớt chút son hồng nhạt, đôi mắt màu xanh ngọc bích thấp thoáng dưới chiếc kính cận Nobita. Chiếc mắt kính to tròn càng làm đôi mắt cô tròn và trí thức hơn rất nhiều. Nhìn cô như một con búp bê ngây thơ với mái tóc được buộc đơn giản và có phần hơi trẻ con, đôi môi mảnh màu hồng nhạt, cơ thể hoàn hảo và đôi mắt vô hồn.

Cô giáo vẫn chưa vào lớp. Miu nhìn đảo dáo quanh phòng một lúc rồi quyết định tự mình chọn chỗ ngồi luôn vậy. Đôi chân thon dài nhẹ nhàng nện từng bước xuống sàn nhà, men theo đường đi giữa hai dãy bàn. Thấy vậy, đám con trai ai cũng chuẩn bị dọn đồ và nhit sang một bên, mong người đẹp sẽ ngồi cùng mình. Miu vẫn cứ thờ ơ bước đi như vậy. Bỗng cô chợt dừng lại, tại một chiếc bàn cách cửa sổ không xa là mấy, nơi có một cô gái đáng người mảnh khảnh, hai bím tóc ngắn màu cà rốt trông khá là đặc biệt.

“Có phiền không nếu mình ngồi đây?” – Miu cười xã giao.

Cô bạn lúc đầu có hơi ngỡ ngàng trong khoảng hai giây, rồi mới định hình lại – “tùy cô.”

Nói rồi cô bạn nhẹ nhàng nhit qua một chút. Rồi im lặng. Miu không phải dạng người thích nói nhiều, nhiều khi cô chỉ nói vài chữ trong một ngày nếu cần thiết. Cô chỉ nói chuyện xã giao là nhiều. Định làm quen vài câu nhưng thấy đối phương cũng không có ý định tiếp chuyện nên Miu cũng thôi luôn. Ngồi cạnh một người giống mình làm cô thấy thoải mái hơn hẳn.

Một lúc sau cô giáo mới vào, bài học bắt đầu ngay sau khi cô giới thiệu Miu với cả lớp.

Lớp học trở nên im ắng một cách tuyệt đối khi cô giáo bắt đầu giảng bài. bỗng một giọng nói trong trẻo cất lên, rất nhỏ như tiếng thì thầm.

“Sara”

Miu cười nhẹ.

“Hirugashi Miu”

Đúng là một cô bạn thú vị :)

Cuối cùng cũng hết tiết học. Tiếng chuông vang lên giòn giã như đánh thức mọi người khỏi cơn mê ngủ. Sara vươn vai đứng dậy, thoáng chốc đã biến mất đằng sau cánh cửa lớp. Một lúc lâu sau, Miu mới đứng dậy và đi xuống canteen.

“Chết mất thôi! Đại ca chúng ta sắp biến thành heo luôn rồi!!” – Jun vừa đi vừa lải nhải – “ngày trước ngủ sáng trưa chiều tối thôi là đã thấy ngày càng mập rồi, bây giờ còn theo bọn tớ xuống canteen mua đồ ăn nữa!! Ôi trời ơi!!!”

Một nhóm bốn chàng trai đào hoa nhất trường đang tiến về Canteen làm cả trăm con mắt đều đổ dồn về.

Jihoo đeo earphones bình chân như vại, chẳng nói gì. Jun thì ôm đầu than trời oán đất, Nhật Minh đi cạnh hét lùm liếc đến lấy tay thọc cho hắn vài cái để bớt lảm nhảm nhưng cái miệng Jun vẫn hoạt động hết năng suất. Còn Han-yu, làm bạn lâu năm rồi nhưng cả Jun lẫn Nhật Minh và tất cả thầy học sinh trong trường này chưa bao giờ nghe Han-yu nói lấy một câu, dù chỉ là vô tình. Không ai biết anh đang nghĩ gì hay định làm gì, dù cho là thầy bói siêu cấp cũng chưa chắc đoán được tâm tình của con người này.

Bỗng trước mặt họ, một dáng vẻ quen thuộc tiến tới.

“Chà...” – Jun phấn khích hơn hẳn. Anh giơ tay lên, nhưng chưa kịp chào hết câu thì Miu đã lướt qua mặt và đi về hướng ngược lại.

Jun ngỡ ngàng, nhìn mặt cậu như muốn khóc đến nơi.

Tại canteen

Đường đường chính chính là con gái cưng của tập đoàn lớn nhất nhì thế giới, ai ai cũng kính nể, chưa làm gì đụng chạm người khác, nhưng sự ghen ghét, khinh thường là không chừa một ai. Ghen ghét người hơn mình, khinh thường người yếu hơn mình, có lẽ đã trở thành một “truyền thống quý báu” có trong máu của mỗi người rồi.

Chẳng hạn như Miu...

“Áy chết!! Xin lỗi nhé! Để mình lau giúp bạn” – Miho giả vờ cuống quýt lên sau khi làm đổ cả đồng nước sốt lên váy Miu.

“Không cần đâu” – Miu nhẹ nhàng từ chối rồi chồm qua lấy khăn giấy ở bàn bên.

“Không để tớ làm đi mà!!” – nhỏ lại càng nài nỉ hơn nữa, vẻ mặt giả tạo ngu ngốc làm Miu muốn buồn nôn.

“Không cần.” – Miu nhẹ nhàng đẩy Miho ra. Thể loại cáo già ngoài hiền lành đồng đánh trong thì mưu mô chẳng thua ai, cô không muốn đụng vào.

Bị bắt ngờ, Miho ngã người về một phía, may mà được một chiếc bàn chặn lại.

“Hirugashi Miu! Cô quả là một con người độc ác” – Miho hét lớn cố ý làm cả canteen nghe thấy – “bộ tôi cố ý vấy bẩn váy cô à? Hay do cô ghét tôi vì tôi cố gắng khuyên can cô đừng nên đi với ông già trung niên đó hôm trước làm hỏng cuộc vui của cô hả? Hay do cô sợ tôi sẽ đưa hình chụp cô cho báo chí xem??

Nói đến đây Miho tự lấy tay bịt miệng mình lại như vừa nói hớ điều gì.

Cả canteen, bao gồm cả Jun và Nhật Minh đều dừng bữa ăn quay lại nhìn chăm chăm vào Miu, hiện đang rất ư là tức tởn và thông thả lấy khăn giấy lau sạch nước sốt còn dính trên váy, chẳng mấy may quan tâm đến những lời Miho vừa công kích mình.

Khoảng vài giây sau đó, sau khi thấy chiếc váy đã tương đối chấp nhận được, Miu mới đứng thẳng dậy ngang hàng với đối phương, đôi mắt màu xanh ngọc bích ẩn hiện dưới lớp kính Nobita toát ra ánh nhìn kiên nghị, khinh bỉ và rất quyền uy. Một cảm giác sợ hãi và bất an dâng trào trong Miho. Cô ả cố kìm cảm giác sợ hãi đang bốc lên ngùn ngụt trong lòng, nhưng điều ấy lại càng làm cô ả lúng túng đến tội nghiệp.

“Không đọc báo à?” – cánh môi màu anh đào bấy giờ mới nhẹ nhàng mở ra. Lời nói nhẹ nhàng, trong trẻo, cao vút và rất nhỏ, nhưng âm vang lại vô cùng lớn, cả canteen im ắng đều có thể nghe thấy.

Miho nhìn Miu trần trối một cách khó hiểu. Đáp lại ánh nhìn đó là nụ cười nhạt tở về khinh bỉ của Miu.

“Ngày hôm trước, 3-1, là lễ kỉ niệm 50 năm ngày thành lập công ti tôi. Không biết sao? Không thấy hình tôi đăng đầy trên báo trái dài từ 2-1 đến 4-1 à?”

Hàng nghìn con mắt khinh bỉ đổ dồn về phía Miho đang chôn chân tại chỗ. Jun và Nhật Minh mỉm cười hài lòng. Han-yu đã rời đi nãy giờ, Jihoo cũng mới ăn xong và đã ra ngoài.

“Thiếu suy nghĩ, trẻ con, bốc đồng, thật đáng tội nghiệp” – Miu quay người bước đi.

Đi ngang qua bàn Jun và Nhật Minh, Miu không quên dừng lại gật đầu chào hai anh chàng rồi mới nhẹ nhàng đi ra canteen.

Rốt cuộc, người khởi xướng lại là kẻ ê chề.

Miho giận tím mặt, đôi mắt uрон ướt nện từng bước chân nặng trĩu xuống sàn nhà.

“Hirugashi Miu, quả là một con người khôn lường và khó đối đầu nhỉ. Cô không biết cô ta nguy hiểm đến nước nào đâu.” – trong góc khuất, một cô gái bước ra. Mái tóc nâu được uốn xoắn phồng lên. Thân hình không thanh mảnh như Miu mà rất đầy đặn. Đôi môi tô son đỏ, móng tay được mài giữa cẩn thận. Một nét đẹp rực rỡ và trau chuốt.

“Tôi cũng chẳng ưa gì cô ta. Họp sức không?”

Hết chương 9 :>

PS: nếu mấy bạn hăm nhớ Miho là ai thì cô là bạn gái cũ của Jihoo, đã bị Jihoo đá ở canteen vào chap “Sinh nhật ngọt ngào” í :>

Chương 9: (Tiếp Theo)

Miho giật mình, bất giác lùi lại một bước. Trước mặt cô, ẩn trong bóng tối là một cô gái có dáng người nhỏ nhắn, thân hình đầy đặn đầy đặn. Mái tóc nâu dày được uốn xoắn phồng lên, dài ngang lưng. Đôi môi tô son đỏ, mắt được vẽ cẩn thận, mười đầu ngón tay sơn hình hoa hồng, chân mang giày cao gót đỏ. Trông cô gái đó không phải không xinh, rất xinh nữa là đằng khác. Một nét đẹp rực rỡ, sang trọng và có chút phô trương. Tuy vậy, trông cô chẳng có gì đặc biệt so với đám tiểu thư đồng đánh ăn chơi ở trường này là mấy. Một vẻ đẹp thường thấy. Không có gì đáng chú ý. Lẫn trong đám đông 70% sẽ bị lu mờ.

“Cô là ai?” – Miho đưa tay quệt nhanh những giọt nước mắt căm phẫn trên mắt, mau chóng lấy lại vẻ kien kiêu thường thấy.

“Cô thật là quá lạc hậu mà. Chăm đọc báo để theo kịp người ta đi.” – cô gái đó khẽ đưa tay lên nghịch nghịch mấy lọn tóc xoắn tít như mì gói, vừa nói một cách đầy mỉa mai, khinh thường.

“Học sinh mới đến, chân ướt chân ráo mà dám lên mặt dạy đời chị này? Mày muốn gây sự hả con ranh??” – Miho nắm chặt hai bàn tay lại thành nắm đấm, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng lên vì giận dữ.

“Bình tĩnh nào bà chị. Lời nói thật thường mất lòng người. Tôi đến đây để mời chị hợp tác, chứ nào dám lên mặt?” – cô gái đó cười khẩy, giọng nói ngọt xớt còn hơn bà bán kẹo kéo mời hàng...

“Tôi học lớp 10A4, tên Mía. Khi nào suy nghĩ thông suốt rồi thì đến tìm tôi.” – nói rồi cô ta ngúng nguẩy bỏ đi dưới sự ngỡ ngàng của Miho.

“Mía? Em gái Miu á?” – “thú vị rồi đây.”

Nhìn theo bóng dáng yêu kiều là lướt của Mía đang khuất dần, Miho khẽ cười nhạt. Một con bé lớp 10 ngu ngốc, đồng đánh kiêu kì, thua chị gái nó phần nhan sắc, sự nổi tiếng và cả trí thông minh (Miu là học sinh giỏi cấp quốc gia và đạt cả chục danh hiệu trên trời dưới đất đọc vô không hiểu nhưng nghe là đã thấy oách...). Một sự thua thiệt không quá lớn nhưng cũng không nhỏ. Nhưng may mắn thay, một con rồi chẳng cần nhan sắc, nổi tiếng hay thông minh gì sất, chỉ cần có đủ quyền lực để có thể lợi dụng là được, và điều đó Mía chẳng thua gì Miu.

“Chào các anh!! Em là Hirugashi Mía, hôn thê của anh Jihoo. Em mới chuyển vào đây học chưa đầy 3 tiếng đồng hồ. Xin được các anh giúp đỡ!!!” – Mía trưng ra bộ mặt hết sức ngây thơ trong sáng kiểu “trông cô tiên nhưng hoá ra bà điên” làm Jun và Nhật Minh đều ngỡ ngàng.

“À...ừ...anh là Jun” – Jun dè dặt đưa tay ra bắt lấy bàn tay trắng nõn nà đang ở giữa không trung.

“Nhật Minh”

Xong phần giới thiệu nhanh gọn đến thờ ơ, cả hai chàng trai đều quay ngoắt 180 độ sang Jihoo với ánh mắt “DAFUG IS SHE SAYING???”

Hắn nãy giờ nửa nằm nửa ngồi chân gác lên bàn hết sức thoải mái, không thèm để ý đến sự có mặt hết sức bất ngờ của cô vợ chưa cưới. Đôi mắt nâu nâu coffe lim dim mơ màng nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Như chợt cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, hắn quay lại. 2 gương mặt mắt chữ A miệng chữ O làm hắn khẽ nhúm mày khó chịu.

“Nhìn cái gì? Không hơn không kém một bản hợp đồng vô hình giữa hai tập đoàn thôi mà.” – lời hắn nói ra nhẹ tựa lông hồng, gương mặt không có tí cảm xúc làm tim Mía vừa lỡ một nhịp vừa nhói lên. Không hơn không kém một bản hợp đồng vô hình thôi ư?

“Jihoo này! Chiều nay bố em mời anh cùng chủ tịch Jong đến nhà dùng bữa. Em sẽ tự tay xuống bếp nên anh nhớ đến nhé!” – dẹp mọi suy nghĩ sang một bên, Mía cố gắng nặn ra một nụ cười hết sức tươi tắn và tự nhiên.

Hắn vẫn ngồi im không nhúc nhích. Đôi mắt băng lãnh màu coffe mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ không chớp mắt. Không biết những lời vừa này của Mía có lọt được vào tai hắn chữ nào không nữa... Mía đứng thẳng nhìn hắn với vẻ lãnh đạm và rất quyền uy nhưng hắn chẳng thèm để ý. Trong đôi mắt màu đen bình thường của Mía lờ mờ vài ánh nhìn thất vọng.

Vừa hay tiếng chuông hết giờ ra chơi vang lên giòn tan. Mía nhẹ nhàng cúi đầu chào cả bốn người con trai một lượt rồi quay người bước đi không một lần quay đầu. Jun và Nhật Minh nhìn theo. Cô ta nhìn có vẻ bình thường, nhưng ít nhất trong đôi mắt đen đó là một cái gì đó rất đặc biệt, không giống với mấy đứa con gái bánh bèo vô dụng khác.

Một con người cao cao tại thượng, kiêu kì và quyền uy như cô lại có lúc không biết nói những gì? Từng lời nói cô nói ra như lưỡi dao sắc đã giết chết bao người, đã làm nhiều người sống nhục nhã cho đến hết đời. Một con người với bộ não thiên tài có thể vạch ra cả một kế hoạch hoàn hảo bắt đầu từ

chiến thứ III, một con người đủ thủ đoạn, đủ nhẫn tâm và sắc sảo. Một người như cô, khi đứng trước mặt anh lại cảm thấy mình thật quá ư nhỏ bé. Lần đầu tiên cô không dám nhìn thẳng vào mắt một ai đó, lần đầu tiên não bộ của cô không còn đủ sáng suốt để nghĩ xem phải nói gì với anh. Anh là ai mà có thể làm một người như cô thành ra thế này?? Mày thật thâm hại, Mía à!

Có lẽ, đã không còn đường lui nữa rồi. Mà cô cũng chẳng có ý định rút lui. Thứ cô muốn, bằng mọi giá nó sẽ là của cô. Cô như người thợ săn bất bại, chưa từng có con mồi nào chạy thoát khỏi cô. Nếu cái giá phải trả rất lớn, nếu phải giết hết tất cả đàn bà trên thế gian này, cô cũng sẽ làm, nếu điều đó mang anh lại với cô. Anh là của cô, và sẽ mãi là của chỉ mình cô.

“Đủ tiền ăn chơi trong hai tháng hoặc hơn. Hoàn thành tốt nhiệm vụ có thể tôi sẽ nói ba hợp tác với công ti các anh.” – Miho đặt nhẹ 5 xấp tiền dày cuối vào tay một trong năm chàng trai đang đứng trước mặt.

“Ngộ nhờ cô ta tức lên đánh sập công ti của chúng tôi thì sao?” – một anh lên tiếng. Câu hỏi đặt ra như yêu cầu một sự đảm bảo, chứ không hề có chút lo âu hay sợ hãi gì.

“Yên tâm. Công ti còn con nhà mấy người, có cho vàng cũng chưa chắc cô ta sẽ mất công đi đề bẹp.” – Miho cười nhạt tỏ vẻ khinh bỉ.

5 chàng trai này đây đều là công tử của các công ti nhỏ, gia đình cũng thuộc hạng khá giả chứ không nghèo khó gì nhưng trong ngôi trường quý tộc chính hiệu này thì bọn họ chỉ là hạng tép riu nghèo rớt mồng tơi. Cũng chẳng trách được.

“Miu không phải là dạng người thích làm âm chuyện lên. Cô ta làm gì cũng suy trước tính sau, nếu có lợi mới làm, không hay chấp vặt. Hơn nữa, đằng sau mấy người còn có tôi và Mía, còn sợ gì nữa?”

Chữ “Mía” được thốt ra như một lẽ đương nhiên càng làm tăng thêm sự tin tưởng của đám con trai dành cho Miho.

“Vậy được.”

Cuộc thương lượng trên sân thượng kết thúc. 5 chàng trai bước xuống từng bậc cầu thang, vừa đi vừa bàn tán xôm xao về Miho, Mía và Miu.

Bỗng anh chàng đi đầu tiên khựng lại.

Lần trong bóng tối của dãy hành lang, một bóng người cao to đang đứng dựa vào tường, hai tay bỏ vào túi quần, tai đeo headphones.

Bóng người cao lớn ấy nhẹ nhàng rời khỏi mảng tối của dãy hành lang vắng lặng và tiến đến đứng chặn trước mặt của 5 chàng trai đang chôn chân tại chỗ.

Ánh sáng hắt vào gương mặt tuấn tú và hoàn hảo của Han-yu, làm nổi bật mái tóc bạch kim. Sóng mũi cao dọc dừa, đôi mắt màu xám khói bí ẩn và sắc lẹm nhìn thẳng vào tên đứng trước.

“...Đứng... đến Miu...” – đôi môi mỏng dần mở ra – “... là chết!”

Đám con trai sững người, tay chân rụng rời, không thốt nên lời. Đây là lần đầu tiên họ nghe Han-yu nói và “được” anh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống. Thật là một niềm vinh dự và hạnh phúc to bự mà!

Chất giọng trầm đều vang lên chắc nịch như một lời cảnh báo và đe dọa. Đôi mắt xám khói bí ẩn kia như cuốn người ta vào vòng xoáy vô định, không cách nào thoát ra.

Han-yu quay người bước đi mà không thèm nói một lời nào nữa. Bỏ lại đằng sau năm tên con trai cũng cao to không kém mặt cắt không còn giọt máu đang đứng chết trân tại chỗ. Một con người bình thường không nói gì, nay chỉ với 5 chữ ngắn gọn, không liền mạch đã làm bọn họ run lên bần bật. Phan Han-yu, một con người bí ẩn và nguy hiểm hết như về bề ngoài và những lời đồn đại.

“... đứng đến Miu... là chết!”

Gần trưa, nắng thật oi ả. Bầu không khí nóng bức ngột ngạt đến nghẹt thở. Quang cảnh sân trường Flora dưới ánh nắng chói lóa của Mặt trời tuy chỉ lác đác vài người nhưng trông cũng thật nhộn nhịp.

Đằng sau trường là một khoảng sân rộng tít tắp, trải dài đến tận chân trời xa xa. Gần trường có sân bóng rổ, bóng chuyền, đá banh, tennis, cầu lông, sân điền kinh, chạy tiếp sức, chạy xe đạp,... Gộp lại là gấp mấy chục lần một cái sân golf. Hơi xa trường là một cánh rừng nhân tạo được trường tạo ra phục vụ cho việc tập huấn quân đội. Cánh rừng trải dài hơn 100 km vuông. Kể đến là hai ngọn núi một bình thường một cao thẳng đứng, cũng là do trường thuê người tạo nên cho việc leo núi, luyện thể hình hay nghiên cứu, quan sát về động thực vật tự nhiên. (Giàu đến thế là cùng ==)

Trên sân điền kinh, Jihoo đang nằm ngủ giữa trời đất cỏ cây khá là thoải mái trong khi tất cả thầy mọi người đang chạy như điên như dại. Cũng chẳng trách được, ai bảo hần được trời phú sức khoẻ bền bỉ dẻo dai hơn người và năng khiếu xuất chúng trong mọi môn thể thao từ đá banh, bóng rổ, tennis, bắn cung, cưỡi ngựa,... (Cả đánh lộn nữa nhé!). Nói về trí thức thì hẳn có thể thua vài người, nhưng các môn thể thao thì thua ai cũng là một sự sỉ nhục to lớn đối với hần.

“Jihoo! Đứng dậy và vận động ngay cho tôi!” – thầy giáo bước đến với vẻ mặt nghiêm nghị, uy quyền.

Hắn lười nhác mở mắt ra ra, liếc nhìn thầy từ trên xuống dưới một lượt rồi lại nhắm mắt, trở mình. Thái độ coi trời bằng vung, cao cao tự tại của hắn, thầy còn lạ gì, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút bức mình. Đúng là hắn ta giỏi thể thao thật đấy, nhưng đậu hay rớt môn này đều là do thầy quyết định.

“Nếu cậu không đứng dậy và chạy ngay cho tôi, tôi sẽ đánh rớt ngay tức khắc!” – giọng thầy ồm ồm vang lên như sấm rền. Hắn khó chịu ngồi dậy. Như vậy thì còn ai ngủ được nữa chứ?

“Thật không may, hôm nay em bị trật chân, e rằng thật sự không thể chạy được.” – giọng hắn phát ra đều đều, khoé miệng hơi nhếch lên có ý châm chọc, nghe qua là đã thấy hắn đang nói dối. Mặc kệ! Nói dối thì đã sao chứ? Bộ ông thầy phán một câu “thầy không tin em” là có thể lờ hắn ra chạy được sao? Lời hắn nói là sự thật tuyệt đối, dù thế nào đi nữa cũng chỉ còn cách nhắm mắt mà tin.

“Bài chạy lần này lấy điểm thi Học Kỳ luôn. Nếu em không chạy được thì hãy kiếm một bạn có đủ khả năng chạy thể. Điểm của bạn ấy cũng là điểm của em” – thầy giáo nhìn hắn nói, trong đáy mắt có chút ý cười. Rõ ràng thầy cũng đâu phải dạng vừa.

Hắn rời mắt khỏi thầy và nhìn khắp một lượt sân. Bỗng đập vào mắt hắn, đằng xa kia, tại sân bóng chuyền là hình ảnh một người con gái, mái tóc bạch kim óng ả được buộc lên gọn gàng, đôi chân thon dài, đôi mắt xanh ngọc bích to tròn lộ rõ vẻ mệt mỏi. Trên vầng trán cao đã lấm tấm mồ hôi, chảy xuống từng giọt làm ướt chiếc áo thể thao màu trắng. Trên gương mặt lạnh băng xuất hiện một nụ cười lạnh tận sống lưng.

“Được thôi”

Hắn đứng dậy, thân hình 1 mét 89 che khuất cả thầy. Hắn sai bước nhanh đến sân bóng chuyền, chuyển động có vẻ lười nhác mà nhanh nhẹn, sai chân dài, đi mà như chạy. Ít phút trước đây, hắn mới bị trật chân cơ đấy...

Hắn đến sân bóng chuyền, kéo tay Miu “bay” về chỗ thầy hắn đang đợi. Hắn lờ cô đi xềnh xệch, cô cũng chẳng buồn rút tay lại hay phản kháng.

“Cô cho em mượn bạn này một xiu nhé!” – hắn quay người lại, ném cho bà cô dạy thể dục lớp Miu một câu rồi quay người bỏ đi thẳng.

“Thưa thầy. Bạn ấy sẽ chạy thay em”

“Em chắc chứ?” – thầy nhìn về mệt mỏi và cái trán còn lấm tấm mồ hôi của Miu, không tránh được có chút lo lắng – “đường chạy là 5000 mét!”

“Đại ca! Làm sao mà cô ấy chạy nổi! Để tớ chạy thay cho nhé?” – Jun hét hải chạy đến.

“KHÔNG!” – chất giọng trầm đều vang lên dứt khoát như tiếng sấm rền làm Jun tái mặt, về trẻ con, đùa cợt cũng biến mất theo.

Nhật Minh cũng định khuyên can vài câu, nhưng với tình hình hiện nay thì có lẽ “Im lặng là vàng”, kéo chuyện bé lại xé ra to.

Hắn cúi xuống sát người cô, hơi thở nam tính của hắn phả vào mặt và mang tai cô làm cô có chút rùng mình.

“Cố gắng chạy cho tốt. Để thành tích của tôi đi xuống là cô không yên đâu.” – chất giọng trầm đều quen thuộc vang lên, mạnh mẽ và dứt khoát như mệnh lệnh, pha chút hăm dọa. Cô chẳng thém liếc nhìn hắn lấy một cái, sai bước đến đường chạy.

Mồ hôi trên trán cô gần như đã khô hết. Cô gập người xuống chuẩn bị, và bắt đầu chạy ít giây sau đó. Một cô gái có thân hình mảnh mai, làn da trắng ngần, gương mặt hoàn hảo tựa thiên thần, mái tóc bạch kim dài bay phấp phới trong gió như một dải lụa trắng mềm mại.

Đôi chân thon dài sai những bước lớn, thoăn thoắt di chuyển. Chuyển động rất nhẹ nhàng, uyển chuyển nhưng nhanh nhẹn và dứt khoát. Biết nói làm sao nhỉ... Trông phong cách của cô hết như Jihoo vậy. Rất rất nhiều người tụ lại xem cô chạy. Cô chạy mà nhìn như một thiên thần đang bay. Hết sức nhẹ nhàng, thanh thoát. Tia flash loé lên liên hồi, nhưng vẫn không làm xao lãng Miu.

Trong vòng chưa đầy 40 phút, Miu đã hoàn thành xong bài thi 5000 mét dưới sự tán phục của hàng ngàn con mắt. Jun và Nhật Minh há hốc mồm không nói được gì ngoài chữ “wow!!”. Hắn thì vẫn giữ vẻ thờ ơ và điềm đạm. Không vui mừng, không tức giận, không ngạc nhiên, không gì cả.

Cô đi ngang qua hắn, cũng chẳng thém liếc nhìn, chỉ quăng lại một câu:

“Không cần cảm ơn. Tôi sẽ ghi lại số nợ cho anh.”

Nói rồi, cô đi thẳng. Bỏ lại hắn đứng đó với một nụ cười.

“Bạn chạy giỏi thật đấy! Thật đáng ngạc nhiên!”

“Sao bạn chạy giỏi vậy?”

Xung quanh Miu trong phòng thay đồ là một đồng con gái bu lại. Cô chỉ hờ hững buông vài câu khiêm tốn rồi bỏ đi thay đồ. Cô ngồi lì trong phòng thay đồ riêng cho đến khi bọn họ đi hết. Đúng thật là mệt mà.

“Thay đồ lâu quá đấy.” – giờ này đã trễ lắm rồi. Còn ai nữa nhỉ?

“Cậu chưa về hà Sara?” – thì ra là cô bạn tóc màu carot ngồi cùng bàn.

“Giờ đi đây.” – Sara quăng cho Miu một câu lạt nhách và một bình nước rồi quay người bỏ đi.

Miu nhìn theo bóng dáng cô bạn, mỉm cười. Sara không hề khó gần như vẻ ngoài của cậu ấy. Chỉ là cậu ấy ngại giao tiếp mà thôi, cũng giống như cô vậy. Hai con người lạnh lùng, một cử chỉ quan tâm nhỏ mà cộc cằn của một người cũng đủ làm ấm lòng người còn lại.

“Chào cô em! Trông có vẻ mệt mỏi thế, đi xả stress cùng bọn anh không?” – bỗng, trong góc tối bước ra 5 chàng trai cao to. Một người lên tiếng, giọng đùa cợt.

Miu lướt ngang qua mặt họ, không thèm đoái hoài. Bơ đẹp luôn.

“Khoan đã! Đi đâu vậy?” – một người tiến đến, nắm chặt cánh tay cô, giọng có phần khó chịu.

“Không đi thì ít nhất cũng phải nói một tiếng chứ cô bé!” – bây giờ, cô đã bị vây quanh bởi 5 người con trai. Ấy vậy mà, trên gương mặt kia vẫn không có chút gì là sợ hãi.

“Bỏ ra.” – Miu nhẹ nhàng nói. Lời nói nhẹ bằng như gió thoảng nhưng rất dứt khoát, như một mệnh lệnh.

“Nếu không thì sao?” – cả 5 chàng trai ngày càng tiến sát cô hơn.

Đúng thật là phiền phức.

Miu khẽ vận nhẹ tay, bẻ gãy cánh tay đôi bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình. Nhanh như cắt quay người lại, đập thẳng vào bụng tên thứ 2, quay sang húc thẳng vào bụng tên thứ ba bằng một lực không thể xem thường. Hai tên còn lại cũng bị cô chường cho nằm lăn quay dưới sàn. Một cô gái đang tập bóng chuyền thì bị kéo qua bắt chạy 5000 mét, và giờ thì vừa knock out hết 5 đứa con trai. Không phải dạng vừa vừa vừa vừa đâu!

Ẩn trong bóng tối, một bóng người cao lơn đang dựa vào tường, im lặng quan sát từ nãy đến giờ. Bỗng xuất hiện trên gương mặt ấy, một nụ cười hài lòng nhẹ. Ngay khi Miu rời đi, người ấy cũng quay người bước. Thấp thoáng trong bóng tối một chiếc quần jeans trắng.

“Khi thật! Ê hết cả người!”

“Ai biết được con nhỏ đó có võ chứ! Còn là cao thủ nữa!”

“Biết làm sao ăn nói với Miho giờ?”

Trên một con hẻm vắng lặng, 5 chàng trai khi nãy đang sai bước. Bỗng xuất hiện trước mặt họ và đi ngược hướng với họ, một bóng người cao ráo quen thuộc với chiếc quần jeans trắng.

Cả 5 chàng trai đứng chôn chân tại chỗ, người run lên bần bật vì sợ.

Bóng người cao lớn đó chậm chậm tiến về phía họ, rồi lướt qua luôn, không một cái liếc mắt. Bỗng...

ĐOÀNG... ĐOÀNG... ĐOÀNG...

Năm thân hình cao to gục xuống mặt đường xuống mặt đường lạnh, máu tuôn xối xả. Không một tiếng hét, không một tiếng kêu cứu, không khí im ắng đến đáng sợ.

Han-yu vẫn bước tiếp như không nghe thấy gì. Tầm lưng to lớn cô độc không một lần quay lại. Như thể, anh đã biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

“Dừng... đến Miu... là chết!”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bí Mật Của Quỷ

Một căn phòng rộng, kín và tối om. Không khí như loãng ra trong căn phòng này. Một bóng đen bao phủ toàn bộ không gian lạnh lẽo và im ắng. Tiếng

điều hoà vang lên đều đều chán ngắt.

Ánh sáng yếu ớt hắt ra từ phòng tắm làm mọi thứ trong phòng mờ mờ hiện ra. Tiếng nước chảy xối xả không ngừng nghỉ.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra. Một chàng trai cao lớn, mái tóc ướt sũng, chiếc áo sơ mi xanh nhạt chưa cài khuy để lộ một bờ ngực sáu múi hấp dẫn còn vương hơi nước, chiếc quần jeans rộng.

Giờ cũng đã hơn 10 giờ đêm, về mệt mỏi và ngái ngủ hiện rõ trên mặt hắn. Từ chiều đến giờ, hắn ở nhà chủ tịch Hirugashi, uống rượu tiếp chuyện hơn 9 giờ mới về.

Bỗng chuông điện thoại reo lên. Hắn bước đến, mở điện thoại lên. Có 1 tin nhắn từ số lạ.

“Cho tôi biết bí mật lớn nhất của anh.”

Hắn mỉm cười, dường như đã biết người gửi là ai.

“Nếu không?”

“Tôi sẽ có cách đòi nợ của riêng mình.”

Hắn thật sự muốn biết, cách đòi nợ của cô là gì. Nhưng bản thân hắn không thích nợ ai, đành gạt sang một bên vậy.

“7 giờ tối mai”

Tin nhắn vừa được gửi đến máy cô, cô vẫn chưa thèm cầm lên đọc. Đôi mắt ngọc bích mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở hắn, có một cái gì đó rất không bình thường. Sự thờ ơ lạnh lùng ấy, như một lớp băng ngăn cách hắn khỏi thế giới này, và điều đó chắc chắn phải có lý do. Bởi vì cô cũng vậy, không ai tự cô lập mình khỏi xã hội bên ngoài.

Một ngày nữa lại trôi qua trong sự chán chường và mệt mỏi. Sắp đến 7 giờ rồi và cô thì đang vận một chiếc đầm đen hở lưng đơn giản mà quyến rũ, ôm sát thân tôn lên ba vòng hoàn hảo và nước da trắng mịn màng. Mái tóc bạch kim xoã ra đằng sau, đính trên đỉnh đầu là một bông hoa hồng màu đen nhỏ. Đôi môi tô son đỏ, mắt vẽ mascara đơn giản, xịt thêm chút nước hoa nhẹ là xong. Cô có cảm giác, đêm nay cô không thể vận màu trắng như thiên thần được. Và cô đã đúng, bí mật của hắn, biết được chỉ có ác quỷ.

Đúng 7 giờ, không chậm hay sớm hơn một giây, một chiếc Lamborghini đã đậu trước nhà cô.

“Hôm nay tôi không ăn cơm ở nhà, có thể về hơi trễ một chút. Di cứ ngủ, đừng đợi, tôi có mang chìa khoá.” – nhẹ nhàng dặn dò bà quản gia xong, cô quay người xỏ chân vào đôi giày cao gót cũng màu đen nốt và bước ra khỏi cửa.

Hắn đang đứng tựa vào bức tường nhà cô, miệng ngậm điếu thuốc. Trong ánh lửa lập loè từ điếu thuốc, cô có thể thấy hắn đang mặc một bộ vest khá chỉnh tề, sang trọng.

Thấy cô bước ra, hắn hơi nhếch môi lên, từ tốn bước đến mở cửa xe mời cô vào. Ít phút sau, chiếc xe đã phóng như bay ra đường lớn.

Cô ngồi im không nói lời nào, đôi mắt lim dim nhìn ra khung cảnh đang chuyển động một cách đáng kinh ngạc ngoài kia.

“Không muốn hỏi là đang đi đâu sao?”

Tay cầm lái, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, hắn là người phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

“Tôi thích sự bất ngờ hơn”

“Lỡ tôi bắt cóc cô thì sao?”

“Oh! Tôi không dễ gì mà bắt được đâu, thưa phó giám đốc.” – không liếc mắt nhìn, nhưng hắn biết cô đang mỉm cười.

“Tôi sẽ thử xem”

Cô không nói thêm gì, bởi cô đang bận suy nghĩ. Qua gương chiếu hậu, cô có thể thấy một đoàn xe gồm 4 chiếc BMW màu đen, hai chiếc màu bạc và 3 chiếc màu xanh đen từ nãy giờ cứ bám đuôi theo xe cô.

“Có xe đằng sau?”

“Ừ”

“Làm gì?”

“Bảo vệ.

“Anh?”

“Ừ”

Đoạn đối thoại ngắn đến cực ngắn. Cô cũng chẳng thêm nói gì hơn. Xem ra, đêm nay cô đi quả thật không uống phí.

Hắn dẫn cô đi ăn, khoảng 6, 7 cái nhà hàng khác nhau và không hề trả tiền. Sau đó, hắn dẫn cô đi sông bạc ngầm.

Đó là nơi khác hẳn với thế giới mà cô đang sống. Một thế giới không hề có ánh sáng mặt trời.

Ánh đèn rực rỡ, người người đông đúc. Không khí nhộn nhịp nhưng không tươi vui mà rất nghiêm trọng. Khách đánh bài ở đây đủ mọi loại người, đủ mọi giới tính, đủ các đẳng cấp. Họ đến đây, dường như chỉ để phô trương sự giàu có của chính mình.

“Thắng thua và giao dịch ở đây không nhất thiết phải bằng tiền.” – hắn dẫn cô ra ban công tầng ba. Từ đây có thể quan sát tất cả mọi việc đang diễn ra phía dưới.

“Ví dụ?” – cô vô thức mở miệng hỏi, đôi mắt vẫn không rời cảnh người người điên cuồng đánh bạc ở dưới lầu.

“Mọi thứ có giá trị. Đồ cổ, đồ quý giá, chức vụ, danh tiếng, người, mối quan hệ xã hội. Bất kì thứ gì cô thấy có giá trị và đôi phương cũng vậy.” – hắn giải thích cho cô, giọng nói nhẹ tựa lông hồng.

Cô im lặng và quan sát. Mọi thứ đều ngoài dự liệu của cô. Thật không ngờ...

“Vậy nơi này thuộc về anh?”

Hắn nhẹ nhàng quay sang nhìn cô, khẽ gật đầu.

Đương nhiên cô biết, đây chỉ là một ví dụ nhỏ về thế giới của hắn. Cô đã thấy, hắn đi đâu, cũng luôn có ít nhất mười mấy người đi theo, như hình với bóng. Con trai của một tập đoàn lớn, như vậy có phải là hơi quá? Hơn nữa, cô... không dám nhìn thẳng vào mắt con người này, không quá 2 giây. Một đôi mắt đầy quyền uy, như cuốn cô vào một không gian màu coffe bất tận không lối thoát. Người hắn toả ra mùi hương bạc hà nguy hiểm, lí trí mách bảo cô phải chạy đi nhưng vẫn không thắng nổi tính tò mò.

Tò mò? Cô... cũng biết tò mò? Từ bao giờ? Một con người thờ ơ với mọi thứ như cô, từ bao giờ đã quan tâm đến những chuyện không liên quan tới mình? Hắn đã làm cô tự phá bỏ nguyên tắc thứ nhất của mình. Thật đáng hận!

Do mãi suy nghĩ, có lẽ cô cũng không biết, bên cạnh cô, hắn cũng đang rất hận. Hắn không bao giờ chờ một cô gái đi trên chính chiếc xe cung của mình. Hắn sẽ không bao giờ dẫn một đứa con gái vào nơi làm ăn của mình. Hắn sẽ không bao giờ đưa một người lên “đài quan sát” của hắn. Và cô làm hắn tự mình phá vỡ cả 3 nguyên tắc do chính hắn đề ra để bảo đảm tính mạng của chính hắn.

Bỗng có người chạy lên, bước đến thì thào vào tai hắn điều gì đó.

Jihoo nghe xong, gật đầu và ra hiệu cho tên vừa chạy tới đi.

“Có chuyện gì vậy?” – Miu khẽ hỏi.

“Có vài người bạn muốn nói chuyện với tôi.” – hắn lấy tay chỉnh lại caravat – “cô muốn về trước không? Tôi sẽ cho người đưa về.”

“Tôi đi với anh.”

Jihoo ngạc nhiên cúi xuống nhìn cô, cười mà như không. – “có vẻ cô muốn hiểu rõ tôi trong đêm nay.”

Cô ngước lên nhìn anh. Cô không cao lắm, còn hắn thì tận 1 mét 89 làm cô ngước mắt cả cổ.

Hắn không nói gì, nhẹ nhàng khoác tay và dìu cô xuống lầu.

Cả đám đàn ông mở một bàn, vừa đánh, vừa uống rượu vừa nói chuyện. Nội dung cuộc trò chuyện giữa bọn họ, Miu chọn cách không quan tâm.

Dường như họ đánh rất lớn, đánh bằng tiền đồng thay tiền mặt. Đêm nay, Jihoo không đen, nhưng cũng không quá đỏ. Hơn nữa, hắn đánh có vẻ hơi hột, không chuyên tâm lắm cô cũng hơi bất bình. Nhiều khi, đồng tiền đồng chất cao như một ngọn núi nhỏ, hắn trực tiếp lấy tay đẩy cho người khác mà gương mặt vẫn không có tí gì nuối tiếc, cả một tí dao động của đôi mắt băng lãnh cũng không.

Cô khẽ liếc mắt qua nhìn người đàn ông ngồi cạnh. Trước sau gì, hắn vẫn giữ thái độ nhàn nhả ung dung đến lạ.

Hơn 12 giờ, cô và hắn mới quay lại xe.

“Đây chỉ là một góc rất nhỏ trong thế giới của anh?”

“Ừ”

“Thuốc phiện, vũ khí?”

“Ừ”

Không nghi ngờ gì nữa. Ở thế giới ngầm không thấy hết đó, mỗi phút mỗi giây đều có hàng vạn cuộc trao đổi mà giá trị có thể không đong đếm được, và hẳn là bá hoàng, người cai quản thế giới đó. Mọi người, mọi sự đều chịu sự quản thúc của hắn.

Ngoài sáng, hắn là một phó giám đốc của công ti nổi tiếng, một cậu nhóc 17 tuổi đơn giản, ngang bướng, tài giỏi, sở hữu cho riêng mình một chuỗi hơn 100 nhà hàng, khách sạn, resort trong và ngoài nước. Trong bóng đêm, một mình hắn hô mưa gọi gió, một tay che hết bầu trời.

Đôi rồi. Lí trí cô giờ đây lại không muốn cô chịu thua, đòi hỏi cô phải ở lại chiến đấu đến cùng với hắn, nhưng tinh thần cô đã quá sợ hãi con người đang ngồi cạnh, nó muốn cô chạy trốn khỏi quả bom đã hẹn giờ đó.

Chạy trốn hay ở lại và đối mặt? Cô sợ. Lần đầu tiên trong đời, Hirugashi Miu này thật sự rất sợ. Hắn, đã làm vỡ vỏ bọc của cô, khơi dậy trí tò mò, đánh thức nỗi sợ hãi trong cô. Cô, đã không còn là những gì mình đã tự xây dựng nên nữa rồi. Jihoo khẽ quay đầu nhìn cô. Bất gặp sự trầm tư trong đôi mắt xanh biếc, hắn khẽ cười.

“Sợ rồi sao?”

Miu không nói gì. Không phủ nhận cũng không đồng ý.

Hắn tắt xe vào lề đường, mở cửa xe và đi đâu đó trong một lúc lâu, bỏ lại cô ngồi trong xe một mình mặc sức tưởng tượng. một lúc sau, hắn quay về với hai ly cà phê nóng trong tay.

“Uống đi.” – lời hắn nói tự nhiên nhưng nghe như mệnh lệnh.

“Ồ lại đi. Em chạy không thoát khỏi tôi đâu.”

Miu gạt mình khỏi dòng suy nghĩ. Đôi mắt to tròn giương lên nhìn hắn không còn sự thờ ơ nữa mà là một chút ngạc nhiên, một chút dè chừng và một chút lo lắng, bất an. Hắn nhìn những biểu cảm hiếm thấy đó trên gương mặt cô, không khỏi có chút tự hào. Hắn đã phá đi một phần lớp vỏ băng lãnh của cô, để coi cô có gì khác so với mấy đứa con gái bình thường không mà tại sao lại có thể làm hắn tự phá vỡ nguyên tắc của chính mình? Nếu cô giống, hắn sẽ giết cô không ngần ngại, nếu cô khác, hắn sẽ giam cô lại trên một toà tháp cao chọc trời như Rapunzel, hắn sẽ giữ cô cho riêng mình.

“Tôi không chịu thua đâu!” – Miu nhìn thẳng vào mắt hắn không ngại ngần, nói một cách dứt khoát đầy quyết tâm.

“Vậy thì tôi sẽ nhường.” – hắn nhìn cô, mỉm cười.

Đành vậy thôi, cô bé ạ. Nếu cô muốn thắng, hắn sẽ lùi một bước để cho cô thắng. Về cơ bản, tự sức mình cô không thể đánh bại hắn được, bởi đơn giản cô có rất nhiều thứ để bảo vệ, còn hắn chỉ có những thứ cần lấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kế Hoạch Bắt Cóc

Miu về nhà cũng là lúc sương đã đọng hết trên cỏ cây trong vườn rồi. Dáng người nhỏ bé mảnh khảnh bước vào trong nhà, tuy có tỏ ra mạnh mẽ nhưng vẫn không giấu hết sự mệt mỏi. Mọi người trong nhà đã ngủ hết, đây cánh cửa gỗ to là một khoảng không đen như mực. Đôi giày cao gót nhẹ nhàng gõ từng bước lên sàn gỗ.

“Không ngờ chị cũng có thói quen đi chơi trễ tận giờ này mới về”

Bỗng điện vụt mở lên. Đứng trên cầu thang, Mía vận bộ đồ ngủ màu đỏ đang nhìn xuống Miu như một người cấp trên, gương mặt xinh đẹp lạnh băng tỏ vẻ khinh bỉ.

“Chưa ngủ sao?” – Miu ngược lên, quét mắt qua một lượt cô em gái đang đứng trên cao của mình rồi lại cúi xuống tháo giày cao gót bỏ vào tủ.

“Nếu ngủ thì làm sao tôi đứng đây được? Chị không có mắt hay không có não vậy?” – Mía nhếch miệng nhìn chị gái mình.

Cô chẳng thèm nói gì, vòng qua phía cầu thang bên kia đi lên phòng mình.

“Miu!” – Mía chợt gọi với lại – “chị đừng có mà đụng vào chồng chưa cưới của tôi! Cái gì chị cũng có, cái gì chị cũng hơn tôi, tôi biết tôi không hơn chị cái gì cả. Nhưng nếu chị đụng đến anh ấy, dù là chị em tôi cũng không bỏ qua đâu!”

Mía nói một cách cay nghiệt, hướng ánh mắt đầy lửa giận, khinh bỉ và căm hờn nhìn Miu. Miu không nói gì, thậm chí cô cũng không thèm quay lại.

“Mía, chị khuyên em, đừng quá đặt nặng cuộc hôn nhân này, hãy cứ coi nó như một bản hợp đồng vô hình giữ hai tập đoàn thôi. Nếu không sẽ có ngày em bị tổn thương đấy.”

Mía thất thần nhìn Miu. Chị gái cô, tại sao lại có thể đưa ra những lời này? Từ nhỏ đến lớn, dù cô có chửi rủa hay xúc phạm như thế nào, cô ta cũng không hề răng nửa lời cãi lại, cô bị ba la, vẫn luôn là Miu bên vực,... Giờ đây... Miu đang giành giật chồng với cô??

“Miu! Chị... chị quyết không lui sao? Nếu vậy tôi không nhường đâu!!” – Mía thất thần hét lên, tay nắm chặt vào lan can, mắt hằn những tia máu.

“Chị nói vậy, chỉ muốn tốt cho em. Em nghĩ sao thì tùy, em làm theo hay không cũng được. Chị sẽ không cướp chồng của em, chị chỉ cảnh cáo em trước thôi.” – nói rồi, Miu bước tiếp lên phòng của mình.

Mía đứng đó, chân khụy xuống. Làm sao đây? Dù chung sống với nhau từ nhỏ đến lớn, nhưng cô không hiểu một chút gì về chị gái cô cả. Nhìn cô ta, cô cảm thấy rất rất khó chịu. Giương mặt giả tạo lúc nào cũng giả ngây thơ để lấy lòng ba cô, lúc nào cũng cười với cô nhưng lại âm thầm đạp cô xuống đất sâu. Luôn nhường đồ chơi cho cô, nhưng lại lấy của cô những thứ to lớn như tình thương của ba, sắc đẹp, trí thông minh sắc sảo và lối ăn nói uyên bác đánh gục bất kì đối thủ nào. Cô không hiểu, nhưng cũng không muốn hiểu, nhưng chắc chắn một điều rằng cô sẽ không bao giờ tha thứ cho Miu. Nhưng cô biết, một chọi một cô sẽ không bao giờ thắng được chị của mình.

Miu bước vào phòng ngủ. Cô gục xuống ngay cửa, đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi và đau đớn, hai tay buông thõng

“Phải làm sao em mới chịu tha thứ cho chị hả Mía?”

Cũng may hôm nay là chủ nhật, Miu được ngủ nướng thoải mái. Hơn 10 giờ sáng, cô mới chịu dậy. Ai bảo hôm qua đi chơi về khuya quá làm gì.

“Cô chủ đã dậy, bữa sáng cũng sẵn sàng rồi ạ.” – bà quản gia Từ không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh cô.

“Ừm” – Miu nói nhẹ rồi bước vào toilet.

“Mía đâu?” – Cô nhẹ nhàng hỏi lúc đi xuống cầu thang.

“Tiểu thư đã đi chơi với thiếu gia tập đoàn World’s từ 9 giờ rồi ạ.”

Trong lòng cô bất giác dâng trào một nỗi lo lắng. Kể từ sau khi biết được một con người khác của hân, cô không thể xem thường, càng lo về cô em gái nhỏ si tình của mình. Tuy vậy, cô chỉ nghĩ trong bụng chứ không hề nói ra.

“Cô chủ ăn ngon miệng chứ ạ?” – tiếng cô hầu gái đứng bên cạnh.

“Ừm” – Miu nhẹ nhàng để dao và nĩa xuống, từ tốn lấy khăn lau miệng rồi mới đứng dậy.

Bà quản gia nhìn cô, mỉm cười. Quả không hổ là người mang nửa dòng máu quý tộc Anh, phong cách rất tôn quý, nhẹ nhàng, lịch sự. Ăn một cách chậm rãi, thức ăn bỏ vào miệng không quá nhiều nhưng ăn vẫn rất nhanh. Phong cách thư thái, ôn hoà. Cách nói chuyện không nhiều lời nhưng không đến nỗi cộc lốc, hơn nữa đối xử với người hầu kẻ dưới rất lịch sự, không ra vẻ ta đây và sai bảo nhiều như Mía.

“Trưa nay có lẽ tôi sẽ ăn ở ngoài, bà không cần dọn cơm đợi sẵn.”

“Dạ tiểu thư.”

Miu ra khỏi nhà. Hôm nay cô vận một chiếc áo thun đen cá tính và chiếc quần jeans trắng ngược màu. Chân mang giày thể thao màu dạ quang và đôi môi được phết một lớp son dưỡng không màu.

Cô đi vòng vòng quanh phố, chẳng biết là về đâu. Giữa thành phố Seoul rộng lớn này, giữa những dòng người tấp nập ngược xuôi, lòng khó có tránh khỏi chút cô đơn, lạc lõng.

Bỗng thấp thoáng trong quán trà sữa, một dáng người quen thuộc. Miu khẽ mỉm cười, đẩy cửa bước vào.

“Tôi ngồi đây có được không?”

Một giọng nói trong trẻo quen thuộc cất lên làm Han-yu không thể không chú ý.

Anh ngược nhìn lên, cô nhìn xuống, hai ánh mắt chạm nhau làm cả hai tuy ngoài mặt lạnh nhưng trong lòng vẫn bồi hồi chút ít.

Han-yu nhút người qua một chút đủ cho cô chen vào ngồi. Quán này tuy khách không đông nhưng do diện tích quá hẹp nên không gian cũng không rộng rãi là mấy.

Hôm nay, Han-yu cũng mặc một chiếc áo thun đen và một chiếc quần jeans trắng đơn giản rất giống Miu. Hai con người áo đen quần trắng, gương mặt vô hồn nhưng đẹp như điêu khắc ngồi cạnh nhau trong một quán trà sữa nhỏ gây sự chú ý của không ít người.

“Cho em một li lục trà hạt lục trà.” – Miu nói với chị phục vụ.

“A...” – chị phục vụ ngó người trước gu ăn uống của Miu.

“Cho em một li lục trà, thay vì lấy trân châu thì bỏ hạt lục trà vào.” – Miu mỉm cười đáp nhẹ.

“À... Chị hiểu rồi. Em chờ một chút chị sẽ đem lên ngay.” – chị phục vụ tươi cười đáp lại, vui vẻ len lỏi luồn lách bước đi.

“Có vẻ anh cũng giống tôi?” – bình thường, Miu rất ít khi mở lời. Nhưng cô biết Han-yu là một người “mém câ”, hơn nữa anh ta đã theo hần lâu như vậy, mở lời tìm hiểu một chút cũng không thiệt thòi gì.

“...”

Đúng là câ thiệt rồi ==

“Cô học karate đã lên đai đen rồi mà động tác vẫn chưa hoàn thiện cho lắm.”

Miu ngạc nhiên mở tròn mắt nhìn Han-yu, bỗng trong lòng lại dấy lên cảm giác... muốn khóc quá!!! Trời ơi Miu cô từ nhỏ đã tự cách li mình khỏi thế giới bên ngoài, cố gắng không để lộ một chút thông tin cho mọi người biết mà hết Jihoo đọc được suy nghĩ của cô rồi đến Han-yu nắm được yếu điểm của cô, còn biết cô học võ nữa kia chứ!! Thật đáng hận mà!!

“Khóc là tôi không đỡ đâu đấy.” – Han-yu lại một lần nữa làm tan vỡ trái tim Miu bằng giọng nói lạnh và gương mặt bất cần.

“Tôi không khóc.”

“Nhưng cô muốn khóc và đang định khóc.”

“Tôi không có!”

“Tại sao cứ phải tỏ ra mạnh mẽ?” – anh khó chịu nói với cô. Anh biết, cô là một người rất nhạy cảm, rất yếu đuối. Cái vỏ bọc mạnh mẽ đó đâu có giúp cô được gì? Tại sao cứ phải tỏ ra ta đây không cần ai giúp?

Cô nhìn anh, một giọt nước mắt trào ra, rồi hai, ba giọt, làm ướt hết cả mặt bàn. Bờ vai nhỏ nhắn khẽ run lên bần bật, đôi mắt to tròn long lanh nước nhìn thẳng vào Han-yu.

Ôi khi thật bây giờ làm sao đỡ cô ta đây?? Ai ngờ cô ta lại dễ khóc đến vậy, chọc có chút xiu...

“Vậy đã đủ yếu ớt chưa?” – Miu nhìn về lúng túng của Han-yu, cười thâm trong bụng.

Han-yu anh ngó người. Lăn lộn trong giới xã hội đen mười mấy năm, chưa bao giờ bị lừa một vỏ đau đến như vậy. Không thể coi thường người con gái này được.

Miu nhit sát người vào Han-yu, tự nhiên dụi mặt vào áo anh lau cho hết những giọt nước mắt nhân tạo. Han-yu im lặng không nói gì. Từ nãy đến giờ, anh cứ nhìn ra ngoài đường, chưa một lần liếc mắt đến Miu.

“Tại sao lại ít nói vậy?”

“...”

“Tại sao lại ít cười vậy?”

“...”

Miu cười nhẹ. Cô biết, đây là lần đầu tiên anh nói nhiều và đầy đủ như vậy.

Cô nghiêng người, lấy từ trong túi sách ra một chiếc túi nhỏ làm bằng giấy, đẩy nó ra trước mặt Han-yu.

“Cái gì?”

“Trong đó có những chiếc huy hiệu nhỏ, đủ các icon thể hiện các tâm trạng khác nhau như lo lắng, vui vẻ, buồn hay thất vọng... nếu được anh hãy gắn tâm trạng của anh lên áo, sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.”

“Khác nào vạch áo cho người xem lưng?”

“Anh cần phải mở lòng ra với mọi người, Han-yu à.”

“...”

“Cho phép tôi làm bạn của anh, được không?”

Han-yu bây giờ mới quay người lại mặt đối mặt với cô. Miu đang nhìn anh, mỉm cười hết sức dịu dàng. “bạn” sao? Anh không hề muốn thế. Nhưng...

“Tuỳ cô”

“Vậy coi như đây là quà làm quen nhé. Tôi đi trước.” – Miu cười với anh một cái thật tươi, rồi quay người đi.

Han-yu, cô có thể thấy ở anh một sự tàn khốc, nhẫn tâm của một kẻ giết người không ghê tay. Ánh nhìn mang trọng lượng rất lớn áp đảo, như một khẩu đại bác nhắm thẳng vào tinh thần đối phương. Jihoo lại là một người cao ngạo, khá mưu mô, xảo quyệt, hẳn là một người, có lẽ không cần dao cũng giết được người.

Nhưng Han-yu lại cho cô một cái gì đó rất dịu dàng và an toàn.

“Tiểu thư, ông chủ của chúng tôi muốn mời tiểu thư một li trà, mời tiểu thư lên xe, ông chủ đang chờ.”

Bỗng một đám người hơn mười mấy người đàn ông đứng chặn trước mặt cô, áo vest kính đen, đôi giày da bóng lộn.

“Hôm nay tôi bận, để khi khác đi.”

Miu toan bỏ đi nhưng lại bị chặn lại.

“Thưa tiểu thư, ông chủ chúng tôi thực lòng muốn mời tiểu thư hàn huyên chút chuyện, cảm phiền tiểu thư, e là để khi khác không khả thi”

“Tôi có quen biết ông chủ mấy người sao?”

“E là không quen, nhưng chắc Bá Hoàng quen.”

Bá Hoàng? Nếu cô không đoán nhầm, thì ngày hôm qua, người đàn ông chạy đến nói nhỏ với Jihoo cũng gọi hắn là Bá Hoàng. Chuyện này... hơn 80% là vì hắn rồi...

“Xin tiểu thư đừng để ông chủ tôi đợi lâu.”

Đúng là ép người mà... Chuyện này lành ít dữ nhiều, nhưng có lẽ cô không đi không được.

“Ông chủ của các người thật biết ép người khác” – Miu cười nhạt, bước lên xe.

“Mời tiểu thư.” – một tên chạy lại, mở cửa xe mời cô vào.

Chiếc xe thông dong chạy trên đường. Đằng sau có khoảng vài chiếc xe nữa bám theo, rõ ràng người đàn ông đứng sau chuyện này không phải dạng vừa, không thể xem thường. Mùi nguy hiểm nồng nặc này...

Chúng dẫn cô đến một toà cao ốc nằm ngoài rìa thành phố, khoảng nửa tiếng chạy xe. Miu bị đám người gần 20 tên “hộ tống” lên một căn phòng cực kì sang trọng nằm trên tầng trên cùng của toà cao ốc.

Trong phòng chỉ toàn đàn ông, có một người độc chiếm riêng một chiếc sofa, dáng nửa nằm nửa ngồi, miệng phì phò điều thuốc. Thấy cô bước vào, ông ta liền ngồi dậy, dập tắt điều thuốc, cung kính cúi đầu chào.

“Hoi đường đột đòi gặp mặt tiểu thư như thế này, thật không phải.”

“Đã biết không phải, sao lại còn làm?” – Miu quét mắt qua người đàn ông đứng trước mặt một lượt rồi ung dung bước đến một chiếc ghế không quá gần cũng không quá xa ngồi xuống – “không giấu gì ngài đây, hôm nay tôi hơi bị mệt, hành động không phải của ngài, lại càng không phải hơn rồi.”

Người đàn ông không nói gì, chỉ nhìn Miu một cách thú vị.

“Tiểu thư xin đừng nóng giận, ngài Bá Hoàng tới, tiểu thư sẽ được thả ngay.”

“Xin thành thật chia buồn với ông là ông bắt nhầm người rồi, ông Hà ạ.”

“Tiểu thư có biết tôi?”

“...”

Miu cũng chẳng buồn tiếp chuyện với cái tên đầu ở thân dưới này nữa, mệt hết sức. Thấy cô không muốn nói gì, ông ta cũng trở lại vị trí của mình.

“Mấy phút rồi?” – người đàn ông chợt hỏi.

“Dạ gần 1 tiếng rồi.”

“Không biết hán ta ở đâu...”

“Ông bắt nhầm người rồi.” – Miu không thèm nở mắt ra, nói.

“Ồ... Tôi tin vào cảm nhận và phán đoán của tôi, thưa tiểu thư.”

Vâng... Và điều đó đã cho thấy ông là một người không có óc phán xét và cảm nhận thì sai bét nhè...

Câu này, Miu chỉ dám nghĩ trong đầu chứ không nói thành lời. Cô hiểu rõ tình hình của mình hiện nay, chỉ cần một cái búng tay người đàn ông đó hoàn toàn có thể giết cô.

Cái tên gốc Mìn Jihoo... Cô vì hán mà ngần cân treo sợi tóc ngồi ở đây, còn hán nhón nhơ ngoài kia. Cô mà có mệnh hệ gì, làm ma cô cũng thể sẽ quay lại ám hán không vợ không con không gia đình, đang yên lành dạo bên bờ sông sẽ bị thủy quái trời lên ăn thịt, con thủy quái bơi ra Thái Bình Dương bị bắt đem về làm thịt, hán nằm trong bụng cũng bị nướng chín đem lên bàn ăn luôn mới được. Cái tên gốc chết bầm đó!!!!

1 tiếng đã trôi qua. Bỗng...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cứu Mĩ Nhân

Một không khí im ắng bao trùm cả căn phòng. Bỗng trên bàn, chiếc điện thoại cầm ứng rung lên. Người đàn ông bật người ngồi dậy, chồm tới với lấy chiếc điện thoại đang rung lên từng hồi.

Ông ta khẽ quét mắt qua một lượt chiếc màn hình điện thoại, nở một nụ cười bí hiểm đầy thoả mãn. Nhìn điệu bộ ông ta, Miu cũng đoán ra được phần nào người gọi là Jihoo.

“Bá Hoàng. Anh bắt tôi chờ hơi lâu rồi đấy.”

“Vội gì chứ Hà Tuấn Anh. Ông thừa thời gian làm chuyện dư thừa này, chờ một chút thì nhầm nhò gì.”

Bỗng từ đầu dây bên kia vọng lại tiếng trẻ con và phụ nữ đang khóc. Hà Tuấn Anh có thể cảm nhận được có một điều gì đó, liền đổi từ giọng vui đùa thành dè chừng, nghiêm chỉnh.

“Anh đang ở đâu?”

“Ông thừa biết tôi sẽ không trả lời câu này mà, phải không?”

“Thôi được rồi. Vào thẳng vấn đề. Chuyến hàng ma túy và vũ khí trong tuần tới sẽ là của tôi.”

Jihoo khẽ phì cười, Hà Tuấn Anh nghe được từ đầu bên kia, nhú mày khó chịu.

“Bá Hoàng, anh đừng quên tôi có con tin trong tay.”

“Ông bắt nhầm người rồi, ông Hà.”

“Nếu tôi bắt nhầm người, có lẽ anh sẽ không gọi điện đến đây, phải không?” – Hà Tuấn Anh nở một nụ cười ranh mãnh.

“À! Ý tôi không phải vậy. Nếu theo định nghĩa của ông thì đúng là ông bắt đúng người rồi đấy. Nhưng ông biết, sau này sẽ có hậu quả thế nào không? Cô ta không phải người thường đâu.”

“Đề Bá Hoàng quan tâm như vậy, đương nhiên không phải dạng vừa rồi.”

“Không đòi co với ông nữa. Trong vòng 15 phút nữa nếu cô ta chưa về đến nhà an toàn, cả vợ lẫn con ông sẽ bị làm mồi cho cá.” – Từ đầu dây bên kia, giọng Jihoo đã có phần danh thép hơn chứ không đùa cợt như trước nữa.

“Vợ và con tôi? Có lẽ nếu đem lên bàn cân thì không nặng kí bằng tiểu thư đây...”

“Tôi thích ông rồi đấy, ông Hà ạ.”

“Quá khen. Nhưng làm sao tôi bằng cậu.” – Hà Tuấn Anh nhếch mép.

“Thôi được rồi. Thêm cả vợ bé và cô con gái ruột của ông nữa. Tổng cộng là 4 người. Nhưng thời gian ông còn chưa đến 15 phút đâu nhé.”

Ông Hà tái mặt. Đứa con gái ruột của ông... người phụ nữ mà ông thật lòng yêu... Chỉ trong vòng chưa đến 1 tiếng, hắn đã moi bọn họ ra, mặc dù ông đã giấu họ còn kĩ hơn thả kim xuống biển... Đúng là Bá Hoàng.

Ông ta giận dữ đập máy, rồi ném thẳng chiếc điện thoại xuống đất làm nó vỡ tan tành. Hà Tuấn Anh ông, đến tuổi này còn bị một thằng nhãi uy hiếp đến mất mặt! Ông tiến đến Miu, ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng không thể làm gì.

“Đưa cô ta trở về.” – ông ta gằn mạnh từng chữ, trông như con hổ đói gầm gừ nhưng không thể vồ tới con mồi đang ở trước mắt.

Không tồi.

Hai người đàn bà và 2 đứa nhóc đang ngồi khóc không lên tiếng. Hắn vận đồ vest lịch lãm, lưng dựa vào tường, phì phò điều thuốc trên miệng, trông ung dung tự tại vô cùng.

“Tên họ Hà đó đập máy rồi à?” – Nhật Minh lên tiếng.

Hắn cất điện thoại vào túi, chỉ “ừ” một tiếng không hơn không kém.

“Tụi này giải quyết sao đây?”

“Quân tử nhất ngôn. Sau khi bọn chúng đưa cô ta về đến nhà an toàn, ném cô con gái ruột và vợ bé hắn xuống sông.”

Cái này mà gọi là “quân tử nhất ngôn” á? Người ta đã thả người, mình lại ném người xuống sông?

Trông bóng đêm mập mờ che mất nửa khuôn mặt trên, chỉ thấy ở miệng hắn nhếch lên một nụ cười bí ẩn.

“Lúc đầu, tớ chỉ đề cập đến việc nếu ông ta thả Miu sẽ thả vợ con ông ta ra, nhưng ông ta nhất quyết không chịu, tớ đành lôi vợ bé và con ruột ông ta vào cuộc, nhưng chưa bao giờ nói là sẽ thả bọn họ.”

Jihoo dựng người dậy, dập tắt điều thuốc, bước ra đoàn xe hơi đang chờ sẵn phía ngoài.

“Cậu đi với tớ, chỉ chưa vài đứa lại đây canh chừng, khi nào xong việc thì ném con tin xuống sông.”

“Lỡ như hắn trở mặt?”

“Thì cho chôn chung luôn.”

Trong màn đêm đang dần phủ xuống, hơn 10 chiếc xe rồ ga, xé không khí chạy đi.

Cùng lúc đó, tại thành phố thủ đô của Malaysia.

Trong một căn biệt thự rất rộng nằm ở giữa trung tâm thành phố, tuy vậy lại cách li hoàn toàn với thế giới bên ngoài nhờ hàng rào gai cao gần 3 mét bao bọc xung quanh.

Căn biệt thự gần như được bóng tối che phủ hoàn toàn, cả trong lẫn ngoài. Bên trong, ở mỗi dãy hành lang chỉ treo một ngọn nến, phát ra ánh sáng lơ mơ rợn người. Toàn bộ cửa sổ để mở không chút phòng hờ, gió lùa qua những kẽ hở vì vút tạo ra âm thanh quái đản.

Chủ nhân của căn biệt thự là con gái của một doanh nhân đã mất, hiện giờ cô đang sống ẩn dật với danh nghĩa đã chết vì tai nạn.

“Thưa cô chủ, có tin mới từ phía cậu Jihoo ở Hàn ạ.”

Cánh cửa phòng cọt kẹt nặng nề mở ra. Bên trong phòng là một khoảng không rất rộng, chỉ bày một chiếc tủ đồ, một chiếc bàn làm việc, một chiếc giường và một cái ghế rất cao.

Ngồi trên chiếc ghế đó là một cô gái khoảng hai mảy tuổi, gương mặt sắc sảo ưa nhìn và mái tóc cắt ngắn kiểu tomboy.

“Chuyện gì?”

“Dạ thưa...” – cô người hầu bước đến gần, cúi xuống nói thầm vào tai cô chủ.

“Người có chắc tin này là thật?”

“Dạ vâng.”

“Thời gian?”

“Cách đây khoảng chừng 5 phút.”

Cô gái lặng người suy nghĩ một hồi, về mặt đêm chiều.

“Jihoo... sao?” – “người hiểu chuyện này nguy hiểm thế nào phải không Jane? Người đứng đầu thế giới ngầm mà không vững, sẽ hại rất nhiều người liên quan và không liên quan.”

“Dạ vâng.”

Thế giới ngầm như một mạng lưới trải rộng và rất phức tạp, mỗi cá nhân nằm trong thế giới hoặc có liên quan dù chỉ một chút với người nằm trong thế giới ngầm đều bị nối với nhau bởi mạng lưới này. Và Bá Hoàng – người cai trị – lại là điểm mấu chốt của mạng lưới. Chỉ cần liêu xiêu, hay dịch chuyển một chút, chắc chắn sẽ gây tổn thất không nhỏ, làm hại rất, rất nhiều người, thậm chí có thể đảo lộn trật tự của cả thế giới, gây nên thế chiến thứ III. Hẳn tồn tại không chỉ cho chính mình, mà còn đại diện cho tất cả mạng người trong thế giới ngầm.

“Chuyện này, không hề đơn giản. khi nào thì chuyển hàng kế tiếp cập bến?”

“Dạ ngày mai.”

“Vậy thì đặt vé máy bay vào ngày mốt đi. Hai ngày nữa ta sẽ bay qua Hàn Quốc một chuyến.”

“Dạ, tiểu thư.”

Cánh cửa cột kẹt nặng nề đóng lại. Trong căn phòng với màn đêm che phủ, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt của trăng từ ngoài le lói chiếu qua khung cửa sổ. Cô ngồi đó, gương mặt trầm tư, ánh mắt hướng về một khoảng không vô định.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cô Là Của Tôi

2 tuần gần đây, các chi nhánh lớn và chủ lực thuộc công ti của nhà họ Hà bị Mafia đến quấy nhiễu không buôn bán được gì, trên thương trường thì bị Tập Đoàn Hirugashi chèn ép, phá hết tất cả những vụ làm ăn lớn và các bản hợp đồng có giá trị, gây tổn thất vô số kẻ. Cứ đà này, e rằng chỉ trong vòng vài tháng công ti Hà Tuấn Anh sẽ phá sản hoàn toàn.

“Tên họ Hà đó đúng là không biết tự lượng sức mình mà...” – Jun nằm ườn trên ghế dài, bình luận.

“Công ti nhà họ Hà chỉ mới nổi vài năm, còn chưa ổn định, hơn nữa Hà Tuấn Anh tham lam tuy không có chút hiểu biết gì về buôn bán hàng lậu lại đi giành hăng với Bá Hoàng của thế giới ngầm. Một tên háo thắng không biết trước sau trên dưới như hán giữ lại làm gì.” – Nhật Minh chêm vào.

Jihoo từ nãy giờ vẫn ngồi im không nói gì, nét mặt khó hiểu không biết là đang tức giận hay há hê, tay mân mê khẩu PC300 đời mới, nhìn như đang tập trung suy nghĩ, nhưng lại có vẻ tâm hồn treo ngược cành cây.

Jun và Nhật Minh nhìn nhau khó hiểu, nhưng tâm trạng mỗi người lại dấy lên cảm giác lo ngại. Hẳn mà rơi vào tình trạng như thế này, còn đáng sợ hơn gấp nghìn lần khi nổi cơn tam bành.

“Tên đó chưa chết sao?” – cuối cùng hán cũng lên tiếng.

“...” – Jun và Nhật Minh không nói gì. Lời “hỏi thăm” lạnh như băng bắc cực đó khác nào đang hỏi tội, chỉ trích bọn họ giải quyết không dứt khoát?

“Tớ không muốn thấy hán trên bất kì một thành phố lớn nhỏ nào trên thế giới này nữa.” – hán khẽ xoay người, đưa tay nói lỏng caravat – “làm sao cho

sống không bằng chết.”

“Tối nay hình như có cuộc đấu giá người hầu phải không?”

“... ừ hình như vậy.” – Jun âm ừ nói – “hè Jihoo! Đừng nói là cậu sẽ đi đó???”

Hắn không nói gì, chỉ mỉm cười thay cho câu trả lời rồi đứng dậy, bước ra cửa.

Nhật Minh và Jun (lại) nhìn nhau khó hiểu. Jihoo của bọn họ càng ngày càng thay đổi rồi. Kể từ khi... Không lẽ tại vì...

Họ bất giác rung mình, lắc đầu để quên đi suy nghĩ đó. Từ tận đáy lòng, cả hai đều nghi ngờ, nhưng không ai nói ai. Nếu thật sự chuyện đó xảy ra, thì nên vui... hay nên lo sợ đây?

Mỗi năm trường đều tổ chức một buổi đấu giá người hầu, dùng tiền có được tu sửa trường và làm từ thiện. Năm nay cũng không phải là ngoại lệ. Người hầu được đem ra đấu giá là học sinh của trường, người mua cũng là học sinh trường. Người hầu sau khi bị đem bán xong sẽ phục vụ chủ nhân của mình trong vòng 3 tuần.

Tối nay là đêm lễ đấu giá. Chưa đến 6 giờ mà sân gửi xe của trường đã đầy ắp những con xe cứng của các cậu ấm, cô chiêu. Nói là buổi đấu giá, nhưng cũng không khác vũ hội là mấy. Ai ai cũng ăn mặc rất lịch sự, chu toàn, quyến rũ và phô trương sự giàu sang của mình. Đường dẫn đến đại sảnh được trải thảm đỏ, trên trần nhà là rất nhiều những chùm đèn pha lê rực rỡ, quý phái. Hành lang được thắp sáng bởi rất nhiều những ngọn nến lung linh huyền ảo. Không khí tràn ngập những mùi nước hoa khác nhau.

Bổn từ cổng chính, một chiếc Lamborghini Veneno màu đen mới cứng nghênh ngang chạy vào, đằng sau là 3 chiếc xe đua khác.

Từ trên xe, hắn lịch lãm bước xuống. Phải công nhận, hắn thật là hợp với màu đen. Bộ vest đen, đôi giày da bóng lờng màu đen, đồng hồ đen làm hắn thật sự nổi bật ở đám đông. Han-yu, Nhật Minh và Jun cũng bước xuống từ ba chiếc xe đằng sau. Bộ tứ này đi đến đâu, nữ sinh mất máu mà ngất đến đó.

Cuối cùng, buổi đấu giá cũng bắt đầu. Trường đã chọn ra 5 nam sinh và 5 nữ sinh sẽ làm người hầu đấu giá trong tối nay. Thề lệ vẫn như mọi năm, ai trả giá cao nhất sẽ được nhận người hầu. Tuy vậy, điều đặc biệt năm nay mới có đó là người hầu sẽ được đeo mặt nạ khi đang đấu giá.

Mọi thứ vẫn diễn ra bình thường. Mọi người ai cũng hào hứng trả giá để có được một người hầu danh giá phục vụ mình.

Cuộc đấu giá diễn ra trong hơn 2 tiếng đồng hồ. Bỗng, từ trong cánh gà bước ra nữ hầu cuối cùng. Cô đeo mặt nạ có găng hoa hồng, che mất 3/4 khuôn mặt, chỉ để lộ một bên má và nửa cánh môi anh đào. Mái tóc bạch kim dài bồng bênh được thắt thành một cái bím lỏng ở đằng sau. Cô vận một bộ đầm voan trắng, xoè, dài hơn đầu gối một chút. Bộ đầm trắng ôm lấy thân trên của cô để lộ những đường cong hoàn mỹ. Điểm nhấn của bộ váy là chiếc thắt lưng màu đen có một cái nơ to nằm ở một bên. Chiếc váy không quá dài nên để lộ được cặp chân thon gọn, trắng trẻo. Thấp thoáng đằng sau chiếc mặt nạ bí ẩn là một đôi mắt màu ngọc bích trong veo, tĩnh lặng.

Cả hội trường im lặng trong vài giây, rồi sau đó lại sôi nổi, ồn ào còn hơn trước.

“1 000 000 won!”

“2 000 000!!”

“3 000 000!”

“10 000 000 đây!”

“20 000 000 won.”

“...”

“...”

Cuộc đấu giá diễn ra sôi nổi chưa từng thấy. Số tiền đưa ra càng ngày càng tăng theo cấp số nhân.

“2 tỉ won.” – Trong góc khuất, Miho bước ra với nụ cười thách thức thu hút sự chú ý của không ít người.

“3 tỉ won.” – một giọng nói trầm đục cất lên.

“5 tỉ.” – Miho ngoan cố.

” 10 tỉ ”

“...” – Miho cứng họng. Số tiền đó, không phải cô không có, nhưng chỉ vì một cuộc đấu giá mua người hầu phục vụ trong 3 tuần thôi thì không đáng

chút nào.

“10 tỉ lần 1!!” – MC to giọng.

“10 tỉ lần 2!!”

“Vậy chủ nhân của cô hầu này là...”

“20 tỉ.” – Bổng, lẫn trong đám đông bên dưới, Mía xuất hiện.

“30 tỉ.” – giọng nói đó lại một lần nữa cất lên.

Mọi người, ai cũng đảo mắt nhìn qua nhìn lại tìm con người giàu sụ bí ẩn kia. Giọng nói không phải hét lên, có vẻ chỉ được thốt ra một cách tự nhiên nhưng lại mang âm điệu rất lớn.

“50 tỉ.” – Mía vẫn không chịu thua, tự nâng giá tiền.

“100 tỉ.”

“150 tỉ.”

“200 tỉ”

“...”

“...”

Hai bên cứ đôi co như vậy, giá tiền càng ngày càng cao. Cuối cùng...

“999 tỉ.”

“Tôi bỏ.” – Mía nhỏ giọng tuyên bố. Cái lễ đấu giá bé nhỏ này, có vẻ cô đã hơi đặt nặng. Không đáng chút nào. Hơn nữa, cô cũng muốn biết người từ nãy đến giờ đấu với cô là ai. Thân thể thật sự quá giàu, đến nỗi tiểu thư tập đoàn Hירו là cô đây vẫn phải chịu thua.

“999 tỉ lần 1!!”

“999 tỉ lần 2!!!”

“Vậy chủ nhân của cô hầu gái này là...”

Ánh đèn vàng chiếu thẳng vào người thắng cuộc. Đứng trên tầng 2 của hội trường, hần nở nụ cười dương dương tự đắc nhìn xuống phía dưới như một người cấp trên. Miho và Mía đề trừng mắt ngạc nhiên. Quả là thắng được đại tiểu thư Mía thì chỉ có ông trùm Mìn Jihoo.

Hần từ tốn xoay người, bước xuống cầu thang, tiến về sân khấu.

Hần đứng trước mặt cô, khoảng cách quá gần làm Mía ở dưới tức điên lên. Tay hắn tự nhiên vòng qua sau đầu cô, cổ cọ dầy buộc chiếc mặt nạ. Chiếc mặt nạ được hắn từ từ gỡ xuống, để lộ gương mặt đẹp như điêu khắc. Hắn nhìn cô, nở nụ cười đắc ý.

Người hắn dần dần cúi xuống sát mặt cô, hơi thở của hắn khẽ phả vào tai cô làm cô bất giác rùng mình, lùi lại vài bước. Tuy vậy không biết tự lúc nào, tay hắn đã vòng ra đằng sau vịn lưng cô, kéo cô lại gần hắn hơn.

“Kể từ bây giờ, cô là của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hoàng Linh. Định Hay Bạn?

“Thưa cậu chủ. Cô Linh từ Malaysia đã đáp máy bay đến Seoul vào 15 phút trước rồi ạ.”

Hần ngồi ngả ngón trên chiếc ghế làm việc cao quá 2 đầu người như ông vua đang ngự trị trên ngai vàng, chiếc áo sơ mi trắng bị còi hết phân nửa số

khuy phía trên. Mất hẳn lim dim lật lật tập hồ sơ trông vô cùng quyền rũ.

“Ở đâu?”

“Dạ khách sạn Rebell.”

“Không chịu dọn về?”

“Dạ vâng. Tiểu thư còn không chịu đi bằng xe cậu chủ gửi mà tự bắt taxi về khách sạn ạ.”

Hắn lấy chân đẩy chiếc ghế xoay một vòng, ngừng lại và quay lưng vào tên hầu. Biết ý, hắn ta lập tức lui ra.

“Á...” – Miu nhẹ nhàng thốt lên.

“Áy! Chị xin lỗi bé nhé!! Chị sảy chân!!”

“Dạ không sao.” – Miu quay người lại, mỉm cười với cô gái vừa đụng mình.

Cô ấy còn rất trẻ, chắc khoảng 28 – 29 tuổi thôi. Mái tóc tomboy cá tính, quần leggings bó sát, chiếc áo pull rộng và đôi giày thể thao đế bệt trẻ trung. Gương mặt không đẹp, hoàn hảo và sắc sảo như Miu nhưng trông rất thân thiện và ưa nhìn với chiếc miệng nhỏ hay cười, đôi mắt to sáng ngời, làn da trắng trẻo khoẻ khoắn và đáng người nhỏ nhắn.

“Chị muốn tìm một quán cà phê uống được. Em có thể chỉ cho chị với được không? Chị mới bay từ Malaysia sang!” – cô ấy nhìn Miu cười hì hì – “nếu em muốn thì đi uống chung với chị cho vui luôn cũng được. Dù sao một mình chị cũng chán lắm!”

“Dạ vâng. Làm phiền chị rồi.” – Miu cười nhẹ với cô chị mới quen. – “em tên Miu. Chị tên gì nhỉ?”

“À chị tên Linh. Gốc người Trung Quốc, định cư ở Malaysia và đang đi du lịch ở Seoul.” – Linh nhìn Miu cười cười. Khác với vẻ trầm tĩnh ít nói, hay cười nhẹ một cái của Miu, cô gái này cho ta cảm giác rất gần gũi, rất vui vẻ, nói rất nhiều và cười cũng nhiều.

Hai chị em rất tâm đầu ý hợp, mới gặp chưa được vài phút đã nói chuyện rôm rả. Cô cũng thật sự rất quý người chị mới quen này.

“Vậy em mấy tuổi rồi? Chị 33 tuổi.” – Linh nhìn Miu vui vẻ.

Miu mở tròn mắt. Trẻ! Quá trẻ! Đây là lần đầu tiên cô bị nhầm lẫn về một chuyện gì đó. “Dạ em chỉ mới 17 tuổi thôi ạ. Nếu nói vậy chắc em phải gọi chị bằng cô...”

“Ày không được không được!!! Chị không cho phép bé gọi như vậy nhé!! Kể từ bây giờ chúng ta làm chị em kết nghĩa nhé!”

“Vâng.” – cô nhìn Linh, trong đáy mắt có chút gì đó rất vui.

Bỗng điện thoại trong túi chị Linh rung lên. Khi chị Linh nhìn vào màn hình điện thoại, chỉ trong phút chốc Miu đã thấy được một con người hoàn toàn khác với người nãy giờ chuyện trò với cô. Trong một thoáng khoảng 2 giây, ánh mắt Linh như ngưng đọng lại, không còn vẻ tươi cười hào hứng và niềm vui. Gương mặt cũng trầm lại, mắt đi về trẻ con năng động từ nãy đến giờ. Nhưng rất nhanh cô lại cất điện thoại vào túi và trở về với trạng thái hoạt bát.

“Chị xin lỗi em nhiều lắm nha Miuuuu!! Thật lòng chị không muốn bỏ lại em một mình bơ vơ đâu nhưng chị có chút việc rồi!! Gặp lại khi khác nhé!” – Linh trưng ra bộ mặt hết sức tội nghiệp đối diện với Miu.

“Không sao ạ. Khi nào rảnh gặp lại chị nhé.” – Miu đáp nhẹ.

“Ừ! Bye bye! Nè em mới có 17 tuổi đầu thôi đó. Ra về trẻ con chút đi! Nhìn cứ như bà già 71 ấy. Cười lên cái nào!!” – Linh bước ra tận cửa rồi mà vẫn ngoái lại.

Miu đành miễn cưỡng cười một cái lâu thiệt lâu như diễn viên quảng cáo kem đánh răng để làm vừa lòng bà chị.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé khuất dần trên con phố đông người, lòng Miu dâng lên cảm giác vừa vui vừa tiếc. Ước gì cô có một người chị ruột như thế nhỉ...

Ngay khi quay lưng lại với quán cà phê, về mặt hoạt bát tươi cười trên gương mặt cô gái trẻ liền biến mất, thay vào đó là nét vô cùng người lớn, trưởng thành và trầm tĩnh.

Cô lấy trong túi xách ra chiếc điện thoại cầm ứng. Hồi nãy do quá vội nên cô cũng chưa kịp đọc tin nhắn, chỉ quét mắt qua màn hình một lượt, nhác thấy số điện thoại lạ với ba số 6 đằng cuối cũng đủ cho cô biết người nhắn là ai. Lập tức cô đứng dậy và từ biệt đứa em thân thương ngay.

“7 giờ tại Tokyo Deli.”

“Đi ăn đồ Hàn đi. Tôi tới Seoul một phần cũng là để du lịch mà.”

“King BBQ.”

“Ok.”

Cô vừa đi vừa lắc đầu. Mấy năm không gặp cái bản tính bá đạo ít nói đó ở hần vẫn không thay đổi. Kiếm lời thì cũng đành, bộ đánh thêm vài chữ thì chết à à? Đánh lộn thì giỏi lắm, nhích mấy ngón tay bấm bấm vài cái mà cũng lười. Hay hần tiếc tiền điện thoại? Nghĩ đến đây cô phì cười. Ông trùm thế giới ngậm tiếc tiền điện thoại cơ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Hoàng Linh. Định Hay Bạn? (2)

6 giờ, tại nhà hàng King BBQ, Hoàng Linh – cô gái trông trẻ mẫn cảm và vẻ ngoài lẫn bên trong so với cái tuổi thứ 33 của mình – đã định vị tại một chiếc bàn trên tầng 3 của nhà hàng. Cô mặc một chiếc quần Jeans lửng ngang đầu gối, áo thun đen có hình đầu lâu trắng, khoác bên ngoài là một chiếc áo khoác Jeans ngắn, chân mang giày hiệu DC. Cả người cô toả ra một khí chất đầy cá tính, mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng với mùi nước hoa nhẹ và đôi môi được tô màu cam đỏ.

Khoảng 6 giờ 15, từ ngoài cửa mới bước vào một chàng trai trông còn rất trẻ với nước da trắng và đôi mắt màu coffee, vận bộ đồ vest lịch lãm, chân mang đôi giày da bóng lộn, toát ra khí chất lạnh lùng thờ ơ mà rất uy quyền. Đi sau hần là 2 vệ sĩ nghiêm nghị mặc vest đen.

Nhắn tin thì hẹn là 7 giờ nhưng cả hai đều đến sớm từ 45 – 60 phút để phòng khi điện thoại bị cóm theo dõi thì có thể đánh lạc hướng được ngay.

Hần từ tốn thả người xuống chiếc ghế đối diện với Hoàng Linh, ánh mắt vô hồn xoáy sâu vào cô.

“Có chuyện gì?”

“Bộ phải có chuyện tôi mới qua đây được sao?” – miệng nói nhưng mắt và tay của cô chỉ chăm chú vào cuốn thực đơn dày cộp của nhà hàng.

Hần nhẹ nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt chưa hề rời khỏi dù trong một giây nào. Mọi cử chỉ của cô từ nhỏ đến lớn, hần đều không bỏ lỡ. Gương mặt băng lãnh ngoài đờ như cây cơ nhưng bên trong não bộ như một chiếc máy tính đang phân tích hết tất cả dữ liệu thấy được.

“E hèm!” – Linh khề ho khan một cái khi thấy ánh nhìn trần trần khiếm nhã của hần.

“Cậu có thôi cái trò nhìn trừng trừng vào một cô gái như tôi không hả?” – cuối cùng cũng đến giới hạn của sự chịu đựng, Linh hét lên, trừng mắt nhìn (lại) hần.

“Bà già 33 tuổi chứ còn trẻ trung gì.” – Hần thờ ơ đáp lại. Tiếp sau đó thì không ai nói ai câu nào. Một trận chiến đấu mắt diễn ra vô cùng gay cấn và kịch liệt!!

“Thôi được rồi. Tôi thua cậu.” – Sau 5 phút trừng trừng nhìn nhau mà không một cái chớp mắt, Linh vẫn phải chịu thua. – “nghe nói 2 tuần trước có người đem một cô gái ra để uy hiếp cậu?”

“Ừ.”

“Tôi đã định bay qua luôn mấy tuần trước để coi tình hình ra sao nhưng bị cóm phát hiện ra nên phải hoãn đến tận hôm qua mới bay được.”

“Ừ.”

“Jihoo. Cậu hẹn tôi ra đây chỉ để nhìn tôi đăm đuối thôi đó hả?” – Linh nổi đóa lên. Cái tên rành rang quý lòi như quý vàng đó!!

“Cô cố gắng tiếp cận cô ta làm gì?” – Jihoo cuối cùng cũng nói được hơn 1 chữ “ừ.” làm Linh mừng rơn.

“Tìm hiểu thôi.” – Linh xoay xoay ly rượu trong tay – “và kết quả thật không ngờ.”

“Humm?”

“Cậu biết đấy... Cô ấy thật sự... rất thuần khiết, thẳng thắn, thật thà, dễ thương và còn rất đẹp. Tôi phải công nhận một điều đau lòng và rất khó tin là

cô ấy thật sự đẹp hơn tôi... (Quá ảo tưởng ==). Dạng người rất lí tưởng để lấy làm vợ...” – Linh cố tình nhấn mạnh chữ vợ.

“Cô ta chỉ là một đứa con gái kì dị và quái đản, hơn nữa rất lì lợm và cứng đầu. Đó là lí do tôi sẽ biến cô ta thành của tôi, như một thứ đồ trang điểm cho hình tượng.” – hấn ngừng lại một lúc sau khi tuôn một tràng dài đến khó tin. – “dù sao cô ta cũng đẹp hơn mấy đứa con gái nào phẳng và trang điểm đậm.”

“Ý cậu là đặc biệt hơn rất nhiều?” – Linh nhìn hấn cười cười, cố tình nhấn mạnh chữ “đặc biệt.” – “phải phải. Một cô gái rất thông minh, sắc sảo, mãnh mẽ.”

Jihoo nhìn Hoàng Linh tăng bốc cô em gái mới kết nghĩa hồi nãy, chỉ cười lạnh một cái.

“Có vẻ cô rất thích cô ta”

“Đương nhiên rồi. Tôi là người thích mạo hiểm mà. Tôi luôn hứng thú với những mối nguy hiểm tiềm tàng và có sức ảnh hưởng lớn.” – Nụ cười trên môi Linh dần trở nên lạnh buốt.

Jihoo liếc nhìn Linh một cách khó chịu.

“Jihoo ơi là Jihoo. Đã bao lâu rồi cậu không làm những việc hạ đẳng như trực tiếp ra tay uy hiếp người khác rồi?” – Linh đưa li rượu lên hóp một ngụm nhỏ. – “một tên giám đốc bình thường, đầu óc bình thường, thân thể bình thường mà lại dễ dàng làm cho ông trùm lộ mặt ra, thậm chí làm cho cậu trở nên bất thường một cách rất... cậu biết đấy... rất bất thường.”

“Thẳng vào vấn đề.” – hấn nâng li rượu chưa đụng đến một miếng lên, tu hết một lần rồi đặt một cái rằm xuống mặt. Gương mặt đanh lại, giọng nói không nóng không lạnh không khó chịu nhưng rất đáng sợ.

“Tôi chỉ sợ là cô gái đó sẽ có ngày trở thành điểm yếu của cậu.” – Linh biết không nên dây dưa thêm nên liền nói thẳng.

“Người phải có điểm yếu mới mong mạnh hơn được. Sợ làm gì?”

“Không phải “sợ” có nghĩa là sợ!!! Tôi là người thích mạo hiểm cơ mà!!! Ở đây “sợ” có nghĩa là “nghĩ” !!!!”

“Thật nực cười.” – hấn cười một cái lạnh cả sống lưng. – “từ nay đừng có mà tiếp cận cô ta nữa. Nếu được thì mai bay về Malaysia đi. Ở đây không cần cô lo. Tôi nghe nói Malaysia tình trạng mưa hàng đen đang tăng dần. Lo cho tốt bên đó đi.”

“Nè dù sao tôi cũng muốn thăm hỏi cậu một chút mà cậu lại đuổi như đuổi tà vậy đó hả???”

“Nếu cô vẫn còn thời gian rảnh thì tôi cho cô quản lí việc buôn bán của tất cả các nước thuộc khu vực Đông Nam Á luôn.”

“Thời đi tôi không rảnh.”

“Thì đừng lo chuyện bao đồng nữa.”

“Cậu thật là ích kỉ! Miu có phải của mình cậu đâu!!”

“Oh! Cô ta là vật sở hữu của tôi đấy, Vũ Hoàng Linh ạ. Từ nay về sau, mãi mãi là vậy.” – Hấn nhìn Linh, cười nhạt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Trắng.

“Chào Miu!”

“Bye bye. Mai gặp nhé.”

“Nhớ làm bài tập đó!”

“Minh về trước nhé!”

“Uhm. Chào các cậu.” – Miu nhìn đám bạn mới quen, cười nhẹ.

Gần đây cô làm quen được khá nhiều bạn mới. Chẳng qua là do cô quá nổi tiếng, quá giàu, hơn nữa lại làm li ít nói nên mọi người tưởng cô chảnh chọe khó gần. Sau vụ việc cô đột ngột ứng cử làm người hầu chịu phục vụ cho người khác đã làm học sinh trường có cái nhìn thoáng đảng hơn đối với cô. Ít ra thì bây giờ, lượng bạn bè của cô cũng đang tăng từng ngày theo cấp số nhân.

Mọi người đã về hết. Lớp học trống vắng đến rợn người, những tia nắng màu vàng ấm áp len lỏi qua khung cửa sổ, nhảy nhót trên mặt bàn, mặt ghế.

Miu vẫn chưa về vội. Cô đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Học sinh từng tốp từng tốp đang dắt díu nhau đi về, những chiếc xe hơi xa xỉ đậu đầy ngoài đường. Trái với không khí nhộn nhịp của giờ tan trường, bầu không khí quanh chỗ Miu đứng đặc quánh lại, như tạo thành một thế giới hoàn toàn khác, lắng đọng và thanh bình, yên tĩnh.

Gió đùa nghịch vờn những lọn tóc bạch kim thẳng mượt, làm đôi mi cong vút khê rung lên theo từng đợt. Người với cảnh hoà làm một, tạo ra một bức tranh thực thực ảo ảo, đẹp như thiên đường và có một thiên thần đang đứng trầm ngâm.

Bỗng điện thoại trong túi cô rung lên. Có một tin nhắn vừa được gửi đến:

“Nhà dơ rồi. Qua dọn đi.”

Tin nhắn từ một con số lạ, với ba số 6 ở đằng cuối. Cô thờ một hơi dài (nhưng không quá dài). Chẳng biết hôm đó cô nghĩ cái (quái) gì mà lại đi ứng cử làm người hầu thế không biết... Thiệt là phiền phức mà...

Nhưng mà nói qua cũng phải nói lại. Nhờ cái quyết định nông nổi bông bột của tuổi trẻ đó, (chị mới 17 tuổi đầu thôi đó chị hai...) mà cô cũng dần hoà mình vào với tập thể trường. Và ít nhất thì cái cảm giác này cũng không quá tệ.

“Địa chỉ?”

“66 đường XX”

Chưa đầy 15 phút sau, cô đã đứng trước một căn biệt thự to chà bá lữa nằm ngay trong trung tâm của thành phố. Phải nói sao ấy nhỉ... chắc còn to hơn cả một cái dinh (liên tưởng đến Dinh Độc Lập nhé!) cơ đấy.

Từ trên tầng ba, hần đã nhác thấy bóng cô từ tốn bước vào vườn, đi vào nhà của hần. Cảm giác sở hữu một con người điềm đạm và khó thuần hoá cũng giống bản thân hần làm hần bất giác mỉm cười.

Cô bước vào nhà với tâm trạng hết sức phức tạp. Tâm trạng phức tạp được nâng cấp lên Version 2.0 khi vừa mới bước vào nhà cô đã bị hơn 50 con mắt dán chặt vào người...

“Tôi là người giúp việc mới của nhà. Cho hỏi nếu tôi có thể làm được gì không?” – Dù trong lòng rất ư là bối rối nhưng bề ngoài cô vẫn giữ thần thái điềm đạm của một người từng trải, vô cùng bình tĩnh.

Vừa nghe cô nói là người giúp việc xong, ngay cả bà quản gia lớn tuổi nổi tiếng cộc cằn, là Lạnh Lùng Madam trong căn biệt thự cũng phải ngã ngửa.

Cô mặc chiếc váy trắng đơn giản không hoạ tiết, có viền ăng-ten ở chân váy. Tóc được cột gọn gàng thành một chùm vô cùng thanh tao đằng sau. Nhìn cô trắng bóc từ trên xuống dưới như một tiêu thư đài các, vậy mà lại đi nói là người giúp việc? Ai ngu đâu mà tin!

“Cô lên đây. Có việc.” – chẳng biết tự lúc nào, hần đã đứng trên tầng 3 nhìn xuống cô. Giọng nói cộc lốc thấy mà ghét.

Thôi kệ đi. Hirugashi Miu cô không chấp vật, nhưng thề với trời đất là ăn miếng sẽ trả miếng!!

Tầng 3 là tầng riêng của hần, ngoại trừ bà giúp việc già và một vài người thân cận như nhóm Jun và Nhật Minh thì không ai có quyền đặt chân lên tầng này.

Miu vừa đặt chân đến bậc thang cuối cùng dẫn lên tầng 3 đã đứng khựng lại. Trước mặt cô là một dãy hành lang dài hun hút, được thấp sáng bằng rất nhiều những ngọn nến lung linh và ánh trắng sáng rực bên ngoài những chiếc cửa sổ. Khoảng cách từ sàn đến trần nhà cũng rất cao, sàn được trải thảm đỏ. Tầng 3 này bất chước hoàn toàn theo lối kiến trúc của những toà lâu đài Châu Âu cổ.

Nhưng điều làm cô không dám bước nữa đó là khắp dãy hành lang là cả một rừng hoa anh túc.

Hoa anh túc – một trong 10 loài hoa đẹp nhất thế giới, trồng dễ làm thuốc phiện – được hần trồng trong rất nhiều những chiếc bình, chậu nhỏ bằng pha lê hay bằng vàng và bạc.

“Đi tiếp đi. Không ngại đâu.” – hần đi trước, không quay lại nhưng vẫn biết cô đang chần chừ nơi cuối cầu thang.

Miu miễn cưỡng bước theo tấm lưng to lớn vững chắc ở phía trước. Dọc hành lang không chỉ có những chậu anh túc, mà thi thoảng cô thấy lờ lờ trên những cành anh túc nhỏ bé là một vài nhánh hoa hướng dương, mạnh mẽ và tràn đầy sức sống. Thật lạ, ở giữa một rừng anh túc, loài hoa của đêm tối vĩnh hằng, mang trong mình vẻ đẹp kiêu sa lộng lẫy thì lại nhô lên vài nhánh hoa mặt trời – loài hoa của sức sống, của ánh nắng ban mai.

Hần dẫn cô vào phòng làm việc riêng của hần, một nơi chứa đầy sách báo và các tài liệu. Bề bộn quá sức tưởng tượng của cô: sách nằm lẫn lóc dưới sàn, trên ghế sofa, nằm chất chồng trên kệ không theo một thứ tự nào.

Từ 5 giờ chiều đến tận 9 giờ tối, cô chỉ việc dọn dẹp cái phòng còn con đó thôi mà khi ra về, căn phòng vẫn chưa tuyệt đối sạch đẹp theo ý cô muốn.

“Mai cô tiếp tục tới. Còn nhiều việc.” – hần buông một câu cộc lốc rồi xách đồ vào phòng tắm.

“2 ngày nữa anh sẽ đi nghỉ mát cùng gia đình tôi tại biệt thự sâu trong núi đó. Đừng quên.” – Miu cũng lạnh lùng đáp. Duy chỉ với hần, Miu không bao giờ tặng kèm một nụ cười nhẹ theo câu nói.

“Biết.”

Nhìn theo bóng dáng cô đang khuất dần sau cánh cổng, lòng hần dâng lên một cảm giác chán ghét đến tận tủy sống. Trắng. Trắng bóc. Trắng vô tội vạ. Trắng nhợt nhạt. Hần ghét màu trắng tinh khiết ở tâm hồn cô, ghét nước da trắng bóc của cô, ghét những chiếc đầm trắng tinh khôi cô hay mặc, ghét cả mái tóc bạch kim dị hợm không giống ai kia. Cô tồn tại như đê đầu lại với hần, đê đôi đầu với màu đen tuyền của hần.

Quyết rồi. Hần thề sẽ nhuộm đỏ cô bằng màu của máu, dát lên người cô lớp son đen tuyền. Hần thề sẽ lột da bóc thịt cô ra để máu đỏ chảy thành dòng, át đi thứ màu trắng chương mắt.

Rốt cuộc cũng về đến nhà. Miu mệt mỏi lê đôi chân tiến lên từng bậc cầu thang. Chiếc váy trắng viền ăng-ten đã ướt đầm vì mồ hôi. Cô tiến đến chiếc tủ gỗ, mở cánh tủ. Bên trong là những chiếc áo, chiếc quần, váy. Có hàng tá những thứ đắt tiền, nhưng tất cả đều màu trắng. Cái màu của sự lạnh lẽo. Cái màu của sự chết chóc rợn người. Cái màu tưởng như rất tinh khôi, nhưng lại dễ dàng có thể bị vấy bẩn. Nhìn những thứ trắng toát bên trong, Miu rung mình, mắt hoa lên, cảm giác lâng lâng trong vòm họng như muốn nôn mửa.

Cô chạy như bay vào nhà vệ sinh, vô tình làm vỡ chiếc li thủy tinh. Những mảnh thủy tinh nhỏ như kim cương rải rác trên mặt đất. Đôi mắt màu ngọc bích trừng to, không còn sự vô hồn, mà là hoang dại. Mồ hôi chảy từng giọt trên trán, nhỏ xuống sàn. Thật kinh tởm. Bồn rửa mặt màu trắng. La ba bồn màu trắng. Li sứ màu trắng. Bốn bức tường cũng màu trắng. Cô như bị bao quanh bởi thứ màu cô thường mặc nhất. Thật kinh tởm.

Cô muốn rũ bỏ cái màu giả tạo kia ngay lập tức nhưng không thể. Người đó vẫn chưa tha thứ cho cô. Trong những giấc mơ, cô vẫn thấy người đó nhìn cô với ánh mắt căm thù. Người đó sẽ lại từ bỏ và quay về đây nếu cô không còn “trắng” nữa.

Người đó là người mà cô yêu nhất. Cô muốn ở cạnh người đó. Vì vậy, cô phải trở nên tinh khiết, phải trở thành “thiên thần”, bởi “thiên thần” chỉ ở cạnh “thiên thần” mà thôi.

Cô vùng vẫy trong cái màu cô ghê tởm nhất, hần thề sẽ nhuộm cô bằng màu đỏ của máu và màu đen của hần. Vậy, hần có thành công trong việc cứu cô ra khỏi thứ màu mà cả hai đều kinh sợ?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Biệt Thự Máu

Cuối cùng cũng đến cái ngày mà 2 gia đình (sắp) trở thành suôi gia đi chơi với nhau. Nói thì nói vậy thôi chứ 2 ông bố già có thời gian đâu mà chơi với bởi. Chiếc Limo dài màu trắng chở 8 người trẻ tuổi thông thạo chạy lên núi.

Miu ngồi một góc cùng Sara. Hai cô gái trẻ ngồi thừ ở đó, không ai nói với ai câu nào. Miu ngồi cạnh cửa sổ, ánh nhìn vô hồn nhìn ra phía ngoài. Bên cạnh, Sara dựa đầu vào ghế ngủ, đôi mắt màu cam đỏ giấu đằng sau cặp kính mát hiệu channel.

Jun, Nhật Minh, Mía và Miho đang ngồi chơi bài cùng nhau. Hai cô gái cười cười nói nói ríu rít như chim sổ lồng, “chị chị em em” nghe mà phát ón.

Jihoo và Han-yu chiếm mỗi người một góc, đôi mắt lim dim quá lười để có thể mở ra hay đóng lại hoàn toàn.

Sau hơn 2 tiếng, cả đoàn cũng tới được nơi cần tới: một căn biệt thự cũ kĩ nằm cheo leo trên sườn núi dốc đứng. Tường đá rêu phong truyền thống, hàng rào gỗ phủ đầy màu xanh bởi các cây dây leo chằng chịt. Căn biệt thự như một ngôi nhà bị ám, với những chiếc cửa sổ đen ngòm, vẻ cũ kĩ chết chóc rợn người.

Lợi dụng không khí u ám đáng sợ mà bất kì cô nàng nào cũng phải thét lên khiếp đảm hay run bần bật về yếu ớt, Mía nép sát người vào bờ ngực rộng lớn săn chắc của Jihoo, còn Miho khê khằng cầm lấy bàn tay thô lạnh của hần.

Hần lấy tay hất Miho ra, làm cô nàng bẽ bàng xấu hổ. Cái đám phiền phức. Không phải Mía đóng một vai trò quan trọng trong sự nghiệp kinh doanh của hần thì hần cũng đập cô ả ra luôn rồi. Bám dai như đĩa ấy.

“Sợ không?” – Miu quay sang cô bạn đứng kế bên. Hôm nay cô mặc chiếc áo thun mỏng màu trắng, ôm sát vào thân, kết hợp với chiếc váy jeans ngắn trên đùi. Rất hấp dẫn nhưng không quá phơi bày.

“Có vẻ cậu sợ rồi nhỉ?” – Sara quay sang nhìn lại Miu, câu nói mang ý cười. Hôm nay mái tóc màu carrot đặc biệt của Sara được búi thành một chùm gọn gàng phía sau, cùng với bộ áo liền quần vô cùng cá tính và đôi giày thể thao kiểu cách.

“Bị nhìn ra rồi sao? Cậu giỏi thật đấy.” – Miu cười nhẹ, đưa tay vén lọn tóc ra đằng sau.

Cả đám đứng chân chừ trước cổng một lúc lâu mới chịu bước vào. Cánh cửa gỗ to lớn cọt kẹt mở ra, để lộ đằng sau một màu đen kịt, không thấy rõ ràng một vật thể nào.

Không biết từ đâu một cơn gió mạnh ủa tới, tấp vào mặt hần – người đang đứng đầu – làm đôi mắt lười nhát cũng phải nheo nheo lại. Cánh cửa đằng sau đóng sầm lại, tạo ra một âm thanh vang vọng như óc, như tiếng sấm rền.

“Gió... từ đâu ra vậy?” – Miho giọng run run hỏi.

Tim đang đập loạn nhịp trong lồng ngực nhưng Mía vẫn hướng cái nhìn gay gắt vào khoảng không trước mặt, như thách thức màn đêm vĩnh hằng đó.

“Thành thật xin lỗi vì không đón tiếp các cô các cậu. Chẳng qua là hệ thống điện đang gặp trục trặc đôi chút. Xin các cô cậu thứ lỗi.”

Đứng trên cầu thang rộng, cầm cây nến lớn trong tay và đang men theo từng bậc cầu thang, một ông lão gầy khom, mặc bộ vest đen, tay đeo găng màu trắng bước xuống.

“Các cô cậu có cần xách đồ gì không ạ?”

“Có đấy. Ngoài xe còn rất nhiều đồ. Ông đem hết vào phòng cho tôi.” – Mía ngúng nguẩy nói, rồi kéo tay Jihoo tiến lên cầu thang.

“Lâu rồi không gặp, Sebastian. Ông vẫn khỏe chứ hả?” – Miu nhẹ nhàng hỏi thăm ông quản gia lâu đời của gia đình. Cô còn nhớ ngày xưa, khi mẹ cô còn sống, gia đình cô gồm ba, mẹ và cô hay đi nghỉ mát ở nơi này, và người bạn thân thiết của cô lúc đó chính là bác quản gia. Đối với bác, cô luôn có thái độ kính trọng tuyệt đối.

“Cảm ơn tiểu thư đã hỏi thăm. Phòng của tiểu thư tôi vẫn cho người quét dọn sạch sẽ mỗi ngày, mọi thứ vẫn giữ nguyên trạng thái cũ.” – ông Sebastian hơi cúi người, một tay để lên ngực.

“Cảm ơn ông.” – Miu cười thoải mái, quay sang đám bạn đang đứng kế bên – “căn biệt thự này có tổng cộng 9 phòng nhỏ và 6 phòng lớn, phòng lớn có thể chứa từ 2 – 4 người. Tôi đề nghị mọi người nên ở cùng nhau ở tầng 2, rất thoáng đãng, mát mẻ và tiện cho việc đi lại.”

“Ok.” – Jun vui vẻ cười tươi như một đứa con nít. Cậu chàng lúc nào cũng toả sáng như mặt trời, rất ấm áp, rục rờ.

“Biệt thự không tồi đâu.” – Nhật Minh tay cầm một cái vali to, ngoái đầu lại mỉm cười với Miu.

Miu cười nhẹ và gật đầu.

“Cậu với tớ chung một phòng lớn nhé.” – Miu nói với Sara.

“Tùy cậu.” – Sara thờ ơ kéo chiếc vali màu xanh ngọc lên từng bậc cầu thang mà chẳng thèm ngoái lại.

cùng lúc đó

“Jihoo à. Đây là phòng... ủa mà anh đi đâu vậy?” – Mía sau khi dẫn Jihoo lên tầng 3 liền kéo hần vào một căn phòng thuộc dạng lớn dành cho 2 người. Nhưng bỗng hần giằng tay ra khỏi cô và bước đi làm Mía mở tròn mắt ngạc nhiên.

“Về phòng.” – Tên này quý lời còn hơn vàng.

“Ồ nhưng đây cũng là phòng của anh mà?”

“Vậy thì tại sao cô lại đứng trước phòng tôi?” – muốn hần phải ngủ chung với một đứa con gái? Đừng đùa.

“Em là vợ sắp cưới của anh. Ngủ chung phòng thì có sao?” – Mía bực mình gườm gườm nhìn hần, giọng điệu lộ rõ sự mất kiên nhẫn. Cái tên hôn phu hỗn xược, sau khi lấy nhau xong, cô chắc chắn phải giáo huấn cho một trận.

Hần cười khinh bỉ khi nhìn thấy ánh mắt gườm gườm mà Mía dành cho hần. Quen được nuông chiều từ nhỏ, tưởng cái gì cũng phải theo ý mình sao? Sau khi cô ta đã phụ thuộc hoàn toàn vào hần, hần chắc chắn sẽ dẫn cô một trận như từ để dạy dỗ mới được. Đúng là một đứa con nít ngông cuồng.

“Cô chỉ là một đứa vô dụng, được gả vào nhà tôi để tăng thêm tình hữu nghị giữa hai tập đoàn thôi, còn tôi sẽ gánh trách nhiệm nâng đỡ cả hai tập đoàn. Cô chỉ là thứ như vậy, có xứng đáng chung phòng với tôi? Để tôi nói cho cô biết, cô chỉ là món đồ vật không hơn không kém được bỏ cô “tặng” tôi để tăng thêm ích lợi của công ti nhà cô mà thôi.” – Giọng mặt hần đang kể rất sát với mặt của Mía, tuy vậy khác với những đứa con gái khác, Mía không hề

dao động hay sợ hãi. Đôi mắt màu hồng cam xoáy thẳng vào hắn, và...

Bốp...

Một cú tát trời giáng đập thẳng vào mặt hắn. Tuy vậy hắn vẫn không nhúc nhích, thậm chí một cái quay đầu cũng không.

“Anh đúng là cái thứ dễ tiện.”

“Cô cứ làm quá lên, bắt buộc tôi phải nói ra những lời lẽ như vậy để cô tỉnh mộng thôi.” – miệng hắn nhếch lên tạo thành một nụ cười.

“Nè mấy người có nghe gì chưa? Nghe nói hồi sáng có một chiếc xe dài dài màu trắng trông sang lắm, men theo đường núi tiến thẳng lên Núi Nhà Hoang đó!”

“Cái gì cơ? Thật á?”

“Tôi nghe nói căn nhà to ở trên đó được gọi là Căn Nhà Máu phải không mấy ông mấy bà?”

“Ừ thì mấy năm trước, chẳng hiểu tại sao hơn 20 người làm trong nhà đều bị thảm sát, máu tươi chảy đỏ thành dòng. Trong số đó, kinh nhất là ông quản gia đó. Nghe nói cái xác ông được tìm thấy dưới bậc cầu thang, còn mặc đồ vest, găng tay trắng đàng hoàng, nhưng ruột gan lòi ra hết cả ngoài.”

“Trời ơi!”

“Nhà đó bị nguyên mà!”

“Không biết bọn người giàu đó đi đến đây làm gì nhỉ?”

“Cầu trời cho bọn họ được bình an...”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Biệt Thự Máu (2).

Cuối cùng cũng sắp xếp xong mọi thứ đầu vào đây rồi. Chiều là tới nơi mà tận tối mới xong.

“10 giờ rồi. Chơi bài hay đi ngủ đâyyyyy?” – Jun phe phẩy xấp bài trong tay, hô lớn.

“Ngủ đây.” – Nhật Minh ngáp dài ngáp ngắn bước vào phòng – “có chơi thì tí vô nhớ giữ im lặng giùm cái.”

“Tôi lên tắm trước. Còn chuyện gì thì giải quyết cho xong đi. Tôi tắm chừng 15 phút thôi.” – Sara bước lên lầu, vẻ mặt hiện rõ trên khuôn mặt trái xoan.

“Miu... Han-yu... chơi nhé?” – Jun trưng bộ mặt nghìn sầu muôn thảm.

Han-yu lấy tay chỉnh lại headphones, rồi lững thững lên lầu. Còn Miu chỉ ngoái lại, mỉm cười chia buồn cùng cậu chàng rồi cũng bước theo Han-yu đang đi đằng trước.

“Mai một có năn nỉ tôi chơi cùng đừng hòng nghe chưaaaaaa?!?”

“Xong rồi đó.” – Miu vừa mở cánh cửa đã thấy Sara đang quấn một cái khăn tắm ngồi ở giường chơi laptop.

“Cậu có thói quen tắm nhanh nhì.” – Miu cười cười nhìn cô bạn, giọng nói khá thoải mái.

“Biết làm sao được. Thời gian là vàng bạc, chẳng đợi ai.” – Sara thờ ơ trả lời, chẳng buồn ngẩng lên nhìn cô bạn lấy một cái.

“Cậu biết không Sara, cậu là người bạn đầu tiên của tớ đây.” – Miu bước đến tủ đồ bằng gỗ ở góc phòng – “mặc dù xung quanh tớ có rất nhiều người, nhưng thái độ niềm nở sẵn đón ở bọn họ làm tớ không cảm thấy thân thuộc.”

Miu quay lưng bước thẳng vào nhà tắm, dường như không để ý coi Sara có nói gì không. Sara vẫn ngồi im trên đầu giường, nước còn đọng trên mái tóc màu carrot. Có vẻ cô nàng cũng không có ý định trả lời.

Khi đã nghe tiếng nước xả chảy đều đặn trong phòng tắm, Sara mới ngẩng mặt lên.

“Tốt nhất là không nên tin một ai cả. Mọi mối quan hệ chỉ nên giữ ở mức xã giao.” – Sara nói thầm trong miệng một câu khá là khó hiểu.

Rồi cô nàng đứng dậy, tiến đến chiếc tủ đồ, đưa tay lôi ra đằng sau nó một cuốn sổ đã cũ, bìa màu xanh lá cây đã ố màu. Đôi mắt màu cam đỏ như có tia laser nhìn xuyên thấu mọi thứ. Mới bước vào phòng, cô đã thấy được có một thứ gì đó lờ lờ ra đằng sau chiếc tủ bằng gỗ này.

“Đó là cuốn nhật kí của bà cố tớ trước khi chết.” – bỗng Miu bất chợt đẩy cửa phòng tắm bước ra – “nếu cậu thấy ngôi nhà này đã đủ đáng sợ rồi thì không nên đọc làm gì. Thời gian là vàng mã.”

Sara vẫn cầm cuốn sổ tay có bìa xanh leo lên giường. Miu cũng lững thững bước theo sau khi đã thay xong bộ đầm ngủ bằng lụa trắng.

“Cái gì trong này vậy?”

“Vẫn muốn coi à? Thôi được rồi. Đó là 94 năm về trước, lúc đó bà tớ cũng già rồi. Có một lần bà bị trượt chân ngã xuống cầu thang, đập đầu vào thành lan can. Từ đó bà cứ quả quyết rằng có một cô gái mặc đồ trắng, mắt màu đen lay láy và mái tóc đen mỏng được cắt ngắn, uốn cúp vào mặt, đẩy bà xuống. Sau đó bà cứ lầm nhảm là ‘cô ta đấy.’ hay ‘coi chừng đi cô ta sẽ lấy mạng của toàn gia tộc’... bác sĩ nói bà già rồi, hơn nữa còn bị chấn thương não sau vụ va đập nên mới thành ra thế này.”

Gương mặt Sara trở nên trầm ngâm. Cả tối đó, Sara không ngủ, mà nửa nằm nửa ngồi bên cạnh Miu đã thiêm thiếp trên chiếc giường công chúa rộng, có màn che màu trắng.

ở phòng của Jun và Nhật Minh

“Cái quái gì thế này??” – Jun nằm xấp trên giường, tay lật lật cuốn sổ màu xanh lá.

“Nếu tớ đoán không nhầm thì đó là một cuốn sổ cũ rích mà có chết cậu cũng không đụng vào.” – Nhật Minh vừa từ nhà tắm bước ra, chiếc khăn bông còn quần ngang cổ, giọng đùa đùa.

“Dù khá là cũ nhưng nó trông vẫn sạch sẽ.” – Jun không bận tâm mấy đến lời đùa cợt của cậu bạn – “vấn đề là những gì trong sổ đây này”

“Cái gì được viết trong đó thế?” – Nhật Minh hỏi cho có, dáng vẻ cũng chẳng quan tâm cho lắm.

” ‘cô ta đang đến đây!! Cô ta tới rồi.’; ‘mái tóc ngắn như lưỡi dao.’ ‘người chết bước lên từ hồ’ ‘đã chết rồi sao còn quay lại!’ ‘Đừng... đừng đến đây!!’ ‘Cô ta tới rồi!! Maika tới rồi!!’. ” – Ở một phòng khác, Miho lật lật cuốn sổ vừa tìm được đằng sau tủ áo, giọng xen lẫn sợ hãi và khó chịu – “cái quái gì vậy?? Cái nhà này không có chút gì bình thường sao??”

“Đúng là thứ tầm phào!” – Mía ném cuốn sổ xuống đất, khó chịu chửi rủa.

Han-yu để cuốn sổ tay lên bàn, gương mặt trầm tư suy nghĩ. Những thứ viết trong đó không bình thường, những người trong nhà không bình thường, ngay cả căn nhà này cũng không bình thường.

“Chuyến đi này có vẻ không tệ nhạt như mình nghĩ.” – hấn đứng trên ban công, miệng nở nụ cười khoái trá. Ở trên chiếc tủ nhỏ đầu giường có một cuốn sổ tay màu xanh lá, được gói thoi đến trang giữa, trên trang giấy óng vàng là những con chữ run run, vết mực bị nhoè thể hiện hoàn toàn là do người viết.

6 cuốn sổ giống nhau, đều được viết một cách thủ công, nét chữ đều giống nhau đến từng millimet, đều được giấu đằng sau chiếc tủ gỗ, đều lôi ra một khoảng cách bằng nhau đủ để có thể tìm thấy, đều chứa đựng nội dung không tài nào hiểu nổi, và đều được giấu ở 6 căn phòng khác nhau.

Chẳng hiểu sao, dù cuốn sổ đọc có vô nghĩa đến đâu, cả 7 con người với 7 tính cách, 7 sắc thái khác nhau cũng đọc cho bằng hết, và thứ duy nhất tồn tại trong đầu họ là...

“Maika là ai? Ai đã chết? Ai sẽ chết?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Biệt Thự Máu. (3)

“Mọi người ngủ ngon không?” – Miu niềm nở bước từ trên cầu thang xuống. Hôm nay cô mặc một chiếc đầm trắng có chấm bi tím, tóc tết thành một chiếc bím để ra đằng sau. Giọng nói dịu dàng dễ nghe cùng nụ cười nhẹ làm ấm lòng người. Lúc nào cũng vậy, Miu cũng cười như ngày nào cũng là một ngày vui, nhưng ánh mắt lại như bờ hồ đóng băng vào mùa đông. Nụ cười của cô, có lẽ chỉ là một thói quen của cơ miệng.

“Good morning!” – Jun nhìn cô, vừa nói vừa giơ ngón cái lên ra hiệu “OK”.

“Không khí mát mẻ, khác hẳn ở chốn thành thị đầy khói bụi nhỉ.” – Nhật Minh nói giọng thoải mái, nhìn cô với ánh mắt vui vẻ.

“Thật sự thì tôi có muỗi đấy.” – Miho cầm dao thọc thọc vào cái oplet trên đĩa vẻ khó chịu.

“Đương nhiên.” – Mía ngồi đối diện, tay cầm tách cà phê để hờ trên miệng vẻ rất sang trọng quý phái.

Han-yu ngồi một góc, tay bấm bấm điện thoại, còn Sara thì đứng trầm ngâm ngoài ban công phơi nắng.

“Ừa cậu đi đâu vậy?” – Jun tò mò khi thấy Miu bê cả đĩa thức ăn lên lầu.

“Lên phòng Jihoo.” – sau khi ném lại một câu ngắn gọn đầy súc tích kèm với “thói quen của cơ miệng”, cô nàng đứng định đi lên lầu, bỏ lại đằng sau cái lườm toé khói thùng não của Mía.

“Hai người đó có quan hệ gì vậy?” – Jun ngạc nhiên nhìn theo bóng dáng khuất dần ở chỗ ngoặc của cầu thang.

“Mấy ngày trước ở buổi đầu giả người hầu Jihoo đã mua lại cô ấy mà.” – Nhật Minh lật lật tờ báo buổi sáng.

“Không thể ngờ cô ta lại có thể đẹp bỏ lòng tự trọng sang một bên mà đi làm người hầu phục vụ cho người khác. Thật chẳng đáng làm thần nữ gì cả.” – Miho cất giọng vẻ khinh miệt.

Nhật Minh và Jun hướng ánh nhìn khó chịu vào Miho đang rất ư là thoải mái dầm dề cái trứng cho nó nát bét. Chưa kịp nói gì thì bỗng...

“Thế cô tưởng cô là ai?? Nếu Miu không xứng đáng là thần nữ thì cô chưa chắc xứng đáng là một đứa bán cá ngoài chợ đâu, biết không? Công ti nhà cô được như ngày hôm nay là do ăn bám công ti nhà tôi đấy, liệu hồn mà ăn nói cho cẩn thận.” – Bỗng Mía giận dữ đập bàn đứng phất dậy làm cả 3 người giật mình.

Miho nhìn “liên minh” của mình chửi như tát nước vào mặt, mặt đỏ au lên vì giận và xấu hổ.

“Ăn bám...” – Jun cười cười với Miho giọng xen lẫn tí ngạc nhiên và khinh miệt. Cậu rất ít khi có thái độ như thế này, nhưng thật sự ngay từ đầu cậu đã không có cảm tình gì với Miho. Đứng trước Jihoo thì ăn nói dịu dàng ngọt xớt, còn với người khác thì trịch thượng, bô bã, xem thường.

Nhật Minh gật gật đầu như thể rất tán thành. Cả 3 người đồng loạt đứng dậy, bỏ mặc cô hoa khôi hết thời ngồi ở đó với bộ mặt không thể khó coi hơn.

Không xứng đáng làm thần nữ? Đúng là vậy, mình xứng đáng hơn chị ta! Nhưng cô ta nói câu đó, chẳng khác nào đang hạ thấp mình. Chị ta không là thần nữ, thì mình là cái quái gì đây? Lúc nào mình cũng thua chị ta, ai cũng nghĩ vậy, và giờ thì mình cũng thừa nhận điều đó mất rồi. Nếu con nhỏ Miu đáng ghét đó không tồn tại thì hay biết mấy... Nếu nó chết đi...

*cốc... cốc... cốc...

“Vào đi.”

Cánh cửa gỗ mở ra. Miu bước vào với khay đựng đồ ăn trên tay như một cô hầu gái thực thụ.

“Từ lúc tôi nhắn cô đem đồ ăn lên đến bây giờ là hơn 5 phút. Cô làm cái gì mà lâu thế?”

“Làm anh đói.” – Miu trả lời tỉnh queo.

“Vậy cô thành công rồi đấy. Tôi đói đến mức chân tay run lên, có lẽ không tự ăn được rồi. Cô dứt nhé?” – Jihoo nửa nằm nửa ngồi trên giường nhìn cô, môi nhếch lên đầy thách thức.

Miu không nói gì, lẳng lặng tiến đến ngồi cạnh hắn.

“Ai cho cô ngồi?”

“Ai cho anh nằm?”

“Tôi nằm mà cũng cần xin phép?”

“Tôi ngồi mà cũng cần xin phép?”

“Cô đừng quên tôi hiện tại là cậu chủ của cô.”

“Anh cũng đừng quên tôi là người hầu của anh.”

Hắn định cãi lại nhưng ngay khi miệng hắn vừa mở ra, một muỗng com đã bay thẳng vào đồ đầy miệng hắn làm hắn không muốn cũng phải ngậm miệng lại mà nhai cho hết. Sau khi đã nuốt hết đồng com cản trở lời nói oanh vàng của mình, hắn lại mở miệng ra và một muỗng com khác lại ập vào. Ai bảo hắn khi nói cứ nhất thiết phải mở miệng làm gì...

Và cứ thế, hắn và cô phối hợp ăn ý như mấy cái bánh răng vận động chiếc đồng hồ, một đĩa com đầy ụ hai người ăn đã được hắn xử hết với tốc độ “quá nhanh quá nguy hiểm”. Nhưng đến muỗng cuối cùng thì bỗng hắn bị sặc khi đồng com chưa xuống hết mà đã bị tổng một đồng khác vào họng.

Miu thấy hắn không ngừng ho khụ khụ đến độ mặt mũi đỏ gay trông đến tội nghiệp, bèn hạ cổ xuống giúp hắn một chút. Coi như là tích đức về sau.

Cô bỏ đĩa com xuống, khễ khàng leo lên ngồi ngay bụng hắn. Một tay cô bóp mũi, một tay cô bịt miệng hắn lại không cho ho nữa. Hắn định lấy tay đẩy cô ra nhưng đôi tay đã bị đôi chân thon dài của cô đè xuống. Chân của hắn đang nằm trong tấm mền dày, mà cô lại đang ngồi trên bụng hắn, đè lên tấm mền làm chân hắn cũng vô dụng.

Dựa trên những bộ phim hành động Mỹ và kinh nghiệm hơn 10 năm hành tẩu giang hồ trong giới hắc đạo, hắn thừa sức hất cô ra và đập cô bẹp dí, nhưng mái tóc bạch kim mỏng, gương mặt trắng bóc yếu đuối và đôi tay mảnh mai làm hắn không tài nào động thủ được. Hắn hoàn toàn bị khống chế, mất hết khả năng chiến đấu.

Khoảng chừng 10 giây sau, cô mới bỏ tay ra để tránh trường hợp hắn chết ngạt. Và ngạc nhiên chưa! Con ho của hắn hết từ khi nào không biết.

“Cô được lắm” – hắn đưa tay quệt những giọt mồ hôi trên trán.

“Cảm ơn” – Miu mỉm cười nhìn hắn, quay người định đứng dậy thì một lực mạnh đẩy cô ngã vào hắn.

Không kịp định thần lại, hắn đã cúi xuống, cướp lấy hơi thở của cô. Một nụ hôn cuồng nhiệt và đầy bạo lực làm cô choáng váng. Cô vùng vẫy cố thoát ra nhưng đã bị bàn tay to lớn chặn lại. Một tay hắn đã có thể khoá hết cả hai bàn tay cô.

Hắn điên cuồng hôn cô, rút hết mọi sinh khí của cô. Trán cô đã lấm tấm mồ hôi như hắn khi nãy. Đầu óc cô quay cuồng, choáng váng. Tay chân cô mềm nhũn. Hơn 10 giây sau hắn mới chịu nhả ra, khoái chí khi thấy cô thở gấp gấp, gương mặt đỏ ửng lên.

“Không tồi nh” – Hắn nhìn cô, mỉm cười – “OK. Từ bây giờ đây sẽ là hình phạt dành cho cô nếu cô không chịu nghe lời tôi.”

Cô ngẩng mặt lên nhìn hắn, rồi bỗng phì cười.

“Có vẻ cô khá là thích được tôi hôn nh”

“Không. Chỉ là...” – cô chưa kịp nói hết câu thì lại bị hắn ngoạm chặt miệng. OK lần này thì đừng hòng ăn hiếp cô nhé.

“Oái!” – hắn rời khỏi môi cô, đưa tay lên sờ chỗ bị cô cắn chảy máu.

“Là một doanh nhân tốt thì phải biết lắng nghe đối tác.” – Cô dạy đời hắn một câu làm hắn không nhịn được mà phì cười.

“Cô là đối tác của tôi hả?”

“Không phải à?” – cô nheo nheo mắt khó chịu nhìn hắn. Trông cô lúc này thật sự dễ thương làm hắn cũng chà hơi đầu mà trả thù.

Hai người đầu biết, mọi sự việc diễn ra từ nãy giờ đều đã lọt vào tầm mắt của một người ngoài cuộc đứng bên ngoài cánh cửa gỗ chưa được đóng hết. Người đó quay đi, trên môi còn nở nụ cười khinh bỉ.

~~hết chương 19~~ đạo này mình thấy 2 nhân vật chính ít có thời gian dành cho nhau quá nên chap này chỉ làm nhằm nhiều đó thôi hen :’> chap sau sẽ rùng rợn hơn :’> đúng nghĩa biệt thự máu luôn nhé :’>

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Biệt Thự Máu (4)

chiều hôm đó

“Mọi người trong cái nhà này đi đâu hết rồi không biết...” – Jun lê lét lên từng bậc cầu thang, cất giọng ai oán.

“Có im đi không. Nghe cái giọng của cậu người khác dám ra khỏi phòng mới lạ” – Nhật Minh đi cạnh cầu thang.

“Bộ cái nhà này không có lấy một bóng điện nào sáng cho ra hồn hết hả trời?”

“Nhà vùng núi mà. Thôi kêu ca đi Miu nghe là giận cậu luôn đấy.”

“Mưa gì mà to quá chả đi đâu chơi được gì sất.”

“Trời mà nắng cậu cũng nằm ở nhà ngủ thôi chứ có thêm đi đâu.”

Hai anh chàng nện từng bước nặng trĩu lên từng bậc cầu thang trải thảm.

“Jun. Hình như ở đây có nước này.” – Bỗng Nhật Minh dừng lại ngay chỗ ngoặt của cầu thang, cúi xuống quan sát.

“Thì chắc là do mái nhà bị dột ấy mà.” – Jun ngáp một hơi rõ dài.

“Nếu như là mái nhà bị dột thì tại sao nước lại dẫn thành một đường dài thế kia?”

“Hả?”

“Một tay cóm nghiệp dư.” – Nhật Minh cười mỉa. Chuyện này thường xuyên xảy ra nên anh cũng chẳng lấy gì làm lạ. Những tay cóm được phái đến để theo dõi hoặc giết ông trùm của giới Hắc Đạo nhiều như com bữa, và cứ đến thì nhóm Jun, Nhật Minh, Han-yu cũng giết hết thôi. Nhiệm vụ mà.

“Thiệt là mệt mỏi mà. Đi chơi cũng không được yên.” – Miệng nói một cách ngao ngán nhưng tay cậu vẫn rút từ trong thắt lưng ra một cây súng lục ngắn. Nhật Minh cũng vậy.

Vệt nước cứ chảy dài thành một đoạn đường lắt léo. Lần đầu tiên, hai anh chàng mới được biết độ rộng của cả căn biệt thự này.

“Tên cóm này bị mù đường hả? Đi cái gì mà đi vòng vòng miết.” – Jun bực mình lên tiếng. Lần này Nhật Minh không đáp trả nữa. Anh đang hết sức tập trung. Nếu là cóm, khi đi theo dõi hay ám sát ai đó, kiểu di chuyển là chạy nhanh. Nhưng những vệt nước này rất đậm, chứng tỏ người này chỉ đi bộ, thậm chí là còn đi rất chậm nên những vệt nước mới nhiều như vậy.

Hai người đi rất lâu, tầm 20 phút, cho đến khi cả hai chẳng còn biết mình đang ở đâu nữa.

“Cái biệt thự gì mà rộng dữ vậy!! Bây giờ biết làm sao quay lại đây!!”

“Không quay lại được nữa thì cứ đi theo vệt nước đi.”

Bỗng ở cuối dãy hành lang, thấp thoáng một thứ gì đó màu trắng, rũ xuống, trông như tấm vải bị thấm đẫm nước.

“Cóm mà mặc đồ trắng?? Đổng ninja hả trời ạ!” – Jun bực dọc lên tiếng.

Hai người tiến thêm vài bước nữa. Cách họ chừng 10 bước chân có vẻ là một người con gái, mái tóc màu đen ngắn, mặc một chiếc đầm ngủ bằng vải thường màu trắng đã thấm nước.

Nhật Minh nheo mắt. Không. Không phải là cóm. Vậy thì có thể là người giúp việc trong nhà? Có thể. Nhưng không giống cho lắm.

“Đây cô!” – Jun lớn giọng gọi với theo – “cô có thể cho bọn tôi hỏi vài thứ không. Nhà rộng quá, chúng tôi bị lạc đường rồi.”

Thế nhưng cô gái bí ẩn đó vẫn đi tiếp. Đôi chân trần giẫm từng bước nhẹ nhàng xuống tấm thảm đỏ. Những giọt nước từ trên tóc cô gái nhỏ xuống từng giọt, làm ướt tấm thảm dưới chân.

“Này! Cô có nghe không hả?? Đứng lại!” – Jun gọi lớn, đồng thời chạy theo. Nét mặt của Nhật Minh ngày càng trầm trọng hơn. Anh lên đạn khẩu súng trong tay nghe cạch cạch rồi cũng chạy theo.

Hai chàng trai cao to khỏe mạnh chạy hết tốc lực cũng chưa bắt kịp được cô gái mặc áo trắng đang đi phía trước. Đôi bàn chân trần nhẹ nhàng bước từng bước đều đặn, liên tục, trông rất bình thường nhưng vận tốc phải nói là rất nhanh. Cứ như thể cô ta đang lướt đi trên không khí vậy.

“Khi thật.” – Jun chửi thề một câu, giơ tay lên quệt những giọt mồ hôi đang lấm tấm trên trán rồi giục chân chạy theo, nhanh hơn trước.

Cuối cùng, khoảng cách giữa cô gái đó và anh chưa đầy một bước chân. Jun chồm người lên, nắm lấy cánh tay đang buông thõng của cô nàng. Cô gái ấy cuối cùng cũng phải đứng lại.

Jun mặt mày trắng bệch, bàn tay từ từ thả lỏng và cuối cùng thì thả luôn cánh tay khẳng khiu đó ra. Anh nhìn cô gái đằng trước không một cái chớp mắt. Cô ta bây giờ cũng không có ý định chạy đi nữa. Một cô gái thật kì lạ. Cánh tay mà anh vừa bắt lấy, lạnh như đá, gân xanh nổi lên như những con rắn lúc

ngúc và chỉ còn da bọc lấy xương theo đúng nghĩa đen. Còn hơn cả những bệnh nhân bị suy dinh dưỡng vào thời kì cuối.

Nhật Minh cũng vừa lao đến, thở hồng hộc, gương mặt đầm mồ hôi và đỏ gay lên.

“Rốt cuộc cô là ai?” – Nhật Minh đều đều lên tiếng. Giọng nói trầm đều, hơi gay gắt và rất đanh thép.

Cô gái đó vẫn không quay người lại. Gió lùa vào từ những chỗ bị bể của khung cửa sổ to, tạo nên bầu không khí lạnh thấu xương và những âm thanh vi vút đầy ám ảnh.

*kenggg... Kenggg...

Cả hai người bất giác quay đầu lại. Tiếng động rất to, như vang vọng khắp cả toà nhà. Tiếng của một thứ gì đó làm bằng thủy tinh hay kính vừa bị bể.

Không ổn rồi. Tiếng kính vỡ ở đâu? Tầng 1? Tầng 2? Tầng 3? Không. Là tầng 2. Nhưng Jihoo ở tầng 3 kia mà? Vậy là ai đang gặp nguy hiểm? Ai đủ nổi tiếng để có thể bị ám sát? Miho chỉ là một tiểu thư của công ti không lớn lắm. Sara thì chẳng biết là công ti nào. Vậy thì chỉ còn hai chị em Hiru. Nhưng Mía đang ở trên tầng 3 sát phòng Jihoo. Vậy thì chỉ còn...

MIU.

Jun dường như cũng đoán ra. Mặt mày cũng nghiêm túc trở lại. Bỗng, người con gái đằng trước quay người lại, để lộ bộ mặt tái xanh đã bị che nửa trên nhờ chiếc mặt nạ và đôi môi tái mét, đang nở nụ cười đắc thắng. Cô ta lại quay người bước đi, và lần này tốc độ còn nhanh hơn trước.

Jun và Nhật Minh đứng như chôn chân tại chỗ nhìn theo bóng dáng đang lướt đi kia mà không biết nên làm gì. Cô ta đã đi quá xa rồi. Giờ mà đuổi theo, rất khó để bắt kịp.

Không ai nói ai, cả hai người guồng chân chạy thật nhanh đến căn phòng lớn nơi phát ra tiếng động. Nhiệm vụ đầu tiên đã bị đổ bể. Hai người không thể nào để hung thủ đạt được mục đích.

Bên ngoài, trời mưa mỗi lúc một to hơn. Sấm rền vang như cả bầu trời đan rung chuyển. Căn biệt thự cheo leo trên đỉnh đồi, lại xảy ra một vụ thảm sát như 97 năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Biệt Thự Máu (5).

Hai người guồng chân chạy hết tốc lực đến nơi phát ra tiếng động. Tay cầm lẫn lẫn khẩu súng lục, nét mặt đanh lại.

*ẦM....

Cánh cửa gỗ bật mở ra. Lại một lần nữa cả hai người đứng như chôn chân tại chỗ. Chưa đầy 2 giây sau, tất cả mọi người trừ Han-yu và Jihoo đã tụ lại và đứng đằng sau. Tiếng hét của Mía và Miho vang vọng khắp cả toà nhà. Sara thì vẫn trầm ngâm như ngày thường, duy chỉ có đôi mắt là hơi nheo lại.

Miu đứng trên một núi cửa kính vỡ vởi đôi chân trần. Máu từ đỉnh đầu chảy xuống, ướt hết hơn 3/4 bộ đầm màu trắng. Máu nhỏ từng giọt lon ton nhuộm luôn cả những mảnh miếng chai bị vỡ. Một nửa gương mặt xinh xắn của cô bị máu dính đầy như phun sơn lên mặt. Lấp lánh từ đầu đến vai cô, phản chiếu ánh trắng từ bên ngoài là những mảnh vỡ nhỏ, lớn.

Nhưng mà ghê rợn hơn tất cả, là nụ cười nửa miệng của quỷ dữ đang hiện diện trên môi của một thiên thần. Ánh mắt trong veo ngày thường giờ đang phản chiếu sự mất nguyện.

Cô nhìn những mảng màu đỏ thẫm dần lấn át chiếc đầm trắng của mình, không kìm được mà nở nụ cười. Dù chỉ trong một khoảnh khắc thôi, cô vẫn rất muốn được thoát khỏi nó.

“Miu... Cậu... có sao không?” – Jun bước đến và bước, giọng hơi run run – “tớ gọi bác sĩ nhé?”

“Không cần. Không phải máu của tớ.” – Miu trả lời mà giọng lạnh tanh, không còn nụ cười nhẹ ngày nào, không còn chất giọng dịu dàng êm đềm bình thường.

“Đi vào tắm đi.” – Sara bất giác lên tiếng, đẩy đám người đang đứng chắn trước mặt, tiến về phía Miu và kéo cô vào phòng tắm – “mấy người kêu người hầu lên đây dọn dẹp đi. Cứ để thế sao tối ngủ.”

“Cô ta tưởng mình là ai mà giờ cái giọng đấy.” – Mía khó chịu nói, nhưng cô cũng quay đi kêu quản gia.

*kẹt... kẹt... ketttttt..

Cánh cửa phòng tắm từ từ mở ra. Từ trong làn khói trắng, Miu quần độc một chiếc khăn tắm bước ra. Làn da trắng mịn, bờ ngực lấp ló đằng sau chiếc khăn mỏng manh đầy quyến rũ.

“Máu đó, là của ai vậy?” – Một tiếng nói bỗng cất lên.

Bóng người quen thuộc đang đứng dựa vào thành cửa sổ mới bị vỡ lúc này. Trời mới vừa mưa xong, nên ánh trăng vẫn chưa đủ sáng để làm lộ nên gương mặt của người đó.

“Tớ không biết.” – Miu bước đến tủ đồ – “vào phòng thì cũng phải gõ cửa chứ. Chẳng may tớ không mặc gì mà ra ngoài như ngày thường thì làm sao?”

“Cậu biết là có người mà” – chất giọng trầm đều lại vang lên. – “sao cậu lại bị đổ máu vào người vậy?”

“Không biết. Cứ như máu là mưa, rơi từ trời xuống vậy.”

“Vậy tại sao cửa sổ lại bể?”

“Không biết nữa. Chắc do máu.”

Do máu? Câu nói ấy có ý nghĩa gì? Nhật Minh nheo nheo mắt nhìn cô.

“Quay đi chỗ khác đi. Tớ thay đồ đây.”

“Cậu có biết người con gái có mái tóc đen ngắn là ai không?”

“Maika.”

“Cô ta là ai?”

“Một người chết đã làm bà ngoại tớ bị điên.”

Chết rồi sao? Đúng là cô ta chẳng khác nào một cái xác biết đi cả. Lộ đi tắm da phía ngoài chắc chắn chỉ còn xương.

“Cậu có biết cậu đang là mục tiêu không?”

“Đó là niềm vinh dự của tớ mà.” – Miu cười nhạt – “lúc nào chẳng vậy. Tớ lượt thì chịu thôi chứ biết sao giờ”

“Tớ lượt?” – Nhật Minh dựng thẳng người lên nhìn Miu chăm chăm. Đáp lại ánh nhìn đầy tò mò, soi mói đó chỉ là một nụ cười nhẹ, như thường.

“Miu. Nói cho tớ biết, tớ lượt là sao?” – Mặt Nhật Minh đành lại. Miu chỉ quay sang nhìn cậu, cười hết sức thoải mái.

“Một dãy số, số này nối tiếp số kia, đương nhiên phải có qui luật. Theo thứ tự, các con số sẽ lần lượt xuất hiện theo đúng qui trình. Nhưng phải có ít nhất là 3 số mới có thể tìm ra qui luật. Tớ chỉ là đang đặt cược, tớ có vinh dự được trở thành số 3 đó hay không thôi. Nhưng có vẻ 80% là đúng rồi.” – Miu nhìn cậu, mỉm cười.

“Lỡ như nếu cậu thật sự là số thứ 3 đó thì sao?”

“Thì dãy số sẽ hoàn toàn kết thúc. Nếu không thì, chẳng biết là nó sẽ đi về đâu nữa... Thôi được rồi xuống ăn cơm nào!!!” – Miu tươi cười nhìn cậu, rồi tung tăng bước ra khỏi cửa.

Theo qui luật là cái gì? Vậy thì ba con số đó gần gần giống nhau. Nếu số thứ 3 80% là cậu ấy, thì số đầu tiên tất nhiên là bà của cậu ấy. Khoan... Vậy số thứ 2 là... mẹ của Miu sao? Nếu Bà của Miu bị xô từ trên cầu thang xuống, bị điên sau đó chết, Miu bây giờ cũng đang bị đe dọa đến tính mạng, vậy thì... mẹ của Miu chết rồi sao?? Nhưng mà phu nhân của chủ tịch Hirugashi vẫn còn cơ mà? Bà ta còn là bạn thân của mẹ cậu nữa chứ. Vậy, mẹ Miu là ai? Miu là con ngoài giá thú sao? Có thể không?

Nhật Minh vò đầu bứt tai. Lần đầu tiên con người có chỉ số IQ 200 cao ngất ngưỡng vậy phải đau đầu vì suy nghĩ một thứ gì đó. Miu là ai? Mẹ cô ấy là ai? Maika là ai? Mía là ai? Phu nhân chủ tịch Hirugashi là ai?

Lần đầu tiên, cậu gặp một con người như vậy. Miu lúc nào cũng cười nói, hỏi gì cũng trả lời. Lần đầu tiên, cậu bị một người qua mặt. Cậu cứ tưởng Miu là một cô gái trầm tính đơn giản, nhưng hoá ra, Miu thật sự là ai cậu cũng không biết.

Để một con người có quá nhiều khúc mắc bên cạnh mình đối với những kẻ nằm trong giới Hắc Đạo như đang chơi với lửa. Miu, không biết có phải cố ý hay chỉ là vô tình, là một con người nguy hiểm đáng gờm không thể xem thường.

Nhưng sao cậu vẫn có cảm giác muốn bảo vệ cô ta như vậy? Cứ như là một con thiêu thân đang cố lao vào ngọn lửa cho đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Biệt Thự Máu (6).

“Trời sao mà mưa hoài...” – Jun ngồi thở dài thườn thượt. Ừ thì sau chuyện mới xảy ra hồi nãy cậu vẫn chưa hết bàng hoàng, nhưng để phá cái không khí im lặng chết chóc này thì đành hi sinh chút vậy. Bộ cái nhà này chưa đủ rợn người hay sao mà mấy người còn hợp tác tạo ra bầu không khí đưa tang thảm hại này hà???

Lơ hoàn toàn sự cố gắng khơi dậy sự vui vẻ bình thường của căn nhà, ai cũng mặt một đồng không chú tâm vào chiếc điện thoại thì cũng như người mất hồn. Khi thật!!!! không lẽ cậu ngồi đọc thoại tự kỉ một mình? Đẹp! Đẹp đi! Cậu là một tay sát thủ máu lạnh cừ khôi chứ không phải bỏ tất giáng thế! Có biết là để nói một câu than vãn NHƯ KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ XẢY RA đã hút toàn bộ năng lượng của cậu rồi không??? Ngồi đó, Jun chỉ biết nuốt nước mắt vào trong mà than trời sao ban cho cậu vẻ đẹp ngồi ngồi nhưng lại lấy đi sự nổi bật giữa đám đông như vậy... Feeling bị lu mờ...

“Hôm nay cậu không đem đồ ăn lên cho Jihoo nữa hả Miu?” – Nhật Minh đột nhiên quay sang hỏi. – “Cũng chả thấy hần ta mò xuống ăn.”

“Phải biết mình trước, rồi mới biết người. Không phục vụ mình thì làm sao phục vụ người khác được.” – Miu bình chân như vại khá là thoải mái múc từng muỗng com đưa lên miệng hết sức từ tốn. Ai cũng trầm mặc không muốn ăn, trông khi đó người bị coi là mục tiêu lại hết sức nhàn nhã. Không lẽ cô ta muốn bị giết đến thế sao?? – “Ăn xong tớ sẽ đem com lên cho Jihoo.”

Cái vẻ nhàn hạ mức từng muỗng com đưa lên miệng, bỏ vào mồm nhai nhai rồi nuốt xuống rồi lại hạ khuỷu tay múc một muỗng com khác đưa lên miệng đồ vào mồm nhai nhai rồi nuốt ực xuống thật khiến người khác bồn chồn ngứa ngáy. Nhưng với một tốc độ đều đặn liên tục và rất dẻo dai, uyển chuyển (cái này gọi là nghệ thuật hưởng thụ ẩm thực...) thì đĩa com đầy ụ trước mặt cô đã được xử lí trong chưa đầy 15 phút.

“Khoan đã. Tớ sẽ đi cùng cậu. Cậu là con gái, hơn nữa lại là mục tiêu giết người, đi một mình không an toàn chút nào!” – Jun hăng hái đứng dậy đòi đi theo. Thật sự thì đây chỉ là cái cớ để cậu chàng cao chạy xa bay.

“Tớ không dễ chết thế đâu.” – Miu nhẹ nhàng mỉm cười nhìn cậu. Một nụ cười làm người khác nhẹ nhõm nhưng không hề chân thực. Một thói quen của cơ miệng không hơn không kém, có lẽ vậy.

“Miu là cao thủ Karate đồng thời là vận động viên điền kinh giành huy chương vàng quốc tế nên nếu gặp nguy hiểm, một là chị ấy sẽ băm hung thủ ra làm trăm mảnh, hai là hung thủ chạy theo giết chị ấy học máu mà chết giữa đường thôi.” – Mía nói giọng nhẹ tong như đó là một lẽ đương nhiên. Và một lẽ đương nhiên nữa là những người đang hiện diện trong phạm vi có thể nghe thấy lời Mía vừa nói trên mặt đều xuất hiện ba cái hang vô cùng lớn là hai con mắt và một cái miệng.

Và cuối cùng, Jun vẫn nằng nệ đòi đi theo với lí do là... ở lại đây không an toàn. Cậu nói ở lại đây chắc chắn sẽ bị giết, nhưng nếu đi theo Miu có lẽ sẽ được bảo vệ tốt hơn. Đương nhiên điều đó chưa hẳn là sự thật, nhưng sau khi Jun nói rằng “ở đây chắc chắn sẽ bị giết” thì 100% cậu sẽ bị giết mà không cần hung thủ phải ra tay hay ra mặt.

Jun và Miu cùng nhau bước từng bước chắc chắn lên hành lang và các bậc cầu thang. Không gian gần như bị đêm tối của núi rừng che phủ, bầu trời tuy là vừa mưa xong nhưng không hề “trời quang mây tạnh” như trong truyện hay miêu tả, cộng với có nhiều chỗ bị mưa tạt vào nên rất dễ vấp té.

Miu thẳng tay đẩy cánh cửa nặng trĩu mà không một lời thông báo hay một tiếng gõ cửa, cứ như thể cô nàng đã quen luôn rồi. Hay thật nhì! Bạn bè lớn lên cùng nhau từ năm lớp 6 đến giờ, vào phòng không gõ cửa thôi cũng bị hấn niêm cho một hồi kinh dạy bảo này nọ, thiếu cái mõ nữa là thành cái chùa thôi. Mà một đứa con gái đập thẳng cửa bay vào như truyện kiếm hiệp (hơi quá rồi đó anh hai à... Miu nghe thấy không tấn anh một trận bằng Karate em cũng vãi...) mà hần ta nằm trên giường cũng chẳng thèm nói gì. Ha! Bạn bè thế đấy!

“Miu à. Bình thường cậu vẫn thường vào như thế này à?” – Jun cười cười nhìn Miu với vẻ mặt không thể giả tạo hơn.

“Ngoại trừ lần đầu thì... Ừ. Cậu ghen hả?” – Miu mỉm cười nhìn Jun, Ừ một cái rõ to như đang tuyên bố “Ghen rất tốt cho sức khỏe nên cậu hãy ghen tiếp đi.”

“Đương nhiên là không cóoooo!! Cậu nghĩ gì mà nói tớ ghen vậy hả?? đây chỉ đơn thuần là cảm giác bức xúc không nói nên lời khi thằng bạn thân sùng ái gái hơn sùng ái tớ mà thôi!!!!” – bị nói trúng tim đen, Jun lộn ruột lộn gan ra mà rú lên. Nhưng mà khoan... hình như trong câu nói của cậu có cái gì đó không thỏa đáng... có cái gì đó... Thôi chết rồi!

“Jihoo không hề ‘sùng ái’ tớ đâu. Dù sao thì cậu cũng là một người đẹp (áp dụng cho cả nam lẫn nữ) đã theo anh ta lâu rồi mà. Hơn nữa tớ không ‘tranh sùng’ với cậu đâu nên đừng lo.” – khi cậu nhóc phát hiện ra mình nói hớ thì cũng quá muộn rồi... Miu đang cười nhìn cậu kìa!! Là một nụ cười đầy khinh

bỉ dành cho GAY (tới bước đường cùng không có thằng trai nào còn thắng được nữa – trích trong The Mortal Instrument: City Of Bones) làm cậu khóc không ra nước mắt...

Nhưng mà khoan đã... Jihoo đâu rồi? Một con người phòng trước phòng sau phòng trên phòng dưới có thói quen rời khỏi phòng từ khi nào vậy? Nhất là mới xảy ra biến cố ở một nơi khi họ cò gáy như thế này? (nổi tiếng quá nó khổ vậy...)

Cậu quay sang Miu, thì đập vào mắt cậu là hình ảnh một đôi mắt màu xanh ngọc bích như sáng bật lên nhờ ánh sáng heo hắt của trăng. Đôi mắt phản chiếu sự thách thức và không hề e dè, kiêu ngạo. Một ánh mắt kiên định nhưng cũng rất thờ ơ, như chẳng coi ai ra gì. Ánh hưởng ánh nhìn của mình về nơi ánh nhìn của Miu đang hướng về. Một lần nữa, cảm giác bất an dâng trào. À không... còn một chút khó chịu. Có cao thủ Karate đứng kế bên, hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên anh bắt gặp CÔ TA.

Đứng ngoài ban công là cô gái có mái tóc đen ngắn lúc này và chiếc mặt nạ che đi nửa trên của khuôn mặt bí ẩn. Chiếc đầm ngủ hai dây để lộ những nhánh xương sườn. Đôi tay buông thõng như hai que củi được sơn màu trắng, các ngón tay gầy gò tái xanh không hề có chút sinh lực, và nở trên môi cô ta là một nụ cười đầy thách thức như ánh nhìn của Miu.

Cô ta là ai mà lại đứng trong phòng Jihoo? Jihoo đã đi đâu mất rồi? Một kẻ từ nhỏ đã được đưa sang Mỹ huấn luyện để trở thành sát thủ, chắc không phải đã bại dưới tay cô ta rồi đây chứ?

Trong lòng Jun lại dấy lên một nỗi bất an. Không phải vì sợ hồn ma đang đứng trước mặt. Mà là sợ, nếu hắn ta có mệnh hệ gì... thì thế giới sẽ ra sao đây, khi mà các thế lực lớn nhỏ đều vùng lên giành quyền cai trị?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Biệt Thự Máu (7).

Jun từ từ rút cây súng lục từ thắt lưng ra, lên đạn cạch cạch, hành động rất chuyên nghiệp nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào thân hình mỏng manh đang đứng bên ngoài lan can.

Cô gái có tên Maika khi thấy Jun lên đạn khẩu súng liền lùi lại vài bước, dựa sát vào thành lan can. Tuy vậy trên môi cô vẫn nở nụ cười đầy xem thường như muốn nói “có giỏi thì bắn thử xem”.

Jun chìa thẳng khẩu súng vào đầu của cô gái. Ngón tay đã đưa vào thế chuẩn bị bóp cò thì bỗng...

“Khoan. Đừng bắn.” – Miu ngăn anh lại.

Jun không nói gì, cũng chẳng quay lại, chỉ hơi nheo nheo phía đuôi mắt.

“Cô ta chưa giết tớ vội đâu. Đây là một căn phòng trên tầng 3. Chỗ cửa tớ phải là phía dưới chân cầu thang chứ nhỉ, Maika?” – Miu mỉm cười nhìn Maika, cũng đang mỉm cười đáp trả.

Jun đứng kế bên, chỉ khẽ nuốt nước bọt xuống cổ họng. Đàn ông là bắn phát chết queo luôn bà nó rồi, còn phụ nữ... cái gì mà đáng sợ dữ vậy nè...

Bỗng Maika quay người, leo lên thành lan can. Gió quá mạnh, dù chiếc áo ngủ còn ẩm nước và rất nặng nhưng gió vẫn tốc bay lên phấp phới như ngọn cờ giữa không trung. Sau đó, không biết là cố tình hay vô ý, cô ta nghiêng người một chút về đằng trước và hoàn toàn rơi xuống.

Jun đứng hình, không nói nên lời. Vài giây sau, cậu chàng mới tức tốc chạy đến bên thành lan can, chồm người ra ngoài.

Bên dưới, hoàn toàn im lặng và trống trải. Không có một cái xác. Không có một thứ gì có thể coi là tàn tích của con ma kia để lại. Vậy là sao? Cô ta thật sự là ma? Nếu anh ngày xưa mà bắt gặp anh hôm nay đang có suy nghĩ này thì sẽ cười anh thối mũi mất, thật quá hoang đường. Nhưng một cô gái gầy trơ xương, ốm yếu dạt dẹo còn hơn những bệnh nhân suy dinh dưỡng giai đoạn cuối, nhảy từ trên tầng ba xuống mà có thể giữ được mạng sống đã là kì tích rồi, đằng này chẳng thấy bóng dáng nào nằm bẹp dí dưới kia.

“Jun à. Tôi nghĩ anh nên tìm Jihoo của anh trước đi.” – Miu nhẹ nhàng bước đến đằng sau lưng anh, đặt nhẹ bàn tay lên bờ vai đang cứng đờ vì căng thẳng.

“Khỉ thật! Anh ta không phải là CỬA TÔI. Anh ta là cái thứ không thể nào sở hữu nỗi đau!! Cậu có biết không!!” – Jun bực mình quay lại, phồng mang trợn má lên. Miu đứng thật là biết cách kéo người khác ra khỏi sự căng thẳng mà ^~^

“Ừm. Vậy anh ta là đồ của công rồi. Thôi nào. Tôi tin chắc Jihoo quan trọng hơn Maika nhiều nhì. Đi kiếm anh ta trước đi.”

“Ừ ừ...” – Jun âm ờ vài tiếng, quỵn luyến nhìn lại ban công lần cuối rồi cũng miễn cưỡng quay người bước theo. – “A... Khoan đã Miu... cậu nói Jihoo quan trọng hơn Maika, có nghĩa là sao?”

Jun là một cậu nhóc không hề thiếu I-ốt như bề ngoài. Một câu nói nghe đi nghe lại vẫn thấy rất bình thường đã được cậu nắm bắt chính xác với một nghĩa hoàn toàn khác.

Miu chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ cười. Thậm chí không quay đầu lại nhìn cậu lấy một cái.

“Miu... đừng nói với tớ là cậu đã biết thân phận thật sự của Jihoo rồi nhé?”

“Hả? Cậu nói thân phận thật sự gì cơ?” – Miu quay người lại, đuôi mắt khẽ nheo lên đầy khó hiểu. Cậu nói và biểu cảm ấy của cô đã làm Jun như trức đi một gánh phân vừa nặng vừa hôi – “à nếu cậu nói về cái chức vụ ông trùm xã hội đen hay Bá Hoàng gì đó thì tớ có biết đấy.”

Miu... cậu thật sự phũ vậy sao... cậu vừa quảng cho tớ hai gánh phân hai kí đó cậu có biết không...

Jun đứng đó mà khóc không ra nước mắt...

“Nhưng mà tớ nghĩ không sao đâu. Anh ta không phải là loại người không biết suy nghĩ. Chắc anh ta cũng lưỡng lự việc tớ không nói với ai nên mới nói cho tớ biết nên cậu đừng lo.”

Bước chân Jun chậm dần rồi dừng hẳn. Miu vẫn nhẹ nhàng bước từng bước tiến về trước, không biết cô có hay không về gương mặt của Jun ngày càng đánh lại sau lưng cô. Ánh mắt đầy ngông cuồng của một con dã thú dần lấp đầy đôi mắt bình thường vẫn sáng lấp lánh.

Vậy ra, linh cảm của anh không sai lệch chút nào...

“Sao thế? Jihoo không ăn à?” – Nhật Minh tò mò hỏi khi thấy Miu bê nguyên khay cơm như thuở ban đầu xuống – “mà hai người làm cái gì mà đi lâu thế?”

“Jihoo mất tích rồi.” – Jun nói, giọng nhẹ tưng.

“Chúng tôi còn gặp Maika ở ngoài ban công phòng của anh ta nữa đấy.” – Miu tươi cười nói, giọng điệu đầy sự vui mừng như thể cô đang khoe khoang mình vừa gặp được tài tử điện ảnh nào đấy – “rồi cô ta nháy ra từ ban công tầng 3 và biến mất không dấu vết luôn ấy!”

Nhật Minh bật người đứng dậy, mặt tối sầm lại. Không biết từ bao giờ Han-yu cũng đã đoàn tụ với cả nhóm, đang ngồi trong góc bấm bấm điện thoại. Sau khi Miu nói xong, lần đầu tiên anh ngẩng mặt lên.

“Không thể thế được...” – Mia mặt tái mét, run lập cập.

“Jun! Cậu có chắc không? Cậu có biết chuyện này nguy hiểm như thế nào không hả?” – Nhật Minh tiến nhanh về phía Jun, hét lớn.

“Đương nhiên là biết. Tớ ăn mặn lắm chứ bộ.” – Jun nói, tuy vậy lời nói không hề vui chút nào mà rất nghiêm trọng.

Không khí dần chùng xuống.

“Chuyện này không đơn giản xiu nào đâu. Tôi đề nghị chúng ta nên ngủ chung với nhau phòng có chuyện gì xảy ra. Ngủ chung tất cả mọi người có thể gây bất tiện, nên tôi đề nghị sẽ tách ra, một phòng phải có ít nhất một người có khả năng bảo vệ.” – Nhật Minh lên giọng hết sức đàn ông. “Miu, Sara một phòng, cần thêm một người nữa...”

Bỗng nhiên Han-yu đứng bật dậy, đi lên lầu. Mọi người còn ngỡ ngác chẳng biết anh ta đi đâu, thì sau khi đã thảo luận xong mới biết Han-yu đi lấy đồ dọn qua phòng Miu ngủ...

“Cái tên Han-yu chết tiệt đó!!! Nhường cho chúng ta hết hai bà chằn khó chịu đồng đánh chảnh chọe thì tối nay ngủ trong Toilet à!!!” – Jun bức xúc la lớn. Nhật Minh đi bên cạnh cũng thờ dài thườn thượt. Ai biểu chậm hơn hẳn một bước làm chi... Biết vậy xách đồ sang phòng Miu trước đi rồi hãy đứng lên đề xuất vụ này... Gậy ông đập lưng ông rồi...

Và cuối cùng thì vì lí do hết sức thực nữ của hai bà chằn là “tư thế ngủ của phụ nữ không thể để cho đàn ông thấy được” nên cả hai anh đều bị đuổi vào toilet ngủ. Kê ra cũng tạm chấp nhận được. Toilet tương đối sạch sẽ, chỉ có cái là hơi ướt và treo đầy đồ của phụ nữ mà thôi... Nếu ngủ ở đây hai người thả ngủ trong nhà ma còn hơn!!!

Cả tối đó Han-yu không hề ngủ. Anh nhắm thật chặt mắt, đóng tất cả các giác quan khác ngoài nghe.

Dinh dong... nhanh lên và mở cửa ra nào...

Có trốn cũng không thoát được đâu... Đã quá trễ rồi...

Nhìn xuyên qua khung cửa sổ... ánh mắt ta chạm nhau...

Đôi mắt đang cứng đờ trong kinh sợ... ta muốn thấy rõ hơn cơ...

Dinh dong... ta tới rồi đây...

Nhanh lên và chạy đi nào...

Chúng ta cũng vui đùa một chút nhé...

Ta cùng chơi trốn tìm nào...

Tiếng hát thật nhỏ, không thể xác định được đâu là nơi bắt đầu. Gió vi vu thổi, át đi tiếng hát nhỏ đó. Một bài ca với những lời kì quặc và một giọng điệu thật ghê rợn.

Han-yu bấy giờ mới mở mắt ra. Tiếng hát đã hoàn toàn tắt ngấm. Bỗng từ đằng sau anh, một giọng hát vang lên, đều đều và nhẹ nhàng, nối tiếp bài hát còn đang dang dở lúc nãy.

Hơi thở gấp gáp của mi... ta vẫn nghe thấy đấy...

Trốn kĩ đi... ta có thể thấy mái tóc của mi rồi đấy...

Knock knock... ta vào phòng mi rồi đây... mi trốn ở đâu thế...

Trò chơi sắp kết thúc rồi...

Ta tìm dưới giường mi... tiếp theo là tủ quần áo...

Ta tìm thấy mi rồi nhé...

Là vậy đấy... có vẻ ta thắng rồi... nhận hình phạt của mi đi...

Miu đang cất giọng hát. gương mặt phảng phất chút buồn và bình yên.

“Đây đã từng là một bài hát thật dễ thương” – Miu nói – “nhưng bây giờ thì anh hãy trốn kĩ đi, bởi bài hát sẽ tìm ra người nghe nó. Vào lúc nửa đêm, khi mây mù che khuất mặt trăng, giọng hát nhỏ đó sẽ mang bài hát thổi khắp căn nhà. Đó là lời thì thầm của những oan hồn đã chết tại ngôi nhà này.”

Han-yu lặng im nghe cô nói.

Không khí im lặng lại một lần nữa bao trùm lên căn phòng. Từ đằng xa, tiếng hát nhỏ lại cất lên, một âm thanh nhỏ chết chóc.

Hết chương 23 :’>

PS: mấy bạn nhớ nghe bài Hide and Seek của SeeU để cảm nhận được sự rùng rợn trong bài hát nha :’> cũng là cái bài mà mình viết ở trên đó *chỉ chỉ*

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Biệt Thự Máu (8).

“Đại ca. Những chuyện ngài bảo chúng tôi đi điều tra, chúng tôi đều đã điều tra rõ cả.” – Giữa khu rừng rậm vào ban đêm, một người mặc vest đen đứng trước một cây cổ thụ, người hơi cúi xuống với vẻ cung kính. Người ngoài nhìn vào, không nói ổng bị khủng cũng bảo ổng bị điên.

“Kết quả?” – Bỗng từ trên cây vọng xuống một giọng nói đầy uy quyền và hách dịch. Hắn đang ngồi vắt vẻo trên cành cây, bóng tối che gần hết khuôn mặt. Một chân co lên và một chân buông thõng xuống, lưng tựa vào thân cây.

“Dạ. 97 năm về trước tại ngôi nhà đó xảy ra một cuộc thảm sát, tất cả người hầu trong nhà đều bị giết. Người làm vườn bị treo cổ lên cây, xác tên đầu bếp bị vứt xuống hồ, ông quản gia bị xô ngã xuống cầu thang và bị moi ruột... Duy chỉ có 1 người sống sót là cố phu nhân Jannie. Tuy nhiên 3 năm sau, bà ta cũng bị xô ngã xuống cầu thang, lúc đầu bị điên, sau đó thì qua đời.”

“Con gái bà ta, phu nhân Jane cũng bị xô ngã xuống cầu thang mà chết ở độ tuổi 36.”

“Và chuyện đó có liên quan đến vợ chưa cưới của ta?”

“Dạ không. Chỉ liên quan đến cô Hirugashi Miu. Cô ấy là con của bá tước Jane, cháu của Tử tước Jannie.”

“Vây là có liên quan.” – Hấn nở nụ cười thoải mái. – “Hirugashi Miu là phu nhân tương lai của các người, vợ chưa cưới của ta. Làm gì thì làm, cô ấy có mệnh hệ gì, đem đầu đến gặp nhị vị đại ca của các người mà chọn hình phạt.”

“Dạ. Chúng tôi sẽ hết lòng vì phu nhân.”

“Còn nữa. Thả cô ta ra. Làm sao cho cô ta trông thật giống với nữ chính trong truyện Hồ Nguyệt Tử. Dẫn cô ta đến đây. Chỉ cần nói với cô ta, đóng giả làm nhân vật trong truyện đó và phụ ta lột đi vẻ ngoài của kẻ giết người, cô ta sẽ được thả tự do và có một thân phận thật sự.”

“Dạ vâng.”

“Tên cô ta sau này sẽ là Maika.”

Reng reng... Reng reng... Reng reng...

“Alo?”

“Sara. Miu đây. Tôi đang bị kẹt ở sân sau rồi. Cậu đến cứu được không? Maika bắt tôi đi rồi.” – đầu giây bên kia vọng lại một giọng nói thân thuộc.

“Cậu đang ở sân sau hả?” – Sara bình tĩnh hỏi.

“Ừ. Cậu tới giúp với có được không?” – Từ đầu dây bên kia, Miu kêu cứu với giọng khá bình tĩnh đúng với tính cách cô nàng.

“Ừ. Ở đó chờ đi.” – Sara cười mĩa, rồi dập máy. – “đang nằm ngủ mà cậu cũng gọi điện kêu cứu được. Hay thật đấy Miu ạ.”

Sara đang đứng tựa lưng vào đầu giường. Ánh mắt hướng về phía Miu đang nằm ngủ ngon lành trên giường, chẳng hay biết rằng “mình” vừa gọi điện cho cô bạn đang đứng kế bên để cầu cứu.

“Ngủ ngon nhé, tiểu thư. Đừng lo. Tôi không để ai chạm vào cậu đâu. Thề danh dự đấy.” – Sara quay người bước đi, miệng nở nụ cười.

“Miho! Mía ở sân sau hình như kiếm cô có chuyện gì kia. Hình như là cô ấy vừa tìm thấy một cuốn sách khá hay nói về làm sao để đánh bại con quỷ dữ gì đấy...” – Sara gõ cửa phòng Miho, bước vào và thông báo một tin thật hệ trọng.

Miho dựng thẳng người dậy. Đồng minh của cô nói vậy, không biết “con quỷ” là Maika gì đó hay là bàn phương kế đánh bại con quỷ Miu nhỉ... Thôi kệ. Cứ đi cái đã.

Nhìn theo bóng Miho đang khuất dần, Sara chỉ lạnh lùng cười nhạt một cái.

“Xin lỗi nhé. Chỉ là tôi hết người để lợi dụng rồi thôi.”

“Mía! Cô ở đâu! Ra đây coi nào!” – Miho vốn yếu tim, bị bắt ra đây kiếm một người thật sự quá khó khăn. Trên gương mặt xinh đẹp giờ đã lấm tấm mồ hôi và sự hoảng loạn. – “khi thế...”

Chưa kịp nói hết câu, cô đã bị bịt miệng. Dù cố vùng vẫy để thoát khỏi, nhưng sức con gái yếu đuối làm sao bì nổi với sức đàn ông. Cô bị lôi xềnh xệch ra tận bờ hồ.

Ầm...

Nước bắn tung toé. Miho cố vùng vẫy để thoát khỏi nhưng đôi bàn tay kia vẫn dìm cô xuống. Chỉ vài chục giây sau, Miho đã hoàn toàn nằm im. Người đàn ông đó dần buông bàn tay ra, và Miho lặng lẽ chìm xuống đáy bờ sông.

97 năm về trước, xác người đầu bếp tên Michael Bros được tìm thấy dưới đáy hồ. 97 năm sau, Sara Bros bị lừa ra hồ. Nhưng không ngu ngốc như ông ngoại, cô tìm người chết thay cho mình, đánh lừa số phận.

Lúc này, điện thoại của Miu cũng đang reo lên.

“Alo?”

“Miu. Sara đây. Tôi bị trượt chân ở chỗ cầu thang rồi. Cậu tới giúp được không?” – từ đầu dây bên kia, vọng lại tiếng Sara.

“Ừ. Chờ tớ một chút nhé.” – Sara ném điện thoại của Miu lên bàn. Cảm giác nghe được giọng mình từ bên kia đầu dây kia thật ngộ ngộ sao ấy.

“Hi. Maika.” – Sara không biết từ lúc nào đã đứng đằng sau cô gái bí ẩn như xác chết – “Miu không đến được. Tò đến đây thay.”

Không còn nụ cười đắc thắng như trước. Chỉ cần nửa dưới khuôn mặt không bị che đi cũng đủ thấy được cô ta đang lo sợ đến mức nào.

“Nếu cô là một hồn ma, thì tôi cũng là một hồn ma đấy. Hồn ma lết lên từ hồ.” – Sara cười mỉa – “cô còn rất ngây thơ, cô gái ạ. Trò chơi cô tạo ra, thật sự quá nhàm chán”

Sara từ từ đưa cây súng lên chìa thẳng vào Maika.

“Vậy hãy để tôi tiếp tục trò chơi của cô nhé. Game over!”

Maika ngã ra đằng sau. Một dòng máu đỏ thẫm chảy ra, ướt cả sàn.

“Cô chết rồi sao? Vậy ra cô không phải là một hồn ma à? Là vậy đấy. Nếu thế, tôi cũng chẳng phải là một hồn ma đâu. Chỉ là một cô gái thông minh hơn cô một chút mà thôi.”

Maika đã chết rồi, vậy trò chơi này, đã có thể kết thúc chưa? Chưa đâu. Cho đến khi nào kẻ giết người bị lột đi về bề ngoài. Một Maika khác sẽ xuất hiện sớm thôi. Một Maika của sự phản bội.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Biệt Thự Máu (9).

“Sebastion. Mía đây. Đến cầu thang có chuyện.”

“Dạ vâng. Thưa cô chủ.” – tên quản gia khề đặt chiếc điện thoại đời cũ xuống, đưa tay chỉnh lại chiếc nơ trên cổ rồi nện từng bước chân tiến đến cầu thang, nơi đã 2 mạng người bị xô từ đó xuống.

“Cô Mía. Tôi đã đến rồi đây.” – tên quản gia già ngu ngốc dáo dác tìm xung quanh. Nghe giọng cô chủ thì có vẻ gấp lắm, nhưng sao đi tới thì chẳng có ai hết thế này?

“Tôi rồi sao. Chào mừng đến với cầu thang của tử thần.” – Sara từ trong góc tối bước ra – “97 năm trước, người anh sinh đôi của ông đã bị xô xuống cầu thang mà chết, 97 năm sau, ông giúp hung thủ đi xô người ta xuống cầu thang. Thật là oan nghiệt.”

Thấy Sara cầm lăm lăm khẩu súng trong tay, tên quản gia bất giác lùi lại vài bước.

“Vậy để tôi cho ông thử cảm giác bị xô xuống là như thế nào nhé.” – vừa nói, Sara vừa tiến sát đến tên quản gia – “ông là người đại diện cho số ba đấy. Dù chỉ là giả...”

Nói rồi, cô nghiêng người về phía sau một chút, gờ chân lên đá bay ông già. Chỉ bằng một cước của cô gái 17 tuổi, một ông già 68 tuổi đã ở dưới chân cầu thang, đầu đụng vào thành, máu chảy lênh láng. Có vẻ là chết rồi.

“Ây dà ây dà... việc của mình đến đây là xong. Nếu tính toán của mình không nhầm, thì chắc có lẽ bây giờ hấn ta cũng hành động rồi... thôi kệ. Để lại cho hấn một số chuyện để giải quyết, chứ công hấn trốn đi biệt tăm bản tính kẻ gì đó mà lấy hết việc của hấn cũng tội.”

“Hoàn toàn đúng theo kế hoạch. Không tởi chút nào, Sara.” – hấn đang ngồi vắt vẻo trên cây, tay cầm một chiếc máy không lớn lắm. Trên màn hình là toàn bộ những khung ảnh cho hấn ta biết trong nhà bây giờ ra sao. Chẳng biết từ lúc nào, hấn đã đặt camera khắp nhà, bao gồm cả toilet của Miu. (đồ hentai =*=).

“Giờ này nhò đó chắc đã gục dưới cầu thang rồi.” – Một giọng nói đầy qui quyết cất lên, cùng một tràng cười đầy sáng khoái – “có lẽ nên đi tạm biệt một chút.”

Bóng người đó lướt qua từng hành lang, từng bậc cầu thang thật nhanh.

“Cái... cái quái gì đây... Khi thật!!” – bóng người bí ẩn đó quay ngoắt 180 độ, chạy như bay theo một hướng khác.

“Maika!” – Mia vừa thở hồng hộc vừa chạy đến – “tại sao cô lại làm vậy? Hà?”

Cô gái có mái tóc đen ngắn khẽ quay lại, không nói gì.

Mia khẽ rung lên từng hồi.

“Dừng lại ngay cho tôi. Tôi không cho phép cô hoành hành trong cái nhà này! Có nghe chưa hả?” – Mia bực tức gào lên, lấy tay lột đi lớp mặt nạ của cô gái đó.

Cô đứng hình, chôn chân tại chỗ. Đôi mắt... đôi mắt có màu xám khói... Đôi mắt của Maika, phải có màu đen mượt như tóc của cô ấy. Nhưng tại sao...

“Cô là ai?”

“Maika.”

“Không! Cô không phải là Maika! Maika phải có mắt màu đen, cô không phải là Maika! Khai thật mau!!”

“Cô ta là Maika. Chỉ là không phải Maika do cô thuê để giết người, mà là do tôi thuê để lột đi vẻ ngoài của hung thủ” – hấn từ một góc nào đó tiến ra, phe phẩy một xấp giấy, có vẻ như là giấy tờ tùy thân và chứng minh nhân dân – “tên cô ta là Maika Rob, i chang trong truyện Hồ Nguyệt Từ đấy. Cô còn muốn gì nữa?”

Mia bất giác lùi lại, nổi hoảng sợ hiếm thấy lộ rõ trên gương mặt lúc nào cũng nghênh nghênh tự tại.

“Đề coi nào... Con của kẻ giết người cũng là kẻ giết người. Từ khi sinh ra, cô đã mang dòng máu sát nhân, có trách thì trách mẹ cô.”

“Cái gì mà mẹ em? Anh đang nói gì vậy?”

“Ba của cô, lúc đầu lấy mẹ cô là do gia đình ép buộc như một bản hợp đồng giữa hai công ti. Trong cuộc hôn nhân đó, chỉ có mẹ cô là yêu ba cô mà thôi.” – chẳng biết từ lúc nào, Nhật Minh đã bước ra.

“Sau khi đã giành được quyền thừa kế, ba Miu lập tức cưới phu nhân Jane, mẹ Miu, là người mà ông thật sự yêu thương về. Mẹ cô do quá ghen ghét, đã đẩy Jane xuống cầu thang, đập đầu mà chết. Nhưng đáng tiếc là do cái chết của Jane, ba cô đã dành trọn tình yêu thương và sự bảo vệ cho Miu, làm cho mẹ cô không thể làm gì.”

“Cô lại đi ôm mối hận ghen ghét Miu, đẩy cô ấy xuống cầu thang. Đúng là mẹ nào con nấy.” – Jun từ một góc bước ra, lắc đầu ngao ngán.

“Miu sẽ là vợ tôi” – Jihoo bỗng lên tiếng, phát ngôn gây shock còn hơn Angelina Phương Trinh làm cả 3 người, bao gồm Jun, Nhật Minh và Mia đều há hốc mồm – “động vào cô ấy, cô sẽ bị trừng phạt.”

“Anh đừng quên tôi mới là vợ chưa cưới của anh.” – Mia điên tiết hét lên.

“Cô biết đấy, tôi không thể nào cưới kẻ xấu xí làm vợ được.” – Hấn vừa dứt lời, Maika đứng cạnh đã tiến đến, vung vài nhát dao lên trên mặt của Mia, máu đỏ thẫm.

Mia hét lên đau đớn, rồi ngồi thụp xuống ôm mặt.

“Tôi không hay thích hành hạ con gái, nên nhiều đó chắc đủ rồi. Hình phạt của cô, sẽ do ba cô quyết định”

“Không! Jihoo! Tôi xin anh! Đừng nói cho ba tôi biết những gì anh vừa nói! Tôi xin anh!” – Mia lê lét dưới sàn, kêu xin thảm thiết.

“Đương nhiên! Nãy giờ tôi có nói cái gì đâu, Nhật Minh nói đó chứ. Nhưng cô yên tâm, tôi sẽ không hé răng nửa lời. Thề danh dự đấy.” – hấn nháy mắt một cái – “nhưng tôi chỉ sợ là người thông báo với ba cô không phải là tôi, mà là một người khác nữa. Tôi chỉ giúp phần kết thúc trò chơi, người đó là người đã làm cho trò chơi thêm gay cấn ấy.”

Nói rồi, hấn ta cùng hai người con trai và một Maika mới quay lưng bước đi, để lại Mia còn nằm sống soài dưới đất.

“Này cô bé. Đưa cái này cho ông chủ của em nhé.” – Sara tươi cười đưa cho một cô bé giúp việc khoảng 10 tuổi một cuộn băng ghi hình. Phải, là cuộn băng ghi lại tất cả những gì diễn ra xung quanh Mia.

“Đừng nhìn chị như thế chứ, nhóc. Chẳng phải chủ tịch Hưu bảo em phải trông chừng hai tiểu thư sao. Em đã thấy căn biệt thự này có biến cố thể nào rồi đấy. Và đây là câu trả lời.”

Nói rồi, cô bước đi.

Sara lặng lẽ đến bên một ngôi mộ nằm sát bìa rừng.

“Cô Jane à, cháu đã trả giúp cô mối oan rồi, cô đã có thể an nghỉ. Cô đừng lo, bằng cả tính mạng, cháu cũng thề rằng sẽ bảo vệ Miu cho đến chết.”

Lần đầu tiên trên môi Sara xuất hiện một nụ cười bình yên, nhẹ nhõm. Nắng vàng đã bắt đầu toả sáng, xoa đi lớp mây mờ che phủ bầu trời. Có lẽ đây sẽ theo qui trình đó sẽ kết thúc ngay tại đây. Không, phải là “chắc chắn” chứ nhỉ :)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cô Mưu Mô Hay Hắc Cao Tay?

Người ta nói chủ tịch Hiru sao quá tàn nhẫn, quá phụ tình. Người ta nói, phu nhân của chủ tịch đúng là quá độc ác, giết người không ghê tay, không xứng là phu nhân của một tập đoàn có sức ảnh hưởng lớn đến thế giới. Người ta còn nói, con của kẻ giết người cũng là kẻ giết người.

Mia và mẹ cô ta bị đuổi khỏi danh gia vọng tộc Hirugashi, sống suốt đời với sự ê chề, với gương mặt đầy sẹo do bị dao cắt.

Và cũng từ đó, dù rất nhớ em nhưng Miu không thể nào đi gặp Mia được, bởi vì không có gì chắc chắn cho tính mạng của cô khi ở bên 2 người phụ nữ lòng lang dạ sói ấy.

Cả tập đoàn, cả dòng họ Hiru giờ chỉ còn phụ thuộc vào một mình cô, và giờ cô đang bị mắc kẹt với hai hôn ước. Kết hôn với Min Jihoo, hay kết hôn với Michael Amer?

“Ta biết chuyện này rất khó xử đối với con. Mẹ con ngày xưa đã đính ước cho con với con trai bá tước Amer, nhưng giờ ta lại đính hôn cho con với tập đoàn World’s. Chuyện này, tùy con lựa chọn. Dù quyết định của con như thế nào, ta cũng sẽ hết lòng.” – Chủ tịch Hiru ngồi trên bàn làm việc, thân hình cao lớn vạm vỡ đầy khí chất hơn người.

“Vâng. Con sẽ suy nghĩ kỹ, kết hôn với người nào sẽ có lợi cho tập đoàn của ta hơn.” – nói rồi, cô cúi đầu chào ba rồi bước ra ngoài.

Nếu được lựa chọn một cách hoàn toàn tự do, cô sẽ chọn không lấy người nào cả. Lấy Michael Amer sẽ là đối thủ của một công ti không hề nhỏ, hơn nữa còn là lời tuyên chiến đối với thế giới ngầm bao la rộng lớn. Lấy hắc – ông trùm của thế giới ngầm – sẽ là cùng hắc đối đầu với những nhà quý tộc Anh Quốc và các thế lực lớn nhỏ trong Hắc Giới, hơn nữa nếu hắc hết thời thì chẳng có gì đảm bảo cho tính mạng của cô, của hắc hay của ba cô.

Haizzz giờ biết sao?

Cô đang vừa thiếu não đi vừa thờ dãi thì đã thấy hắc lấp ló ở ngoài với chiếc moto đen phản khối lớn. Hắc mặc một chiếc áo thun đen với caravat bình thường và một chiếc quần jeans, chân mang giày da bóng lờng. Mái tóc màu nâu loà xoà trên đầu, cặp kính đen che đi đôi mắt kệnh kiêu băng lãnh.

Đứng cạnh hắc là một cô gái có thân hình toé lửa với bộ đầm đỏ gay gắt ngăn cùn cùn ôm sát thân. Cô ta ôm lấy cánh tay hắc, ông ọ còn hơn cọng bún làm cô thấy thật đáng tức. Hắc chẳng thấy có vẻ gì là phiền cả, cứ đứng im cho cô ả muốn ọ gì thì ọ, cứ như là diễn viên múa cột với cây cột vậy.

Hắc thấy cô, môi nhếch lên như hàm ý châm chọc. Cô khề lườm hắc một cái rồi quay người bỏ đi luôn.

“Miu.” – Hắc gọi với lại. Chất giọng trầm đều khá thoải mái nhưng rất cứng rắn, như một lời ra lệnh làm cô cũng phải đứng lại, và quay đầu.

“Lên xe.” – hắc ném cho cô cái mũ bảo hiểm, rồi rồi cô gái đang dính chặt lấy hắc trước sự ngỡ ngàng của cô ả.

Thấy cô vẫn còn đứng đó, khoé môi hắc hơi nhếch lên. Hắc xoay người tiến lại phía cô đang đứng, bế thốc cô lên làm cô chẳng kịp phản ứng, để cô lên xe.

“Cô nên uống sữa hay đi bơi gì cho cao lên đi.” – quả thực, cô không cao gì cho lắm, chỉ 1 mét 67 mà thôi, trong khi đó thì hắc cao tận 1 mét 88, còn cái xe của hắc cao khoảng bụng cô rồi. Dù muốn hay không, cô leo lên bằng niềm tin à?

Hắc leo lên đằng trước, rồ ga phóng xe chạy đi. Xe phóng đi với vận tốc hơn 80 km/h làm cô cứ ngồi ôm hắc chặt thiết chặt như miếng sừng ngoan cố. Hắc chỉ khề nở nụ cười hài lòng.

“Đi ăn trước hay đi chơi trước?” – giọng hắc vọng lại từ đằng trước, còn âm vang hơn cả tiếng động cơ chạy vù vù.

“Đi... ăn.” – cô lẩm cô mới nói được 2 từ trong khi gió đang tấp vào mặt mình như thế.

“Ừ.” – hắc chỉ ừ một cái, rồi dần dần cho xe chạy chậm lại – “muốn ăn gì?”

“Đồ Trung Quốc đi. Ăn cho nóng người, tôi lạnh.” – Miu khẽ đưa tay vén những lọn tóc mai dính chặt vào mặt cô, cố gắng điều chỉnh nhịp tim và hơi thở.

Hắn tấp vào lề đường, quay lại nhìn gương mặt tái nhợt và thân hình của cô. Trời đang là mùa đông, cũng sắp chuyển sang xuân rồi nhưng cái khí trời vẫn còn lạnh. Cô chỉ mặc một chiếc váy ngắn và một cái áo không tay, không lạnh sao được.

Đoạn đường sau, hắn cố tình chạy chậm lại. Nhưng mỗi khi cô định buông tay ra không ôm hắn nữa là hắn lại rô ga chạy thật nhanh làm cô bất giác lại đưa tay giữ hắn thật chặt, cứ thế mặc dù vận tốc hắn chạy không nhanh nhưng cô cứ ôm hắn cứng ngắc làm người đi đường nhìn vào cứ cười cười.

Hắn chở cô đến nhà hàng Tứ Xuyên nổi tiếng của Trung Quốc ở Seoul. Không khí trong quán khá ấm áp, nên nét mặt cô đã hồng lại đôi chút.

Cô gọi rất nhiều món, hắn ngồi kế bên chỉ im lặng và nhìn cô, tay nghịch chiếc bật lửa kêu cạch cạch nghe thật vui tai.

“Tôi kêu cho anh luôn rồi nhé.” – cuối cùng cô cũng kết thúc bài diễn văn gọi món, quay sang Jihoo cười cười.

Hắn không nói gì, ngả người xuống đằng sau.

“Tại sao hôm nay anh lại có hứng rủ tôi đi ăn vậy?” – ngón tay thanh mảnh trắng muốt của cô nhẹ nhàng lật lật cuốn Menu.

“Tự nhiên. Không được sao?” – hắn lạnh lùng nói. Cô ngẩng mặt lên nhìn hắn. Cái tên này, hôm nay sao lại có thái độ bất cần xa lạ với cô vậy. Cô thấy có chút không quen, sinh ra hơi bối rối, chẳng biết nói gì.

Cô và hắn cứ ngồi im lặng như vậy, không ai nói với ai câu nào. Hắn nhìn cô một hồi rồi cũng chán, nhắm đôi mắt băng lãnh màu coffee hút hồn lại. Thấy hắn cũng không nhìn mình nữa, Miu mới đề cuốn menu xuống, hướng đôi mắt ra phía ngoài.

15 phút dài đằng đẳng như 15 thế kỉ trôi qua, đồ ăn mới được bung lên. Hắn nheo nheo mắt nhìn, thế quái nào mà cô ta gọi ớt không thể?? Món nào món nấy đồ au lên.

Cô mỉm cười nhìn gương mặt khó chịu của hắn, để nung chảy gương mặt băng lãnh thấy ghét đó của hắn, cô gọi mấy món ớt này quả không sai.

“Trời đang lạnh, tôi gọi mấy món ớt ăn cho ấm.”

Hắn và cô cùng nhau gấp ăn từ thứ này đến thứ khác. Khởi nói cô cũng thấy hắn cố tình lựa những chỗ ít ớt mà ăn. Thật là dễ thương... Khoan đã! Cô đang nghĩ cái quái gì vậy. Chắc nào bị đóng băng luôn rồi.

Nghĩ thế nên cô cứ thế mà gấp những chỗ nhiều ớt ăn vô cùng khí thế, để lớp băng đang đóng trên não cô chảy đi...

Một người gấp ớt ăn khí thế, một người lựa những chỗ ít ớt nhất mà ăn nhưng gương mặt người nào cũng đỏ ửng lên nhìn mà tội.

Cuối cùng không chịu nổi nữa, hắn vói tay qua uống một hơi hết sạch li nước để cạnh. Nhưng khổ thay, hắn vừa đặt li nước xuống thì Miu đã từ phía bên kia bàn chồm qua “động” vào miệng hắn một đồng thịt bò hầm ớt nữa làm hắn ho sặc sụa không biết trời trăng mây đất gì nữa cả.

“Cô... cô chơi... tôi hả?” – vừa nói, hắn vừa ho như chưa từng được ho. Thấy thế, Miu chỉ bùm miệng cười ha hả làm mặt hắn ngày càng đỏ hơn.

“Ừ ừ. Coi chừng xộc lên não đấy. Tôi đi vào toilet một xíu đây.” – Miu nhẹ lau đi những giọt nước mắt vì cười còn đọng trên mặt, lẳng lặng đi vào toilet.

Hắn nhìn bóng lưng dần khuất khỏi của cô, lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh thường thấy. Hắn cảm thấy lên, gấp thức ăn đầy ớt bỏ vào miệng. Không như lúc này, bây giờ hắn cứ gấp phong long, ớt nhiều hay không cũng mặc kệ. Gấp ăn được một hồi, gương mặt hắn cũng chẳng thấy có gì là cay cả.

“Con thỏ nhỏ ngốc nghếch, cô thật quá ngây thơ.” – hắn lắc đầu, cứ gấp liên tiếp không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Ngoại Lệ.

Sau khi ăn xong, vẫn cái bộ mặt lạnh lùng không coi ai ra gì đó, hắn dẫn cô đi mua đồ và đi chơi.

Hắn chỉ toàn lựa đồ màu đen cho cô, nhưng cô đều lắc đầu nguầy nguậy, nhất quyết không mua.

“Đã 2 năm rồi, vẫn còn tự trừng phạt bản thân sao?” – tay hắn lựa đồ, mắt cũng chẳng nhìn cô, nhưng lời nói hắn nói ra, như nhát dao đâm thẳng vào tận sâu trong linh hồn.

“Bộ anh không như vậy sao? Đã 5 năm rồi còn gì?” – cô hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ vững giọng nói.

Hắn quay lại nhìn cô, đuôi mắt hơi nheo lại, ần ần hiện hiện vài ý cười.

“Có vẻ cô đã điều tra về tôi. Nếu vậy, cô cũng phải thấy, đối với tôi, chẳng phải cô là một ngoại lệ rất lớn sao?”

Đúng, đối với hắn, cô là một ngoại lệ. Suốt 5 năm qua, để quên được hình bóng Arita, hắn không ngừng quen người mới. Hắn ngày càng đẹp trai hơn, hoàn mĩ hơn, lịch lãm hơn, lạnh lùng hơn nên những cô gái vây quanh hắn nhiều vô số kể. Hắn đã thử hết rồi, từ gái làng chơi đến các tiểu thư quyền quý, hay những ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, cả giới tri thức như bác sĩ, kĩ sư. Phụ nữ của hắn không thiếu, từ thành phần ngu ngốc, nhẹ dạ, cả tin đến sỏi già, nai tơ đều có. Nhưng hắn chưa quen ai lâu quá 1 tuần, và đồ xài rồi sẽ không xài lại.

Cô thì khác. Bám lấy cô hơn 1 tháng nay nhưng hắn chưa từng có động tác nào quá thân thiện, gần gũi. Hắn bỏ 10 tỉ ra chỉ để cô phục vụ hắn trong vòng 3 tuần, và cắt cử người âm thầm bảo vệ cô khi cô gặp nguy hiểm. Hắn thậm chí còn nhúng tay vào những chuyện không liên quan đến mình, chỉ vì nó có liên quan đến cô. Một cô gái thông minh như cô, chắc sẽ hiểu được hắn ân sủng cô như thế nào?

“Tôi không thể là một ngoại lệ của cô được sao?” – hắn cúi sát người vào cô, giọng nói có phần trêu đùa, châm chọc.

“Người ta nhìn kia... Tránh ra...” – cô nhăn mặt khó chịu, chống tay lên bờ ngực vuông vức chắc chắn của hắn.

Hắn nhìn cô, cười lạnh một cái, rồi quay người bỏ đi.

“Ngoại lệ... sao?” – cô hướng ánh mắt vô hồn của mình theo bóng dáng đang khuất dần của hắn, rồi lẳng lặng lấy những bộ đồ mà hồi nãy hắn lựa, bước đến quầy tính tiền.

Hai người giả từ nhau trong không khí không mấy vui vẻ.

Sáng hôm sau hắn không đi học. Dù là học khác lớp, nhưng hắn nghĩ một cái là đám học sinh nữ làm ầm ĩ lên như tận thế sắp tới rồi, làm cô không biết cũng phải biết.

Hắn đi đâu được nhỉ?

Hắn lớn hơn cô 2 tuổi, tức là bây giờ cô 17, hắn 19. Tuy vậy, hắn vẫn học lớp 11, cùng khối với cô, chẳng phải là việc nguy trang cho thân phận ông trùm Mafia của hắn sao? Vậy tại sao hắn lại nghỉ học? Có chuyện gì à?

Cơ mà thôi kệ. Tại sao cô lại quan tâm đến hắn cơ chứ. Hắn có là gì của cô đâu?

Cơ mà không được. 50% tương lai hắn sẽ là chồng cô, là người thừa kế và nâng đỡ cả hai tập đoàn, hơn nữa vận mệnh thế giới còn nằm trong tay hắn, cô không thể không quan tâm.

Nhưng quan tâm làm cái gì?? Hắn chết rồi chẳng phải cô chỉ còn 1 lựa chọn là bá tước Michael Amer thôi sao? Đờ mắt công suy nghĩ thiệt hơn coi phải lấy ai là có lợi.

Nhưng mà... nhưng mà...

Cô ngồi trong lớp mà hồn xiêu phách lạc tận đâu đâu. Cuộc đấu khẩu giữa việc có nên quan tâm đến hắn hay không làm cô đau cả đầu.

Cô chống tay lên, lần đầu tiên trong lớp mà cô lơ đãng nhìn ra ngoài. Chuyện tối hôm qua lại hiện về.

Ngoại lệ sao?

Cô, một con người thờ ơ trước mọi vật, lại cảm thấy tò mò về hắn. Đồng ý chạy 5000 mét cho hắn chỉ để đổi lấy một bí mật để có thể hiểu rõ hắn hơn. Biết hắn là quả bom đã hẹn giờ, nhưng vẫn không thể nào ngừng bước đến gần hắn được. Đồng ý “bán thân” trong ba tuần, chỉ để... ở cạnh hắn sao? Điều này cô cũng không rõ, nhưng khi người mua cô là hắn chứ không phải ai khác, cô đã thở phào nhẹ nhõm. Những điều này, có được tính là ngoại lệ không?

Những hồi chuông rống lên từng hồi giòn giã. Cô đứng dậy, bước về phía lớp 11a1.

“Nhật Minh. Jihoo không đi học sao?” – cô tiến thẳng vào lớp không ngần ngại. Dù sao cô đã học ở đây một thời gian rồi mà.

“Hả... à... ừ.” – Nhật Minh trông có vẻ hơi bất ngờ khi mới sáng sớm Miu đã đứng trước mặt tìm cậu, hỏi cậu về Jihoo.

“Vậy cậu có biết anh ta đi đâu không?” – Miu hơi nheo nheo mắt, nghiêng đầu hỏi.

“Tớ không biết. Có chuyện gì sao?”

“Cũng không có chuyện gì to tát lắm” – Miu cười nhẹ, quay người định bước đi.

“Tốt nhất... cô đừng nên tìm cậu ta...” – Han-yu ngồi kế bên lên tiếng làm Nhật Minh giật cả mình, quay qua xác định có phải hắn ta vừa nói không...

“Ừm” – Miu quay lại, mỉm cười với Han-yu rồi quay lưng bỏ đi.

Cô bỏ ra hành lang, lấy điện thoại gọi cho hắn. Gọi đến cuộc thứ 5, hắn mới chịu nhấc máy.

“Có chuyện gì?” – giọng nói quen thuộc từ đầu dây bên kia vọng lại, hơi khàn khàn. Cô còn có thể nghe thấy tiếng phụ nữ nhỏ nhỏ đằng sau, đôi chân mày nheo lại tỏ ý không vui.

“Anh đang ở đâu?” – Cô nhẹ nhàng hỏi.

Hắn cười lạnh một cái, rồi nói luôn cả tên cả địa chỉ cả số phòng khách sạn hắn đang ở cho cô. Cô chỉ ừ một tiếng, hơi khó chịu nhưng vẫn rất nhẹ nhàng, rồi gọi taxi đi đến khách sạn để tránh sự dòm ngó từ cánh nhà báo.

Jihoo đúng là một tên nhóc hư. Sau này, nếu có cưới hắn về, chắc chắn phải giáo huấn lại một trận mới được!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Làm Nũng Và Dịu Dàng.

Cô bắt taxi đi thẳng đến khách sạn. Đây là lần đầu tiên, thành phần con ngoan trò giỏi như cô cúp một buổi học. Nhưng mà kể cũng lạ... cô chỉ gọi đến để biết hắn đang ở đâu thôi... mục đích chuyển thành đi tìm hắn từ khi nào ấy nhỉ... tí gặp hắn biết nói gì...

Thôi kệ. Cô biết phải nói gì rồi.

Khách sạn đó nằm ngay trung tâm thành phố, trên một toà cao ốc sang trọng. Hắn ta ở tận tầng 69, phòng số 19.

Vừa mở cửa vào, cô đã nghe thấy tiếng rên rỉ của phụ nữ. Quả là không ngoài dự đoán.

Trên chiếc giường đôi lộng lẫy, hai thân thể quấn chặt lấy nhau đầy nồng ấm

Nhắc thấy bóng cô, miệng hắn hơi nhếch lên đầy châm chọc, trêu đùa, thách thức.

“Tối rồi sao. Cô chịu khó ngồi đó chờ. Tôi đang bận một chút ở đây.” – hắn tạm thời rời bỏ thân thể cuốn hút nằm cạnh, nói với cô vài lời như ra lệnh rồi lại tiếp tục công chuyện của mình.

Cô lắc đầu ngao ngán, bỏ ra ngoài phòng khách ngồi xem TV.

Cô mở phim hài, vặn volume sao cho hai người trong kia cũng nghe thấy được, cũng như bọn họ cố tình để cho cô nghe được những tiếng không đáng có. Mục đích của cô chỉ là ăn miếng trả miếng, mặc dù cô không biết đã bao lâu rồi mình không trẻ con đến vậy, nhưng cô nào có biết chuyện này phát huy tác dụng ngoài mong muốn của cô.

Hắn nhăn mặt khó chịu. Đang làm công chuyện, mà cứ nghe tiếng cười, hết cười rồi lại vỗ tay, hết vỗ tay rồi lại hò hét cổ vũ... Đang lúc hắn lên đến đỉnh điểm thì... “tò te tí te...” mãi. Hài cho ra hài, cười không hắn còn chấp nhận được, chứ hắn đang làm mà cứ hò reo cổ vũ rồi cười rồi mở nhạc nền phụ họa theo thì thế quái nào ai còn tâm trạng??

Hắn bực tức đứng dậy, bước vào toilet. Mất tâm trạng, mất hứng rồi hắn cũng chả muốn làm nữa, huống hồ còn có Miu đang chờ hắn ngoài kia. Tối qua hắn hơi bị bực mình, thể loại muốn gì được nấy như hắn, bị cô từ chối không cho làm ngoại lệ làm hắn điên tiết kéo bọn đàn em đi thu phục hết mảnh đất này đến mảnh đất khác. Cô ta tưởng cô ta là ai chứ?? Chỉ là một con nhỏ hơi đặc biệt hơn những đứa con gái khác, ngoại hình hơi xinh hơn một chút, hơi thông minh lanh lợi một chút, hơi bí ẩn một chút, hơi tốt hơn một chút chứ có là gì đâu.

Đừng tưởng nhầm hắn yêu cô hay thích cô. Chỉ là hắn muốn thử sức với một thử thách mới, hơn nữa nếu vượt qua được thử thách này, thu phục được cô về là của hắn, chẳng phải cả công ti Hירו sẽ thuộc về hắn? Hơn nữa Miu như một con hậu lớn mạnh trên bàn cờ vua, nếu xét thì chắc chắn là con hậu mạnh nhất, về phe hắn chẳng phải một chín một mười sao?

“Tôi hết hứng rồi. Đi đi.” – hắn quay lưng bỏ đi vào toilet sau khi quăng cho cô ả một xấp tiền.

“Tôi tìm tôi có chuyện gì?” – từ lúc nào hắn đã ở đằng sau chiếc sofa mà cô đang ngồi. Cô giật mình quay lại, trên môi vẫn giữ nụ cười.

Hắn nheo nheo mắt nhìn cô cười khinh bỉ hắn. Khó chịu.

“Xong sớm dữ vậy?” – Miu cố gắng kéo cơ miệng xuống nhưng nó vẫn cứ nhếch lên, cô càng cố càng làm nó như một nụ cười ma mị mê hoặc. Ai bảo bộ phim hồi nãy hài quá làm chi... .

“Ừ. Cô ta về rồi. Muốn tiếp tục với tôi không?” – hắn chồm người xuống sát mặt cô, hơi thở nam tính phả vào mặt.

Hắn thấy cô có vẻ khẽ rùng mình, vậy thì...

“Á... Buông...” – hắn cười hài lòng. Mỗi người đều có một điểm yếu, và điểm yếu của cô – đúng như hắn nghĩ – là vành tai. Chỉ cần cắn một cái lên là mặt cô đã đỏ gay, nhắm tịt mắt như một con thỏ chờ chết rồi đây này. Dễ thương không phủ nhận.

“Tôi hỏi lại. Đến tìm tôi có chuyện gì?” – Giọng hắn đanh thép hơn lúc nãy, mà cũng có phần dịu dàng hơn. Bàn tay thô ráp nhẹ nhàng đưa lên vuốt tóc cô. Hắn chỉ mặc một chiếc quần jeans và áo sơ mi chưa cài một khuy nào. Trông hấp dẫn chết người ấy chứ...

“Chẳng phải anh gọi tôi đến đây sao?” – cô cầm một bịch snack lên, chợt thấy gương mặt nhăn nhó của hắn, cô đành nói thêm – “tôi chỉ hỏi anh đang ở đâu thôi mà. Anh đưa cho tôi cả địa chỉ, cả số phòng không phải là muốn tôi đến sao?”

“Nhóc con, em hơi bị thông minh quá đà rồi đấy.” – hắn phì cười trước cái lí luận trẻ con đó của cô. Nhớ, quan tâm thì nói đại đi, còn giả vờ.

Hắn đưa tay lên xoa đầu cô, rồi cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô.

“Đi.”

“Đi đâu?” – Miu tò mò hỏi, giọng nghe qua là đã biết rằng cô không muốn đi. Phim còn đang hay mà...

Hắn nheo mắt khó chịu nhìn cô. Tiến tới lấy cái remote TV tắt cái phup làm cô điên tiết mém chút nữa là nhảy lên cắn hắn một cái cho hả giận.

“Tôi muốn coi phim!” – cô trừng mắt nhìn hắn, giờ giọng vô tình và lạnh lẽo hết sức có thể. Nhưng một đồng Snack ở trong miệng làm cô không nói được như ý mình muốn, còn phản tác dụng, biến giọng nói của cô thành như làm nũng của một đứa trẻ.

Hắn nhìn cô, lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng lúc sau lại thấy hơi... vui vui. Có lẽ cô đã xem hắn là một ngoại lệ, có lẽ thôi, ai biết được cô có giả vờ hay không. Hình như, hắn đã tiến thêm một vài bước trong công cuộc thu phục cô trở thành con cờ rồi, nhưng niềm vui này, có chút gì kì lạ, hình như vui không phải vì chuyện đó.

“Tí tôi dẫn em đi coi phim, ok? Giờ ngoan đi.” – hắn nhìn cô, ánh mắt dịu dàng hiếm thấy làm cô cũng bất ngờ, miệng hết nhai Snack mà cứ để nó tự trôi tuột xuống cổ họng, và rồi, cô mắc nghẹn.

Hắn lắc đầu ngao ngán nhìn cô. Loay hoay một lúc khoảng 15 phút, hắn mới ẵm cô ra trong tình trạng cô còn ho sặc sụa. Hắn làm hết sức rồi. Tí nữa mới hết ho được.

Hắn quyết định không đi xe máy nữa. Cô mặc đồng phục phong phanh thế này, ngồi lên xe máy chạy vù vù trong tiết trời lạnh chắc chắn sẽ bị cảm. Hắn đành ẵm cô đi luôn cho ấm vậy.

Hồi nãy cô đi taxi đến nên không lạnh lắm, giờ bước ra đường mới thấy cái lạnh cắt da cắt thịt. Cô hết ho từ lâu rồi mà hắn vẫn không bỏ cô xuống, cô cũng chẳng muốn xuống nữa. Hắn hành hạ bắt cô phải đến tìm hắn (cái này là tự chị tìm đến mà...) thì cô hành hạ hắn ẵm cô một xú có sao đâu. Hơn nữa hắn ẵm vậy ấm hơn...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chẳng Biết Từ Lúc Nào...

“Đi đâu?” – Miu thờ ơ hỏi, chất giọng lại lạnh lùng xa cách như thuở ban đầu cô và hắn gặp nhau.

“Có chuyện gì?” – hắn trả lời cô bằng một câu hỏi khác. Đôi chân mày hơi nhíu lại. Sự dịu dàng trong phút chốc đã bị xoá nhoà.

“Mệt.” – giọng cô nghe đúng là mệt thật. Đôi mắt nhắm hờ, cổ rúc đầu vào bờ ngực to lớn của hắn tìm chút hơi ấm.

Hắn cúi đầu nhìn cô, chỉ “ừ.” một tiếng cho có. Vẫn ấm cô trên tay, dường như cũng không có ý định buông.

Gương mặt anh tuấn của hắn thu hút không biết bao nhiêu là ánh mắt trên đường. Những cô gái nhìn hắn say đắm, cố kìm lại tiếng hét mỗi lần hắn đi ngang qua. Những cô nàng đồng đảng sơn phấn nhà có hơi giàu một chút, định đến gần làm quan chọt khựng lại khi thấy cô gái hắn có mái tóc bạch kim đặc biệt mà hắn đang ôm trên tay.

Hắn thì có thể người biết người không, bởi hắn sống kín đáo, tránh gặp nhiều phiền phức. Cô thì khác.

Người thường biết đến cô như một thiên tài, giới nghệ sĩ biết đến cô như một thần đồng, giới kinh doanh biết đến cô như một đối thủ khó lòng thắng được, cả Hắc Đạo Giới cũng coi cô như một thiên thần – đối đầu với họ, có thể giết họ nhưng cũng có thể cứu rồi.

Và giờ đây, một thiên thần đang cuộn tròn trong vòng tay che chở của tên đại ma vương là hắn.

“Đến nơi rồi. Dậy đi.” – hắn ấm cô đi lâu lắm, mãi mới thấy mở miệng gọi dậy.

Miu đưa tay dụi dụi mắt, lắc nhẹ đầu để thôi bay cơn buồn ngủ ra khỏi não. Đúng lúc người ta đang lim dim chợt ngủ thì lại gọi dậy. Hắn làm cô tức chết mất...

“Cô nhăn mặt cái gì. Người mệt đứng ra phải là tôi chứ.” – hắn nhẹ nhàng kéo bàn tay đang dụi mắt khi thế của cô ra, dịu dàng lấy ngón cái vuốt nhẹ mắt cô – “mắt đỏ ngầu còn hơn Vampire rồi này.”

“Vampire chỉ đỏ mắt khi đói thôi.” – cô khó chịu liếc hắn một cái.

“Vay tí về nhà tôi nấu mà ăn.”

Cô thờ dãi, không thèm nói chuyện với hắn nữa. Chẳng biết hắn cho cô đi đến đâu nhì.

Trong lòng dù rất kinh ngạc, nhưng cô không thể hiện ra ngoài mà vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng vô cảm. Duy chỉ có đôi mắt màu ngọc bích là không giấu nổi cảm xúc bình yên, hào hứng khi đứng trước một cảnh đẹp hùng vĩ như thế này.

Hắn ấm cô đến một ngọn đồi nhỏ, cỏ kim xanh mượt. Trên đỉnh ngọn đồi ấy là một cái cây, thấp thôi, nhưng tán rất dài, cứ như một cây dù kì lạ vậy.

Đứng trên đỉnh đồi nhỏ này mà trượt xuống, cảm giác chắc chẳng khác nào chơi cầu trượt đâu. Đứng từ ngọn đồi này nhìn ra trước là cả một vùng cỏ rộng lớn nhuộm đầy ánh mặt trời, phía sau là những con đường uốn éo như dải lụa xám. Một cảnh đẹp không thể phủ nhận.

“Làm gì mà đứng đực mặt ra đó thế.” – Hắn nhìn cô, khoé môi hơi nhếch lên.

“Chỗ này là anh cho người làm hay tự nhiên vậy?” – Miu ngồi xuống, mắt vẫn nhìn đâu đó về phía trước.

“Đương nhiên là cho làm rồi.” – hắn cởi áo ngoài của mình ra, quần lên đầu cô rồi cũng thả mình nằm xuống bên cạnh.

Cô quay sang nhìn hắn giờ đang lim dim đôi mắt, khẽ nhăn mặt. Hắn hỏi này không cho cô ngủ, giờ thì đừng trách cô.

Đỉnh đồi rất dốc, không dốc đến nguy hiểm nhưng cũng đủ dốc... để cô đạp hắn xuống mà không tốn nhiều sức.

Cô hít sâu một cái, nắm lấy mái tóc đang xoã đằng sau buột lại thành một chùm, rồi quay người đạp hắn một cái thật nhanh.

Nhưng cô tưởng hắn là ai chứ? Hơn mười mấy năm làm Mafia, mấy trò đánh lén này hắn quen quá rồi, hù được ai nữa.

Ngay khi cô vừa quay sang đạp hắn một cái, hắn liền nắm lấy tay cô, kéo cô vào người ôm cứng ngực, nở nụ cười ranh ma. Cả hai người như cái kén, cứ lẩn vòng vòng xuống đỉnh đồi.

“Anh có biết tùy tiện ôm một người con gái là rất khiếm nhã hay không?” – cô đứng dậy, phui phui bụi đất đang bám trên người, phồng má hỏi hắn.

“Thế cô có biết đạp một người con trai xuống một quả đồi trong khi người đó đã bị cô hút cạn sức lực cũng là một hành động khiếm nhã lắm không?” – hắn hơi nheo nheo mắt lại, không phải vì khó chịu mà hình như đang cười.

“Tôi đói bụng” – không biết đây là lần thứ mấy trong ngày cô than với hắn chuyện này. Cơ mà, chẳng biết từ lúc nào cô đã phụ thuộc vào hắn như thế này nhì.

“Ừ.” – hắn đứng dậy, nắm lấy tay cô kéo đi. Bàn tay gì mà lạnh như băng ấy. Cơ mà, chẳng biết từ lúc nào, hắn cũng quen với cái tính ương bướng nóng lạnh của cô rồi ấy nhì.

Chẳng biết từ lúc nào, mà hai người lại có thể thân thiết đùa giỡn như vậy ấy nhỉ... Chẳng biết từ lúc nào...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hàng Khuyến Mãi.

Hắn kéo cô vào xe ngồi, bật lò sưởi lên. Từ nãy đến giờ, cô chưa lần nào thấy hắn mở điện thoại hay làm gì ngoài đứng cạnh cô và chọc cô, vậy mà vừa bước ra đã có một chiếc Roll Royce đậu sẵn chờ ở ngoài.

“Đi siêu thị trước, mua đồ ăn về nấu ăn.”

“Ở nhà có sẵn rồi.”

“Tôi muốn tự lựa.”

“Tùy.”

Thế đấy. Hai người bạn trẻ của chúng ta, nhiều khi có thể ôm nhau lăn xuống đồi, nhưng nhiều khi nói chuyện với nhau còn không bằng những người xa lạ.

Chiếc xe lăn bánh, tiến thẳng đến siêu thị thành phố.

“Tôi không hay đi siêu thị ở đây. Quầy thịt ở đâu vậy?” – Sau một lúc nắm tay hắn kéo đi gần khắp cái siêu thị, cuối cùng cô cũng chịu dừng lại và hỏi đường.

Hắn cốc đầu cô một cái rồi đau làm cô mém chút nữa là chảy cả nước mắt. Thấy gương mặt khó coi của cô, hắn biết mình làm hơi quá nên cúi xuống hôn một cái ngay chỗ hắn vừa đánh kèm theo động tác xoa xoa đầu cô như một đứa trẻ.

“Anh là đồ ngốc.” – cô đẩy nhẹ hắn ra, rồi lên qua người hắn tiến đến hỏi chị phục vụ đang đứng gần đấy.

“Ngốc.” – từ xa, cô đang vẫy gọi hắn và... khoan đã. Cô ta mới gọi hắn là cái gì??

“Cô gọi tôi là cái gì?” – hắn lạnh lùng bước đến cạnh cô, gương mặt đờ đờ sát khí như có thể giết người ngay lập tức. Nhưng cô biết, hắn sẽ không giết cô đâu nhỉ. Bởi thế nên cô cũng chẳng thêm nhường làm gì.

“Ngốc.” – cô trả lời, mặt tỉnh rụi càng làm máu nóng trong người hắn dâng lên nhanh hơn.

“Cô giỏi lắm” – hắn lườm cô một cái lạnh cả sống lưng, sau đó bế thốc cô lên quần vào chiếc xe đẩy. – “ngồi yên đó cho tôi.”

Cô đương nhiên không chịu khuất phục. Nhưng cứ đứng dậy là bị hắn kéo ngồi xuống, quay qua quay lại là bị hắn kéo lại hun cho sắp ngạt thở mà chết, không gian trong cái xe đẩy cũng nhỏ quá làm cô bị kẹt mất rồi...

“Cứ loay hoay như vậy, sợ rằng tất cả mọi người trong siêu thị sẽ thấy quần nhỏ của cô hết đó.” – hắn không thèm nhìn cô mà cứ thế đẩy xe đi, tuy vậy sau khi nghe lời răn đe đó, cô ngoan ngoãn ngồi im thin thít chứ không nhoi như con vôi làm hắn hun muốn nứt cả môi nữa.

“Ngốc. Đưa tôi qua quầy cá nữa.”

“Ngốc. Rau nữa.”

“Ngốc. Đẩy qua chỗ kia đi.”

“Ngốc. Không phải chỗ này. Đúng là ngốc.”

Cô ta làm hắn tức điên lên mất. Đúng là lấy độc trị độc. Bọn Jun và Nhật Minh mà nghe cô gọi hắn là Ngốc, còn sai bảo hắn này nọ nữa chắc cười sái quai hàm.

“Hoàng hậu, nàng hành hạ trẫm hơi bị nhiều rồi đấy.” – hắn giả giọng đùa cợt.

“Hừ. Bệ hạ không biết hầu hạ một người như thần thiếp là rất có phước sao.” – cô quay lại, cũng giả giọng y như hắn lúc nãy.

“Ừ phải. Chết cũng là một cái phước” – hấn nhìn cô, cười cười. Cô hành hạ hấn sắp chết rồi đây này.

“Bệ hạ yên tâm. Sau khi ngài chết đi thần thiếp hứa sẽ ma chay đàng hoàng, tổ chức đám giỗ hàng năm và đốt thật nhiều vàng bạc cho ngài.” – có ai nói với hấn, là cô rất dai chưa?

“Không cần. Chuyện đó để người khác làm, nàng không cần động vào. Ta chết đi cũng sẽ chôn sống nàng theo làm bạn dưới âm ti, không bỏ nàng trôi một mình trên này đâu mà sợ.” – hấn véo nhẹ má cô. Có ai nói với cô rằng, hấn rất nhây chưa nhỉ?

“Đúng là ích kỉ.” – cô không thèm nói nữa, mà quay đi.

“Hử? Nàng đang phạm tội lớn đấy.” – có lẽ hấn ăn đứt cô về khoảng dai rồi.

“Jihoo. Tôi với anh cùng chơi một trò chơi được không?” – Hấn chỉ thấy tám lưng cô đang quay về phía hấn, giọng nói hoàn toàn bình tĩnh làm hấn thật tò mò về nét mặt cô lúc này.

“Ừ.” – hấn lại “ừ.” một tiếng.

“Tôi với anh cùng cá xem, giữa tôi với anh ai sẽ là người đổ trước không?” – hấn tự hỏi, cô đang nghĩ gì khi nói ra những lời này.

“Ừ.” – cả hai lại rơi vào im lặng một lúc – “người thắng sẽ được gì?”

“Người thua sẽ thuộc về người thắng mãi mãi.” – cô quay người lại, cười nhẹ với hấn. Nụ cười chân thật nhất mà hấn từng thấy. Tuy vậy, nó vẫn thật khó hiểu.

“Coi chừng em sẽ thuộc về tôi mãi mãi đấy, không chỉ là 3 tuần thôi đâu.” – hấn nhìn cô, đầy tự tin.

Cô không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn lại hấn. Lại nụ cười đó, ả ả hiện hiện. Hấn thấy nụ cười đó là chân thành, nhưng chỉ tích tắc trông nó như đang thách thức. Cô thật biết cách gây hoang mang cho người khác.

“Tính tiền nhé.” – hấn hỏi.

“Ừ.” – giờ, người “ừ.” lạnh lùng lại là cô rồi.

Hấn đẩy xe đẩy đến quầy tính tiền trước rất nhiều ánh mắt tò mò lẫn ngạc nhiên của mọi người.

“Của anh 590 000 won.” – chị bán hàng lễ phép nói.

“Còn một món chị quên tính tiền này.” – nói rồi hấn bế xốc cô từ xe đẩy lên đặt lên bàn tính tiền.

Chị bán mặt tròn mắt dẹt hết nhìn cô rồi lại quay sang nhìn hấn làm cô thấy thật ái ngại. Riêng hấn thì vẫn giữ vẻ kiêu ngạo thường thấy.

Nhưng rất nhanh, chị ta liền khôi phục lại vẻ niềm nở như lúc nãy. Đúng là dân chuyên nghiệp có khác.

“Món hàng này, không có tem nên không thể tính tiền được. Thành thật xin lỗi. Cậu có thể lấy mẫu khác, tôi sẽ tính tiền.”

“Tôi cũng chẳng muốn lấy mẫu này chút nào nhưng hình như hết hàng rồi.” – hấn đáp, mặt tỉnh queo.

Chị thu ngân bụm miệng cười. Đúng là tuổi trẻ thời nay trời không sợ, đất không sợ, bạn gái cũng không sợ.

“Vậy đó chắc là hàng khuyến mãi rồi. Anh không cần trả tiền nữa. Đây là đồ kèm theo những món anh đã trả tiền.”

Hấn không nói gì nữa, đỡ cô xuống đất, một tay nắm tay cô một tay nắm đồ, gật đầu với chị thu ngân rồi quay người bước đi.

Cô cười mà như mỉa. Bọn họ... thật sự coi cô là món hàng sao?? Còn là đồ khuyến mãi nữa???

Hấn khởi động cho xe chạy đi. Suốt quãng đường cô không thèm nói với hấn lời nào, hấn hỏi gì cũng lơ. Vậy là giận rồi...

“Nhóc. Giận rồi hả?” – hấn cười cười nhìn cô.

“...”

“Em phải biết, đồ khuyến mãi là không thể mua được, đồng nghĩa với việc nó vô giá đấy. Hiểu chưa?” – hấn còn ngồi đó mà thuyết giảng cho cô về hàng khuyến mãi được sao? Vô giá của hấn là không đáng một xu chứ còn gì?

Cô vẫn quay mặt ra ngoài cửa kính xe, không thèm nhìn hấn.

“Miu. Em là vô giá đấy.” – khi thật! Hấn cứ lái nhai cô vô giá vô giá mãi như vậy, cô trù hấn tông xe đi chết đi! Mặc dù cô cũng chưa chắc sống được nhưng hi sinh mình để cứu thế giới khỏi bàn tay ác ma của hấn cũng đáng mà!! – “em thấy chưa. Mặc dù tôi muốn đòi cái mới thì cũng hết hần... à cũng

không còn cái thứ hai.”

Cô quay ngoắt lại lườm hắn. Cái nhìn khủng khiếp và đáng sợ nhất mọi thời đại đó, chẳng hiểu sao hắn lại phì cười thành tiếng. Có lẽ là không nhận được nữa rồi.

“Anh là cái đồ đáng chết! Tên bệnh hoạn! Đồ vô liêm sỉ, mất lịch sự!...”

Trong một chiếc Roll Royce màu đen, có một cô gái đang ngồi tìm những từ ngữ để sỉ vả chàng trai, chàng trai ngồi cạnh cầm lái thì đang cười ra tiếng hết sức thoải mái. Chiếc xe phóng rất nhanh trên đường cao tốc. Không biết, họ có về được nhà an toàn không nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Có Lẽ Chỉ Hôm Nay Thôi...

Cuối cùng chiếc Roll Royce cũng về đến được đích mà không gặp bất kì tai nạn nào.

Hắn bước xuống xe, dáng đi như một quý ông lịch lãm. Cô cũng nhẹ nhàng mở cửa và đẩy người ra.

Bọn họ quả thật là một cặp đẹp đôi, như trắng với đen, như trắng với sao, như nước với băng. Hắn đưa chìa khóa cho cô mở giùm cửa, còn mình thì vòng ra sau cốp lấy đồ.

Cô vẫn còn giận hờn chuyện hắn và cô thu ngân dám nói cô là hàng khuyến mãi, nên chỉ nghe theo chứ chẳng nói với hắn câu nào.

Nhà hắn, cô đã đến vài lần với chức vụ người hầu, nhưng giờ hắn đang đường đường chính chính cùng cô bước vào nhà với hàng chục cặp mắt tò mò, ngạc nhiên.

“Bếp ở bên kia. Có gì thì nhờ bọn họ chi cho.” – Hắn đưa cô vào bếp, để bịch đồ xuống rồi đi lên lầu.

Tên Ngốc đó cứ đà này không sợ sẽ thuộc về cô luôn sao? Là mãi mãi nhé, không phải chỉ 3 tuần thôi đâu.

... Giờ biết nấu cái gì đây nhỉ. Hồi nãy chỉ là cô cố tình hành hạ hắn cho bồ ghét, chứ trong đầu cũng chưa có món gì.

“Tiểu thư có cần bọn tôi giúp gì không ạ?” – một người phụ nữ lễ phép lại hỏi.

“Không cần đâu. Cảm ơn cô. Cô cứ đi làm việc của mình đi, có chuyện tôi sẽ nhờ.” – Miu ân cần đáp, duy chỉ có đôi mắt là vẫn mơ màng không nhìn thẳng người đối diện.

Bấy giờ, hắn đang trong phòng tắm. Ngoài phòng không bật lò sưởi, cứ để không khí lạnh tràn vào tự nhiên. Hắn trong phòng tắm cũng tắm nước lạnh. Mặc dù trời chưa hết đông.

Bỗng có tiếng gõ cửa. Rồi chưa đầy 2 giây sau, cô bước vào, đối diện với hắn. Bộ đồng phục trắng cô mặc đã bị ướt bởi một thứ chất lỏng vàng nhạt.

Hắn nhìn cô, không nói gì. Cô cũng vậy, mặc dù hắn đang khỏa thân hoàn toàn.

“chuyện gì?” – giọng hắn lạnh lùng, cách nói lạnh lùng, lời nói lạnh lùng, gương mặt cũng lạnh lùng nốt. Nhưng cô rùng mình là bởi không khí quá lạnh trong này.

“Uớt rồi.” – cô trả lời tỉnh queo.

“Thế cô muốn tôi làm gì?” – môi hắn hơi nhếch lên nhìn cô. Cô gái này thật không biết xấu hổ là gì sao? Xông vào phòng đúng lúc hắn đang tắm, và cứ thế đứng nhìn. Hắn tự hỏi không biết nếu cô ta đang tắm mà hắn lao vào, cô ta có đỏ mặt xấu hổ không nhỉ.

Cô không nói gì. Từ nãy đến giờ nói chuyện với cô, hắn vẫn không thèm đưa tay tắt vòi hoa sen, nước vẫn chảy từ trên đỉnh đầu nhỏ xuống sàn.

Bỗng hắn vươn tay ra kéo cô vào phòng tắm. Nước làm bộ đồ cô đang mặc ướt sũng, ép chặt vào người để lộ làn da trắng và những đường cong hoàn hảo. Cô bây giờ chắc còn quyến rũ hơn cả lúc lửa thể.

Hắn hôn cô. Một nụ hôn không quá thô bạo nhưng vẫn rất cuồng nhiệt. Tay hắn luồn vào tóc cô, ôm chặt lấy người cô. Cả hai như hòa quyện chung với làn nước lạnh đang đổ xuống ào ạt. Cô khẽ rùng mình.

Hắn nhẹ nhàng đưa tay tắt vòi hoa sen, chuyển từ chế độ nước lạnh sang nước nóng. Hắn quên mất, nhiệt độ lạnh như thế này cô khó lòng chịu được.

“Lạnh rồi hả?” – Hắn đưa tay ôm chặt cô hơn, nhưng thân thể của hắn cũng rất lạnh, cô không đẩy ra nhưng hắn có thể thấy cô đang run lên.

“Coi đồ ra tắm đi. Tôi không làm phiền đâu.” – Hắn xoay người bước đi, với lấy cái khăn tắm quấn quanh người rồi mở cửa bước ra.

Chỉ còn cô trong căn phòng nhỏ đó. Chẳng hiểu tại sao, khi hắn ôm cô, cô không thể kháng cự lại mặc dù rất muốn. Hắn ta, đúng là một bông hoa anh túc nguy hiểm.

Hắn bước ra ngoài, lắc nhẹ đầu, nước văng tung tóe khắp sàn. Nếu không phải do cô vì hắn mà run lên cảm cấp, chắc chắn hắn sẽ không buồn cô ra. Bờ môi đó, mùi hương đó, cơ thể mềm mại đó, hắn muốn, rất muốn nữa là chẳng khác. Cô ta, đúng là một bông hoa anh túc quyến rũ khiến người khác không thể ngừng lại được.

Cô nhẹ nhàng quấn khăn tắm, mở cửa bước ra ngoài. Khăn của hắn cũng có mùi của hắn, mùi hương Encounter – phần hương đầu là sự hòa quyện của quýt, bạch đậu khấu và rượu rum, hương giữa là sự kết hợp của hạt tiêu Ai Cập, hoa nhài, hoặc hương, hương cuối là sự quyến rũ của mùi gỗ tuyết tùng và xa hương. Đây là mùi hương đang rất được ưa chuộng, tượng trưng cho sự bí ẩn. Cô thì thích mùi Burberry London hơn – lịch lãm và khá tinh tế, hay mùi Parma cổ điển. Nhưng có lẽ mùi này là thích hợp với hắn hơn cả.

Trên giường là một chiếc áo sơ mi màu xám, trơn nhẵn không họa tiết. Tay áo khá dài, áo cũng rất rộng và lớn. Có lẽ hắn để đây cho cô. Cũng may là chiếc áo dài có thể che hơn 1/2 đùi của cô.

Cô nhẹ nhàng mở cửa bước xuống. Hắn đang đứng trước bếp loay hoay, không biết là đang làm gì. Cái phòng vắng tanh, chỉ mình hắn đứng đó, có lẽ người hầu đã bị hắn đuổi hết đi cho cô đỡ ngại rồi.

Vòng một của cô dù không có áo lót nhưng vẫn căn phòng bình thường. Cô bước đến, hắn khẽ liếc nhìn rồi quay lại, mức một muỗng gì đấy cô cũng không biết, gí sát vào miệng cô.

“Không có thuốc độc đâu.”

Cô ngoan ngoãn há miệng ra cho hắn nuốt vào. Cũng không tệ. Tên này không vô dụng như cô nghĩ nhì.

Hắn nhìn cô. Không biết cô ta cố tình hay vô ý, nhưng trông cô ta cứ như muốn kêu gọi hắn vậy. Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của hắn để lộ đôi chân trắng muốt đến tận nửa đùi. Vòng một hoàn hảo. Cô còn rất ngoan nữa. Nhưng điều quan trọng nhất là... cô không mặc quần nhỏ.

Hắn không thấy ngại hay xấu hổ hay thèm muốn vì chuyện đó. Hắn chỉ thấy cô thật dễ thương, rất vô tư. Cô hành xử bình thường như không có chuyện gì, không ngại ngừng làm hắn thấy cũng gần gũi hơn.

Hắn nhẹ nhàng lấy ngón cái lau nhẹ vết nước sốt còn đọng trên môi cô, miệng mỉm cười ngọt ngào.

Có lẽ chỉ hôm nay thôi, hắn sẽ tạm thời quên đi kế hoạch thu phục cô trở thành một con cò. Có lẽ chỉ hôm nay thôi, như một ngoại lệ, hắn sẽ không gò bó bản thân nữa mà làm theo cảm xúc của mình. Miu à, hãy tận hưởng đi, bởi chắc có lẽ, chỉ hôm nay thôi, tôi sẽ nhẹ nhàng và chân thành với em.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chiến Tranh-Cãi Nhau-Chiến Tranh-Giành Giật

“Không tồi. Nhưng vẫn chưa bằng tôi.” – cô gật gù nhận xét.

“Không bao giờ khen một câu cho thoả đáng được sao.” – hắn nheo nheo mắt nhìn cô – “coi như tôi nhận về trước của cô. Về sau cô lấy lại đi.”

“Không được. Như vậy không đầy đủ ý nghĩa” – cô vẫn ngoan cố không rút lại lời.

“Có rút lại không?” – hắn mặt hầm hầm nhìn cô. Không biết có phải hắn quá nuông chiều cô rồi hay không mà hắn có hù dọa cỡ nào cô cũng chẳng thêm sợ.

“Không.” – cô đáp chắc nịch, rồi giật lấy cái muỗng trên tay hắn, mức một muỗng thứ-chất-lòng-mà-cô-không-biết-là-cái-gì bỏ vào miệng, đoạn cố tình nhăn mặt như ý muốn chê dở.

“Ha. Cô cũng giỏi lắm đó Miu.” – hắn cố nhịn cười khi thấy gương mặt nhăn như khi đột của cô. Thật là mất kiên nhẫn với cô gái này.

“Ừm...” – cô lại gạt gù đồng tình. Hấn bỗng thấy hoang mang. Cô gái này cũng thật lợi hại, đã thấp lùn trong đầu hấn suy nghĩ: không biết hấn sẽ đổ trước cô hay cô đổ trước?

Hấn vòng tay ra sau gáy và eo cô, một tay giữ cô lại không cho chạy nữa, một tay giữ vững đầu cô. Đoạn, hấn cúi xuống, cắn vào vành tai của cô – điểm yếu mà chỉ mình hấn biết. Chiêu đó lúc nào cũng phát huy tác dụng. Cô khẽ giựt mình, mặt đỏ gay lên, vừa đỏ vừa nhăn. Thật là dễ thương!

“Nấu gì thì nấu đi. Coi cô với tôi ai hơn ai.” – hấn cúi xuống sát người cô thì thầm, đôi môi của hấn nhẹ nhàng quẹt qua má cô.

Lợi dụng lúc ấy, cô rướn người lên cắn vào tai hấn. Thú thật, hấn chỉ thấy nhột nhột, tuy người thì điểm yếu cũng khác nhau chứ. Cô bé này, gọi hấn là ngốc mà hình như còn ngốc hơn hấn.

“Tại sao anh cứ đứng trơ ra vậy!” – cô bắt mẫn hét lên. Tại sao hấn làm cô thì được, mà cô thì không??

Hấn làm bộ nhăn mặt như cô hỏi nãy, rồi cả hơi rụt cổ lại nữa. Vui chưa nhóc?

“Anh...” – cô bực mình liếc hấn một cái. Theo cô nhớ thì trong lịch sử hình thành của loài người, chưa một vị tổng thống hay tướng quân nổi tiếng nào làm cô điên tiết lên được như lúc này.

Cô đưa tay ra, nhéo ở eo hấn một cái làm hấn nhảy cẫng lên. Hấn ngạc nhiên tột độ khi thấy cơ thể phản ứng lại quá quyết liệt. Thì ra hấn cũng có điểm yếu mà nào giờ không biết.

Hai người thôi không giỡn nữa. Cô xắn tay áo sơ mi lên, bắt đầu công việc. Cô không phải là loại người hiếu thắng, nhưng nếu là hấn, cô quyết không chịu thua.

“Ngốc. Đưa tôi con dao nào bự bự.”

“Ngốc. Để cái này vào lò hâm khoảng 3 phút.”

“Ngốc. Đổ nước vào đây rồi bắt lên bếp.”

“Ngốc...”

“Ngốc...”

Cô chỉ đứng yên một chỗ như bếp trưởng, còn hấn phải chạy vòng vòng phục vụ như một tên đầu bếp nghiệp dư đang học nghề.

“Đồ khuyến mãi. Cô không tự làm được à?” – hấn quẹt nhẹ giọt mồ hôi đang sắp chảy xuống, lời nói nhẹ nhàng không trách mắng nhưng vẫn rất lạnh lùng.

“Nhà anh mà.” – cô cũng đáp tình queo.

Hấn không nói gì, khoanh tay đứng dựa vào tường, nét mặt trầm tư. Thấy cô có vẻ không còn gì sai hấn nữa, hấn mới quay người đi, tay rút túi quần, bước ra ban công châm điều thuốc.

Cô khẽ nheo mắt, nhìn bóng lưng hấn đang di chuyển ra ngoài.

“Không được hút thuốc nữa.” – 5 phút sau, cô cũng theo hấn bước ra. Tay áo sơ mi đã được thả xuống cho đỡ lạnh.

“Sao vậy?” – hấn quay người lại, đôi mắt coffee nhìn thẳng vào cô.

“Hôi. Tôi không thích.”

“Ừ.” – hấn rít lấy hơi cúi cùng, rồi dập tắt điều thuốc. Ánh lửa nhỏ bé như đang hấp hối, rồi tắt hẳn. – “xong chưa?”

Cô nhẹ lắc đầu, đưa hai tay lên ôm lấy cơ thể mảnh mai. Hấn nhìn cô, cười cười, rồi nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

“Ra đây làm gì?” – giọng hấn trầm, đều nhưng rất ấm. Còn chút gì xa cách, có chút gì lạnh lùng, nhưng có lẽ đó đã là bản tính ăn sâu vào máu thịt.

“Nhà anh có rượu Gin không?” – cô cũng không phản kháng, ngược lại còn dựa vào ngực hấn.

“Gin Tonic?” – hấn đặt cằm lên đỉnh đầu cô, đôi mắt nhìn ra phía xa tận chân trời. – “tại sao lại là Gin?”

“Không biết.”

Tiết trời rất lạnh, giọng nói của hai người, nghe qua cũng chẳng ấm áp là bao. Chỉ thấy hành động nhường nhịn, dịu dàng và ngọt ngào của hấn, còn cô thì không kháng cự, cũng rất ngoan ngoãn. Không hiểu là bọn họ đang thật lòng, hay bọn họ diễn quá đạt. Có lẽ, trong lòng hai người giờ này, cũng đang thắc mắc.

Cuối cùng bữa ăn cũng xong. Đồ ăn cô làm cũng giống như cô, không quá màu mè lộng lẫy, nhưng khẩu vị rất hợp với hấn, rất ngon.

“Không bằng tôi” – hấn miệng nói không bằng nhưng ăn liên tiếp không dừng lại làm cô thấy thật mất cười.

“Vậy thì đừng ăn nữa.” – cô đưa tay chống cằm, giọng nói hơi khó chịu nhưng cũng rất vui.

“Cô không độc ác đến nỗi bỏ đói tôi và ăn hết chỗ này đây chứ.” – hấn vẫn cứ ăn.

“Ừ. Tôi sẽ độc ác như vậy trừ khi nào anh thừa nhận tôi nấu ngon hơn anh.”

Cuối cùng hấn cũng chịu bỏ đũa xuống, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Đồ ăn ngon bằng tôi. Nhưng tôi nghĩ sẽ ngon hơn nếu cô chịu đút tôi, bếp trưởng kiêm hàng khuyến mãi?” – hấn nhìn, mắt đầy ý cười mà miệng cũng hơi nhếch lên.

Đút hấn sao? Điều này nhắc cô nhớ đến khoảng thời gian cô còn làm người hầu cho hấn, cũng có một lần hấn bắt cô phải đút hấn, và cũng vì vậy hấn bị sặc không biết trời trăng gì nữa. Ý nghĩ đó làm cô thoáng chốc bật cười thành tiếng nhỏ.

“Bá Hoàng. Anh không sợ tôi đút anh sẽ lại bị sặc sao?” – cô cố kìm tiếng cười, thăm dò hấn một câu. Chỉ thấy hấn nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

Cô lắc đầu. Đã nấu cho hấn ăn, còn phải đút hấn nữa. Hấn gọi cô là mẹ luôn đi cho rồi.

Hấn cuối cùng cũng ăn hết bình an vô sự. Sau lần bị cô đút mà không kịp trở miệng ấy, hình như hấn có luyện nhai rất nhiều. Tốc độ nhai tăng lên đáng kinh ngạc. Mặc dù cô vừa nhét đồ ăn vào miệng hấn xong quay lại là đã thấy hấn nuốt ực rồi. Đau lòng – ỉng.

“Anh ăn nhanh quá.” – giọng cô nhẹ nhàng, như mắng yêu hấn, còn để lộ chút bất mãn.

“Không phải là tại cô?” – hấn giờ giọng châm biếm, lại nụ cười nửa miệng.

“Mai mốt sẽ không đút nhanh nữa đâu. Ăn nhanh quá dễ đau bao tử.” – cô đưa cho hấn miếng khăn giấy, rồi quay về chỗ.

“Ý cô là mai mốt cô sẽ đút tôi nữa?” – giọng hấn nghe có vẻ như vui mừng, vừa có vẻ đang chọc cô.

Cô tức giận quay qua lườm hấn một cái. Có lẽ là thẹn quá hoá giận.

“Tôi nay ngủ đây đi. Sáng mai tôi chờ cô về” – hấn nói – “thế cô định ngang nhiên đi vào nhà với bộ dạng này à? Mất hình tượng không?”

Cô nhìn lại mình, thờ dài. Hấn nói cũng đúng. Giờ là hơn 9 giờ rồi, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi còn vương mùi đàn ông, lại còn được một người đàn ông chờ về, chắc chắn sẽ sinh chút hiểu lầm. Dù trong nhà cô chỉ toàn là người làm lâu năm, nhưng dù sao cũng phải giữ chút hình tượng.

“Không ngủ chung với anh đâu đây.” – cô cảnh giác nói.

“Ừ.” – hấn bật cười thành tiếng khi thấy chú mèo nhỏ giờ nấp dưới gầm bàn. Ừ gì thì ừ. Tối đến hấn cũng leo qua giường cô đang nằm mặc cô có chống đối cỡ nào hay phản ứng ra sao. Và đây là trích một đoạn đối thoại nhỏ:

“Jihoo! Anh là cái đồ sói già! Đi ra chỗ khác!” – Miu gồng mình lấy tay đẩy hấn xuống giường.

“Hàng khuyến mãi. Cô dữ quá!” – hấn vẫn nằm không nhúc nhích. Thật ra hấn đang gồng người để khỏi bị rớt xuống đất do thể diện bảo hấn phải che cái vẻ ôm giường đi mà hành xử thật “đàn ông”.

“Lãng bẫm hết thuốc chữa. Có ra không? – cô nghiêng rang ken két, phối hợp tứ chi cùng đẩy. Hò dô!!!

“Tôi nằm cạnh cô chứ có ngủ cùng cô đâu. Tôi nay tôi không ngủ!” – khi thật. Còn dùng chân nữa làm hấn càng phải gồng mình nhiều hơn, bèn lấy cái gối ôm ra ôm thật chặt.

Cô đứng phắt dậy. Không ngủ?? Không ngủ á?? Vậy trong khi cô ngủ hấn làm cái gì?? Cô bực mình chương cho hấn một phát karate lặn đùng xuống đất. Một phát bay luôn yyyyy!!

“Cô làm tôi gãy xương!” – vừa nói hấn vừa lết lên giường lại, còn nhớ xách theo cái gối ôm trung thành cùng chủ bay xuống đất.

“Đi xuống cho tôi!” – cô leo lên lưng hấn (lúc này đang nằm sấp trên giường) mà nhảy tung tung cho tim gan phèo phổi hấn bay ra hết!

“Khô... ớn... ớnng” – giọng nói của hấn ngắt quãng mỗi khi cô đáp xuống và lấy đà nhảy lên lại.

Thiệt ngoan cố! Cô không nhảy nữa, đáp mông xuống lưng hấn một cái rầm. Trời ạ! Cái này còn hơn nhục hình mà hấn thường đem ra tra tấn tù nhân ấy chứ!

“Thôi được rồi. Tôi sẽ cho anh nằm đây với một điều kiện: làm ngra cho tôi cười.” – cô nhìn hấn cười khoái chí. Một người lòng tự trọng cao ngất trời như hấn, chắc chắn sẽ không đồng ý mà cuốn gói ra khỏi phòng. Nhưng...

“Ok.” – giọng hấn yếu xìu. Bị cô hành hạ nầy giờ, địa ngục trần gian là đây...

Cô ngồi trên lưng hấn, hấn bò vòng vòng quanh phòng, thậm chí xuống luôn cả phòng khách. Lúc đi xuống cầu thang cộng nhận hơi gian nan, mém lặt lại tình huống cả hai ôm nhau lăn xuống đây lằng mạn như lúc ở trên đồi.

Cô ngồi trên lưng hấn, vừa tức vừa cảm động. Ai ngờ hấn lại đồng ý chứ. Đúng là chẳng ai hiểu nổi hấn.

Hấn cũng tự hỏi mình, hôm nay bị cái gì mà lại để một cô gái hấn đang định thu phục lợi dụng ngược lại. Có vẻ cô thu phục hấn chứ không còn hấn thu phục cô nữa rồi...

Và cuối cùng nữ chính lạnh lùng của chúng ta cũng để nam chính kiêu kì nằm cạnh. Và các bạn biết không, đường đời không bao giờ là bằng phẳng, ngay cả lúc ngủ cũng gặp khó khăn. Giữa hai con người bình thường lạnh lùng và bình tĩnh đến lạ, thì bây giờ, trước lúc ngủ còn xảy ra một cuộc chiến tranh kịch liệt dầu sôi lửa bỏng giành gối ôm nữa. Và cuối cùng, hai người hoà, và chiếc gối ôm được dùng để phân chia ranh giới.

Thật là một cái kết có hậu mà ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Oan Gia Ngõ Hẹp

Sáng, cô khẽ cựa mình, xoay người rồi mở mắt. Căn phòng... sao trông vừa lạ vừa quen... Còn mùi Encounter vương chút hơi thuốc lá, vừa rất bí ẩn vừa rất đàn ông. Cái mùi này...

“Ngủ ngon không?” – hấn đang nằm cạnh, tay chống đầu, nhìn cô nở nụ cười hài lòng.

“Cái gối ôm chia cắt ranh giới đâu?” – cô dụi dụi mắt, giọng điệu còn ngái ngủ.

“Chẳng phải cô đập đi rồi sao. Nhìn đi, cô dồn tôi tới mép giường luôn rồi này.” – hấn nói mà khoe miệng cứ nhếch lên làm cô thấy thật gai mắt. Lúc nào hấn cũng trông có vẻ vui sướng khi cô làm sai hay mắc tội, nhất là với hấn. Nếu đã thế thì...

Cô lặn một phát thiệt mạnh cho hấn lăn xuống giường luôn. Mà không ngờ, lực lặn của cô mạnh quá, cô lặn qua người hấn lúc nào không hay, rớt tọt xuống giường.

Hấn nhanh chóng lấy thân mình làm đệm lót dưới cho cô sấn, đoạn...

“Hàng khuyến mãi à... cô nặng thật đấy.” – hấn vừa lấy hai tay xoa xoa thái dương, vừa cười to sáng khoái. Không biết đã bao lâu rồi hấn không được vui như bây giờ nhỉ, à chắc chưa bao giờ hấn vui mà cười thành tiếng như thế này đâu. – “ai cưới cô về làm vợ chắc ăn ở đời thôi nên mới xui như vậy. Thật là quậy quá.”

Hấn vừa nói như yêu chiều, cung nựng, vừa tự nhiên lấy tay vỗ vỗ vào mông cô.

Mặt cô bắt đầu đỏ lên, và cô hét như chưa từng được hét.

“Cái tên sở khanh thú vị hoắc này! Tôi sẽ kiện anh lên toà! Anh... anh...” – mặt cô đỏ ửng lên. Hấn biết cô không mặc quần nhỏ mà còn cố ý vỗ vỗ vào mông cô làm chiếc áo sơ mi tuột lên trên một chút nữa. Về mặt cô như sắp khóc tới nơi.

“Khóc là không đỡ đâu đấy.” – hấn bồng ngồi thẳng dậy, ôm cô vào lòng, xoa xoa lên đầu và lưng cô.

Cô giận dỗi quay người bước vào Toilet.

Khi cô bước ra đã chẳng thấy hấn đâu.

“Tiểu thư. Cậu chủ đã đi làm trước, mời tiểu thư xuống dùng bữa.” – Một cô hầu gái đứng ở cạnh cửa, đưa cho cô một bộ váy lụa đen, khúm núm rất lễ nghi.

Cô gạt đầu. Tên sở khanh đó đi làm rồi thì tốt, mà sao cứ mưa dầm dề cho cô suốt thế, cứ như đám tang ấy.

Hắn đang ngồi trên tầng 25 của toà cao ốc cao ngút trời, nhâm nhi li cà phê đen đậm, tay lật lật tập hồ sơ.

“Thưa phó tổng giám đốc.” – một cô thư kí với thân hình toé lửa bước vào. – “chiều nay chúng ta có một buổi họp quan trọng với bên công ti đối tác trong công trình ở khu đất B, tại cao ốc Sunrise 7 giờ.”

“Ừ.”

Hắn dựa lưng vào ghế, thân ảnh trầm tư càng làm hắn thêm phần khó gần, đáng sợ. 7 giờ tối nay... chắc không dẫn bảo bối đi chơi được rồi. Đành đắc tội một bữa, hôm khác dẫn bảo bối đi chơi vậy.

“Chú Thành, đồ khuyến mãi đâu?”

“Cậu chủ, tiểu thư mới lên xe về nhà rồi ạ.” – đầu dây bên kia vọng lại tiếng khàn khàn.

“Ừ.” – hắn ừ lạnh rồi cúp máy. Hắn không thích nói nhiều, nhưng vẫn rất bá đạo. Cô cũng chẳng thích nhiều lời, nhưng vẫn rất điềm đạm, có phần ngông cuồng, lời đánh thép khó ai có thể không theo. Hai người tuy là vậy, ở gần nhau không cãi nhau cũng nhường nhịn, mà mỗi khi họ bộc lộ bản tính lạnh lùng thường ngày là những lúc họ âu yếm nhau nhiều nhất.

Cánh cửa phòng hắn lại một lần nữa bật mở, thân hình cao to vạm vỡ cùng chiếc kính đen bước vào.

“Lão đại, có vị tiểu thư tên Đan Chi muốn gặp.”

“Không tiếp, đuổi về đi.” – hắn xoay xoay thái dương, ra chiều mồi mệ. Cơ mà khoan, cô gái Đan Chi này... – “Khoan. Dẫn vào đây.”

Tên vệ sĩ quay người bước đi, 3 giây sau cánh cửa lại bật mở, một cô gái thanh mảnh, sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, trong trâm chỉ một bước vào. Trên môi hắn liền nở nụ cười đầy ma mị.

“Jihoo, người ta rất nhớ anh.” – cô ta dặt dẹo tiến đến, cơ thể hoàn mỹ, khoác thêm bộ cánh màu vàng kem rất đắt tiền của Chanel. Khí chất, nét mặt cộng thêm trang phục làm cô ta trông thật quyền quý, nhưng cách ăn nói yếu điệu cùng tướng đi là lướt và hờ quá nhiều phần da thịt làm cô ta trông chẳng khác gì gái làng chơi sống bám đại gia.

“Đề Cao tiểu thư chờ lâu, thật thất lễ rồi.” – vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, hắn gác chân trái lên chân phải, đưa tay chống cằm.

“Jihoo. Nghe nói anh sắp kết hôn với cô Thần Nữ gì gì đấy có phải không? Không phải anh quên người ta luôn rồi đấy chứ?” – cô ta nũng nịu tiến đến gần hắn, đặt túi da lên bàn làm việc của hắn.

“Ừ.” – hắn vẫn mỉm cười mà ừ một tiếng làm Cao Đan Chi tức muốn đỏ mặt.

“Nghe nói anh kết hôn với cô ta là vì công ti?”

“Ừ.” – nét mặt Đan Chi hơi giãn ra đôi chút.

“Vậy anh kết hôn với em đi. Em cũng đâu thua gì cô ta.” – Đan Chi đi vòng ra sau Jihoo, vòng tay ôm lấy cổ hắn, miệng thủ thỉ.

“Vậy sao?” – hắn lấy trong ngăn bàn ra gói thuốc, châm một điếu. – “Tiểu thư nghĩ vậy sao?”

“Miu chỉ mới 17 thôi, anh đã 19, muốn kết hôn cũng phải chờ cô ta 1 năm cho đủ 18 tuổi, chẳng phải là quá thiệt thòi cho anh sao?” – Đan Chi trông đông đánh chảnh chọe thế thôi, nhưng rất thông minh, xảo quyệt. Công ti nhà họ Cao, không phải nhờ cô ta thì sao lên được đến đây. Nếu không có Miu, chắc chắn hắn đã chọn cô gái này làm vợ. Công ti không lớn như nhà Hưu, nhưng bộ óc mưu mô của Đan Chi chắc chắn sẽ giúp hắn rất nhiều trong cả kinh doanh lẫn cai trị.

Nhưng có Miu rồi, một góc cô ta cũng không bằng. Hắn đang cần một người có thể làm hắn nghĩ lại, một người có thể cản hắn để hắn đừng quá ngông cuồng mà làm bậy, chứ không phải một người chỉ biết đứng đằng sau phụ giúp hắn vô điều kiện.

“Ừ.” –hắn lạnh lùng nói. Dù sao cô ta không làm vợ thì làm người tình cũng không tệ, đừng làm mất lòng là thượng sách. – “Tiểu thư có đói bụng chưa? Ta đi ăn.”

Mặt Đan Chi sáng rỡ, không còn hằm hằm giận dữ như lúc này. Cô ta khoát tay hắn, bước ra khỏi phòng.

“Tôi biết một chỗ đồ ăn rất được. Anh đi không?” – Miu mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn người đối diện.

“Đây là lần đầu tiên tôi bước chân đến Seoul, cái gì cũng lạ, đành nhờ em vậy.” – Đối diện cô là một người đàn ông ngoại quốc trông rất quyền quý, rất đẹp.

Đôi mắt màu xanh ngọc bích giống Miu nhưng không trầm buồn, điềm tĩnh như cô mà sáng lên như ánh trăng phản chiếu trong hồ, rất lạnh lợi. Mái tóc

vuốt keo màu nâu vàng, nước da trắng lãng từ cùng nụ cười chết người. Quả là một mỹ nam có một không hai. Hai người đi với nhau, người khác không thể không ngoái nhìn.

“Tại sao anh lại sang đây?”- vừa đi, Miu vừa hỏi.

“Nghe nói em đang định lấy người khác, không lấy anh nữa nên anh phải lập tức bay sang giữ em lại chứ làm gì.” – Anh ta nói. Phải, họ tên đầy đủ của anh là Michael Amer, quý tộc Anh, vừa từ Anh Quốc bay sang giữ vợ.

Miu không nói gì, đưa tay che miệng mà cười. Anh ta vẫn vậy, vẫn thẳng thắn đến dễ thương. Nhờ tính này của Michael mà anh và cô đã chơi rất thân từ nhỏ. Điều gì anh ngại đến mấy cũng đem kể cho cô, nên cô cũng không ngại mà tâm sự với anh vài chuyện. Từ đó dẫn đến không ai hiểu anh bằng cô, và cũng chẳng ai hiểu cô bằng anh.

“Tôi nơi rồi này. Anh ăn đồ Trung Quốc cho ấm nhé, trời cũng còn lạnh.” – cô nói. Đây là nơi mà lần đầu tiên dẫn cô đi ăn.

“Em sợ anh lạnh hả? Anh từ Anh bay sang đây.” – Anh nhìn cô, cười cười.

Cùng lúc đó...

“Jihoo à, từ bao giờ anh thích ăn đồ Trung Quốc thế?” – Đan Chi tò mò hỏi hần.

“Ăn cho ấm người, trời vẫn còn lạnh.” – hần lạnh lùng đáp. Đi với cục băng như hần trong tiết trời lạnh như vậy đúng là thật chẳng dễ chịu tí nào.

Hần biết, đây là nhà hàng mà hần dẫn cô đi ăn lần đầu tiên.

Miu dẫn Michael Amer vào chiếc bàn cạnh cửa sổ mà Jihoo và cô đã từng ngồi.

Jihoo dẫn Đan Chi vào chiếc bàn cạnh cửa sổ mà Miu và hần đã từng ngồi.

Bốn cặp mắt giao nhau trong tích tắc. Đan Chi khó chịu liếc nhìn cô, cô vẫn thờ ơ chẳng thèm đá mắt tới cô ả làm cô ta tức đến lộn ruột.

Hai người đàn ông, nhìn nhau, không hện mà đồng thời cùng nở nụ cười nửa miệng đầy khiêu khích.

Oan gia ngõ hẹp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Oan Gia Ngõ Hẹp (2)

Mọi người cho mình xin lỗi nhe qua giờ mạng nhà mình bị sập :((chap này mình đang có hơi ngắn tại mình ko có thời gian :(hôm nay mình sẽ cố gắng bù cho mấy bạn nha nha nha :) :)

“Michael Amer. Nghe danh đã lâu, nay mới được gặp. Quả là diễm phúc.” – hần niềm nở, đưa tay ra.

Michael Amer không nói gì, chỉ cười mỉm, gật đầu chào, rồi cũng đưa tay ra bắt lấy.

“Vị tiểu thư này là...” – Michael nói.

“Tôi là Cao Đan Chi, Tiểu thư nhà họ Cao. Không biết ngài đã nghe qua?” – Đan Chi niềm nở, nở nụ cười đầy ma mị đối diện với Michael.

“Tiểu thư thứ lỗi. Tôi nào giờ ở Anh Quốc, cũng không phải dân kinh doanh nên không biết.” – đúng là Michael có khác. Người thẳng như ruột ngựa, có sao nói vậy làm tiểu thư Cao ngạc nhiên một phen.

“Nghe nói ngài cũng sắp cưới vị tiểu thư Hirugashi này?” – Đan Chi cười cười, hất mắt qua chỗ Miu đứng. Miu từ nãy giờ nhìn đi chỗ khác, căn bản là không quan tâm họ nói gì, bỗng quay mặt lại, đối mắt với Đan Chi. Đôi mắt màu xanh ngọc đó là do quá trình đột biến gen mà tạo thành, màu mắt không bình thường như đôi light blue của Amer mà rất đậm, sáng, trong, tựa như hai hòn ngọc có thể thấy thấu nội tâm.

Màu Light Blue, trên thế giới này những người có đôi mắt đó có thể đếm trên đầu ngón tay. Còn Miu, chắc chỉ có mình cô là có đôi mắt màu ngọc như vậy. Mọc mắt ra đem bán chắc giá tiền còn hơn cả viên ngọc tự nhiên to nhất thế giới ấy chứ.

Đôi mắt đen giảo hoạt của Đan Chi bất ngờ chạm trán với đôi mắt bí ẩn sâu thẳm của Miu, làm Đan Chi thoáng chút ngỡ ngàng, rồi giật mình quay đi chỗ khác, không dám kênh kiệu nhìn thẳng vào mặt của Thần Nữ.

“À vâng. Từ xưa tôi đã được đình...” – Amer chưa nói xong, Miu đã vòng qua trước mặt anh mà ngồi xuống chiếc bàn có vẻ như đang được tranh giành dưới 3 cặp mắt hết sức ngạc nhiên.

Về kênh kiệu vô lo vô nghĩ vô tư của Miu làm Amer không khỏi bật cười. Miu của anh xưa giờ vẫn thế, không thích nhiều lời và cũng không nhiều chuyện. Tuy vậy, ngoại giao của cô ấy tốt ít ai bằng.

Jihoo kiêu ngạo nhìn Miu, đáy mắt hiện lên sự thích thú. Hắn biết cô ghét kiểu nói xã giao lâu quá hoá giả tạo như thế này, mà giờ hắn mới thấy cô mà ghét cái gì là có trời cô cũng chẳng coi ra gì. Bên cạnh, Đan Chi tức muốn sôi máu.

“Đôi rồi hả em?” – Amer nhẹ nhàng đi đến, vuốt tóc Miu.

“Không dám làm phiền ngài Amer này nữa. Anh à, chúng ta đi thôi.” – Đan Chi nắm tay kéo Jihoo đi, nhưng chân hắn vẫn không chịu nhúc nhích làm Đan Chi vừa ngạc nhiên vừa bẽ mặt.

“Ngài Amer đây có phiền không nếu chúng tôi cũng ngồi đây?” – Hắn nói. Hắn cũng đã định đi nơi khác rồi, nhưng cử chỉ thân mật của tên quý tộc Anh này làm hắn không khỏi bực mình. Miu là của hắn, trước sau gì cũng là của hắn. Trong phút chốc, hắn quên mất trò chơi thu phục đối phương vẫn chưa kết thúc, và cũng quên rằng hắn cũng đang tay trong tay với một cô nàng khác.

“Em thấy thế nào?” – Amer quay sang nhìn cô.

“Bộ đuổi đi là sẽ đi sao?” – Miu thờ ơ lật lật cuốn menu. Bộ không cho hắn ngồi hắn sẽ không ngồi sao? Hắn có phải người như vậy đâu. Tôn lời làm chi.

“Mời.” – Amer gật đầu với Jihoo, miệng nở nụ cười tà mị. Nhóc Miu lớn rồi, còn biết nói những lời như thế này kia đấy.

Hắn và Đan Chi cùng ngồi xuống. Hắn đối mặt với Amer, Đan Chi đối mặt với Miu. Đây quả là một thử thách lớn cho Đan Chi. Miu không thèm liếc nhìn cô ả lấy một lần, chỉ chăm chăm vào cuốn Menu trước mặt như không coi ả ra gì. Mà nếu Miu có ngẩng mặt lên, “cô ta chắc chắn sẽ chui mặt vào cuốn Menu không dám nhìn thẳng vào mắt Miu. Thật là quá nhục nhã. Tội nay, chắc chỉ mình Miu vô tư lự là ăn ngon được thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tai Nạn

“Cho tôi một phần” – Amer đọc một lèo làm người phục vụ viết chóng cả mặt. Ngoài việc cả hai đều có đôi mắt ngọc bích, thích kêu nhiều món như một bài diễn văn là điểm chung thứ hai của cặp thanh mai trúc mã Amer và Miu. – “À lấy ít cay nhé.”

“Sao lại lấy ít cay? Vậy còn gì ngon nữa.” – Miu chăm chăm lên tiếng.

“Không nhớ lần em bị sặc ớt sao? Chưa sợ à?”

“Anh à. Đó là 7 năm trước rồi mà.” – Miu lắc đầu ngao ngán chẳng biết nói gì với người thanh mai trúc mã có trí nhớ kinh niên của mình.

“Jihoo à. Mình cũng kêu món đi chứ. Anh muốn ăn gì?” – phía “đối thủ” cũng đã xuất chiêu.

“Tùy. Em thích ăn gì thì kêu đi.” – hắn xoa xoa thái dương, ra chiều thần nhiên nhàn nhã.

“Quý tước Amer. Mời ngài và tiểu thư đây một li.” – Jihoo miệng cười, đưa tay nâng một li rượu lên ngang đầu.

“Ngài Min Jihoo, thật thứ lỗi. Miu không biết uống loại rượu nào khác ngoài các loại Gin, càng không thông thạo các loại rượu Đông Phương, tôi đây xin uống thế.” – với phong thái vô cùng tao nhã, Amer uống hết 2 li rượu Jihoo mời nhẹ nhàng như uống trà.

Hắn miệng mỉm cười nhưng trong lòng có chút không vui. Hắn biết, Michael Amer là người ngoại quốc, hơn nữa lại là quý tộc, nhỏ lớn được nuôi dạy hoàng hoàng, sống trong hoàng cung thanh tao, trà là trà, rượu là rượu, không biết uống rượu là chuyện bình thường. Còn đây, rượu truyền thống Đông Phương hắn nốc nhẹ như trà như không. Tên quý tộc này không đơn giản như hắn nghĩ.

“Miu. Chiếc túi Jannie 90, tôi rất lấy làm thích. Cô có thể bán cho tôi được không? Bao nhiêu tôi cũng mua.” – Đan Chi thấy Jihoo làm khó Amer không được, đành xuất quân tuyên chiến với Miu.

“Vậy tiểu thư ra giá như thế nào?” – Miu nhẹ nhàng hỏi một ngụm trà, ánh mắt vẫn không đá động đến Đan Chi đối diện.

“999 tí thì sao?” – Đan Chi không ngần ngại mà nhìn thẳng vào mặt Miu, miệng nở nụ cười chế giễu. 999 tí là số tiền mà Jihoo đã dùng để mua Miu ở hội chợ người hầu, nói cách khác Đan Chi đang ví Miu như một chiếc túi xách không hơn không kém, giá thành tuy cao nhưng ai có tiền vẫn mua được.

“Giá không tệ. Nhưng Đan Chi, cô có biết chiếc túi xách đó như thế nào không?” – Miu mỉm cười.

“Chiếc túi Jannie 90 là chiếc túi được làm 1 năm trước, bằng da báo và vải lụa mỏng, mịn màng nhưng vẫn không hề mảnh mai dễ rách. Chiếc túi có đính một viên ngọc lục bảo có đường kính 3 cm, hai bên là hai viên hồng ngọc và lục lam ngọc quý hiếm bậc nhất thế giới, được mài giữa cẩn thận. Dây quai làm bằng gỗ dẻo, rất thơm mùi tự nhiên của hoa cỏ. Nói cách khác là chiếc túi có một không hai.” – Đan Chi nói rất uyển bác, như nằm lòng.

“Rất đúng. Vậy nó là của hãng nào?” – Nụ cười của Miu ngày càng thâm thúy, khiêu khích và hài lòng hơn làm Đan Chi cảm thấy hơi sợ hãi.

“Chiếc túi này, không thuộc một hãng nào cả.”

“Đúng. Bởi bố tôi là người làm ra nó.” – Chưa để Đan Chi nói hết câu, Miu đã mở miệng. – “chiếc túi đó là quà sinh nhật lần thứ 16 của tôi, với viên ngọc lục bảo ở giữa tượng trưng cho đôi mắt của tôi, viên lục lam ngọc là trí óc của bố tôi và viên hồng ngọc là trái tim của mẹ tôi. Tầm da báo và vải lụa kết hợp như ý chỉ sự mềm dẻo nhưng kiên quyết, yếu đuối nhưng cũng rất mạnh mẽ. Dây quai bằng gỗ nhưng rất dẻo, lại thơm mùi thiên nhiên như sự tự do ở tâm hồn tôi.”

“Tiểu thư, chiếc túi đó là vô giá. 999 tí căn bản là không đủ. Chiếc túi đó tượng trưng cho chủ nhân của nó, nếu xứng, tôi xin tặng không cho tiểu thư.” – Miu nở nụ cười mỉa mai. Bố Miu là người có đầu óc của một nhà thiên tài mới có thể làm nên một công ty có sức ảnh hưởng lớn như thế. Mẹ Miu là một phụ nữ quý tộc, đồng thời là nhà từ thiện nổi tiếng với trái tim nhân hậu. Miu không tặng chiếc túi xách cho Đan Chi, chẳng khác nào sỉ nhục cô ta không thông minh, không nhân hậu, không có sự hoà hợp giữa mềm dẻo và kiên quyết, không khôn ngoan?

“Quả là một chiếc túi thật ý nghĩa. Có lẽ bản thân tôi không xứng đáng rồi.” – Đan Chi cứng họng, tâm trạng như lửa đốt.

Jihoo mỉm cười thú vị, Amer cũng cười hài lòng. Miu của anh ít nói, không thích nhiều chuyện thể thao chứ ngoại giao không ai bằng, nếu muốn, giết người bằng lời nói cũng được chứ chẳng chơi.

“Tôi đã dùng xong bữa, xin phép hai người.” – Miu nhẹ nhàng lau miệng rồi đứng dậy, khoát tay Amer kéo đi.

“Vậy hẹn cô lần khác gặp lại” – Đan Chi nói với theo.

Bóng Miu và Amer đã khuất sau cửa ra vào của nhà hàng, Jihoo cũng đứng dậy.

“Tôi ăn xong rồi. Tiểu thư cứ tự nhiên mà dùng bữa, tôi đi trước.”

“Jihoo! Chờ em với!” – Đan Chi thấy vậy lật đật chạy theo sau. Đúng là một ngày khốn khổ của tiểu thư họ Cao.

Tối hôm đó, sau khi đưa Đan Chi về tận nhà, hán lái xe thẳng đến Seven – một quán bar trực thuộc sở hữu của riêng hán. Một quán bar ngầm.

Dù đã là 9 giờ tối, hán vẫn ngả ngón trên sofa uống rượu. Rượu hán uống là Gin Tonic, loại rượu không quá nồng đối với dân sành rượu như hán, nhưng vẫn khá là khó uống. Chất rượu màu trắng trong veo như nước, nhưng vị lại vừa cay vừa đắng, nuốt xuống cổ họng gây cảm giác vừa nóng vừa tê rần khó tả, dư vị như kéo dài mãi không thôi. Rượu này cũng giống như cô vậy, tuy là uống rất khó chịu, vị lạ không quen miệng nhưng uống vào rất khó mà dứt ra, như loài hoa anh túc, như thuốc phiện.

Tuổi lượng của hán cũng khá tốt, nhưng do rượu uống không quen nên dễ say. Kết quả là sau gần 1 tiếng và hơn hai chai rượu một chút, hán đã say mềm. Cổ họng bỗng rất khô khốc, hán mới ngừng uống.

Bước đi loạng choạng, đầu óc ong ong, thậm chí tầm nhìn cũng mờ mờ ảo ảo. Hán rút điện thoại, gọi cho cô. Chắc đầu óc đã không còn tỉnh táo để suy nghĩ, hán bấm nút gọi. Cái bộ dạng thê thảm không còn phong độ này, ngày thường có chết hán cũng không cho cô thấy.

Gọi cho cô năm lần bảy lượt cũng không được, đến cuộc thứ 6, cô bắt máy. Đầu dây bên kia hoàn toàn im ắng, hán nói gì, hán nhờ vả ra sao cũng không nghe được giọng cô, hán đành cúp máy.

Không hiểu sao hán không chịu gọi cho người của mình mà chỉ gọi cho cô. Cô không bắt máy, hán cũng chẳng thèm nhờ vả ai nữa mà tự lên xe lái về.

Chiếc xe đua dù muốn hay không vận tốc cũng phải trên 50 km/h là ít nhất. Hán như người điên điều khiển xe chạy vun vút trên đường lớn.

Giờ này đã khuya, xe con không còn, chỉ còn những chiếc container hay xe tải đi đêm. Hán lao như bay với con xe không chủ động, tầm nhìn mờ ảo không cho phép hán thấy nhiều hay thấy rõ, chỉ thấy mờ mờ, hai ánh sáng đỏ như ma trôi lơ lửng trước mắt, xoẹt qua mặt hán.

Chiếc xe của hán quẹt vào xe tải đang đi với tốc độ nhanh. Chiếc xe đua nhỏ quẹt qua, mất cân bằng, tông sầm vào bên đường, chiếc xe tải lắc lư, rồi lại thông dong tiếp tục chạy.

Dầu chảy từ xe hấn, làm ướt cả mặt đường. Chiếc xe nằm trơ trọi giữa phố, nát bét đến thâm thẳm. Vụ tai nạn thảm khốc này, đến sáng mới có người phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Ánh Mắt Của Hấn Dành Cho Cô

Hấn vẫn còn ngồi trên chiếc xe bẹp dí khi người ta phát giác ra vụ tai nạn thảm khốc vào sáng hôm sau. Tay hấn chống đầu, đôi mắt hơi nheo nheo như còn mệt mỏi. Máu từ trán trái của hấn chảy xuống. Người ta kêu xe cứu thương và khiêng hấn ra mới thấy, bên eo phải của hấn bị thương rất nặng, máu chảy thành dòng. Tình trạng rất nguy cấp, máu từ đầu và mạn phải thân chảy ra rất nhiều, vậy mà gương mặt hấn vẫn lạnh lùng thờ ơ như không sợ chết làm người ta vừa cảm thấy nể sợ, vừa cảm thấy chán ghét.

Hấn được đưa vào bệnh viện gần nhất. Hấn nằm trong phòng bệnh được hơn 2 tiếng đã tỉnh dậy làm bác sĩ và y tá hết cả hồn. Hấn gọi vệ sĩ canh trước cửa không cho một ai bước vào. Nhóm Jun và Nhật Minh cũng hiểu tâm tình hấn không muốn cho ai thấy tình trạng của mình hiện giờ nên cũng chẳng đến thăm.

Mẹ hấn có đến, nhưng vệ sĩ nhất quyết không cho vào. Quan hệ của hấn và mẹ không tốt, thấy bà đến hấn cũng chẳng nói gì.

Gần 12 giờ trưa thì cô đến, với một chiếc đầm tím ngắn ngang gối, hơi xoè, làm bằng lụa mỏng, nhẹ nhàng như những cánh hoa. Tiếng bước chân nhẹ nhàng đó, hấn nghe qua là đã biết cô tới.

“Thưa tiểu thư. Thiếu gia đang nghỉ, không ai được phép vào.” – một tên vệ sĩ đứng chắn trước mặt cô, nói.

“Tôi là vợ chưa cưới của thiếu gia, cũng không được vào?” – Miu nhẹ nhàng mỉm cười đáp lại. Nụ cười làm hai tên vệ sĩ cứng đờ trong một khoảng thời gian.

“Dạ không. Phải có chỉ thị riêng của cậu chủ.” – tên vệ sĩ vẫn ngoan cố đáp trả. Đến mẹ của cậu chủ đến còn bị đuổi ra, phu nhân tương lai thì có là gì.

“Vậy sao.” – Miu nói, rồi lướt qua họ nhẹ như gió thoảng qua, mùi L’Eau Originelle còn vương vấn. Đến khi 2 tên vệ sĩ sực tỉnh khỏi cơn mơ, quay đầu lại đã thấy cô đang ngồi bên giường.

Hấn nằm trên giường, đôi mắt nhắm mờ màng như đang ngủ. Nhưng cô biết, hấn không hề ngủ. Bất cứ khi nào người khác có cảm giác hấn mất tập trung nhất là khi hấn đang đề phòng nhiều nhất. Đó mới là hấn, là ông trùm Mafia.

“Chưa chết đúng không?” – Cô khê di di ngón tay trên khắp đường nét trên gương mặt anh tuấn của hấn, đặt một câu hỏi không đầu không cuối nghe sao mà tàn khốc, nhẫn tâm.

Hấn vẫn không thèm trả lời cô. Quả là tên này giận thật rồi. Cô khê bật cười. Ngón tay đang di chuyển trên khắp khuôn mặt hấn giờ dừng lại trên bờ môi mỏng, tái. Cô rướn người lên, đặt một nụ hôn nhẹ lên đó. Không phải nụ hôn đầu tiên của cô và hấn, nhưng là nụ hôn đầu tiên mà cô là người chủ động. Bỗng...

“Jihoo! Anh bị sao thế! Đừng chết mà!!” – Một giọng nói trong trẻo cất lên, ở cửa xuất hiện một người con gái đẹp, rất đẹp. Cô ta xô hai tên vệ sĩ và nhảy vào phòng.

Miu giựt mình, lùi ra sau, đôi môi rời khỏi môi hấn. Định là thế, nhưng khi vừa thấy người con gái đó là ai, cô đã bị một bàn tay luồn vào tóc, kéo lại. Một nụ hôn nữa bắt đầu.

Đan Chi đứng như trời trồng, không tin nổi vào mắt mình.

Mìn Jihoo vừa chủ động hôn một cô gái khi còn tỉnh táo!

Đan Chi đã quen hấn lâu như vậy rồi, một cái ôm hấn cũng chẳng màng, người duy nhất chủ động là cô. Cô hôn hay cô ôm, hấn cũng không để ý, cứ đứng yên đó cho cô làm gì thì làm. Hoạ chăng nếu hấn có chủ động, thì cũng chỉ là những lúc giải sầu ở bar, khi hấn đã say đôi chút.

“Jihoo... Anh...” – Đan Chi nói không nên lời. Tối hôm qua về, cô đã nhất quyết phải giành Jihoo cho bằng được, cô và hấn đã quen lâu thế rồi kia mà. Vậy mà sáng hôm nay đến đã thấy cảnh không nên thấy, không lẽ cô đã thua cô ta ngay từ khi trò chơi mới bắt đầu thôi sao?

Jihoo tạm thời rời bỏ đôi môi mềm mại của Miu trong tiếc nuối, ngẩng mặt lên xem xem là ai.

Thấy người đang đứng ngoài cửa, hần liền nở nụ cười đầy ma mị. Chờ xem, hần sẽ trả thù cô, Miu à, vì ngày hôm qua đã bỏ mặc hần, hôm nay hần sẽ bỏ mặc cô.

“Cao tiểu thư, mới sáng sớm đã làm phiền tiểu thư rồi.” – hần cười nói với Đan Chi ở cửa, lơ hoàn toàn sự có mặt của Miu đang ở cạnh.

“Jihoo! Anh làm người ta lo muốn chết luôn đây này” – thấy Jihoo lơ Miu như thế, Đan Chi cười thầm trong bụng. Vậy việc gì phải để ý đến cô ta.

“Tôi không sao, cảm ơn sự quan tâm của tiểu thư.” – Hần lại trưng ra bộ mặt ngọt ngào đối diện với Đan Chi.

Miu biết, hai con người xấu xa đó đang cố ý làm lơ cô. Vậy thì mắc gì cô phải bận tâm? Cứ thong dong vui vẻ chuyện ta ta làm thôi.

Cô đi tới góc phòng, kéo chiếc ghế xếp lại cạnh giường, ngồi một bên hần, từ từ giờ cái hộp cô mang theo.

Bên trong là cháo trắng với cá và hành tây, rất tốt cho sức khỏe. Hần và Đan Chi vẫn cứ ngồi nói chuyện. Cô múc một muỗng cháo, động thẳng vào cái miệng đáng ghét của hần làm hần ho sặc sụa như lần ở căn biệt thự trên đồi.

“Miu! Cô thật quá đáng! Thấy anh ấy không quan tâm đến mình nên mới hành hạ anh ấy như thế sao?” – Đan Chi tức giận hét lớn, chỉ thẳng vào mặt Miu, không còn xã giao phép tắc gì nữa cả.

“Tiểu thư. Người được quan tâm bây giờ là tôi. Còn người bị lợi dụng là cô đó.” – Miu thờ ơ nói, đưa tay lên vỗ vỗ vào lưng Jihoo, tay còn lại nhẹ nhàng lau những vệt cháo còn dính trên miệng hần.

“Em... thật quá đáng” – cuối cùng hần cũng dứt được cơn ho, giọng vừa châm biếm, vừa nằng nệ mà cũng có chút nhõm nhẽo hiếm thấy.

“Em xin lỗi.” – Miu nhẹ nhàng múc thêm một muỗng cháo, đưa lên miệng hần, ánh mắt có chút ý cười – “ai bảo anh cứ lơ em làm gì.”

“Tại sao tối hôm qua anh gọi em không bốc máy, bốc máy rồi cũng chẳng thèm nghe?” – hần ngoan ngoãn há miệng ra để cô dứt vào.

“Trông anh có tiểu thư Đan Chi ở cạnh rồi chứ.”

“Hàng khuyến mãi, em đang ghen à?”

Hai người cứ mãi mê nói chuyện, và người bị lơ bây giờ là Cao Đan Chi đang tức đến đỏ mặt.

Ánh mắt Jihoo lúc nào cũng đặt lên người Miu, không rời khỏi cô dù chỉ một giây, như sợ cô sẽ biến mất trong tích tắc. Ánh mắt hần dành cho cô, Đan Chi dù có ngu ngốc cỡ nào cũng nhận ra sự ngọt ngào, che chở trong đó. Cứ như cả thế giới của hần chỉ tồn tại một mình Hirugashi Miu mà thôi.

Đan Chi cười chua chát, quay lưng bước đi, cùng lúc hai tên vệ sĩ cũng vừa bước vào mời cô ta ra.

Cô không có được thì dù cho là con gái tổng thống cũng sẽ không có được. Không ăn được thì đập đổ, cô không có được hạnh phúc từ anh, thì Miu cũng đừng mong có được. Dù có phải giết người, cô cũng không để Miu có được thứ mà cô không có..

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Amer? Hay Jihoo?

Chap này mình xin tặng bn Kyoko1812 ;) camon bn đã nhiệt tình ủng hộ truyện của mình :) truyện này dự là sẽ có phần 2, nên mong tới lúc đó bn vẫn ủng hộ nhaaa ;)

“Ngốc à. Đừng ngủ nữa. Dậy ăn đi.” – cô nhẹ nhàng vuốt vuốt má trái của hần, giọng ngọt ngào dỗ dành.

Mấy ngày nay, ngày nào cô cũng đến thăm hần, không đến được cũng phái người đưa đồ ăn cho hần và gọi điện thoại nói chuyện suốt mấy giờ liền.

Nụ cười của hần hình như cũng không còn thách thức, châm biếm như trước nữa mà có chút ngọt ngào, làm người khác muốn tan chảy.

“Hàng khuyến mãi, sao em đến sớm thế.” – hần xoa xoa thái dương, ra chiều mệt mỏi vì mới ngủ dậy.

“Vậy mai một trưa em đến nhé?” – cô hồ hững đáp, giọng có chút không vui.

“Sợ em mệt thôi” – hần hơi quay đầu sang, nhìn cô mỉm cười. Vết thương bên mạn phải của hần là do mảnh kính lớn đâm vào, tuy vậy chỉ đâm ở phần

mỡ và thịt bên ngoài chứ không tới nội quan nên không gây nguy hiểm, nhưng sẽ đau và nhức hơn rất nhiều, còn rất khó để chữa khỏi, thời tiết chuyển sẽ gây nhức nhối.

“Vậy thì sớm khỏe đi cho tôi nhờ.” – cô múc một muỗng cháo đưa lên miệng hần.

“Chẳng phải em bắt anh không cho anh xuất viện sao?”

“Tại anh chưa khỏe.” – cô lấy muỗng gạt đi phần cháo dính bên miệng hần.

Cô đến thăm hần, thường thì sẽ đến lúc sáng sớm, khi hần chưa ngủ dậy. Thế nhưng, hần như một con báo nhạy cảm, cô nhẹ nhàng rón rén đến đâu cũng không giấu được nhịp tim, hơi thở và mùi hương của mình. Lúc nào cô đến, hần cũng dậy ngay lúc đó. Chỉ là hần muốn cô tin hần còn ngủ mà thôi.

Hần là cực kì khoái cảm giác vừa mở mắt ra là thấy cô ngồi cạnh. Bởi thế nên hần cố không mở mắt ra nhìn cô – mặc dù hần hần đã dậy từ thuở ban mai nào rồi.

Đạo gần đây cô và hần có thân hơn đôi chút. Ừ thì không biết là có phải giả tạo hay không. Tội dám cá rằng, những người trong cuộc bây giờ cũng chẳng phân được thật giả. Nhưng thôi hãy cứ tạm thời quên nó đi, quên cái trò chơi tham lam của cả 2 người.

Và cứ thế, chiều cô lại về. Cô sẽ về vào tầm 4 giờ, bởi 5 giờ trời sẽ chuyển rất lạnh, nhiều khi còn có tuyết. Và hôm nay cũng không ngoại lệ.

Hôn tạm biệt hần lần cuối, cô xoay người bước đi. Đôi mắt da cao đến tận đầu gối kêu lộp cộp lộp cộp. Đôi tay đã đỏ ửng lên vì lạnh, vừa mở cửa ra đã thấy một bóng người cao lớn quen thuộc, đứng dựa vào chiếc Harley phân khối lớn. Trông qua có vẻ giống như hần, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy hần có chút gì tàn khốc, kiêu căng với nụ cười nửa miệng, còn người này lại cho ta cảm giác ấm áp với nụ cười chân thật.

“Amer. Anh làm gì ở đây vậy?” – cô nhăn mặt hỏi – “lại còn mặc đồ mỏng manh thế này nữa. Muốn bệnh luôn à?”

“Bệnh thì có sao, em chăm sóc anh mà” – Amer nháy mắt tinh nghịch – “đạo này em hay đến chăm sóc Jihoo quá nhỉ.”

Nụ cười ấm áp anh ấy vẫn giữ nguyên trên môi, duy chỉ có đôi mắt là đượm buồn.

“Sweet heart, everything is not what it seems.”(1) – cô nhẹ nhàng lấy khăn choàng trên cô mình ra quấn lên cổ anh – “are you jealous?”(2)

*(1): anh yêu à, mọi thứ không như vẻ bề ngoài của nó đâu.

*(2): anh ghen à?

“Of course I do” (3) – anh véo nhẹ má cô đồng thời phồng má trông rất dễ thương.

*(3): đương nhiên là anh ghen rồi.

“Kay, anh chở em đi đâu đây?” – cô nhìn anh, rồi lại nhìn chiếc xe.

“Anh đến để gặp em chứ có chở em đi đâu đâu.” – anh lè lưỡi trêu cô, rất lâu rồi anh mới có thể gần cô như vậy, cảm giác thật hạnh phúc.

“Vậy thôi em về đây. Trả khăn cho em” – cô giật dỗi quay người bước đi thì bị anh kéo lại, đặt lên chiếc xe motor. Anh mỉm cười nhìn cô, rồi khẽ cời chiếc khăn choàng quấn lại lên cổ cho cô.

“Anh đến từ Anh đấy, lạnh kiểu này nhằm nhò gì.” – anh leo lên đằng trước, khởi động máy. Cô nhìn anh, lén mỉm cười ngọt ngào. Anh lúc nào cũng vậy, dù cô có giận dỗi bỏ đi, dù cô có sai hay đúng, anh cũng vẫn là người ở bên cô, là người đi theo cô. Đó gần như là một chân lí mười mấy năm không đổi. “Chỉ khi nào 1+1=3 thì anh mới không còn ở bên em nữa”, anh đã từng nói như thế vào khoảng 5 năm trước, khi cô chuẩn bị lên máy bay bay về Seoul.

Mái tóc màu nâu vàng của anh rung rung trong gió. Đôi mắt light blue bị giấu sau chiếc kính chắn gió.

“Chiếc xe này có được lưu thông trên đường không vậy?” – cô tò mò hỏi.

“Cứ thử rồi biết.” – anh nói một câu bất cần như thế, rồi đạp ga chạy vù đi.

Sự thật thì chiếc xe này không có quyền lưu thông trên thành phố, vậy mà anh cứ thế rồ ga đi giữa đường lớn dưới bao ánh mắt kính ngạc xen lẫn hâm mộ của người trên đường. Thật không ngờ, tận Seoul này mà anh cũng có quyền hành không nhỏ.

Hai người chắc là không biết, mọi chuyện diễn ra ở dưới đèn không lọt khỏi tầm mắt của Jihoo.

Anh chở cô đến công viên giải trí, mua mỗi người một vé rồi hùng hổ tiến vào.

Cô ở Anh 12 năm, anh trải qua cuộc đời gần như là hoàn toàn ở Anh, nên cái lạnh chẳng là gì so với hai người.

Amer đi mua cho mỗi người một cây kem ăn mừng lần gặp mặt thứ 2 này.

“Miu, nhẫn của em vứt rồi hả?” – anh nheo nheo mắt nhìn cô, giọng hờn dỗi, những nhều.

Ngày xưa, trước khi cô lên đường sang Seoul khoảng mấy ngày, anh có tặng cô một chiếc nhẫn ngọc bích rất sáng, rất đẹp. Anh bảo đó là một trong hai con mắt của anh, để anh lúc nào cũng được nhìn thấy cô. Anh còn đặt người khác làm một chiếc nhẫn khác, cũng là đá ngọc bích, nhưng màu xanh đượm buồn như màu nước biển. Rất trong, rất đẹp, nhưng vẫn không giấu được vẻ trầm tư, ưu mặc. Anh nói đó là một trong 2 con mắt của cô, nhưng anh sẽ chỉ giữ nên mình thôi chứ không đeo vào, bởi sợ cô không muốn nhìn anh nữa. Lúc cô phát hiện ra điều này, cô đã tự tay đeo chiếc nhẫn vào ngón tay thô cứng của anh.

Anh lúc nào cũng nhận phần thiệt về mình mà nhiều lúc cô không biết. Bởi thế, ở bên anh, cô vẫn luôn thấy mình sao nhỏ bé, sao nợ anh quá nhiều.

“Đương nhiên là không rồi. Tại chiếc nhẫn hơi chật, ôm vào ngón tay đau quá nên em mới tháo ra, đeo lên cổ đây này.” – cô gỡ chiếc khăn quàng ra, một chiếc dây chuyền mảnh bằng bạc xuất hiện, treo lủng lẳng ở trước ngực một chiếc nhẫn mang một trong 2 con mắt light blue của anh.

“Em thật là! Để đó làm sao anh nhìn thấy em được!” – anh lắc đầu ngao ngán nhìn cô.

“Thế đeo ở tay anh cũng có thấy được gì đâu, chỉ thấy khung cảnh phía trước thôi à.”

“Nhưng mà chỗ đó thoáng đàng hơn.”

“Lạnh hơn.”

“Sẽ nhiều người thấy chiếc nhẫn hơn.”

“Và anh cũng sẽ thấy nhiều người hơn, nhưng em chỉ muốn anh nhìn mỗi em thôi.”

Anh quay đầu lại, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng.

“Nếu em muốn, anh sẽ chỉ nhìn một mình em thôi.” – anh luồn tay vào tóc cô, kéo đầu cô lại gần hơn và nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng sâu lắng, khác hẳn những nụ hôn cuồng nhiệt của Jihoo.

Cô cũng chẳng hiểu sao mình lại nói những lời này, nhưng bản thân cô tạm thời không muốn rời bỏ. Cô ôm anh, ôm thật chặt, cái ôm thể hiện bao nỗi niềm nhưng nhớ sau hơn 5 năm không gặp.

Amer rất khác với Jihoo. Amer đậm thắm, dịu dàng, ấm áp, Jihoo thì lạnh lùng, tàn nhẫn, nhưng đôi khi lại rất dễ thương. Amer luôn đi sau cô trông chừng cô té, nhưng Jihoo sẽ luôn đi trước và kéo cô theo. Amer sẽ nhẹ nhàng hôn cô, còn những nụ hôn của Jihoo thì rất cuồng nhiệt làm cô điên đảo, như mong muốn được sở hữu cô.

Giữa 2 người con trai này, cô chẳng biết phải chọn ai.

Bởi họ đều là những người quan trọng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Bỏ Đi

Cô bước từng bước đến phòng bệnh của Jihoo. Chiếc váy đen và giày bốt cao, cộng với chiếc áo khoác lông dày. Căn phòng VIP nằm chễm chệ nơi cuối đường, sáng loáng không thể bỏ qua.

Cô nhẹ nhàng vận tay nắm cửa, bước vào trong. Đôi mắt ngọc bích khẽ nheo lại, mặc dù trong phòng không có chút ánh sáng nào quá chói.

Đan Chi đang ngồi cạnh giường, cười nói với hân. Lần đầu tiên cô thấy, trong đôi mắt coffee là sự yêu chiều, nhẹ nhàng. Đan Chi tay cầm một muỗng cháo, đưa lên miệng hân, giọng ngọt ngào dỗ dành.

Cô ta thấy Miu đến thì quay lại, miệng nở nụ cười và ánh mắt thì có ý châm chọc, thách thức.

“Tiểu thư Miu, lâu quá không gặp. Tiểu thư bận nhiều việc mà sáng sớm đã đến thăm Jihoo như thế này, Jihoo à quả là phước của anh đó.” – cô ta mở miệng nói ngọt xớt, còn gọi thẳng tên Jihoo.

“Vậy sao?” – hắn nhìn cô, mỉm cười.

“Tiểu thư nói vậy, bản thân có vẻ rảnh rang?” – Miu hơi quay người đóng cánh cửa lại, như cũng chẳng có ý rời đi.

“Cảm ơn tiểu thư đã quan tâm. Tôi không phải là quá nhiều việc nên có thể đến thăm.” – Đan Chi hơi khó chịu với câu nói lúc nãy của Miu. Người con gái này trông vậy mà miệng lưỡi cay độc, mỉa mai không ít.

“Tôi có nấu một chút đồ ăn đem đến, nếu được phiền cô cho Ngốc ăn giùm tôi.” – Miu từ tốn đề hộp đồ ăn lên chiếc tủ đầu giường bệnh dưới ánh mắt khó chịu của Đan Chi.

Xong việc, cô quay người bước đi. Tay vẫn nắm mở cửa ra, bỗng cô dừng lại và quay người ra sau, đối diện với Jihoo. Đôi mắt hắn rõ sự chăm chọc, vui vẻ.

“Anh đã phạm một lỗi rất lớn đó, Ngốc.” – Cô nhảy mắt tinh nghịch với hắn, rồi đứng đĩnh xoay lưng bước ra ngoài.

Và kể từ ngày đó, cô không thêm đến thăm hắn dù chỉ một lần. Điện thoại cũng không gọi, đồ ăn cũng không cho người mang tới như xưa.

Hắn từ trước đến giờ vẫn cho người theo dõi cô trong âm thầm, bây giờ cũng không ngoại lệ. Cô đi đâu, cô làm gì hắn đều không bỏ qua. Vậy mà từ sau chuyện ở bệnh viện, cô biệt tăm tung tích. Những tên gián điệp hắn cài vào cũng bị đánh lạc hướng hay không cánh mà bay. Cô như đã bốc hơi đi vậy.

Hắn không gọi cho cô. Một lần cũng không. Cô là người đã khởi xướng nên chuyện này. Đáng nhẽ cô không được phân vân coi phải chọn hắn hay tên quý tộc kia. Không, là cô không có quyền được phân vân. Cô từ đầu đã là món đồ chơi trong tay hắn, là một con cò không hơn không kém, mà cô dám lãng lơ hai thuyền, treu đùa hắn như thế, hắn thật không cam tâm.

Cô ngồi trong phòng làm việc mà không thể nào tập trung được. Hình ảnh Đan Chi ngồi cạnh hắn cười nói, còn mỉa mai cô làm cô không khỏi tức giận. Công sức bao ngày thức đêm làm cho xong việc để từ sáng đến chiều tới bầu bạn với hắn, nấu cho hắn ăn, hắn làm như chẳng là gì cả.

Đan Chi với cô, khác nhau một trời một vực. Nếu là cô, thứ gì không phải của mình cô sẽ không gây khó dễ, còn cô ta thứ cô ta muốn chắc chắn phải là của cô ta. Đan Chi có tham vọng quá lớn, còn cô thì chỉ muốn một cuộc sống bình yên. Đan Chi sẽ giúp cho hắn tiến bộ hơn trong cả công cuộc kinh doanh lẫn cai trị thế giới ngầm, còn rước cô về sẽ chỉ làm vướng chân hắn, bởi cô không thích những chuyện trái đạo lý như vậy.

Hắn với cô đơn thuần là quá khác nhau, chắc chắn một điều là sẽ chẳng thể nào có được sự đồng cảm cần có trong cuộc sống vợ chồng.

Hơn nữa, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, chuẩn bị để bước vào thế giới đầy rẫy những thứ nhơ nhớp của xã hội mà cô luôn ghê tởm.

Có lẽ, cô và hắn có duyên nhưng không có phận. Chỉ như hai đường thẳng cắt nhau tại một điểm, rồi lại phận ai nấy đi, không bao giờ còn có thể gặp lại.

Sau khi giải quyết xong hết công việc, cô sẽ bay sang Anh Quốc cùng Michael Amer. Cô muốn được sống trong những kí ức tuổi thơ tươi đẹp một lần nữa, nhưng những kí ức đó chỉ đẹp khi có Amer.

Nhưng những công chuyện ở đây nhiều hơn cô tưởng. Cô làm việc đầu tắt mặt tối cũng chưa chắc xong, may mà có Amer bên cạnh phụ giúp. Anh lúc nào cũng vậy. Cũng luôn ở bên cô khi cô cần. Có lẽ ở với anh, cô sẽ hạnh phúc và an tâm hơn.

Cô sửa soạn đồ và quyết định bay sang Anh cùng Amer hai tuần sau lần gặp mặt cuối cùng với hắn. Trong suốt quãng thời gian 2 tuần đó, một lần hắn cũng không gọi cho cô.

Cô nghĩ, có lẽ hắn cũng đã từng tự hỏi rằng phải chọn cô hay Đan Chi, và cô nghĩ hắn đã tìm ra câu trả lời cho chính mình.

Quay đầu nhìn lại nơi đây lần cuối, cô khẽ mỉm cười. 5 năm ở đây, ít nhiều cũng có kỉ niệm. Cô quay người, ném chiếc điện thoại vào thùng rác. Ngoài ba ra, cô không muốn nghe một giọng nói nào từ những người ở nơi đây nữa, bởi nó thật hoài cổ, làm cô vương vấn những thứ không nên nhớ.

Cô quay người, kéo vali bước đi. Cùng lúc chiếc điện thoại trong thùng rác rung lên từng hồi da diết, như muốn níu kéo cô chủ.

Người gọi là hắn.

Hắn sau 2 tuần đã quyết định sẽ gọi cho cô, bởi có lẽ cô thực sự là một đóa anh túc kiêu hãnh. Có lẽ hắn đã bị nghiện cô rồi.

Cô biến mất làm hắn điên tiết. Hắn hận sao cô dám bỏ đi. Hắn ghét con người kiêu kì của cô. Hắn ghét cách cô làm hắn điên lên hết lần này đến lần khác, còn bản thân cô chỉ nhìn hắn cười và nháy mắt tinh nghịch. Hắn hận sao lúc đó lại để cô đi một cách dễ dàng như thế.

Và cuối cùng, hắn cầm điện thoại và gọi cho cô. Nhưng những hồi chuông chỉ kéo dài, kéo dài mãi, và rồi tắt ngấm.

Cô không nghe.

Có lẽ cô đã lên máy bay mất rồi, và hắn không hề biết điều này.

Hắn cười cay đắng. Một nụ cười đầy thách thức và kiêu hãnh.

Chiếc điện thoại đã nằm ở góc phòng. Nát bết.

Tốt hơn hết là cô đừng để cho hắn tìm lại được cô quá dễ dàng. Hắn sẽ trừng phạt cô thật nặng.

Nhưng nếu hắn là một màu đen vô tận, thì Amer là tông màu trắng bao la. Tìm được cô, đối với hắn không là gì cả. Nhưng giành lại cô, có lẽ sẽ không dễ dàng.

Một con người hiểu thấu như hắn, liệu có thể giành lại cô?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngoại Truyện 1: Hirugashi Miu

Chap này tặng CandyMilk7 nha ;) camon bn đã ủng hộ ;)

Trong dòng người tóc vàng mắt nâu, loáng thoáng vài người Châu Á nổi bật lên một cô gái có mái tóc trắng toát cùng đôi mắt hơi sáng hơn và điểm hơn light blue một tí. Khi Miu vừa sinh ra đời, tóc cô là màu nâu do kết hợp gen của ba người châu Á và mẹ người châu Âu, cùng đôi mắt đen tuyền của ba và sóng mũi cao của mẹ. Nhưng dần dà, do chuyển đổi thời tiết và một số điều kiện khác đã góp phần làm cho mái tóc của cô dần bị bạc đi. Người ta gọi đó là quá trình lão hoá, nhưng gương mặt cô may mắn không bị biến dạng như một bà già do gia đình kịp thời can thiệp.

Hoá chất đưa vào cơ thể cô để làm chậm và xoá đi quá trình lão hoá đã đóng thành một lớp màu đọng trên mắt cô. May mắn là lớp màu mỏng, do hoá chất còn sót lại khá ít nên nó chỉ chuyển màu mắt của cô từ đen tuyền sang light blue mà thôi.

Lên 3 tuổi cô đã nổi như cồn do ngoại hình khác người của mình. Có người xem cô như quái vật, có người coi cô như thiên sứ được chúa trời phái xuống, có người thờ cúng cô như thần tiên. Một đứa trẻ mới lên 3 tuổi mà đã bị người đời dè dặt, dèm pha, dèm ngo với ánh mắt khinh miệt, e sợ nên tâm hồn dần hoá đá, dần thờ ơ với mọi thứ xung quanh.

Lên 7 tuổi cô được học cách cười, cách vẫy tay, cách cầm dao nĩa. Lên 8 cô phải học múa, học cách ăn nói xã giao phép tắc sao cho xứng đáng là một đoá hồng Anh Quốc. Lên 9 cô tham gia vào chính trị. Lên 10 cô bắt đầu được dự những cuộc họp báo của Hoàng Gia Anh. Lên 11 hình ảnh của một nàng công chúa tóc trắng mắt xanh đã dần quen thuộc với cộng đồng người Anh và các quốc gia lân cận. Lên 12 cô bắt đầu học cách kinh doanh của ba, học được 6 tháng thì cô lên máy bay sang Seoul làm trợ lý giám đốc cho tập đoàn Hiru. 16 tuổi là lúc cô chính thức trở thành phó tổng giám đốc, được người người biết đến và kính trọng. Không chỉ ở châu Âu mà toàn bộ châu Á và các doanh nhân lớn nhỏ đều biết đến cô.

Cô dường như chưa từng được cười vì vui mà chỉ cười vì cô nên thế. Cô chưa từng khóc vì buồn mà chỉ khóc một lần duy nhất khi cô vừa chào đời.

Cô là một nàng công chúa sống trong thế giới xa hoa mà rất ít người có thể mơ tưởng. Hiếm có nàng công chúa nào xinh đẹp và giàu có hơn Hirugashi Miu bây giờ. Người ta tưởng cô có mọi thứ, tưởng cô được hưởng mọi đặc ân nhưng những gì cô có không ngoài danh dự của Hoàng gia Anh và bộ mặt của tập đoàn Hiru. Liệu có ai chịu hiểu?

Bố và mẹ yêu thương cô, cho cô mọi thứ cô muốn, bảo vệ và dạy cô mọi mặt tối của xã hội để cô mạnh mẽ hơn, nhưng họ quên chỉ cô những mặt sáng của xã hội.

Bởi thế nên từ nhỏ đến lớn tâm hồn cô bị che phủ bởi một màn tối bao la, với mớ kiến thức hạn hẹp tiêu cực về thế giới bên ngoài. Và cô tự cô lập mình như một tảng đá, cô cảm hận bởi vì được sinh ra trong mớ hỗn tạp như cái hồ đen vũ trụ này.

Trong cuộc đời cô, chỉ có 2 ánh sáng cứu rỗi, là Michael Amer, và anh.

Michael Amer và cô là thanh mai trúc mã. Anh thường nắm tay cô và dẫn cô đi khắp những con đường mòn trong cung điện, chỉ cho cô cách làm vườn, cách chăm bẵm và nuôi lớn những mầm non xanh mơn. Anh pha trò cho cô cười, anh kể chuyện cho cô ngủ. Anh đến với cô như để cân bằng lại cuộc sống của cô.

Người còn lại là anh. Anh đến 2 năm về trước, khi cô đang ở Hàn, cách xa Amer. Cô và anh tình cờ bị mắc mưa ở cùng một tiệm coffee. Lúc đó, anh đã nhường ô cho cô, còn mình thì đội mưa chạy đi. Hình ảnh đó, cô nhớ mãi đến tận bây giờ. Anh như một tên ngốc làm cô cười không ngớt. Rồi anh tìm đến tận nhà của cô đòi trả ô. Lần đó cô gần như lột bỏ hoàn toàn lớp vỏ của mình, và cãi nhau với anh một trận toé lửa, trận cãi vã đó cuối cùng bị tiếng cười nắc nẻ của cả hai kết thúc. Anh thích cô mặc đồ màu trắng, nhưng cô chỉ thích mặc đồ màu đen hay những tông màu buồn. Mâu thuẫn thích của cô là tím.

Có lẽ điều làm cô hối hận nhất là đã không kịp nói lời yêu anh, để khi nhận ra tình cảm to lớn ấy thì đã quá trễ. Quãng thời gian ở bên anh chỉ vón vện vài tháng, nhưng nó luôn là nỗi đau lớn nhất của cô mỗi khi nhắc đến.

Cô lại một lần nữa sống trong thế giới đen tối của màn đêm và sự hối hận day dứt cùng khổ đau, không một ánh sáng đến cứu rỗi, và cô thích thế.

Rồi cô gặp hắn.

Hắn như một ngọn gió lạnh từ, tự do trên hoa gheo bướm. Hắn có những gì cô không có. Hắn sống trong thế giới ngấm râm mát, còn cô là ở trên mặt đất chói chang.

Khác 2 người con trai trước kia, đều là ánh sáng đến soi sáng cho đời cô, hắn là một màn đêm, cuốn cô vào thế giới của hắn.

Có lẽ cô không thực sự ghê tởm những thứ nhơ nhớp của xã hội như thuốc phiện, ma túy, bởi từ khi gặp hắn cô mới biết mình khao khát được sống trong thế giới của những thứ đó như thế nào. Từ đó cô ghê tởm bản thân mình.

Cô thích màn đêm yên tĩnh, khi nhìn lên bầu trời sẽ thấy những đốm sáng nhỏ nhoi như đang thoi thóp ngoài vũ trụ xa xôi đó. Cô thích những tông màu buồn, màu trầm. Cô rất thích biển, bởi biển rộng lớn và mênh mông, tự do và thần bí. Bởi biển cũng giống như cô, rất mâu thuẫn. Tận sâu trong lòng nó là những con cá xấu xí và màu đen dày đặc, nhưng bề mặt của nó phản chiếu ánh sáng mặt trời là một màu xanh tinh khiết, trong veo cùng những đàn cá nhỏ dễ thương, vô tội.

Đối với cô, người ta xây dựng luật lệ là để ổn định thế giới, nên ta phải nghe theo. Còn hắn, luật lệ là để phá vỡ. Bởi thế nên cô luôn lắng nghe luật lệ của hắn, nhưng hắn lại là người phá vỡ luật lệ của cô.

Người và người gắn kết với nhau nhờ một thứ tình cảm nào đó, như cha con thì gắn kết bởi tình phụ tử, hay bạn bè gắn kết bởi tình huynh đệ, ti muội. Và cô chẳng biết cái thứ gắn kết cô với hắn là cái gì, không biết có phải là tình cảm hay không, và nếu đúng thì nó là tình cảm gì?

Hắn làm cô đau đầu. Hắn làm cô phải lao tâm khổ tứ. Hắn làm cô xao nhãng. Hắn là thứ cô phải tránh xa.

Không biết, đối với hắn, cô như thế nào ấy nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện 2: Min Jihoo

Chap này tặng annatarbo nha ;) camon bn đã ủng hộ ;)

Dòng máu chảy trong người hắn không phải là máu của nhà Min. Hắn không phải là Min Jihoo. Hắn là kẻ đánh tráo. Hắn chỉ là một tên lừa bịp. Thân phận của hắn không phải là như thế.

Min Jihoo là một người khác.

19 năm về trước, Min Jihoo và hắn đều được sinh ra. Lúc Jihoo còn nằm trong nôi khóc những tiếng khóc chào đời, y tá đến và lấy đi đứa trẻ đang nằm trong nôi đó, đặt lại một đứa trẻ khác. Đứa trẻ được đặt vào nôi đó hoàn toàn không khóc, với một gương mặt điển trai hoàn hảo chứ không bầu bĩnh dễ thương như những đứa trẻ đồng trang lứa khác.

Hắn được một người đàn ông tên Min Jong gọi là con kể từ đó. Hắn được chiều chuộng, được chăm bẵm. Mọi người nhất nhất nghe theo hắn, không ai dám cãi lời.

Và rồi vào năm hắn 7 tuổi, có người đến và báo cho hắn biết hắn không phải con ruột của những người hắn đang gọi là cha mẹ, mà hắn là con của một người quyền lực hơn, đáng sợ hơn.

Cha ruột của hắn là ông trùm quyền lực nhất của thế giới xã hội đen.

Một đứa trẻ 7 tuổi đón nhận chuyện đó một cách bình thường đến nỗi người khác phải run sợ. Hắn thì thấy chuyện đó chẳng có gì là ghê gớm. Từ nhỏ hắn đã thấy rằng những thứ như thế này là chưa đủ, chưa xứng đáng với mình. Điều hắn thuộc về một nơi khác, là con của một người khác hắn đã biết từ lâu rồi, và giờ họ chỉ đến để xác định lại.

Hắn thông minh, hắn tài giỏi, hắn mưu mô, hắn tàn nhẫn, lạnh lùng và độc ác. 8 tuổi hắn đã dối cha cho qua Mĩ du học, nhưng thực chất là để học những kiến thức cơ bản mà cha ruột của hắn đã chuẩn bị sẵn.

Hắn ngông cuồng và hoang dại như một con sư tử hoang, vô cùng quyền lực và tự do.

Nhưng may mắn là hắn đã có cô, Arita.

Cô như một ngọn đuốc cháy bỏng, tràn đầy sức sống trong thế giới tối tăm của hắn. Cô vô tư đến vô tâm, nhiều khi không nghĩ hắn nghĩ gì, cảm thấy thế nào. Nhưng cô luôn làm những thứ tốt nhất cho hắn mà hắn không biết, một cách đầy bất ngờ.

Hắn nhớ mái tóc đen tuyền của cô lúc nào cũng được buộc lên gọn gàng thành một chùm bay phấp phới trong gió. Hắn nhớ đôi mắt to tròn đen láy, giảo hoạt của cô, lúc nào cũng nhìn hắn âu yếm. Hắn nhớ nước da màu bánh mật khoẻ khoắn. Cô không hề nổi bật khi ở trong đám đông, cô chỉ đơn thuần là ở đó, có vẻ là chỉ để cho hắn nhìn. Và hắn thích như thế.

Có lẽ điều mà hắn hối hận nhất không phải là đã không chạy ra cứu cô khỏi vụ tai nạn, bởi hắn tin cái gì đến sẽ đến, dù có làm gì nó cũng phải xảy ra, không hôm nay thì ngày mai. Hắn đồng ý để cho cô rời xa hắn, theo cách đau đớn nhất. Nhưng chỉ một điều duy nhất làm hắn day dứt mãi không thôi, là hắn chưa từng nói lời yêu cô.

Arita là tình yêu đầu tiên và duy nhất của hắn.

Hắn lại một lần nữa quay về với thế giới tự do và hoang dại của mình. Hắn điên cuồng chém giết, điên cuồng làm việc và đè bẹp những đối thủ khác, và rồi hắn trở thành Bá Hoàng, con sư tử khát máu mà bất cứ ai cũng phải kiêng sợ.

Và rồi lần thứ 2, một người con gái khác đến và làm xáo trộn cuộc đời hắn.

Hirugashi Miu là một cô gái đặc biệt, cả về ngoại hình lẫn tính cách bên trong. Cô ta khác hoàn toàn với tình yêu của hắn. Nếu Arita là một ngọn lửa bùng cháy, thì Miu là dòng nước điềm tĩnh. Mái tóc Arita là màu đen tuyền, được buộc lên gọn gàng, còn Miu là màu trắng tuyết, luôn xoã ra hay tết thành một cái bím nữ tính. Nước da bánh mật khoẻ khoắn và làn da trắng mịn không tì vết cũng là 2 thứ khác hoàn toàn. Và đôi mắt ngọc lục bảo trầm buồn của cô là độc nhất. Không giống đôi mắt to tròn đen láy thông minh của Arita, đôi mắt đó như 2 hòn ngọc của thiên nhiên, xoáy sâu vào tâm hồn hắn.

Bản thân hắn là một sự mâu thuẫn. 2 người con gái đặc biệt trong cuộc đời hắn là 2 người trái nhau hoàn toàn, như trắng với đen, như nước với lửa.

Lần đầu tiên hắn gặp cô, cô đã làm hắn điên lên với gương mặt bình thản đến lạ lùng. Hắn bắt đầu chú ý đến cô từ đó. Chắc cô không biết kể từ sau khi cô chạy giùm hắn 5000 mét trong khi mới vừa chơi bóng chuyền xong, hắn đã cất người theo dõi cô. Chắc cô không biết vì trực tiếp cứu cô khỏi tay Hà Tuấn Anh mà hắn bị người khác chỉ điểm. Chắc cô không biết hắn đã đứng đằng sau bảo vệ cho cô khi cô gặp nguy hiểm ở Biệt Thự Máu.

Cô vô tình hay cô cố ý, hắn không biết. Hắn chỉ biết cô thờ hắn bao nhiêu sẽ càng thu hút hắn bấy nhiêu, cô càng làm hắn điên tiết hắn sẽ càng quan tâm đến ý cô nhiều hơn, còn cô mà ngọt ngào chiều chuộng hắn như một đứa trẻ, hắn cũng sẽ ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Con sư tử hoang đã bị thu phục một cách âm thầm mà nó không hề hay biết.

Chẳng biết cái thứ cảm giác hắn dành cho cô là gì, chỉ biết hắn không muốn cô đi với người con trai khác, muốn cô chỉ là của hắn mà thôi.

Hắn có thể thấy sự khác biệt của bản thân, nhưng vẫn luôn tự nhủ đó là bởi bản tính thường của hắn khi thấy đồ chơi của mình ương bướng không nghe lời.

Nhưng hắn cũng không thể phủ nhận, cô hơn một món đồ chơi rất nhiều. Nếu chỉ là một món đồ chơi, hắn đã trừng phạt và phá huỷ cô lâu rồi. Nhưng hắn không nỡ. Hắn không thể. Và cú thế, nhiều lúc hắn tự hỏi, có phải chính hắn đã rơi vào cạm bẫy của cô rồi hay không.

Không biết đối với cô, hắn như thế nào ấy nhỉ...

~~~~~

Nếu bn nào hăm nhớ Arita là ai thì mời xem lại chương 7: Kí ức giùm mình nhé ;)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Anh Quốc

Chap này tặng Chi098 nhea ;) camon em đã ủng hộ truyện của chị từ đầu đến cuối ;) thương emmm ;)

Sau hơn 12 tiếng ngồi máy bay mệt mỏi, cơ thể cô rã rời. Vừa bước xuống máy bay, Amer đã đứng ngay đó, đợi cô.

“Chào mừng em về lại Anh Quốc.” – anh chào đón cô bằng một nụ cười tươi như nắng.

“Em mệt.” – cô phụng phịu với anh như một đứa trẻ. Chỉ có ở bên anh mới có được cảm giác thương yêu nhường nhịn này mà thôi.

“Biết mà. Về nghỉ nhé. Khi nào khoẻ thì anh chở em đi chơi. Mẹ anh cũng rất muốn gặp em đó.” – anh vươn tay ra sau lấy hành lý cô xách đi. Cô thì lon ton chạy sau anh.

Không biết sau này thế nào, nhưng lựa chọn quyết định này có lẽ cô sẽ không hối hận.

*****

Hắn đang ngồi trong phòng làm việc, hai chân bắt chéo, mắt đắm đắm nhìn vào khoảng không trước mặt.

Người của hắn vừa về và thông báo chuyện của cô. Hắn thật không ngờ cô lại có thể quyết định một cách thẳng thắn táo bạo và nhanh như vậy. Có lẽ lúc gọi Đan Chi đến thăm bệnh dần mất cô đúng là một sai lầm.

Mới chỉ 2 tuần trước cô còn ngồi bên giường trò chuyện với hắn, nhưng giờ đã lựa chọn Amer bay sang Anh Quốc. Đúng là thời thế thay đổi còn nhanh hơn người ta thay áo.

Hắn thở dài. Chuyến này hắn phải bay sang Anh rồi. Cô gái đó làm khó hắn thật. Thật là đáng ghét mà!

“Linh. Gọi máy bay đi. Tôi sẽ đi Anh.” – hắn buông cây bút, roi xuống bàn kêu một tiếng to.

“Để làm gì ạ thưa giám đốc? Đối tác Anh Quốc gần như chẳng có mấy ai. Hơn nữa chiều nay có một cuộc họp với đối tác...”

“Huỷ đi.” – hắn dựa người ra đằng sau, cắt ngang lời cô thư kí.

“Dạ... vâng. Vậy lý do là gì để tôi còn báo với bên đối tác ạ?” – cô thư kí nhìn về quyết đoán của hắn thì lòng hơi sợ. Hắn nào giờ luôn là đáng về bắt cần, ai muốn làm gì thì làm nhưng trái ý hắn thì chết. Giờ hắn giờ chứng kiên quyết như vậy đúng là hiếm thấy.

“Tìm vợ.” – hắn day day hai thái dương, hình như trên môi có nở nụ cười nửa miệng như có như không làm cô thư kí rung mình, không dám hỏi nữa mà cúi chào rồi đi mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Hắn xoay ghế lại, đối diện với cửa sổ. Phòng hắn là một căn phòng hình lục giác, với tường đường che bằng nhung đỏ hết 3 mặt, 3 mặt còn lại là những tấm kính kéo dài từ trần xuống đến sàn nhà, như một bức tranh phong cảnh mà 4/5 là bầu trời, còn thấp ở dưới là những khu nhà kéo dài đến tận đường chân trời.

Hắn đứng dậy, thân ảnh cao lớn sừng sững lạnh toát. Bộ âu phục Itali màu đen càng làm toát lên khí chất trịch thượng của một kẻ nhà giàu, hay đơn giản là một người trên vạn người.

Hắn bước tới một chiếc bàn nhỏ. Trên bàn là một chai rượu cùng một chiếc li lớn mang phong cách Tây Âu. Hắn nhẹ nhàng mở nắp rượu, nghiêng chai cho thứ chất lỏng không màu chảy vào gần nửa cái li.

Một hơi hắn uống hết tất cả số rượu vừa rót. Gương mặt không chút biểu cảm thật khiến người ta lầm tưởng thứ rượu không màu hắn vừa uống thật chất là nước suối không hơn không kém.

Thứ rượu này khi trôi xuống cổ họng thật giống như thứ dầu nhờn vận hành những chiếc bánh xe kí ức của hắn. Phút chốc hình ảnh của cô lại hiện về, làm bùng lên nỗi nhớ và niềm khao khát có được cô trong tay.

*****

Miu bước từng bước nhỏ vào căn biệt thự mang đậm kiểu cách vừa cổ điển vừa hiện đại của Phương Tây. Hơi lạnh mùa đông vẫn chưa dứt, và cô đặc biệt sợ lạnh. Cũng chỉ tại căn bệnh lão hoá và thứ hoá chất còn sót lại trong người cô mà thành. Cứ thời tiết chuyển lạnh một chút là mặt liền đỏ ửng lên, mũi cũng đỏ như bị cảm và mắt thường ươn ướt, đặc biệt nước mắt sẽ trào ra như khóc mỗi khi có gió thoảng qua.

Nói chung là cứ mùa đông đến cô sẽ lột xác từ một cô tiểu thư độc đoán kiêu kì xuống thành một cô bé quần trên người hơn mấy lớp áo, mặt mũi đỏ gay như bị dị ứng còn mắt thì sưng húp để làm người khác tưởng lầm vừa khóc. Một cô gái yếu ớt cần sự chở che, nói chung là như vậy.

“Miu, tí nữa anh có việc bận, em ở nhà đừng ra ngoài kẻo lại bị dị ứng nữa thì khổ.” – Amer từ trên lầu bước xuống, vợ vội đôi giày và quàng chiếc khăn choàng cổ vào rồi bước ra cửa. Bệnh của cô, đương nhiên anh biết, bởi thế nên mới không muốn để cô ra ngoài, lỡ chẳng may xảy ra chuyện gì.

“Anh cấm là em sẽ nghe sao?” – cô lè lưỡi trêu anh.

“Đương nhiên là không rồi, thưa nữ hoàng.” – anh cúi người chào cô theo kiểu chào nữ hoàng chính hiệu, rồi nháy mắt với cô một cái và bước ra cửa. Cô muốn làm gì, anh có cột cô lại cũng không ngăn được.

Cô nằm được 30 phút ở nhà thì chân chảy cả nước mắt ra, nên lết xuống giường tiến đến chiếc tủ quần áo, chọn đại một bộ giã dì, vớ thêm chiếc áo choàng lông thú, bịt tai bằng chiếc bịt bông màu hồng phấn khá dễ thương.

Cô bước xuống nhà, xỏ chân vào đôi giày boots cao có lông ở trong lẫn ở ngoài. Cô là cô rất thích cái cảm giác ấm cúng bên trong nhưng mát lạnh bên ngoài á nha! Hơn nữa khí hậu bên đây lại khá thoáng đãng nên cô như sống lại cả trăm tuổi.

Tài xế thấy cô ra thì vội vàng chạy lại mở cửa xe, cung kính mời cô lên. Cô mỉm cười với anh ta, hơi lắc đầu rồi tiếp tục bước về trước. Đến chiếc cổng sắt cao gấp 3 lần một người, cô dừng lại, rút trong túi áo ra một chiếc thẻ màu xanh lá, quẹt vào chiếc hộp bằng sắt cạnh cửa. Chiếc hộp kêu bíp một cái, cánh cổng dần dịch chuyển cho cô ra ngoài.

Đi ra ngoài sau hơn 12 tiếng ngồi máy bay quả thật rất dễ chịu. Thần thái cô trở nên tốt ngay lập tức.

Cô đưa tay vẫy chiếc taxi đang đứng ở góc đường. Chiếc xe ngoan ngoãn lạng bánh về phía cô. Cô từ tốn vén chiếc áo lông dày cộm, mở cửa chui vào xe. Không khí trong xe đúng là rất ấm cúng, nhưng với chiếc áo choàng dày như quần máy lớp mền này thì thật sự rất là nóng, nhưng không gian chật hẹp bên trong không cho phép cô cởi chiếc áo to đùng này ra.

“Đi đâu đây, tiểu thư?” – người tài xế cất giọng hỏi.

Cô giật mình, vội nhìn lên người đang ngồi trước vô lăng kia, rồi phì cười thành tiếng. Cô dường như cười mãi không thôi, đến nỗi nước mắt chảy ra ừng ực.

Quả là bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: Rồi Sẽ Yêu

Chap này tặng bn nhatnhabe5 vì công lao to tát giựt tem ;) camon bn :)

Cô nhẹ nhàng đưa tay lên quệt những giọt nước đọng trên mắt vì cười. Tên “tài xế” vẫn kiên nhẫn ngồi yên chờ cô.

“Xin lỗi anh, chiếc áo choàng lông cọ vào cổ tôi làm tôi ngột quá. Anh làm ơn cho tôi đến Crown giùm” – cô lấy lại bình tĩnh, điềm đạm nói.

Hắn ngồi phía trên không nói gì, khoé miệng hơi nhếch lên. Rồi hắn giã ga, chiếc xe lao đi như tên bắn.

Ngồi ghế sau, cô cũng im lặng. Từng giọt mồ hôi chảy từ trán cô, lăn xuống cổ, thấm vào tấm áo choàng. Cứ thế này chắc cô không chịu nổi mà chết quá...

Bỗng, hắn chẳng nói chẳng rằng, đưa tay bấm nút cho cửa xe tắt thây đều hạ xuống. Từng đợt gió lạnh ủa vào, làm bốc hơi hết cả những giọt mồ hôi sắp sửa chảy xuống mặt cô. Không khí mát lạnh trong lành bay đến làm cô có cảm giác như ở sa mạc mà đang tắm trong hồ lạnh vậy.

Hắn vẫn là gương mặt lạnh lùng, mái tóc màu nâu đen hơi rối. Bình thường cô gặp hắn là chỉ những bộ âu phục đen hay áo vest sang trọng, cùng lắm những lúc đi chơi với cô hắn cũng mặc áo sơ mi lịch sự. Hôm nay gặp hắn với một bộ đồ tài xế xộc xệch, nhăn nhúm, cũ kỹ thật khiến người ta giựt hết cả mình. Cô lại nghĩ nếu hắn muốn cải trang hay tạo vỏ bọc gì thì tốt nhất là nên đi lái taxi, rất xứng, rất lạ nhưng vẫn có khí chất trịch thượng khác người.

“Không lạnh sao?” – cô hơi nghiêng người ra trước, tay chống cằm nhìn hắn.

“Ừ.” – hắn lãnh đạm trả lời. Nếu cô đã muốn đóng như 2 người xa lạ thì hắn cũng chiều.

Trong suốt quãng đường từ đó đến khu thương mại Crown, 2 người không ai nói với ai tiếng nào. Cô trong lòng không khỏi ngưỡng mộ hắn, khi mà trời lạnh cắt da cắt thịt, chỉ với một tấm áo mỏng như trong mùa hè mà gương mặt hắn không có chút biểu hiện gì, có chăng cũng chỉ hơi trắng thêm một tẹo.

“Đã tới, tiểu thư.” – hắn dừng xe trước hai toà cao tầng sát nhau – “có cần tôi đứng đây đợi?”

“Nếu anh không phiền.” – cô lục đục dọn đồ ra xe – “bao nhiêu vậy?”

“Không cần. Tôi sẽ ghi lại số nợ cho cô.” – miệng hắn hơi nhếch lên.

Cô nhìn hắn, một nụ cười như có như không đúng với phong cách thường ngày của Jihoo, rồi leo xuống xe, đi thẳng vào toà thương mại.

Nụ cười nửa miệng có như không hẳn vẫn giữ cho đến khi cô khuất bóng hẳn trong dòng người tấp nập ngược xuôi. Phản ứng của cô khi thấy hẳn hôm nay quả là nằm ngoài dự đoán của hẳn. Hẳn không ngờ mình lại mang tính chất giải trí nhiều đến vậy...

Hẳn lặng lẽ rút điện thoại ra, gọi cho một ai đó, rồi khôi phục lại vẻ mặt lãnh khốc thường ngày.

*****

Cô bình thường sẽ không đi shopping lâu như thế này – tận 2 tiếng. Nhưng mà có hẳn đợi ở ngoài nên cô cố tình kéo dài thời gian. Không ngờ hẳn vừa bị tai nạn xong lại cả gan bay qua Anh trong thời tiết đang mùa Đông này, còn làm tài xế taxi và mở toàn bộ cửa xe xuống cho khí lạnh tràn vào nữa chứ. Hẳn có phải người không thể??

Giờ đã là hơn 11 giờ đêm, các cửa hiệu cũng sắp đóng rồi. Giờ này chắc Amer đã về nhà rồi, và chắc anh cũng không ngạc nhiên quá nếu không thấy cô ở nhà như lời anh dặn đầu nhĩ... anh quen quá rồi mà.

Thế là cô kết thúc buổi shopping và quay người tiến về cổng chính. Shopping mall này rất rộng, tìm được đường ra cũng không phải dễ. Cô từ khi bước vào đã ghi nhớ hết những ngã mà mình rẽ vào, từ đó không cần hỏi hay dò sơ đồ cũng ra được, nhưng đến cửa chính cũng mất 10 phút đi không nghỉ.

Ánh đèn đường màu cam vàng như bị nuốt trọn bởi bóng đêm vô tận nên rất khó để nhìn thấy, rất khác với không khí náo nhiệt cả về đêm ở Hàn Quốc. Đường gần như không còn xe đậu, lâu lâu chỉ thấy vài chiếc xe quét qua như cánh con chim ruồi.

Hẳn đang đứng cạnh một chiếc Cadillac đời mới, đã thay hoàn toàn bộ tài xế với một bộ âu phục đắt tiền, choàng bên ngoài là áo lông chồn màu đen xám, kéo dài đến tận đùi hẳn. Nhận diện một cục đen nay trong một cục đen khác quả thực là chuyện rất khó đối với cô.

Cô bước đến trước mặt hẳn, vẫn không thèm ngẩng đầu lên nhìn hẳn một cái. Bàn tay của cô nhẹ nhàng đặt lên tấm áo choàng, ở chỗ trước tim hẳn.

“Hiệu Chanel, rất có giá trị vì vừa là đồ cổ nhưng lại thể hiện phong cách hiện đại, làm hoàn toàn bằng da và lông chồn. Pre1198 – 50000\$.” – cô nói một lèo như một cái máy bán hàng tự động đang giới thiệu sản phẩm cho khách hàng.

Hẳn nhìn cô, mỉm cười nửa miệng, không nói gì. Bàn tay hẳn nhẹ nhàng gạt tay cô ra, đồng thời hơi nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt hẳn.

“Tôi em rất lớn, có biết không?” – hẳn vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, cùng một câu hỏi tội làm người khác nổi hết cả da gà.

Hẳn di di ngón tay lạnh còn hơn những chiếc ghế đá vào buổi sớm trên da mặt cô làm cô khẽ rùng mình, không biết là vì lạnh hay do nhột.

“Tôi gì cơ?” – cô gạt tay hẳn ra khỏi mặt mình.

“Ai cho em trốn sang Anh Quốc này mà không có tôi?” – hẳn dựa hẳn người vào chiếc xe đằng sau, tay chậm điều thuốc.

“Vậy tại sao tôi lại phải xin phép anh?” – cô hơi nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu. Tên này quả thật quá bá đạo rồi. Là ai chứ cô sẽ không chịu khuất phục.

“Em không được bỏ đi, chừng nào trò chơi còn chưa kết thúc.” – hẳn rít một hơi, quay mặt sang hướng khác và phả vào không khí một luồng khói trắng – “và trò chơi chỉ kết thúc khi có kẻ thua. Tất nhiên tôi sẽ không bao giờ dừng lại cho đến khi em thuộc quyền sở hữu của tôi.”

Cô im lặng, không nói gì. Ai bảo lúc đó cô quá hiếu thắng, quá tò mò nên mới bày ra trò chơi này chứ. Và chỉ khi nào hẳn đổ trước cô, hoặc ngược lại, hoặc cả hai cùng đổ – nói chung là phải có người thua – thì trò chơi mới kết thúc và cả hai mới tự do.

“Cách duy nhất để có được tự do, hạnh phúc bên Amer của em là cửa đổ tôi đi, và chuyện đó không dễ dàng gì đâu. Tôi nghĩ em nên bắt đầu từ bây giờ, chứ đừng nên chạy trốn nữa.”

“Tôi không chạy trốn.” – cô khó chịu ngược nhìn hẳn. Và hẳn chẳng hiểu tại sao những lúc cô giận hay khó chịu đều dễ thương đến thế, rất con nít.

Cô dẫm lên chân hẳn, rướn người lên kề sát mặt mình vào một bên mặt hẳn. Những cọng tóc của hẳn cứa vào má cô làm cô nhồn nhột khó tả. Chỉ mới 2 tuần thôi, và giờ muốn thì thăm gì với hẳn cô phải dẫm lên chân hẳn và rướn hết người lên.

“Anh nên từ bỏ đi, bởi vì tôi rất ghét anh.” – cô thì thầm một câu như thế vào tai hẳn. Hẳn bật cười thành tiếng.

“Rồi sẽ yêu.” – hẳn choàng tay ra sau eo cô, kéo sát cô vào hẳn, và một nụ hôn mùa đông bắt đầu.

Cô cũng không thèm vùng vẫy để thoát ra, bởi cô đang lơ lửng giữa không trung, và cũng vì cô biết hành động này ít nhiều cũng góp phần thu phục hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Phá

Chap này tặng JHshinp nhé :) camon bn đã ủng hộ truyện ;)

“Anh định ở lại đây cho đến khi nào?” – cô dựa đầu vào cửa xe, mắt nhắm nghiền.

“Cho đến khi nào tôi thu phục được em.” – hần thờ ơ trả lời, giọng mang theo vẻ châm chọc.

“Bỏ cuộc đi.” – không biết đây là lần thứ mấy cô nói 3 từ này rồi. Mặc dù biết khả năng hần bỏ cuộc là gần như 0%. Người như hần không ăn được sẽ đập đồ. Chỉ là cô không muốn gieo hi vọng cho hần thôi. KHÔNG ĐÒI NÀO cô đi yêu loại người bá đạo lăng lơ như hần. Thật sự chi được cái mã ngoài.

Hần không trả lời, chỉ cười thầm.

Chiếc xe cứ thế lăn bánh về căn biệt thự.

*****

“Em về trễ quá đấy.” – mới bước vào cửa, cô đã nghe tiếng trách móc từ Amer ở ghế sofa, tay cầm một li coffee còn nghi ngút khói. – “em nên biết đây không phải Hàn Quốc. Ban đêm ở đây không hề an toàn cho một cô gái như em đâu.”

“Vâng.” – cô trả lời bất cần. – “còn anh thì nên bỏ thói uống coffee khuya như thế này đi.”

Cô bỏ giày vào tủ, bước lên lầu.

“Ngủ ngon, Amer.”

“Goodnight, darling. Mai gặp em nhé.”

Amer buông li coffee xuống bàn, ngoài đầu nhìn Miu, trong lòng dấy lên một nỗi bất an. Không phải anh không biết tối nay Miu vừa đi với Jihoo về, chỉ là anh không muốn hỏi. Cô đã đồng ý sang Anh với anh không có nghĩa là cô chọn anh. Bấy lâu nay anh cứ tự cho là vậy, nhưng giờ đột nhiên hiểu ra quả là có chút đau lòng, hụt hẫng.

Miu sang Anh với anh không có nghĩa là Miu chọn anh.

Miu nói chọn anh nhưng chưa chắc trong lòng cô ấy đã có anh.

Không biết, anh có thể giữ được cô ấy trong bao lâu đây...

Tối nay có 3 con người không ngủ ngon giấc.

*****

Dạo này cô thường ở lì trong nhà, không ló mặt ra ngoài đường lấy một lần. Một phần là bởi bệnh dị ứng của cô, phần còn lại là do tiết trời lạnh kích thích tính lười lên cao độ.

Và thế là cô như con gấu ngủ đông, nằm lì ở nhà, không thèm chạy bộ mỗi buổi sáng như trước, không thèm dậy sớm chuẩn bị đồ ăn như trước, không thèm ăn kiêng như trước. Cô chỉ việc nằm đó, bắt Amer đi mua đĩa phim hoạt hình Disney và kẹo bánh về.

Chỉ mới hơn 1 tuần trôi qua thôi mà cô đã lên 5 kg. Làn da trắng giờ lại trở nên hồng hào chứ không còn cho người ta cảm giác yếu ớt nữa, đôi gò má khi cô cười với Amer thì ửng đỏ, đôi mắt phản chiếu sức khỏe của cô cũng đang dần tăng lên.

Đôi với người bình thường, bây giờ là mùa đông. Nhưng đối với cô, bây giờ là mùa xuân, khi cơ thể và tâm hồn cô như đang được sống lại một lần nữa.

Dạo này tối nào cô và hần cũng skype với nhau đến tận khuya mới thôi. Nếu cô bận thì cũng cầm lăm lăm cái điện thoại trong tay để nhắn tin bà tám với hần.

Đêm nay Amer không về. Nhà gần như chỉ có cô và anh, anh bỏ cô ở nhà một mình quả là có chút hiu quạnh. Mặc dù kẻ hầu người hạ tấp nập trong nhà, nhưng dù sao cô vẫn không thích nhiều lời với những người không gần gũi, kể cả những người bạn cô không thân thiết.

Tối đêm hôm đó là một đêm mưa, và cô chưa ghét tiếng sấm rền. Nó cho cô cảm giác nó đang ra về ta đây, găm lên từng đợt dữ dội, nhưng nó thậm chí một thể xác cũng không có, chỉ là ánh chớp xoẹt qua trong chớp lát.

Tiếng sấm gọi nhớ cô đến những người cô không muốn nhớ.

Bây giờ đã là gần 12 giờ đêm. Chiếc điện thoại đang ở đầu giường, cạnh cô. Cô nghiêng người, với lấy chiếc điện thoại, bấm nút gọi.

Hắn trả lời nhanh đến mức cô có hồi hận cũng không kịp.

“Sao vậy?” – tiếng đầu dây bên kia vọng lại một giọng nói quen thuộc.

“À... nhà tôi đang bị cúp điện.” – ngoài lí do này ra, cô chẳng còn lí do chính đáng nào để gọi cho hắn cả. Và hình như lí do này cũng không chính đáng cho lắm.

“Không ngủ được?” – giọng hắn hình như ồm hơn mọi ngày.

“Ừm.” – cô lười nhác đáp lại. Lí do này nghe còn có vẻ chính đáng hơn – “giọng anh sao thế?”

“Không có gì. Chắc do hút thuốc nhiều quá.”

“Anh chưa ngủ?” – cô hơi nheo mắt.

“Ừ.” – hắn chỉ “ừ.” một tiếng. Đầu dây bên kia lại im lặng. Mãi một lúc sau, hắn mới nói tiếp – “câu trả lời này làm em thất vọng phải không?”

“Vâng.” – cô chán nản trả lời. Định gọi điện phá cho hắn không ngủ được, ai dè hắn còn chưa ngủ và còn bị nhìn trộm tim đen.

“Nếu muốn, em nên gọi trễ hơn khoảng 2 tiếng nữa.” – giọng hắn nghe dịu dàng, khá là êm tai. Dù không thấy nhưng cô vẫn biết, ở đầu dây bên kia, hắn đang cười.

“Lúc đó em ngủ rồi.” – một người như hắn quả là khô. Ăn không ngon, ngủ không yên, có đi chơi cũng không được tự nhiên khi biết vài trăm người đang rất muốn giết mình.

“Jihoo, anh kể chuyện cho em nghe được không?” – cô làm nũng hắn.

“Amer?”

“Đi mất rồi. Tối nay không về.”

“Vậy tôi chỉ là người dự bị thôi hả?”

“Vâng.” – cô ngáp một cái rõ dài.

Tối đó, hắn với cô nói chuyện đến khuya, đến tận khi mưa tạnh. Hầu hết là hắn đọc tấu trên điện thoại, cô chỉ nằm nghe. Hắn chẳng hiểu sao lại kiểm được rất nhiều đề tài để ru cô ngủ. Giọng hắn trầm ấm, đều đều, dịu dàng đưa cô vào giấc ngủ.

Khi cô ngủ dậy là đã gần 10 giờ sáng. Kiểm tra lại điện thoại, cô mới biết tối hôm qua hắn thức kể chuyện cho cô tận hơn 4 tiếng đồng hồ, đến khi trời đã tờ mờ sáng. Có lẽ tối hôm qua hắn không hề ngủ.

Nếu muốn sở hữu cô mà lại chịu mất ngủ như vậy thì quả thật là ngốc nghếch. Cứ đà này, đến khi có được cô rồi, hắn chắc cũng bệnh liệt giường chứ chẳng chơi.

Bầu trời sau cơn mưa trở nên trong vắt, sạch sẽ lạ thường. Tâm hồn cô cũng như vừa được rửa sạch, vô cùng thoải mái. Bỗng nhiên cô muốn đi ra ngoài chơi một tí. Chắc có lẽ việc ưu tiên của hôm nay là phá hắn như hôm qua.

~~~~~

Hì các bn đọc giả iu quý ;) mình là mình rất vui khi dạo này số view và vote tăng đến chóng mặt :))) trung bình 1 ngày tăng khoảng 1k view :))) camon các bn đã ủng hộ truyện của mình nha nha nha :) mình vừa việc 1 fic mới – SNOWRELLA, bn nào có hứng thú với truyện của mình thì đọc và cho nhận xét giùm mình nhé :) Once again, thanks all!! :*

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Âm Mưu

“Miu. Muốn đi dự tiệc cùng anh không?” – tiếng Amer vọng từ dưới nhà lên.

“Tiệc nào ạ?” – Miu lấy điện thoại gọi xuống nhà dưới cho Amer. Bản thân cô không thích hét lớn chút nào.

“Tiệc giữa các nhà quý tộc ấy. Anh định đưa em đi ra mắt.” – Giọng Amer ở đầu dây bên kia nghe có vẻ khác với lúc anh hết lớn. Anh im lặng 1 chút, rồi tiếp – “Ý anh không phải là ra mắt, mà là... một dạng của dẫn đi cho người ta biết mặt ấy... ý là...”

“Vâng. Em hiểu.” – cô cười trước cách nói ngây ngô của anh – “mấy giờ đây?”

“6 giờ em nhé. Nhưng nếu muốn thì em có thể đi trễ. Dù sao em vẫn là nhưng vật quan trọng nhất.”

“Em?”

“Ừ. Chẳng phải từ nhỏ đến lớn, em đều là tâm điểm của mọi bữa tiệc và các cuộc gặp mặt đó sao?” – Amer cười khê.

“Không vui gì đâu.” – cô chán ngán nằm ngửa ra giữa phòng

“Ừ. Nếu muốn đi mua đồ thì đi đi nhé. Xin lỗi là anh không đi được.”

“Vâng. Họp giao ban phải không. Anh có đồ chưa?”

“Đồ vest của anh còn nhiều hơn áo và quần của em cộng lại đấy, nhóc. Mặc dù không bằng 1 góc số váy của em”

Cô phì cười trước cách so sánh quái đản của anh rồi cúp máy. Đồ thì cô có quá nhiều rồi, chỉ là thân thể cô không cho cô xuất hiện với một bộ đồ quá 1 lần...

6 giờ là tiệc bắt đầu... vậy chỉ còn hơn 2 tiếng nữa là phải làm xong.

Cô xuống nhà, kêu tài xế riêng tới và đi thẳng 1 mạch đến Meccy’s Mall. Cô khoác bên ngoài là chiếc áo choàng da đã sờn cũ, trông chẳng khác nhà nghèo gì mấy.

Vừa bước vào mall, bỗng có 1 người tông sầm vào cô.

“Á...” – một cô gái – có vẻ là dân ăn chơi, nhà giàu – đưa tay lên xoa trán. Một đồng con gái khác chạy đến. Đứa đỡ, đứa am ủi náo nhiệt hết cả lên. Có vẻ đứa con gái vừa tông cô là đứa cầm đầu.

“Cái... cái con kia... mày đi mà không có mắt à?” – đứa con gái có mái tóc xoắn bước ra đầu, nhìn cô bằng ánh mắt khinh miệt – “à thì ra là một đứa bạch tạng. Cái thứ như mày mà cũng dám đi vào đây sao?”

Cô im lặng, không nói gì. Trên môi hiện một nụ cười nửa miệng như ác quỷ làm bọn con gái sợ mất mật.

“Mày có biết tao là ai không?” – đứa con gái đầu đàn bước ra. Giọng nói không chua ngoa như con nhỏ hồi nãy nhưng vô cùng trịch thượng, xem thường người khác.

“Tiểu thư Misaki của công ti Ren.” – cô cố tình đưa tay lên coi giờ, vừa có ý bảo tụi nó đang làm mất thời gian của cô, vừa cho tụi nó coi chiếc đồng hồ nạm kim cương có một không hai của Jacob.

“Ừ. Biết mà còn dám đứng chắn trước mặt, mày cũng gan lắm đó con ranh” – có vẻ nguyên đám đó đều là con nhà có quyền thế một chút.

Cô không nói gì, cời tấm áo khoác ra quang thẳng lên đầu tụi nó. Đồ cô đang mặc trên người, bên trong tấm áo khoác là những thứ rất nổi tiếng, có 1 không 2 của chính công ti cô, nói đúng hơn là ba cô đặt làm riêng cho cô vào mỗi dịp lễ, vô tình biến chúng trở nên nổi tiếng. Chiếc vòng có gắn hạt ngọc lục bảo thông xuống ngang ngực của cô là do hân tặng, một món quà như quả đính lễ mà hân dành cho cô.

Mấy đứa con gái nhìn cô, há hốc mồm không biết nói gì. Bấy giờ cô mới gỡ chiếc kính đen che đi đôi mắt mình ra, để lộ hai con mắt sáng như sao, màu light blue hiếm nhất thế giới. Cơ mà nếu để ý kỹ, chiếc mắt kính cô đang đeo cũng không phải dạng vừa.

Đám con gái nhìn cô trân trối. Đứa thì ngạc nhiên, đứa lo sợ, đứa ngưỡng mộ. Nói chung là đủ cả.

Cô hơi ngẩng mặt, nhìn tụi nó với vẻ khinh thường, miệt thị, có chút băng lãnh. Bọn nó nhìn cô, run như cây sậy mà không nói được lời nào, quay đi cũng là quá nhục. Bỗng...

“Miu. Em cũng đi mua sắm à?” – từ đâu, hân bước ra. Bộ âu phục màu xám tro lịch lãm và sang trọng. Hai tay hân đút túi quần, dáng đi phong lưu.

“Đây là...” – hân quay sang đám con gái đứng chắn trước mặt cô, mắt hơi nheo lại.

“Một lũ phiền phức.” – Miu nói với vẻ bất cần. Tất thì trên gương mặt hân xuất hiện một nụ cười như có như không, như cô hồi nãy.

“Nếu em không phiền, cho phép tôi...” – hân hơi nghiêng đầu, cười tà đạo với đám con gái làm tụi nó sợ mất mật. Ai mà chẳng biết danh ông trùm Min Jiho, pháp luật cũng không đụng được đến hân ta do hân là điểm mấu chốt để tiến hành thế chiến thứ III, và đằng sau hân là cả một dàn người thoát ẩn thoát hiện, nắm giữ các chức vụ vô cùng lớn trong các bộ máy nhà nước các quốc gia trên thế giới, đụng được đến hân cũng không phải dễ.

Miu thấy vẻ mặt của hắn, nghiêng đầu ra hiệu cho bọn con gái. Tức thì bọn chúng cao chạy xa bay, không dám quay mặt lại lấy một lần.

Hắn đứng thẳng người dậy, cao hơn cô gần một cái đầu. Tay hắn đưa lên nâng mặt dây chuyền ngọc lục bảo đang lủng lẳng trên ngực cô, miệng mỉm cười.

“Cuối cùng em cũng chịu đeo nó.”

“Anh mong hay không mong?” – cô nhẹ nhàng gạt tay hắn ra.

“Đương nhiên là mong.” – hắn đưa tay ra giữa không trung, lật ngửa lòng bàn tay lên – “tình cờ gặp được em ở đây, không phải là dễ. Đi với tôi không?”

“Anh theo dõi em, hay là tình cờ gặp đây?” – cô nhìn hắn đầy nghi ngờ, nhưng vẫn chìa tay ra nắm lấy bàn tay thô ráp đang ở giữa không trung.

“Quan trọng không?” – hắn mỉm cười hài lòng nhìn cô, nắm chặt tay cô hơn, tay kia đưa lên vuốt má cô nhẹ nhàng.

Cô đặc biệt đi đến Meccy’s, vận đồ ngoài nghèo trong giàu, đeo dây chuyền hắn tặng đều không hề phải là vô tình. Hắn nhìn cô, cười. Cô gái này thật sự không đơn giản mà rất thông minh, lừa được hắn rồi đấy.

“Miu, vừa lòng chưa em?” – hắn nắm tay cô, đồng thời cúi sát xuống thì thầm vào tai. Cô nhìn hắn vài giây, rồi phì cười. Chưa hài lòng lắm, nhưng như vậy cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Vị Khách Không Mời Mà Tới

Chap này tặng Vivi_phan nhé :) xì là mình ko tag bn vô dc :(cái máy đó bị sao í mà kiếm tên bn quaaaa mà hăm thấy :(

“Anh ngốc lắm.” – cô mắng yêu hắn, tay kia đưa lên che miệng mà cười.

“Không phủ nhận.” – hắn nhún vai bất cần. Đúng là hôm nay hắn đã rất ngốc nghếch, bị cô dụ vào tròng mà đến khúc cuối mới biết bị lừa – “cứ coi như là em nhớ tôi nên mới như vậy là được.”

“Không cho phép.” – cô trừng mắt nhìn hắn.

Hắn không nói gì, cũng chẳng thèm nhìn cô. Mắt hắn đang đắm đắm nhìn về một khoảng không nào đó, mơ màng. Duy chỉ trên môi hắn còn nở nụ cười nửa miệng thường thấy. Cô thấy vậy, cũng không thêm nói gì nữa. Hai người đi cạnh nhau mà như không, dường như sợi dây duy nhất kết nối hai người lại là cái nắm tay siết chặt.

Tay cô lạnh, tay hắn cũng lạnh, không biết sưởi ấm cho nhau kiểu gì, hay cứ thế mà lấy về rồi lại làm tổn thương nhau.

Hôm nay, đồ của cô là do hắn chọn. Còn đồ hắn mua là do cô chọn. Hắn mua cho cô những bộ váy màu trầm, chủ đạo là màu tím. Còn đồ của hắn do cô chọn là những bộ màu sáng, màu chủ đạo là xám trắng, tránh tối đa những bộ có màu trắng tinh vì cô biết hắn không thích màu này.

Hắn và cô mua rất nhiều đồ, đủ mặc cho thêm vài chục buổi lễ hộ và tiệc tùng. Tay hắn giờ bận xách đồ đạc linh tinh nên tạm thời buông tay cô ra.

“Ji...” – cô nắm áo hắn, giật giật, giọng ngâng dãi nũng nịu. Hắn quay lại nhìn cô trìu mến – “có bao nhiêu người đang ở xung quanh ta vậy?”

“15 người đi đằng trước thám thính, hai mươi người đằng sau và khoảng 5 người đi 2 bên.” – hắn thành thật trả lời.

Hoá ra linh cảm của cô là đúng. Chứ đời nào ông trùm dám công khai đi chơi một mình bao giờ.

Bước đến cửa, hắn nhẹ nhàng đặt đồ xuống, đưa tay gỡ cái khăn quàng đang trên cổ xuống, choàng vào cổ cô. Mùi Encounter và thuốc lá hoà quyện với nhau nhịp nhàng tạo ra một mùi hương đầy nam tính, bí ẩn và quen thuộc. Cô vô thức đưa tay lên nắm lấy chiếc khăn màu đen.

“Mai một nhớ ăn mặc kín đáo vào” – hắn xoa đầu cô như một đứa con nít.

“Đừng coi em là trẻ con như thế.” – cô trừng mắt nhìn hắn. Kiêu kì, lạnh lùng, xa cách, tôn quý. Người phụ nữ nũng nịu đã không còn. Hắn thờ dãi.

Hắn đưa cô về xe, chất hết đồ vào cốp và giúp cô yên vị. Bỗng hắn nhẹ nhàng cúi xuống, thom một cái nhẹ nhàng vào má cô. Những cọng tóc loà xoà trước mặt hắn cọ vào tai và trán cô tạo nên một cảm giác khó tả, rục rịch tận đáy con tim.

Nụ hôn dịu dàng này như ào giấc với cô, bởi khi hôn hắn chỉ dồn dập, điên cuồng, hút cạn sinh khí của cô như muốn đánh dấu chủ quyền.

Hắn lấy hai tay áp sát vào hai bên mặt cô, đưa đầu lại gần. Mũi của cô và hắn đụng nhau, phần trán cũng vậy. Cô có thể cảm nhận được cả hơi thở đều đều của hắn đang phả vào mặt mình. Mãi vài giây sau, hắn mới quyến luyến buông ra.

“Bye hàng khuyến mãi.” – hắn xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói.

“Bye Ji.” – cô lấy tay vuốt lại mái tóc rối tung do bị hắn xoa mạnh tay. Hắn nhìn cô lần cuối, rồi xoay người đóng cửa một cái rầm. Xe lăn bánh, cô có thể thấy trong kính chiếu hậu, bóng hắn cô độc tiếng về chiếc xe Cadillac màu đen, không một lần ngoái đầu lại nhìn cô.

“Miu. Còn gần 1 tiếng nữa em nhé.” – Amer đón cô từ ngoài vào, xách đồ phụ cô. Anh có vẻ là chuẩn bị xong rồi.

Amer mặc một bộ Âu phục màu trắng xám với một cái nơ nhỏ màu đen ở cổ. Đôi mắt light blue ẩn hiện đằng sau những cọng tóc màu vàng nâu. Sóng mũi cao thẳng tắp và gương mặt góc cạnh đứng tỏ chất người Âu.

“Em hứa sẽ không để mình xấu hơn anh đâu.” – cô đưa tay vén những cọng tóc loà xoà trước mặt anh ra chỗ khác, nháy mắt một cái rồi chạy lên lầu.

Anh nhìn cô, cười trừ mếu. Có chết anh cũng phải bảo vệ cho bằng được nụ cười đó của cô.

20’ sau, cô bước từ cầu thang xuống. Cô mặc bộ đồ màu tím của hoa tulip, với một cái thắt lưng to ôm sát vòng eo con kiến của. Chiếc váy xoè ở phần dưới nhưng ôm ở phần trên, không quá dài nên dễ lộ được cặp chân trắng trẻo của cô. Mái tóc trắng được tạo kiểu độc đáo. Cô đeo bộ trang sức hình bướm đêm, sự kết hợp giữa những viên đá màu đen làm nổi bật lên viên ngọc lục bảo màu xanh. Trên mái tóc trắng đặc biệt của mình, cô đeo một chiếc vương miện nhỏ nhưng rất dễ gây sự chú ý của mọi người.

“Em đẹp lắm.” – Amer nhìn cô hài lòng. – “mà thực sự lúc nào em chẳng đẹp.”

“Anh ngay càng dẻo miệng.” – Miu bước đến tủ giày, lôi một đôi giày cao gót nhưng màu đen ra.

Chỉ 15 phút sau, họ đã có mặt tại bữa tiệc. Tuy là họ không đến trễ nhưng mọi người dường như đều đã đến. Có vẻ họ không muốn làm mất lòng dòng họ Amer và cả Phontose (họ ngoại của Miu).

Miu cùng Amer đi chào mọi người khắp một lượt. Amer biết cô rất ghét kiểu xã giao giả tạo này nên dành hết phần lớn phần nói về mình.

Đang đi, bỗng Miu dừng lại, rất bất ngờ làm Amer cũng ngạc nhiên. Ánh mắt cô bỗng đông lại, đầy thù hận và ghét bỏ. Miu xưa nay hiền hoà, người không đụng mình, mình không đụng người, dễ tha thứ và dễ quên. Anh thật không biết điều gì lại có thể làm cô thành như vậy.

Amer cũng đồng thời hướng ánh mắt của mình về phía Miu đang nhìn, rồi chợt hiểu ra mọi chuyện. Ánh mắt ám áp vui vẻ ban nãy biến mất, chỉ còn lại những tia khinh bỉ, băng lãnh. Cả hai người đều đang nhìn chăm chăm vào một người phụ nữ, ngoài bốn mươi, đang đứng ở góc phòng cười nói vui vẻ với các vị phu nhân khác. Có lẽ các vị phu nhân ấy không biết bà ta là ai, cũng bởi khiêu ăn nói của bà ta là tuyệt đối dẻo miệng.

Hắn đang đứng trên tầng hai, nhìn xuống dưới với vẻ mặt thú vị. Trên tay hắn là li Gin Tonic, màu trắng trong, không màu.

Tối nay, có hai vị khách không mời mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bắt Đầu

Người đàn bà kia vẫn có vẻ không thêm quan tâm đến ý đang có 2 ánh mắt khó chịu nhìn bà như muốn ăn tươi nuốt sống. Bà ta vẫn ăn uống cười nói một cách trơ trẽn.

Miu thật sự muốn nhào tới đâm cho bà ta một nhát ngay mặt như bà ta ngày xưa đã làm với mẹ cô, nhưng như vậy có vẻ là quá dễ dàng với bà ta. Dù sao ả đàn bà đó đâu phải chỉ rạch mặt mẹ cô.

“Đi tiếp khách nào, Amer.” – cô đưa tay khoác tay Amer, miệng nở nụ cười thú vị.

“Không cần đâu. Chuyện của nhà em, em nên tự giải quyết.” – anh cũng quay sang nhìn Miu, đáy mắt có chút bất thường – “chưa đến lượt anh.”

“Tuỳ.” – Miu nhún vai – “nhưng em vẫn không muốn đi một mình đến chỗ ả đàn bà đó. Nếu không có người em sợ sẽ mất kiểm soát mà hạ nhục bà ta ngay tại đó luôn đấy.”

“Ai che giấu và kiềm chế cảm xúc giỏi hơn em chứ.” – Amer véo nhẹ má cô.

“Anh có phiền không nếu em đi cùng một vị khách khác? Vị khách không mời mà tới thứ 2.”

“Tuỳ em” – Amer vẫn điềm nhiên nói, nhưng giọng có vẻ đã khó chịu hơn.

Miu có vẻ không để ý đến điều đó, móc điện thoại ra gọi thẳng cho người đang đứng ở tầng 2 ung dung tự tại nhìn xuống phía dưới.

“Tôi cũng đã tới rồi. Xuống đây chung vui với em đi.” – Miu nhẹ nhàng buông những lọn tóc đã được búi từ nãy xuống. Đưa tay lấy một li Gin.

“Amer?” – hấn cũng chẳng có vẻ gì ngạc nhiên khi bị Miu phát hiện.

“Đi mất rồi.” – cô làm vẻ nũng nịu.

“Ừ.”

Và chưa đầy 2 phút sau, một vòng tay rắn chắc đã ôm cô từ phía sau. Hấn dụi đầu vào cổ cô, cắn tựa lên vai. Trông hai người cực kì đẹp đôi và hạnh phúc.

“Hình như trong em, tôi chỉ là người dự bị thôi nhỉ.” – hấn cười mĩa một câu.

“Em quan tâm đề ý đến anh là phước 7 đời nhà anh đó, đòi hỏi.” – cô xoay người, đối diện với hấn. Tuy vậy, bàn tay hấn vẫn đặt hờ trên eo cô, không hề có ý định buông ra.

“Ji, anh là một tên hư đốn.” – Miu trách nhẹ hấn. Đồng thời đôi môi mỏng quẹt nhẹ qua môi hấn.

“Hửm?” – hấn giả vờ ngây thơ, ôm cô chặt hơn.

“Là anh phải không?” – hấn chỉ cười, không đáp.

“Anh làm sao cơ?” – Hấn nheo mắt nhìn cô.

Cô đẩy người hấn ra, bọc dọc quay đi. Trông cô như một đứa trẻ đang giận dỗi, khiến hấn có muốn cũng không bỏ đi được.

“Không phải em muốn anh cùng đi đến đó sao. Đi nào.” – hấn tiến đến, ôm eo kéo cô lại.

Thế là cô và hấn tay trong tay tiến tới chỗ người đàn bà lạ đang đứng. Bước chân hấn dài, kiên quyết. Cô nhẹ nhàng bước theo, dáng đi đúng chất một nhà quý tộc Anh.

“Hôm nay các quý phu nhân trông thật lộng lẫy, xinh đẹp bội phần.” – hấn là người đầu tiên bắt chuyện. Trên gương mặt điển trai hoàn hảo là nụ cười nửa miệng chết người và đôi mắt lạnh lẽo tựa đêm sương. Một đám phụ nữ quyền quý ngoài 50 đều điều đứng.

“Mìn thiếu gia, thật không ngờ cậu cũng tham gia vào bữa tiệc này. Thật đúng là duyên số.” – Người phụ nữ kia không biết điều mà bước tới bắt chuyện. Chợt nhận ra cô gái đứng cạnh Jihoo thì mặt biến sắc, không biết trốn đâu cho được.

“Đương nhiên là phải dự rồi, vợ chưa cưới của tôi cũng đi mà.” – hấn tươi cười đáp trả trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người – “nhưng cho tôi xin mạn phép hỏi quý cô đây là ai?”

“À... tôi là vợ của giám đốc Đường.” – bà ta hơi chột dạ, đáp.

“Thì ra là vợ bé.” – Đôi môi quyến rũ của Miu cong lên đầy khinh bỉ. Người đàn bà tái mặt, không nói được gì. Những vị phu nhân khác thấy thế liền viện cớ này cớ nọ lảng đi chỗ khác. Họ có ngu ngốc đến đâu cũng biết tiểu thư Hiru không thích người đàn bà này, tốt nhất đừng nên liên quan. Hơn nữa bà ta thân thế và phẩm chất cũng không hề tốt.

“Miu, mấy năm qua không gặp, cháu lớn lên thấy rõ.” – mọi cô lảng sang chuyện khác, nở nụ cười tươi lấy lòng cô.

Bà ta mặc một bộ đồ đen bó sát, của hãng Chanel, cũng không hề rề rề. Gương mặt đậm son phấn. Đôi mắt màu nâu sắc sảo. Trên mặt bà ta đã xuất hiện vài nếp nhăn.

“Gọi tôi là tiểu thư Hiru.” – Miu vẫn nhìn bà ta với ánh mắt khinh miệt. Và cô cũng chẳng thèm che giấu điều đó.

“Thôi được, Hiru, ta biết ta có lỗi với con rất nhiều, nhưng mấy năm qua con cho người phá ta, đập vỡ hạnh phúc của ta vậy là chưa đủ sao? Dù sao ta cũng là bác của con mà.” – Bà ta giọng có phần nhẹ nhàng, như đang dạy bảo cô cháu một cách đầy yêu thương.

“Bà không hề phải là bác của tôi. Dòng máu đang chảy trong người bà là thứ rác rưởi chứ không phải của nhà Phontose. Nhà Phontose chúng tôi nuôi bà từ nhỏ, cho ăn cho uống, và giờ bà đã làm gì để trả ơn?”

Bà ta cứng họng, không dám nói gì nữa. Miu hiện là phó giám đốc tập đoàn Hiru, đương nhiên khiêu ăn nói có tề liêm cũng không phải bình thường. Chẳng may bà lỡ miệng thì chẳng phải là tự lấy dao kẻ cổ mình sao.

“Tôi đã nói bà đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, bởi tôi có thể tha thứ cho bà nhưng không thể quên được món nợ này. Giờ bà vì tiền, vì muốn lấy lòng những người không cùng đẳng cấp mà ngu ngốc đến đây.” – Miu nhẹ nhàng nhấp một ngụm Gin nữa. Jihoo từ nãy giờ chỉ đứng quan sát cuộc trò chuyện với tâm trạng thú vị.

Bỗng đèn vụt tắt. Mọi người đang hốt hoảng không hiểu chuyện gì xảy ra thì đèn mở một lần nữa, nhưng chỉ chiếu sáng cho khu vực sân khấu. Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Có vẻ chỉ là màn mở đầu cho một tiết mục nào đó thôi.

Và họ đã đoán đúng. Amer đang đứng ở trung tâm của sân khấu. Ánh đèn chiếu thẳng vào anh.

“Cảm ơn quý vị đã đến chung vui cùng chúng tôi hôm nay. Sự có mặt của mọi người là niềm vinh dự của nhà Amer.” – Amer bắt đầu nói. Giọng nói anh âm vang, ấm áp.

“Hôm nay tôi muốn giới thiệu một người với mọi người.” – ánh đèn bỗng di chuyển, chiếu thẳng vào chỗ góc mà Miu đang đứng. Chiếu thẳng vào bà ta.

Tiếng nói bắt đầu nổi lên. Vài ánh mắt khinh thường, vài ánh mắt tò mò, vài ánh mắt ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì.

Bà ta đứng chôn chân tại chỗ, mặt cắt không còn một giọt máu. Có vẻ là Miu phải hạ nhục được bà bằng mọi giá mới vừa lòng.

Một tiết mục thú vị bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Sợ

“Tôi tin các vị vẫn nhớ quý bà Andrelina đây. Một thời gian vắng mặt, nay bà bất ngờ xuất hiện ở bữa tiệc này, chúng ta cùng chào đón quý bà nào.” – Amer cố ý nhấn mạnh chữ “bất ngờ” như anh cũng không ngờ đến việc bà ta sẽ xuất hiện ở đây. Lời nói vừa dứt, một tràng pháo tay miễn cưỡng bắt đầu trên sự khó chịu của những nhà quý tộc.

“Mặc dù trong quá khứ, bà Andrelina đây đã phạm một số sai lầm nhưng dù sao tên bà cũng đã được ghi trên gia phả của nhà Phontose, bà hoàn toàn được chào đón, thưa bà.” – Amer nhếch miệng – “Hôm nay là kỉ niệm 82 năm quan hệ của hai dòng tộc Phontose và Amer, mời bà lên đây phát biểu đôi lời.”

Bà Andrelina miễn cưỡng bước lên sân khấu, lên bục phát biểu trên ánh mắt thú vị của những nhà quý tộc khác. Amer lặng lẽ đi xuống từ lâu. Việc còn lại, các nhà quý tộc sẽ lo liệu. Anh không cần ra mặt hay làm mất hình tượng tao nhã của chính mình nữa.

Cô đứng ở dưới, không lấy gì làm khó chịu về việc bị bà ta cướp mất chỗ đứng trên sân khấu mà còn ngược lại, tỏ ra khá hài lòng khi thấy vẻ mặt khốn đốn của ả khi bị các nhà quý tộc bắt lỗi hay hỏi những câu mỉa.

Cô không thể quên được người đàn bà đã quyến rũ ba cô trong thời gian mẹ đang mang thai, làm bà suýt chút nữa thì đẻ mất cô. Cô không thể quên kẻ đã vì ghen ghét mà cầm dao rạch mặt mẹ cô. Cô không thể quên người giúp cho mẹ Mía đẩy mẹ cô xuống cầu thang.

Bà ta chỉ là một người phụ nữ dơ bẩn ở đáy của xã hội. Bà ta được nhà Phontose nhận nuôi chỉ vì lúc đó ông bà ngoại chưa có con mà nôn nóng. Rồi khi rước bà ta về, ông bà ngoại cung chịu bà ta không khác châu báu. Sau đó mẹ cô ra đời, là cô con gái ruột thịt của mình nên ông bà ngoại thương bà ta 8 phần thì thương mẹ 10 phần. Bà ta không biết thân biết phận, đố kị với mẹ, từ đó sinh ra mâu thuẫn.

Ở bên cạnh cô, hẳn vẫn giữ nụ cười nửa miệng đáng ghê tởm đó, quan sát gương mặt bình lặng phẳng như tờ của cô. Tuyệt nhiên không hề có chút xúc cảm nào. Cô gái này thật kì lạ, nhiều lúc những cảm xúc nhỏ nhặt thì có thể nhìn ra rất rõ ràng, còn trong lòng đang cuộn cuộn như bão tố thì ngoài mặt lại phẳng lặng như gió thoảng mây bay. Nhiều khi hẳn tự hỏi, một người giỏi che dấu cảm xúc của mình như cô liệu việc để người khác nhận ra xúc cảm của mình chỉ là một cái bẫy hay không, một cái bẫy để che đi tâm trạng và những điều sâu thẳm trong tâm hồn.

Bà Andrelina kết thúc bài phát biểu với vẻ mặt không thể xấu hổ hơn, ngay lập tức bước ra cửa lên xe đi về.

Điệu nhạc du dương bắt đầu nổi lên. Các cặp đôi diu nhau ra giữa phòng khiêu vũ. Hẳn quay sang cô, hơi cúi xuống, lật ngửa lòng bàn tay lên ở không trung. Cô nhìn hẳn một lúc, như sự trêu đùa. Không rời đi, cũng không đồng ý.

“Nếu đã mời rồi thì anh có thể đứng thẳng dậy.” – cô châm chọc hần một câu, nào ngờ hần vẫn đứng yên đó.

Cô thở dài, đưa tay ra đặt lên bàn tay đang để giữa không trung. Hần diu cô ra giữa khán phòng.

“Nếu muốn, em vẫn có thể khước từ lời mời.” – hần và cô bắt đầu xoay tròn uyển chuyển theo điệu nhạc.

“Nếu mời, anh vẫn có thể đứng dậy.” – giọng cô thẳng băng, nhưng dường như phản ánh sự hèn giối khi chọc hần không được. – “anh làm tôi thất vọng đã 2 lần rồi đấy. Lần thứ 3 thì coi như anh thua. Tôi có thể khẳng định tôi ghét anh mà không cần suy nghĩ.”

“Vâng, thưa tiểu thư.” – hần nén cười, vẫn diu cô khiêu vũ khắp khán phòng. Lần đầu tiên là cô gọi phá hần ngủ nhưng hần vẫn chưa ngủ, lần thứ 2 là chuyện này.

Người khác si nhục cô thì cô nhìn họ với ánh mắt khinh bỉ và đáp trả, người khác làm nhục cô giữa chốn đông người thì cô chắc chắn sẽ có cách giải quyết vô cùng khôn ngoan. Nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ thấy cô tức giận vì những chuyện dễ giận như vậy. Cô chỉ tức giận vì những chuyện còn con như thế này. Hần có cảm giác, cô chỉ tỏ ra thật con nít khi ở bên hần. Có lẽ cô đã chịu mờ lòng với hần, dù chỉ là một chút thôi.

Nhưng có lẽ cũng chỉ là một chiếc bẫy mà cô giăng sẵn.

Trò chơi vẫn chưa kết thúc. Một trò chơi kéo dài lâu hơn hần tưởng. Thiết nghĩ, chỉ khoảng vài tuần là cô sẽ đổ gục trước hần như bao cô gái khác, nhưng không. Cô là người đầu tiên có thể cưỡng lại vẻ đẹp huyền thoại huyền hoặc đầy ma mị của các Tiên Cá.

Trò chơi như chiếc mê cung giam cầm cả hai người, mặc dù hai người xây nên nó và tình nguyện bước vào.

Cô sợ bị hần lừa, hần sợ bị cô giăng bẫy. Cô sợ bị tổn thương như ngày xưa, hần sợ bị lừa dối như quá khứ. Thế là cả hai con người đầy tham vọng nhưng đa nghi, thận trọng cứ tự giam mình trong mê cung đó.

Đêm nay cô và hần khiêu vũ với nhau. Hần diu cô trong bản nhạc. Cô toàn tâm toàn ý dựa cả cơ thể vào người hần.

Chiếc váy màu tím bó sát vào eo cô làm cô thấy thật khó chịu. Cả đôi giày cao gót mà cô đang mang như một cục đá đè chân cô xuống. Đầu óc cô quay cuồng theo những vũ điệu nối liền. Có lẽ hồi nãy cô uống hơi nhiều Gin Tonic.

Ngay khi bản nhạc vừa kết thúc, cô ngã sầm vào người hần vô ý thức. Cơ thể mềm nhũn không còn chút sức lực nào. Hần ôm cô vào lòng, khẽ khàng bỏ đi ra khỏi cửa.

Amer từ nãy giờ đứng quan sát hai người khiêu vũ cùng nhau hết bản này đến bản khác, tâm trạng vô cùng khó chịu. Đến khi chứng kiến cảnh Miu ngã sầm vào người Jihoo, anh đứng bật dậy, sai những bước chân to dài chạy đến bên cô. Chẳng may bị các nhà quý tộc chặn lại, đành đau đớn nhìn Jihoo ẵm Miu bước ra khỏi bữa tiệc.

Miu nhắm chặt mắt trong vòng tay Jihoo, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Hần ẵm cô vào trong xe thể thao của mình, bỏ cô xuống nhưng tay cô vẫn giữ chặt áo hần như không muốn rời. Hần đành miễn cưỡng leo ra bằng ghế sau ngồi với cô, đoạn rút điện thoại gọi tài xế.

Đó là lần đầu tiên hần để người khác lái xe của mình, đương nhiên lòng có chút khó chịu. Nhưng lâu lâu, trên đường về nghe cô gọi “Ji...” trong vô thức, hần lại bất giác nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dép Trong Nhà

Chap này tặng cho @CandyMilk7 nhé ;)

Đầu cô ong ong như có cả đám ong vò vẽ đang bay vù vù trong tròng. Ánh nắng mặt trời chói lọi chiếu thẳng vào mắt khiến mắt cô tối sầm lại, chẳng thấy được gì nhiều. Một ngày mới bắt đầu thật thảm hại.

Và điều thảm hại hơn nữa là hình như cô tăng cân lên thì phải. Đồng thời bên eo trái của cô rũ xuống đè lên khớp xương khiến nó nhức nhối vô cùng.

Cô khó chịu ngồi dậy, vẫn chưa ý thức được tình hình của mình.

“Chào buổi sáng, hàng khuyến mãi.” – bỗng một âm thanh trầm lạnh quen thuộc xộc thẳng vào tai cô, rung lớp màng nhĩ và truyền tín hiệu đến bộ não vẫn chưa hoạt động tốt.

“Chào.” – cô nhẹ nhàng lê thân hình nặng trĩu xuống giường. Hình như hôm nay giường hơi cứng và hơi cao thì phải. Nằm đau hết cả lưng.

Cô giật mình khi chân mình chạm nền đất lạnh. Hơn ai hết, do hóa chất không đáng kể đang nằm trong người nên cô hoàn toàn dị ứng với cái lạnh, và cái lạnh cũng không phải là xấu hoàn toàn – khi nó vừa giúp cô trở nên tỉnh táo hơn.

Đầu óc vẫn còn mơ màng nhưng cô vẫn đủ độ sáng suốt để nhận ra...

ĐÔI DÉP TRONG NHÀ CỦA CÔ ĐÃ BỊ LẤY MẤT!

Vâng. Bây giờ cô cảm thấy thật sự, thật sự thảm hại và vô cùng mệt mỏi. Đôi dép là thứ rất thiết yếu để giữ ấm cho cơ thể của cô. Ừ thì đúng hơn là bàn chân của cô, nhưng đó cũng đồng thời là nơi khó để giữ ấm nhất. Lạnh đầu thì có mũ, hay khăn, hay bất cứ thứ gì có thể trùm lên được. Lạnh mình thì quần đại cái gì vô hay lấy tay ôm cơ thể cũng được. Nhưng lạnh chân thì chỉ có... DÉP.

Đó là một định lý không bao giờ thay đổi.

Trừ khi nào người ta sáng chế ra một cái gì đó có thể bọc lấy chân nhưng không phải là dép hay giày, đương nhiên là có thể giữ ấm.

Cô thờ dài thấy rõ. Một hơi rất dài. Dài đủ để có thể khẳng định đó là hành động thờ dài hiếm thấy ở một con người thích che đậy cảm xúc thật và lấy cảm xúc giả đánh lừa người khác làm thú vui tao nhã.

Vâng, rất tao nhã.

Hắn dù không có ý nhưng cơ miệng vẫn giật ngược lên tạo nên một nụ cười khi bắt gặp được cái thờ dài-không-biết-là-có-có-ý-không của cô.

“Sao vậy?” – hắn bỏ chiếc Ipad trắng lên bàn, chồm người tới ôm cô vào lòng. Cơ thể cô mềm mại và thơm lừng mùi hoa Anh túc – hay xạ hương, cái tên mà người ta đã đặt cho dòng sữa tắm mùi Anh túc hắn tặng cho cô. Phải. Cô đã chịu tắm chai sữa mà hắn nghĩ cô sẽ không bao giờ đụng đến. Cô cực ghét những thứ nhơ bẩn của xã hội, và Anh túc là cội nguồn của tất cả thứ đó.

Và giờ thì sao nào?

“Đôi dép...” – cô định nói, nhưng sau hơn 5 phút đồng hồ não ngưng hoạt động và chất xám chưa kịp đổi lại màu thì giờ cô đã bình thường trở lại. Vâng, và lợi hại như bình thường.

“Anh làm cái gì ở đây?” – cô ho khan một tiếng, cố lấy lại chất giọng lịch sự nhưng xa cách để che giấu sự xấu hổ của mình. Cô hoàn toàn không biết hắn ở đây, và cũng hoàn toàn không nhớ trong khoảng thời gian cô bị chậm-phát-triển thì đã để hờ bao nhiêu nét mặt ngu ngốc rồi. Thua. Thua thảm hại.

“Ý em là tôi đang làm gì ở phòng tôi?” – hắn giờ đã không thèm kìm lại nụ cười của mình nữa, mặc dù biết là cô ghét cay ghét đắng. Nhưng sự thật thì mỗi khi cô khó chịu cô sẽ trở nên cáu kỉnh, và mỗi khi cô cáu kỉnh là khi cô dễ thương nhất – khi cô không còn lạnh lùng xa cách đối với hắn nữa.

“Nếu đây là phòng anh thì tôi đang làm gì ở đây?” – cô hỏi. Giọng nói đã bắt đầu khó chịu hơn, đồng thời làm hắn vui hơn. Như hai số liệu tỉ lệ thuận.

“Tôi hôm qua em đã xâm nhập bất hợp pháp vào nhà tôi. Cướp không gian trong phòng và giường tôi.” – Hắn thả cô ra khi thấy cô bắt đầu phản kháng với cái ôm của hắn. Con mèo nhỏ hết ngái ngủ mất rồi – “nhưng tôi sẽ không kiện em đâu.”

“Không sao. Cứ kiện nếu anh muốn. Tôi tòa sẵn tiện nộp luôn đơn tố cáo bắt cóc người qua đêm giùm tôi.” – cô nheo mắt, hất mạnh tay hắn ra và bước vào phòng tắm – “tôi muốn khi bước ra, anh phải ở dưới nhà, trước bàn ăn và có một bộ đồ để sẵn trên giường cho tôi.”

“Kiểu như vợ chồng nhưng hoán đổi giới tính ấy hả?” – hắn mỉm cười, giọng trêu đùa.

“Nếu vậy thì anh có trách nhiệm phải nấu đồ ăn sáng cho em đấy.” – Cô cũng mỉm cười, đáp lại sự trêu chọc của hắn.

“Rất sẵn lòng, thưa nữ hoàng.” – Hắn đứng dậy, bước đến vớ đại một chiếc áo và vừa đi vừa mặc.

“Đừng quên đồ của tôi đấy.” – Cô nhún vai, bước vào nhà tắm.

Hắn đứng ở ngưỡng cửa, mỉm cười nhìn cô khoảng 2 giây như sự chắc chắn và quay người bước đi. Cánh cửa đóng lại một cách nhẹ nhàng.

Không thể không thừa nhận, hắn bỏ thật nhiều công sức ra để chơi trò chơi quái quỷ này. Cô tự hỏi, nếu không có sự ràng buộc của trò chơi, hắn đối với cô có như thế này không nữa.

Thật là đau đầu.

À... quên...

“JI À! DÉP ĐI TRONG NHÀ NỮA NHÉ!” – đó là lần đầu tiên, Hirugashi Miu từ tốn nhẹ nhàng lại có thể cho phép cổ họng phát ra âm thanh to đến

như thế. Có nhớ lần tôi kể chuyện Amer đứng dưới hết vọng lên nhưng Miu lại lấy điện thoại gọi xuống không? Vâng, đây là một chuyện động trời còn hơn việc Justin Bieber tuyên bố ngừng hát, hay Lady Gaga xuất hiện trong một lễ trao giải gì đó với một bộ đồ đi đường của dân Việt-Nam, không lộ một cọng lông.

Từ khi gặp hân, cô trở nên quyền lực thấy rõ. Một cảm giác cũng không đến nỗi tệ. Hân cũng không đến nỗi tệ. Mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ.

Ở dưới nhà dưới, hân đang đeo tạp dề, một tay cầm chảo một tay cầm thìa không khác gì thi đấu Master Chef. Có lẽ hôm nay hân sẽ nấu món gì đó thật ngọt, ngọt ơ là ngọt luôn. Hàng khuyến mãi tối hôm qua uống hơi nhiều rượu rồi, và cô ấy cũng hơi ốm. Hơn nữa món ăn sẽ ảnh hưởng đến con người – bằng một cách nào đó, như thông qua đường ruột chẳng hạn – và con người này sẽ ảnh hưởng đến một con người khác.

Đương nhiên hân không ngu ngốc đến nỗi vứt hết hũ đường vào món hân đang nấu, nhưng bằng một cách không thân kì cho lắm thì hũ đường cũng sạch bách khi hân kết thúc nấu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Từ Hôn Chữ Không Phải Hứa Hôn

Khoảng 10 phút sau, cô từ trên nhà bước xuống với bộ đầm liền màu đỏ sẫm, làm bằng chất lụa mỏng, hai dây. Chân đi đôi dép bông hình gấu panda hai màu trắng đen. Đôi dép bông làm bước chân cô trở nên nhẹ nhàng và ít gây tiếng động hơn.

Hân đang ngồi trên chiếc ghế bành màu trắng, tay cầm Ipad và một tách coffee đen đậm, còn bốc khói nghi ngút. Dáng vẻ nhàn nhã, tôn quý như một vị quý tộc thật sự.

Trên bàn, một bữa sáng thịnh soạn kiểu Pháp đã được bày biện sẵn bao gồm bánh mì nướng phết bơ, sữa chua lòng được đựng trong những li thủy tinh cao và thon như li rượu, kèm với một tách cà phê pha sữa đặc và một vài chiếc bánh chocolate nhỏ. Trừ khoảng 20 chén mút vị khác nhau đang bày la liệt xung quanh bánh mì thì tất cả mọi loại đồ ăn trên bàn đều đang ở trạng thái còn nghi ngút khói.

Dù hân nấu ăn rất ngon nhưng vừa chuẩn bị đồ cho cô mà vừa nấu một bữa sáng như thế này trong vòng chưa tới 10 phút thì quả là hư cấu.

Cô ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện với hân, từ tốn sử dụng dao và nĩa có sẵn trên bàn bắt đầu thưởng thức. Thức ăn của Pháp khá là ngọt và béo vì chứa hàm lượng bơ đường cao, khá khó ăn đối với tình trạng miệng thì đắng, cổ họng khô khốc còn bao tử thì đang còn cào như cô bây giờ. Bởi thế nên cô chỉ khều khều vài miếng như mèo rồi uống cà phê và kết thúc bữa sáng. Ở bên đầu kia, hân có vẻ không hài lòng cho lắm.

“Sao vậy?” – hân đặt li cà phê lên chiếc đĩa nhỏ chuyên dụng, mắt vẫn chưa chăm chú vào cô.

“No.” – cô đưa tay lấy khăn giấy ở gần cạnh.

“Không hợp khẩu vị?” – hân đưa tay lên chống cằm, nhìn cô với một ánh mắt hơi khó tả. Cô không nói gì, chỉ lắc đầu.

“Vậy thì để từ từ mà ăn.” – hân đứng dậy, với lấy chiếc áo sơ mi khoác vào rồi bước ra khỏi cửa. Cô nghe thấp thoáng hân dặn dò gì bà quản gia, rồi sau đó là tiếng động cơ xe nổ máy và chạy vù đi. Có vẻ hân đi làm rồi.

“Tiểu thư ăn ít như vậy, không tốt cho sức khỏe. Thiếu gia đã dặn tôi là đồ tiểu thư ăn thêm một chút.” – một người phụ nữ vận đồ đen bước ra với gương mặt đôn hậu.

“Bà là ai?”

“Tôi là quản gia Thanh, em của quản gia Thành. Quản gia Thành có việc bận tuần nay nên nhờ tôi trông coi nhà giúp thiếu gia.” – người đàn bà cung kính đáp. Tuy đều là phụ nữ với nhau nhưng cô vẫn có thiện cảm với quản gia Thành hơn.

“Tôi mệt.”

“Vậy tiểu thư lên nhà nghỉ. Tôi sẽ cho người làm món khác để ăn hơn cho tiểu thư.” – Miu gật đầu rồi bước đứng dậy.

“Cho tôi một li nước lạnh. Tôi muốn tráng miệng.” – bà quản gia trông có vẻ không đồng tình, nhưng với vẻ vừa lạnh lùng vừa cương quyết của cô thì bà ta cũng chỉ nói được một câu “Vâng, thưa cô.”

Thế là Miu lại lết lên phòng ngủ của hân. Phòng của hân khá là đơn điệu với phòng tắm rộng chừng 10 mét vuông, bao gồm cả một phòng xông hơi, một

bể nước nóng và một bồn tắm đứng. Tay cầm vòi sen dát vàng (không đến nổi 4 số 9 nhưng vẫn vô cùng khoa trương), bồn tắm thì uống lượn kiểu chữ S, dạng của mấy cô nàng Marilyn Monroe hay sử dụng trong phim ảnh để khoe cặp chân thon dài. Nói chung là phòng tắm vừa cổ điển vừa sang trọng.

Bên ngoài là một chiếc giường cỡ lớn màu xám ấm áp, thoang thoang mùi trầm hương êm dịu. Một căn phòng chứa đồ, thuộc dạng Walk-in Closet với cả đồng trang phục phụ kiện. So sánh đồ hần với đồ cô thì cô hơn một trời một vực, nhưng so sánh hần với đàn ông quý tộc hay tài phiệt thì hần cũng hơn một trời một vực. Nghĩ đến đây sao cô thấy tội Amer quá... Đồ của anh chắc chỉ hơn đồ hần gấp đôi mà thôi...

“Đàn ông...” – cô hơi lắc đầu, di đi ngón tay thon dài của mình qua những chiếc áo vest phẳng phiu thơm mùi Encounter. Thì ra hần đã xịt nước hoa vào áo quần sẵn rồi. Chứ người như hần mà đứng trước gương chải tóc xịt nước hoa này nọ chắc cô đứng tim mà chết.

Bỗng bên ngoài vọng lại tiếng gõ cửa. Cô rời khỏi phòng chứa đồ của hần. Bên ngoài là một cô bé người hầu nhỏ con, trên tay cầm một dạng súp hỗn hợp của phương Đông, nghi ngút mùi trầm và hương gỗ rừng thơm ngát. Cạnh đó là một li nước lạnh.

“Cảm ơn.” – cô đưa tay lấy chiếc khay từ tay cô người hầu rồi đóng sầm cửa lại.

Cô đặt khay lên chiếc bàn bên ngoài cửa sổ, đưa tay lấy li nước lạnh uống trước. Ngậm nước vừa chảy xuống cổ họng cô chưa được bao lâu thì một cơn đau tận tim gan ập đến, làm li nước trên tay cô rớt xuống sàn, bể ra thành nhiều mảnh. Cô khụy xuống, tay ôm bụng. Tiếng vỡ khắp ngôi nhà yên tĩnh. Tức tốc vài phút sau, người hầu cùng quần gia đều chạy xô tới.

“Tiểu thư... tiểu thư sao vậy?” – bà quản gia cho người đặt cô lên giường, hỏi thăm. Tuy vậy, sự đau đớn làm cô không thể mở miệng được.

Mọi người vội vàng gọi bác sĩ riêng của biệt thự đến. Ông ta bắt mạch cho Miu, tìm cho cô một liều thuốc an thần để cô chìm vào giấc ngủ.

Khi cô mở mắt tỉnh dậy thì đã thấy bàn tay rắn chắc của hần đang vòng qua người cô như một cái dây leo cuốn quanh, kéo cô vào lòng ngực ấm áp của hần. Nhìn lên đồng hồ, có vẻ cô đã ngủ liền suốt 5 tiếng.

“Anh về từ khi nào?” – cô lên tiếng nhỏ như thì thầm, sợ hần còn đang ngủ.

“Hơn 4 tiếng trước.” – hần đáp lại ngay, như chưa từng ngủ. “Còn đau không?”

Dù đã đỡ hơn nhưng bụng cô vẫn đang sôi sục, âm ỉ. Một nỗi đau khó chịu. Thấy cô không lên tiếng, hần vén áo cô lên, luồn đôi bàn tay lạnh vào trong xoa xoa bụng cô.

Động tác bất ngờ này làm cô hơi cứng người một chút.

“Từ nay trở về sau, cảm em uống nước lạnh hay ăn một cái gì không còn nóng. Cảm luôn cả uống rượu. Nghe chưa?” – lời hần nghe vừa cương vừa nhu, vừa như ra lệnh vừa khề dô dành.

“Bộ anh cảm là em sẽ nghe theo sao?” – cô hơi rút người vào lòng hần, hần cũng lấy bàn tay kéo cô về phía mình.

“Nếu em chịu nghe lời, anh sẽ nghe lời em. Có được không?”

“Thật?” – cô thật không ngờ hần lại có thể chịu nghe lời hay bó buộc với một ai. Nhưng hần khi đã hứa thì sẽ không rút lại lời. Hai chuyện này có vẻ mâu thuẫn.

“Ừ.”

Cô và hần lại im lặng. Nhưng có vẻ thế là đủ với hai người. Có nhiều khi, chúng ta cần những khoảng lặng để có thể tận hưởng sự hạnh phúc một cách triệt để.

“Thưa thiếu gia, có người muốn gặp.” – bỗng một tiếng nói vọng từ cửa vào phá vỡ hạnh phúc bình lặng của hai người. Hần nằm một chút như lưu luyến, rồi cuối cùng cũng phải đứng dậy.

“Ji... không đi không được?” – cô hơi xoay đầu, nhìn hần với vẻ làm nũng.

“Ừ. Không để em chờ lâu đâu.” – hần cúi xuống lấy chiếc áo sơ mi, đồng thời đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô rồi quay lưng bước đi.

Không đi là không được, bởi 80% là kẻ kia.

“Từ tước Amer đến đây có chuyện gì cần sai bảo?” – hần từ trên cầu thang đã nói vọng xuống, với một nụ cười nửa miệng mỉa mai.

“Miu từ hôm qua đến giờ vẫn chưa về. Tôi đến đây để đón cô ấy.” – Amer vào thẳng vấn đề không chút kiêng dè.

“Chuyện đó e là không được. Với cương vị là hôn phu của cô ấy, tôi sẽ không thể để cô ấy đi với anh.” – Jihoo nâng một li rượu màu hổ phách lên miệng.

“Anh đừng có mặc cười như thế. Miu chưa hề chọn ai là hôn phu của cô ấy cả. Tôi đến với cương vị là người thân.”

“Từ khi Mía bị đuổi ra khỏi nhà Hiru, Miu đã là hôn thê của tôi. Nói cách khác, cả tôi và anh đều là hôn phu của cô ấy. Sự lựa chọn của cô ấy là chọn ai để từ hôn, chứ không phải chọn ai để hứa hôn.” – Jihoo từ tốn đặt chiếc li đã gần hết rượu xuống bàn. – “cương vị của anh và tôi bằng nhau, nên anh không có quyền gì để đưa cô ấy đi.”

“Tôi có thể tin rằng anh chưa làm gì cô ấy không?”

“Miu hôm qua uống rượu hơi nhiều, giờ vẫn chưa khoẻ. Tôi hứa với từ trước từ giờ đến tối, chắc chắn Miu sẽ gọi lại cho ngài.”

Dù không muốn, nhưng có vẻ lời Jihoo nói là đúng. Amer đành rời đi. Jihoo lại bước về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Bị Trò Chơi Đánh Lừa

Chap này tặng cho TrinhHBui nhé :)

Hắn bước vào phòng, đi lại chiếc giường lớn của mình. Cô đang nằm đó, cuộn tròn trong cả đống chăn như một con gấu ngủ đông.

“Sao vậy? Lạnh hả?” – hắn đặt chiếc khay lên tủ cạnh giường, đưa tay gỡ tấm chăn che mặt cô ra.

“Thích.” – cô trả lời khá hời hợt. – “hồi nãy là ai tới thế?”

“Michael Amer.” – hắn thật thà trả lời – “anh nghĩ em nên gọi cho anh ta.”

“Nếu có một cô gái nào đến tìm anh trong lúc anh đang bệnh ở nhà em thì em sẽ không muốn anh gọi lại cho cô ta đâu.” – Miu hơi co người lại như con cuốn chiếu.

“Anh muốn em gọi cho anh ta trong lúc đang tỉnh táo thế này chỉ để cho anh ta biết bản thân em muốn ở lại nơi này thôi.” – hắn ngả người lên giường, đưa tay kéo cả bọc chăn là cô vào lòng.

Cô lại rơi vào trạng thái im lặng. Không biết có nên gọi lại cho Amer không nhỉ? Gọi lại thì nên nói những gì? Hay nên quay về với Amer? Hàng tá câu hỏi cứ xuất hiện trong đầu cô như một bảng mạch bị chập.

“Dậy ăn đi.” – hắn thấy vậy liền xóc ngược cô dậy, đặt lên đầu giường.

“Ji. Anh nói coi em phải làm sao?” – Miu không chịu ăn mà chui tọt vào lòng Jihoo.

“Em phải ăn thay vì chui vào người anh như thế.” – Jihoo với tình trạng hiện tại đành cho muỗng cháo lại trong tô, vỗ vỗ đầu Miu.

“Lỡ Amer là cháo, anh có bắt em phải lựa chọn cháo thay vì anh không?” – Miu tinh nghịch ôm cổ Jihoo. Gương mặt 2 người giờ rất rất sát nhau.

“Đương nhiên là chọn cháo rồi. Sức khoẻ của em phải là trên hết chứ. Đây gọi là kế hoãn binh.” – Jihoo ôm ngang người Miu, nhấc bổng lên. Hắn bế cô đi vòng vòng trong phòng như đang dỗ một đứa trẻ. – “khi nào em khoẻ lại rồi, không cần ăn cháo nữa thì anh sẽ xuất binh lại.”

“Đau...” – Miu nhăn mặt đưa tay ôm bụng. Hắn bế cô gập người như vậy là không đúng cách rồi. Cô phải được nằm nghỉ.

“Ừ.” – hắn bế cô đặt lại lên giường rồi tự tay múc cháo đưa tận miệng cho cô. May mắn thay lần này cô không phản kháng nữa.

Xong đâu vào đấy, hắn đi qua lấy giấy tờ sang phòng ngủ làm việc. Hắn ngồi dưới đất, dựa lưng vào thành giường. Cô nằm ngay mép giường, trên đầu hắn, đưa những ngón tay thon dài nghịch nghịch tóc hắn.

Hắn ân cần, dịu dàng với cô là thế nhưng chưa chắc lòng đã như vậy. Cô không biết, nhưng có vẻ hắn vẫn chưa quên được cô gái đó.

“Ji. Anh vẫn chưa quên được cô ấy?” – không có gì phải giấu cả. Thà rằng như vậy cô ít cảm thấy tội lỗi, khó xử hơn. Cô vẫn chưa quên được anh.

“Ừ.” – hắn đáp gọn lỏn như thể đó là câu trả lời duy nhất. Không một lời giải thích. Không một lời thêm vào.

“Anh không có ý định quên?” – cô thấy lòng mình hụt hẫng đôi chút. Hắn đang quay lưng lại với cô nên cô không thể thấy nét mặt hắn như thế nào. Một

lần nữa cô lại tự nhắc mình về cái trò chơi quái quỷ đó.

“Ừ.”

“Anh không có ý định yêu ai khác ngoài cô ấy?” – đó cũng là câu hỏi cô dành cho chính mình. Hấn cũng như cô, cũng đánh mất người quan trọng nhất. Trong khi hấn cố gắng không quên người đó, thì cô lại cố gắng trừng phạt bản thân mình. Ừ thì mỗi người một cách, nhưng hấn dám đối mặt với sự mất mát đó, dám nhớ. Còn cô lại quá sợ hãi, cố gắng vùi kí ức ấy sâu trong tâm hồn. Bởi vì không dám đối mặt nên giờ cô vẫn chưa thể tìm ra lối thoát.

“Anh không cố gắng yêu để quên, nhưng nếu tình yêu đến thì anh vẫn chấp nhận thôi.” – bây giờ hấn mới quay lại nhìn cô. Một ánh nhìn khó hiểu. – “sao vậy?”

Cô lắc đầu. Hấn vuốt má cô rồi lại quay sang làm việc. Nhưng làm được thế quái nào nữa.

Cô nhắc hấn nhớ về Arita. Một người con gái luôn cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng thật chất lại vô cùng yếu đuối. Cô gái của mặt trời chói lọi.

Hình ảnh của cô và Arita chồng lên nhau. Không hề có một sự hoà quyện nào giữa hai con người như trắng với đen. Một hình ảnh khó nhìn, làm hấn đau đầu.

Mọi thứ đang dần vượt quá tầm kiểm soát của hấn. Mọi kế hoạch bị đổ vỡ. Mọi giác quan bị tê liệt. Mọi bức tường bỗng chốc tan rã. Một quân cờ rớt khỏi bàn cờ khiến hấn phải đau lòng nhất lên lau thật sạch. Một quân cờ đáng ra phải ngoan ngoãn nằm trên bàn.

“Anh không cố gắng yêu để quên, nhưng nếu tình yêu đến thì anh vẫn chấp nhận thôi”.

Không hiểu sao hấn lại có thể nói ra những lời giả dối đáng nguyên rủa đó. Hấn sẽ không yêu một ai khác nữa. Đó là sự đền tội, là lớp áo giáp.

Một con cờ nên được đối xử như một con cờ. Tham gia một trò chơi phải có trách nhiệm. Luật lệ ít nhiều cũng có quyền lực và sự ảnh hưởng. Lời hứa của hấn sẽ có hiệu lực mãi mãi.

Quay trở lại cuộc đua thôi. Đây là thời điểm rất thích hợp để nắm điểm yếu của đối phương và quật ngã. Phải chăng chính hấn mới là kẻ ngu ngốc bị lạc hướng?

Phải quay trở lại cuộc đua. Arita là ánh sáng mặt trời. Cô sẽ soi đường cho hấn. Muốn tỉnh táo thì phải đợi buổi sáng. Từ giờ trở đi, hấn sẽ không bao giờ ngừng nhớ về Arita như một sự tưởng niệm.

Miu là ánh trăng. Là thứ tuyệt đẹp nhưng vô cùng xa vời. Là thứ đã làm đau óc hấn mê muội. Là thứ ánh sáng huyền diệu của đêm, khi đầu óc con người thiếu sáng suốt nhất.

Phải trở lại cuộc đua thôi.

Khôi phục lại ánh nhìn lạnh lẽo, quyền rũ.

Lấy lại nụ cười nửa miệng tàn khốc và ma mị.

Hấn quay lưng lại, đối diện với cô. Đôi mắt nhắm chặt không tỉnh cũng không ngủ. Gương mặt nhợt nhạt dưới ánh trăng. Bờ môi tím tái.

Hấn đưa tay, chạm vào má cô. Lạnh.

Nụ cười nửa miệng nở trên môi hấn. Một nụ cười chua xót, cay đắng.

Sự thật là hấn không thể bỏ rơi cô. Sự thật là cô quá giỏi. Dù cho cô đang giả vờ, dù cô coi đây chỉ là một trò chơi, dù cô đang giăng bẫy hấn. Hấn thật sự không thể bỏ rơi cô như thế này được.

Hấn đưa tay, ẵm cô lên ngang ngực. Bước xuống dưới nhà, lấy chìa khoá xe. Hấn ẵm cô vào trong, đặt cô ở băng ghế dưới rồi lao vù đến bệnh viện. Mặc dù biểu cảm cho thấy cô đang rất đau, nhưng hấn có vẻ nhàn nhai.

“Miu. Thành công rồi đấy. Em vui chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Bye Amer

Chap này tặng cho đồng nghiệp AsakiYuumi nhe ahihi :) đi thi novel nhớ giành giải á :)

Chiều hướng bệnh dạ dày của cô có vẻ đang xấu đi. Tối qua, vì mãi lo nghĩ miên man vớ vẩn mà hấn đưa cô đến bệnh viện chậm trễ.

Phải nói thật là cô rất ghét bệnh viện. Một nơi chẳng tốt đẹp hay ho gì, lại còn trang hoàng một màu trắng toát như đám tang vậy.

“Dậy rồi à?” – Amer đang ngồi cạnh cô, vẫn là gương mặt triu mến và nụ cười ấm áp đó làm cô thấy thật có lỗi.

“Vâng.” – Miu hơi cựa mình. Con đau bụng vẫn còn đó chứ chưa biến đi đâu cả. Thật đáng ghét. – “em ngất bao lâu rồi anh nhỉ?”

“Từ tối hôm qua đến bây giờ... là buổi chiều rồi.” – anh đưa tay coi đồng hồ. Cô lên nhìn anh.

Anh lúc nào cũng thế. Cô biết là anh yêu cô, anh rất buồn nhưng vẫn không hó hé điều gì làm cô khó xử. Anh nào có biết anh càng tỏ ra vui vẻ khi ở bên cô thì cô càng cảm thấy áy náy khi không thể đáp lại được tình cảm của anh.

“Amer. Em đói.” – cô đưa tay vuốt vuốt lên bờ má lạnh toát của anh. Chắc anh ngồi đây với cô lâu lắm rồi. Tim cô như chùng xuống, chùng xuống mãi rồi rớt xuống vực thẳm luôn.

“Ừ. Cháo nhé?” – anh đứng dậy, vurun người.

“Mi đi.” – cô nhõng nhẽo với anh.

“Không được. Ngoan.” – anh xoa đầu cô rồi đi như bay ra phía cửa. Chắc anh sợ cô lại làm thói con nít nêo anh nữa.

Cô nhìn anh, lòng hơi nhói. Anh luôn là người ở bên cô phút cuối cùng, luôn là người chăm sóc cô. Còn hấn thì giờ chẳng thấy đâu cả, thật phũ phàng mà.

“Cậu về đi. Ở đây Miu có tôi lo rồi.” – Amer hơi khó chịu khi thấy hấn vẫn ngồi ở băng ghế nhựa trước phòng bệnh của Miu. Từ hôm qua đến giờ rồi.

“Ừ.” – hấn ừ ngao ngán. Đôi mắt khép hờ. Dáng vẻ chẳng muốn tiếp chuyện cũng không muốn đứng dậy.

Amer không nói gì nữa, quay người đi mua đồ ăn cho Miu không kéo trễ.

“Amer.” – Tiếng Jihoo vọng lại từ đằng sau làm Amer đứng lại.

“Tôi cho người lấy đồ của Miu qua nhà tôi rồi đấy.” – Jihoo nói và không thèm để ý gì đến gương mặt đen như nhọ nôi của Amer.

Amer vẫn giữ im lặng, sải chân đến ngồi cạnh hấn.

“Cậu hình như đã tự cho Miu là của mình rồi nhỉ.” – anh hơi mỉm cười, nụ cười như có như không.

“Không. Tôi làm vậy chỉ để thúc ép cô ấy đưa ra sự lựa chọn mà thôi. Chẳng phải ngay từ đầu chính anh ép cô ấy ở lại nhà mình sao? Nếu cô ấy vẫn nghiêng về anh hơn thì sẽ xách đồ quay lại. Tôi không cần. Không cần lo.” – hấn lại im lặng. Amer cũng im lặng.

“Nhưng nếu cô ấy không đá động gì đến việc quay về thì đừng có làm gì để cô ấy cảm thấy áy náy.” – về sau hấn nói ra như một lời đe dọa hơn là một lời giải thích.

“Đương nhiên.” – đương nhiên, anh sẽ không làm vậy. Đương nhiên, anh rất sợ mất cô, nhưng so với việc cô không hạnh phúc anh thà mất cô còn hơn.

Cả hai người kết thúc cuộc nói chuyện và anh đứng dậy đi mua cháo.

“Miu, dậy coi nhóc.” – anh bước vào phòng là lập tức Miu ngóc đầu dậy liền, không cần phải kêu dậy đâu.

“Em có ngủ đâu mà dậy.”

“Thì ngồi dậy.”

“Em ngồi rồi nè.”

“Thì... ăn dậy.” – anh vừa dứt lời thì cả hai cùng cười.

“Em biết đấy, Jihoo nó đưa đồ em qua nhà nó hết rồi.” – Những lời này nghe thoáng qua thì chẳng có gì, nhưng anh đã phải vận nội công rất nhiều mới vừa nói vừa cười vừa dứt cô được.

“Cái tên ngốc đó.” – Miu mặt phịu xuống. Hấn lúc nào cũng độc tài, ích kỉ, chẳng cho cô thời gian ý kiến gì hết.

Anh im lặng. Câu đầu tiên cô nói sau khi nghe tin hấn dọn đồ cô sang nhà mình không phải là tức giận khi có ai đụng vô đồ mình, hay tức giận vì chưa hỏi ý kiến, hay tức giận vì không muốn ở nhà hấn, mà chỉ là nói hấn ngốc. Câu nói này, có ý nghĩa ra sao đây. Mà dù sao thì anh cũng đau rồi.

“Tỉ nữa anh có việc bận rồi. Anh sẽ gọi hấn cho người đến đón em. Được không?” – sau khi đút cho Miu hết tô cháo, Amer nói.

“Amer, anh bỏ em hả?” – Miu phụng phịu nói. Cô là rất ghét ở lại bệnh viện, nhất là một mình. Anh đâu phải không biết chuyện đó.

“Đâu có.” – em bỏ anh thì có. Nhưng anh giữ về sau lại cho mình. Chỉ im lặng, và vuốt tóc cô.

Rồi anh đứng dậy, hướng ra phía cửa. Nhìn bóng dáng cô độc của anh, dường như cô sực nhớ ra điều gì đó. Trách bản thân mình sao quá ngu ngốc.

“Amer!” – cô hét lên, gọi anh đứng lại.

“Sao vậy?”

“Em không biết.”

“Không sao.” – anh mỉm cười, nhìn cô. – “anh sẽ đợi.”

“Amer, em xin lỗi.” – cô co chân lại, đặt đầu mình lên đầu gối. Chữ “em xin lỗi” rất nhỏ, như chỉ cho mình anh nghe mà thôi.

“Miu, sao lại khóc con bé này.” – anh hốt hoảng chạy lại, ôm cô vào. Cô khóc mà mặt chẳng có chút biểu hiện cảm xúc nào, phải để ý lắm mới thấy hàng mi cô đã uon ướt. Cô không bao giờ muốn người khác thấy vẻ yếu đuối của mình nên đã luyện tập rất nhiều mà.

“Em đâu có khóc.” – cô vui mặt mình vào lòng ngực anh. Tiếng nói nhỏ bị chèn ép thành ra càng nhỏ hơn.

“Ừ. Chắc anh nhìn lộn.” – Amer xoa xoa đầu cô.

Mọi chuyện diễn ra trong căn phòng này từ nãy đến giờ, đều không thoát khỏi tầm mắt của hấn.

Theo trí nhớ của hấn thì cô chưa một lần dành tặng nụ cười thật sự của mình cho hấn nữa chứ đừng nói gì là khóc hay xin lỗi. Lòng hấn chợt dâng lên một chút gì đó tức giận, có chút đau lòng nữa.

Thôi thì nếu đã thử thì thử đến cùng. Hấn sẽ thử, thử làm cô rơi nước mắt vì hấn một lần xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Dọn Nhà

Cánh cửa màu trắng bật mở, hấn bước vào. Căn phòng nhuộm ánh sáng màu cam buồn của hoàng hôn. Cô đang ngồi ở đầu giường, cạnh cửa sổ. Gương mặt quay ra ngoài nên không thể thấy hết.

Hấn bước đến, ngồi lên giường ngay bên cạnh, tay vuốt nhẹ mái tóc còn vương tơ nắng.

“Ngày hôm qua đến giờ, anh ở đâu?” – cô vẫn không thèm quay mặt về phía hấn.

“Ngoài phòng bệnh.” – tay hấn luồn vào đầu cô, nghịch những lọn tóc mượt. Tóc cô trượt trên đầu ngón tay hấn như những dòng nước nhỏ xiu màu trắng chảy qua.

Cô xoay đầu sang, nhìn hấn như để xác định. Gương mặt điển trai ấy lúc nào cũng thật thật già già lẩn lộn, làm cô điên hết cả đầu.

“Tin anh lần này.” – nói rồi cô dựa hấn đầu mình vào vai hấn. Đôi mắt vẫn nhìn ra phía xa xăm ngoài cửa sổ.

“Sao lại lần này? Anh có bao giờ nói dối đâu.” – tay hấn vẫn tiếp tục vuốt tóc cô không biết chán.

“Có.”

“Lần nào?”

“Anh nói dối làm sao em biết được. Em cả tin mà.” – cô nói một cách tinh bơ.

Hắn không đáp, chỉ nhẹ nhàng cúi xuống thòm lên má cô một cái. Dạo này hình như hắn dịu dàng với cô hơn rất nhiều. Từng cử chỉ đều nhẹ nhàng, chiều chuộng, lâu lâu có con nít, ích kỉ một chút nhưng coi vậy mà dễ thương.

“Lúc nào được về?” – bàn tay của cô lần tìm tay hắn. Những ngón tay của hai người đan vào nhau.

“Sao vậy? Nóng lòng muốn ở với anh vậy à?” – hắn đùa, đồng thời cúi xuống cắn nhẹ lên vành tai – điểm yếu của cô.

Một dòng điện chạy xoẹt qua người cô, làm cô tê cứng hết từ a đến z, đồng thời làm mặt nóng ran lên.

Nhưng khác với mọi khi, cô sẽ quay sang trừng mắt nhìn một cái hay co chân đạp xuống giường, giờ cô chỉ thả tay hắn ra, nhích người sang cửa sổ một chút.

“Sao vậy?” – không ngờ tên Amer lại có thể ảnh hưởng đến Miu như vậy.

“Anh nhảy Chicken Dance cho em được không?”

“Không.”

“Nếu vậy thì đừng hỏi.”

Hai người ngồi cạnh nhau, im lặng đến phút cuối cùng. Ngày hôm sau, hắn cho người lấy xe đưa cô về.

“Chào mừng tiểu thư đã về.” – vừa bước vào cửa, quản gia Thành đã niềm nở chạy đến chào hỏi.

“Quản gia Thành, lâu quá không gặp.” – cô cười mà như không, nói.

“Vâng. Tôi sẽ cho người lấy đồ tiểu thư vào ngay.”

“Phiền ông gọi một số thợ sơn và vài người khuôn vác tới, tôi có chuyện cần nhờ.”

“Sẽ có ngay.” – quản gia Thành nhìn cô ngạc nhiên. Mới chuyển vào không lâu mà đã muốn sửa sang nhà lại rồi. Nếu thiếu gia mà cưới cô tiểu thư này về, tư gia dinh thự này sẽ thay đổi không nhỏ.

Bắt đầu từ phòng của hắn, cô cho người sơn lại tường màu xám thành màu tím violet dịu, điểm nhấn là những vệt màu xanh nước biển nổi bật. Chiếc giường của hắn quá rộng, hai người nằm vẫn thừa nên không cần thay đổi, chỉ mua thêm mền gối, thú nhồi bông chất đống trên giường tạo cảm giác ấm áp. Cô còn đổi ga trải giường thành màu đỏ sẫm, mua thêm màn che cùng màu.

Phòng chứa đồ kiểu Walk in-closet của hắn giờ chất thêm cả tấn đồ của cô, đếm không xuể. Đồ chất đống lên tận trần nhà còn chưa hết.

Ngoài phòng cô kê thêm vài chiếc kệ gỗ đựng đồ trang điểm hay các lọ hương bằng thủy tinh. Trên tường nhà thì cô cho người đóng các tấm hình khổ lớn của cô và hắn chụp chung lên, treo đầy nhà. Giờ coi lại mới thấy cô và hắn cũng lãng xê ghê gớm, hình chắc còn nhiều và đẹp hơn cả đồng người mẫu.

Đèn ngủ được thay thế bằng nến thơm, đèn trần được thay bằng đèn tròn kiểu cách. Ngoài lan can thì có để vài chiếc đèn lồng. Tư gia nhà hắn chẳng mấy chốc lột xác hẳn ra, trở nên tươi mới và ấm áp hơn nhờ cô.

Nhưng mà có một điều lạ là dạo này, kể từ lần thăm cô ở bệnh viện về, hắn biến đi đâu mất tăm tung tích. Cô chuyển về nhà hắn ở chắc vài ngày rồi, mà không khi nào thấy hắn về nhà. Dạo này cô cũng bận trang hoàng lại biệt thự nên không để ý, đến giờ xong cả rồi mới thấy trống vắng sao ấy.

Bây giờ là buổi chiều. Trời thanh gió mát. Cô đứng ngoài ban công, hướng ánh mắt về phía xa xăm vô tận. Lòng chợt thấy hiu quạnh, cô đơn. Chiếc điện thoại đã nguội lạnh nằm ở góc giường.

Cô bước đến, cầm điện thoại lên, nhấn tin cho hắn. Tin nhắn chỉ vồn vện một chữ.

“J”.

Khoảng 2 phút sau mới có hồi đáp.

“Sao?”

“Chán.”

Ring...Ring...Ring...

“Sao vậy?” – giọng hắn ở đầu dây bên kia khàn khàn, có chút kì lạ.

“Anh ở đâu?” – cô hỏi, im lặng một chút – “giọng anh sao vậy?”

“Chắc do hút thuốc.” – hắn một tay cầm li rượu màu hổ phách, tay kia cầm điện thoại nói chuyện với cô, chẳng mấy may quan tâm đến những gương mặt hình sự đầy khó chịu của những người xung quanh.

Đây là một trong những căn cứ chính của hắn tại Anh. Nơi này nằm dưới lòng đất, dưới một công ti thương mại nhỏ.

Đang trong phiên họp thì cô nhấn tin đến làm hắn đang chán gần chết thì lại thấy vui lạ. Mặc dù cuộc họp rất quan trọng, mặc dù những người ngồi đây đáng tuổi cha hắn, nhưng hắn là trùm, là người lớn nhất. Hắn chẳng quan tâm cái gì cả, và sẵn sàng vứt hết sang một bên nếu cô thấy “chán”.

Đối với hắn, cái địa vị này, cái quyền lực này, cái tài sản này chẳng là gì cả. Chỉ cần hắn còn sống thì dù địa vị, quyền lực hay tài sản mất đi hắn vẫn có thể lấy lại được. Nhưng nếu cô mà đi thì hắn có giết cô cũng không thể cứu vãn.

Cô có chết cũng không bao giờ chịu khuất phục.

Bởi vậy nên cô là ưu tiên đầu của hắn. À không... là ưu tiên duy nhất của hắn chứ nhỉ.

“Dạo này anh ở đâu?” – giọng cô ở đầu dây bên kia có vẻ khó chịu.

“Chẳng ở đâu cả.” – hắn nửa đùa nửa thật.

“Về đi.”

“Sẽ mất một lúc.” – nếu hắn đã nói vậy thì khoảng thời gian từ đó trở về nhà không hề ngắn.

“Ừm.”

“Ừ.” – hắn chỉ “ừ.” một tiếng rồi cúp máy. Đoạn phẩy tay ra hiệu cuộc họp kết thúc rồi đứng dậy.

“Lão đại, bang Strike tính sao? Dạo này căng lắm rồi, không động thủ không được.” – một người đàn ông đầu đã bạc đứng bật dậy. Chắc không chịu nổi tính bất cần không coi ai ra gì của hắn rồi.

“Vậy thì động thủ đi.” – hắn uống hết chút rượu còn sót trong li, đứng dậy bước ra cửa.

Hắn không lái xe về nhà ngay, mà tới thẳng bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Bye Ji

11 giờ rồi, hắn vẫn chưa về.

Chưa bao giờ, kể từ khi có cô mà hắn dám bỏ đi lâu đến vậy. Ngay cả khi cô đã gọi cho hắn.

“Chú Thành, Jihoo đi đâu có nói chú không?” – cô ưỡn oải mức từng muống súp bỏ vào miệng.

“Không có, thưa tiểu thư. Thường những chuyện như thế này thiếu gia chỉ đi chứ không nói, có khi tận sáng mới về. Tiểu thư không cần đợi.”

“Vậy sao...” – không ngờ một ngày của cô có thể thảm hại đến như vậy nếu không có hắn.

Bây giờ là 12 giờ kém. Đã quá trễ rồi. TV và cà phê cũng không làm đầu óc cô tỉnh ngủ được nữa.

Xò đôi dép bông vào chân, cô lạch bạch đi vào phòng tắm. Nhìn gương mặt phờ phạc của mình trong gương, cô tự hỏi không biết mai mốt cưới hắn rồi có phải ngày nào cũng như vậy hay không. Trò chơi chưa kết thúc, hai bên chưa phân thắng bại mà hắn đã bỏ đi để cô chờ mòn mỏi như thế này, cô quả thật có hơi sợ khi phải xuất giá.

Chiếc đầm ngủ màu đồng ôm sát thân ảnh quyến rũ của Miu. Là đầm thun nên cũng không đến nỗi chật chội cho lắm. Tầm lưng của cô vừa ngả xuống

giường chưa được vài phút thì điện thoại reo lên.

Reng... Reng... Reng...

“Yes. Who is it?” – bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ là “chủ nhà”. Coi như chuyển hộ khẩu xong hết rồi đó.

“Hi. Are you the relative of Mr. Min Jihoo?” – đầu dây bên kia là tiếng một người phụ nữ. Nghe tiếng thì chắc chỉ khoảng hai mấy ba mươi tuổi là cùng.

*vâng. Cô có phải người nhà của anh Min Jihoo không ạ?

“Yes, who is it?” – giọng cô dù không cố ý cũng trở nên khó chịu lãnh khốc hơn ban nãy. Đi đâu không biết, mấy ngày không về, đến gần nửa đêm thì có một người phụ nữ gọi về nhà. Hỏi có bức không cơ chứ?? Chắc là lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt rồi.

“Yes, this is Hospital Brindel. Mr. Min has an accident this afternoon. Can you come? We’ll talk about his case.” – người phụ nữ lịch thiệp nói. Anh ta bị tai nạn á???

*Vâng. Đây là bệnh viện Brindel. Anh Min gặp tai nạn vào chiều hôm nay. Cô có thể tới không? Chúng ta sẽ thảo luận về tình trạng của anh ấy.

“Okay.” – cô vội dập máy rồi bước nhanh xuống nhà dưới. Vớ lấy chiếc áo choàng thú màu trắng. Cô không hay mặc những chiếc áo trắng toát như thế này, nhưng đây không phải là lúc để điệu đà.

Không kịp thay đồ, cô chỉ khoác tấm áo lông thú ở ngoài để che đi bộ áo ngủ mỏng manh ở trong, xò đôi bốt da cao tận đầu gối vào rồi bước ra ngoài. Gọi tài xế chờ đi hay bắt taxi thì cũng quá mất thời gian, cô đành lấy đại chiếc xe nằm sát ngoài trong gara, lên xe rồi ga chạy đi.

Không may là do quá vội vàng, cô chọn nhầm chiếc xe đua mui trần. Từng đợt gió lạnh của đêm mùa đông tại Anh quốc quạt vào gương mặt của Miu, càng làm gương mặt đỏ đẫm thêm.

Khí hậu ngoài trời bây giờ là 5,3 độ. Chiếc xe đua chở một người phụ nữ lao đi với tốc độ cả trăm km/h trên con đường vắng lặng.

Bệnh viện Brindel nằm ở một vùng ngoại ô sát cạnh thành phố. Bệnh viện có vẻ vắng người, không tấp nập như những bệnh viện thành phố.

Gương mặt cô vẫn lạnh tanh như thường ngày nhưng đôi chân lại sải dài và bước đi nhanh hơn.

“Excuse me.” – cô nhẹ nhàng tiến lại quấy tiếp tân.

“Yes?” – cô tiếp tân với chất giọng lơ lớ mỉm cười đáp lại. Ít ra thì mái tóc trắng của cô cũng không quá kì dị với những người ngoại quốc tóc vàng này.

“I’m looking for Mr. Min Jihoo. Can you help?”

“Of course. He’s in room number 14. The doctor is waiting for you.”

Okay... nhanh nào...

Phòng số 14...

Phòng số 14...

Phòng số 14...

Ôi khi thật cái phòng số 14 ở đâu vậy hà trời!!!

Hành lang vắng tanh không một bóng người. Một cô gái với mái tóc trắng, chiếc áo lông trắng, làn da trắng và đôi bốt da đi qua đi lại như một bóng ma.

Phòng số 14 vẫn mãi là một ẩn số cho đến khi một ông bác sĩ mặc áo bờ lu bước ra từ một căn phòng nào đó ngay đằng sau cô làm cô hết cả hồn.

Và đó là căn phòng số 14... ngay sau lưng...

“Sorry... is it...” – cô ngại ngừng bước vào.

Có lẽ cô đã tới rồi.

Căn phòng tương đối nhỏ, chỉ có vài cái kệ và một số khay dụng cụ.

Sát tường, trước mặt cô là một chiếc giường.

À không, là một chiếc xe đẩy. Một chiếc xe đẩy xác.

Trên chiếc xe đẩy đó có lẽ có người. Tắm chăn phủ màu trắng hơi phồng lên một chút.

Chắc cô lộn phòng. Chắc là vậy.

“Are you the relative of Mr. Min?” – người đàn ông mặc áo bờ lu màu trắng mới đi ra từ phòng bỗng xuất hiện ngay đằng sau cô. Ông ta hỏi cô có phải là người thân của anh Min không. Không phải chứ...

“We’ve tried our best. Sorry.” – cô rất ghét lời xin lỗi. Và nhất là lời xin lỗi từ bệnh viện.

Lời xin lỗi chẳng làm được gì cả. Lời xin lỗi là một lời nói ích kỉ. Người khác nói lời xin lỗi sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn, nhưng người nhận được lời xin lỗi sẽ chỉ cảm thấy bối rối. Xin lỗi làm gì? Chẳng phải “xin lỗi” chính là đang bắt người ta phải tha thứ cho mình sao?

Cô ghét 2 từ ấy.

Tấm chăn phủ màu trắng dần được cô kéo lên.

Người nằm trong xe đúng là hắn.

Gương mặt bị trầy xước một số chỗ, nhọt nhọt. Cô không tin. Hắn, chỉ bị trầy một chút mà có thể chết sao?? Đừng đùa!

Như đọc được hoài nghi trên mặt cô gái trẻ, ông bác sĩ nói thêm.

“We’ve already bandaged up for him. But it was too late. He losted too much blood.”

*Chúng tôi đã băng bó lại cho anh ấy, nhưng tất cả đã quá trễ. Anh ấy mất quá nhiều máu.

“I see.” – cô hồ hững nói.

Đúng là đồ ngốc.

Nếu lúc đó, cô không gọi hắn về, hắn có bị như thế này không?

Tất cả, phải chăng là lỗi của cô?

Ngón tay của cô nhẹ nhàng lướt qua từng vết thương trên mặt hắn. Tất cả đều đã nguội lạnh.

Cô nhẹ nhàng, cúi xuống đặt môi mình lên môi hắn. Tất cả đều đã nguội lạnh.

Kết thúc rồi.

Trò chơi sẽ phải kết thúc trước khi có kẻ thắng người thua, Ji nhỉ?

Cô phủ lại tấm khăn trắng lên người hắn.

Bye Ji.

~~~~~

Cho mình xin 48 vote rồi mình đăng tiếp nhé :)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Đừng Đi Nữa

Hắn chết đã được 3 ngày. Ba ngày rồi đấy.

Cô thì ngày qua ngày vẫn sống trong nhà hắn, vẫn cố gắng tỏ ra bình thường hết sức có thể, nhưng chắc không lâu cô sẽ chuyển về với Amer lại thôi. À chắc chuyển về Seoul lại luôn.

Người trong nhà vẫn đi làm đều đặn bình thường như không có chuyện gì xảy ra làm cô thấy cũng hơi lạ. Chủ đã chết rồi, ở lại làm cũng có lấy công được đâu. Về phần này hỏi quản gia Thành thì ông ta bảo người kế vị tiếp theo sẽ trả. Chắc là người kế thừa ngôi vị Bá Hoàng.

“Tiểu thư, bữa sáng đã sẵn sàng.” – một cô hầu lên mời cô xuống.

“Ừ.” – hôm nay cô mặc một chiếc đầm kem bằng bông mịn, không quá dày. Mái tóc được buộc thành một chùm đuôi ngựa ở đằng sau.

Bữa sáng hôm nay gồm ngừng quay rượu vang, thịt cừu non hầm nước sốt Papeman và bánh Chocolate chip Cookies. Cạnh chỗ của cô có để một li rượu.

Đạo này từ lượng của cô khá lên rất nhiều. Đừng hỏi là tại sao.

“Tiểu thư, đạo này tiểu thư ăn khá ít. Có phải không hợp khẩu vị không ạ?” – bà đầu bếp hỏi cô với vẻ lo lắng.

“Không phải là thế đâu. Bà đừng bận tâm. Thức ăn ngon lắm.” – cô khen lấy lệ rồi đứng dậy. Đúng là ăn chẳng vô nổi miếng nào, nhưng không phải tại thức ăn không ngon.

Cô choàng thêm chiếc áo lông ở ngoài, xỏ đôi giày boots rồi bước ra gara. Cô lái chiếc Lambor màu xám trắng của hân ra, lao vù đi với vận tốc đáng kinh ngạc.

Hôm nay cô muốn tới thử một nơi.

Tiếng nhạc xập xình âm ỉ của quán Bar một nốt cũng không lọt được vào tai cô. Đám người nhảy nhót điên loạn ngoài kia cũng không làm cô cảm thấy ghê tởm như mọi khi. Cô hoàn toàn cô lập mình vào một khoảng không gian như không-thuộc-thể-giới-này-nữa.

Miu nhẹ nhàng len mình qua đám người ồn ào đang uốn éo kia, tiến đến quầy rượu.

“Tiểu yêu tinh, cô cần gì?” – người pha chế hình như thuộc dân châu Phi, nói giọng Anh lơ lớ hơi khó nghe.

“Đùa hay đây.” – cô trả lời – “một vodka nặng mà không say nhé.”

“Oh wow! Đừng lo cô gái trẻ. Cô mà say thì chúng tôi đều có một dịch vụ đặc biệt chăm sóc khách hàng mà.” – tên da đen cười ha hả rồi quay sang chế biến vodka hạng nặng.

Ở đây đối với cô cũng chẳng khác ở biệt thự là bao. Buồn chán tẻ nhạt.

“Here you are, babe.” – tên da đen quay lại với một chiếc li thủy tinh nhỏ đựng thứ chất lỏng màu hổ phách còn sóng sánh.

Cô gạt đầu, chưa trả tiền vội. Cô không nghĩ uống bấy nhiêu là đủ.

Ai dè mới nốc chừng nửa li, hơi lửa bốc lên tận não cô như vừa tống cả đồng ấuaabi vào miệng. Đầu óc cô bắt đầu tê dại, mọi thứ xung quanh quay cuồng.

Bỗng một luồng hơi ấm xoẹt qua bên mạn sườn của cô.

“Hey babe, say rồi à?” – một giọng nói trầm vang lên.

Cô quay sang phía bên phải. Một chàng Tây da trắng tóc đen đang nhìn cô, mỉm cười. Mái tóc hơi rối, đôi mắt màu nâu sáng tinh anh. Chiếc mũi cao gọn đura.

Trên tai bên trái của anh chàng có một chiếc khuyên bằng bạc, đính một viên kim cương nhỏ. Ở cổ là hình xăm một kí tự cổ nào đó cô cũng không rõ.

Thoạt nhìn anh ta trông có vẻ cũng rất điển trai, gia thế cũng giàu có.

“Anh tên?” – Miu mặt mũi ngả đầu vào bàn tay dựng sẵn của mình. Giọng nói cũng hơi hột.

“Nói vào lúc này liệu em có nhớ?” – Anh ta nói xong thì quay sang gọi một li gì đó cô nghe lừng bưng lỗ tai.

“Không nhớ cũng có sao. Sau này cũng đâu gặp lại.” – giọng cô hơi dè dặt. Chắc là đã ngà ngà say.

“Gặp lại hay không cũng còn tùy.” – hân (tên người Tây chứ không phải Ji nhé) nhìn điệu bộ mặt mũi của cô thì cười thâm trong lòng. Nhìn cô ta có vẻ từ lượng cũng không tốt lắm mà dám gọi Vodka hạng đó cơ đấy.

“Xem ra em say thật rồi.” – hân (tên người Tây chứ không phải Ji nhé) nhìn điệu bộ mặt mũi của cô thì cười thâm trong lòng. Nhìn cô ta có vẻ từ lượng cũng không tốt lắm mà dám gọi Vodka hạng đó cơ đấy.

“Vậy nên mọi hành động của một kẻ say đều được tha thứ phải không?” – cô quay sang hân, cười ma mị. Hân còn chưa kịp hiểu ý tứ câu nói của cô là gì thì cô đã chồm lên, ôm lấy cổ hân, môi chạm môi.

Cô điên cuồng trêu ghẹo trong miệng hắn. Mười mấy năm nay, chưa một lần hắn bị cưỡng hôn mà cơ thể lại cứng ngắc như thế này, cứ để yên cho cô muốn làm gì thì làm.

Mấy giây sau hắn mới định được tình hình, đôi bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lưng cô, kéo cô về phía mình.

“Sorry, may I?” – cơ thể hắn bắt đầu tê dại, không điều khiển được nữa thì một giọng nói vang lên bên tai. Một giọng nói có vẻ khá trịch thượng, kiêu ngạo.

Tức thì người con gái đang trong tay hắn bị lôi tuột đi. Hắn thất thần nhìn bóng lưng người con gái lạ mặt với mái tóc màu bạch kim đang bị một người nào đó kéo đi mà chẳng biết nên chạy lại níu kéo hay không. Lòng hắn ngổn ngang nhiều thứ cảm xúc, còn chân thì nặng trĩu. Vậy nên hắn chỉ ngồi đó, với hai li rượu uống dở trên bàn. Chưa bao giờ Leo Harryson này bất lực đến vậy.

(Khoảng mấy chục chap nữa sẽ gặp lại Leo Harryson nha mấy bn :>)

---

*tại một căn phòng vip nằm ở tầng 2.

“Em trông có vẻ khá là vui vẻ khi tôi chết đi nhì.”

Giọng nói này... có lẽ nào...

Bỗng một bàn tay lạnh vươn tới, lật đi lớp áo bông dày cộm phía ngoài của cô.

1 giây sau, người đàn ông đó cúi xuống, cắn vào cổ cô. Đôi bàn tay khỏe của hắn bấu chặt đùi cô, một tay giữ ở eo cô. Hắn như đang bóp chết cô vậy.

Trái với vẻ điên cuồng hoang dã của hắn, cô không kêu một tiếng. Những ngón tay thanh mảnh nhẹ nhàng luồn vào tóc hắn, kéo hắn lại gần với cô hơn.

Trong phút chốc, hắn ngạc nhiên mà dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn vào mắt cô.

Trên gương mặt băng lãnh vô hồn là những giọt nước mắt nóng hổi. Hai thứ ấy quá trái ngược nhau đến nỗi hắn tự hỏi có phải gương mặt của cô là giả, hay nhưng giọt nước mắt kia là ảo ảnh hay không.

“Ji...” – ngón tay cô lướt nhẹ qua da mặt trên má hắn.

“Em nhớ anh.”

Cô ngã nhào vào người hắn, cơ thể không còn chút sinh lực nào. Đôi mắt nhắm nghiền tựa hồ đã ngủ. Vậy mà hắn vẫn nghe, tựa hồ như cô đang thì thầm.

“Đừng đi đâu nữa nhé.”

~~~~~  
Chap này diễn biến coi như nhanh hơn dự tính của mình gấp ba lần lun đó *khóc ròng* :(((mấy bn hồi dữ quá mới đăng hồi 2 h trưa mà 9 h tối đã cnt đòi chap :(((vote cũng nhanh nữa mình chả bik nên vui hay nên buồn đây :)/(

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Cô thức dậy với trạng thái toàn thân ê ẩm, cổ và vai đau nhức, phần eo và một bên đùi nóng ran, miệng đắng nghét, cổ họng khô khốc, đầu óc ong ong, vào lúc nửa đêm. Nói chung là không còn gì có thể tệ hơn.

Cô vừa mơ thấy hắn. Hắn vừa cắn cô, vừa cào cấu cô không dứt. Đúng là đã chết rồi mà vẫn còn đáng ghét, còn quay lại ám cô nữa chứ. Thật là...

Đây đã là đêm thứ 4 cô không ngủ được. Mà có ngủ được thì ba, bốn giờ sáng là lại trở mình thức giấc, rồi cứ thế nằm đó đến tận sáng. Cô bắt đầu tập thói ngủ trưa, ăn xong là ngủ đến tận chiều mới dậy.

Đạo này cô cũng không thêm đề ý đến giờ giấc như xưa nữa, buồn ngủ thì cứ leo lên giường mà ngủ. Bởi cô biết, nếu không ngủ vào những lúc cơ thể muốn thì chắc cô thức 24/24 cũng được.

Quay lại thực tại. Cô đứng dậy, tiến đến tủ buffet nằm ở góc phòng, tay lần mò trong tối tìm thứ gì đó. Thường thì thứ này dù không tốt cho lắm nhưng rất giúp ích cô khi cô không ngủ được.

Quái lạ... nó đâu rồi...

“Anh mới chỉ đi có 3 ngày mà đã 5 chai rượu mất tích. Em giải thích về việc này sao đây, hả chủ nhà?” – bỗng một giọng nói trầm ấm thân thuộc vang lên đằng sau cô.

Cô quay người lại, cố gắng giữ cho nhịp tim của mình ở mức bình thường.

Hắn đang đứng đó, đứng chình ình ở đó. Về mặt điển trai đáng ghét nhìn cô, khoé miệng như hơi mỉm cười. Hắn 1 tay cầm li rượu, một tay cầm chai. Đúng thật là muốn trêu ngươi cô mà.

Cô nhẹ nhàng bước đến trước mặt hắn, về mặt vẫn không biểu lộ chút cảm xúc gì. Mà cô cũng có biết cảm xúc trong người mình là gì đâu mà biểu lộ cơ chứ. Một đồng hồ tạp đang cuộn cuộn trong người cô đây này.

Dưới ánh sáng mờ ảo của trăng, hắn có thể thấy bàn tay nhỏ nhắn của cô đang vươn lên, ngày càng sát mặt hắn hơn. Những ngón tay lại một lần nữa vuốt ve đôi má lạnh của hắn. Làm gì vậy? Test coi hắn còn sống không à?

Cơ mà test người còn sống hay đã chết ai lại đi test kiểu sờ má bao giờ? Thường thì là sờ mũi hay áp tai vào tim chứ. Đúng là Miu của hắn, làm cái gì cũng quái đản nhưng đặc biệt :))).

Bỗng cô bước tới một bước, ôm chầm lấy hắn.

Ngạc nhiên. Hắn hoàn toàn ngạc nhiên. Hành động của cô vượt xa dự tính của hắn. Hắn tin 90% cô sẽ lạnh lùng quay sang tát cho hắn một cái, hay quay mặt đi không thèm nói chuyện với hắn nữa, dự đoán xa nhất là cô sẽ lặng lẽ rơi nước mắt, cũng chính là dự đoán mà hắn mong chờ nhất. Nhưng sao cô lại ôm hắn cứng ngắc như vậy? Cô... nhớ hắn nhiều thế sao?

Hắn cao 1m89, cô chỉ cao 1m67, đứng cạnh chỉ cao được tới chừng khoảng vai hắn mà thôi, nên lúc ôm thì đầu cô hoàn toàn áp sát vào ngực hắn.

Cô có thể nghe thấy, tiếng tim hắn đập thình thịch trong lồng ngực.

Cô có thể ngửi được mùi Encounter trộn lẫn với mùi thuốc lá quen thuộc.

Tại sao? Lúc đó tim hắn đâu còn đập? Người hắn chỉ toàn mùi sát trùng của bệnh viện thôi mà?

Có lẽ đây chỉ là giấc mơ. Nhưng cô hoàn toàn không muốn dậy. Ngủ được thì tốt. Bác sĩ bảo thế mà.

“Em không ngủ được, Ji.” – cô ôm hắn chặt hơn.

“Ừ.” – giọng hắn hình như có chút ý cười trong đó. Hắn cúi xuống, nâng cả người cô lên, đặt lên giường. Phần hắn thì leo lên ngay bên cạnh. May mà trước lúc cô dậy hắn đã đi tắm rửa sạch sẽ rồi, chứ chẳng may giờ mà chưa tắm chắc Miu cũng chẳng chịu để hắn đi đâu. Ôm cứng ngắc thế này kia mà.

“Ngủ ngoan.” – hắn cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô. Một tay luồn vào áo nhẹ nhàng xoa xoa lưng đỡ cô ngủ.

Cô nằm yên vị trong lòng hắn, không lật mình lăn vèo vèo như tối mọi hôm. Miu chìm vào giấc ngủ rất nhanh, không cần rượu. Nếu thật sự giấc mơ này là thật, nếu hắn không chết mà chỉ trêu đùa cảm xúc của cô, thì ngày mai chắc chắn cô sẽ cho hắn biết tay. Nhưng giờ, cứ ngủ đi cái đã.

Nắng ban mai chiếu vào phòng làm chói mắt cô. Chiếc đồng hồ “nhẹ nhàng” reo “ping pong ping pong” khắp cả toà nhà. Mới sáng sớm... .

Cơ mà khoan... cô nhớ chiếc đồng hồ đó chắc chỉ kêu vào lúc đồng hồ đúng 12 giờ thôi chứ?

“Hàng khuyến mãi dậy rồi à?” – trong lúc cô còn chưa tỉnh táo thì một giọng nói vang lên.

Hắn đang nằm bên cạnh, ôm cô vào lòng, đầu dựa vào đầu cô. Chiếc áo ngủ có kiểu dáng sơ mi chưa cài khuy nào, để lộ bờ ngực 6 múi rắn chắc. Cả người hắn bốc lên mùi Encounter trộn lẫn thuốc lá. Hắn... chưa chết sao?

Vậy là chưa rồi. Chắc chắn là chưa! Hắn ta có dễ chết đâu cơ chứ. Điện giật xe đâm phanh thây chặt đầu cũng chưa chắc giết được hắn mà.

Cái tên ngốc đó dám trêu đùa cô sao?? Còn dám chường mặt ra đây nữa. Đúng là trời không sợ, đất không sợ mà cô cũng không sợ.

“Hàng khuyến mãi, em đi... á...” – hắn chưa kịp nói hết câu, cô đã quay sang liếc hắn một cái lạnh tanh, đồng thời lấy tay hất hắn ra. Hất mạnh quá lại vô tình làm hắn ngã nhào vào giường một cái rầm.

Phần cô thì cô bỏ đi thẳng vào nhà tắm không thèm ngoái nhìn lại một lần. Thật là... cô đang rất muốn cắn xé một cái gì đó cho hả giận mà.

Về phần hấn thì hấn nằm yên trên giường, ngẩn tò te. Sao thế? Ngày hôm qua mới ôm hấn cứng ngắt đến sáng luôn cơ mà? Sao hôm nay lại hằm hực như vậy? Mà thôi, vậy mới đúng là Miu của hấn chứ. Tâm tính bất thường quá...

“Miu...” – hấn bước đến trước cửa phòng tắm, gọi tên cô trong tuyệt vọng.

Im lặng

“Miu?” – hấn bắt đầu nóng vội. Tại sao cô ấy không trả lời? Tại sao lại im phăng phắc thế kia?

“Miu!!” – hấn vừa bực vừa lo, tay đập cửa rầm rầm. Cuối cùng cánh cửa cũng chịu mở ra. Cô đang đứng đó, với độc một chiếc khăn tắm trên người để lộ hết phần lớn da thịt trắng nõn. Hấn còn đang mãi ngẩn nhìn thì xô nước trong tay của cô đã kịp hắt thẳng vào mặt hấn.

Cánh cửa lại đóng lại cái rầm.

Hấn ở ngoài, với bộ dạng ướt sũng nước, tự giễu mình.

Chắc hôm qua cô ấy còn say nên mới thế.

~~~~~

Okayy 95 vote nhé ;)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Hình Phạt Của Miu

Hấn là hấn chỉ định chết già vài ngày coi thử cô có đau lòng không hay thôi. Tại vì hấn tò mò muốn biết, cô có thể khóc vì rời xa Amer khi ở bệnh viện, vậy có thể một lần rơi lệ vì hấn hay không.

Giờ ngắm lại hình ảnh cô trong quán bar, dưới ánh đèn mập mờ, một gương mặt lạnh tanh không cảm xúc lại tồn tại những giọt nước mắt nóng hổi trên đó quả thật là ảo tung chảo.

Có lẽ lúc đó cô say, nhưng người say thường nói những gì họ nghĩ, thường nói sự thật. Chứ có ai đang say mà còn tỉnh táo để nói dối nữa đâu.

Vậy, lúc đó cô nói nhớ hấn là thật?

Cô nói hấn đừng đi nữa là thật?

Những giọt nước mắt đó cũng là thật?

Có thể chuyện này sẽ làm cô giận long trời lở đất, nhưng hấn nhận được kết quả như thế này cũng rất đáng mà.

Đúng là cô sẽ giận, rất giận hấn, nhưng cô là rất khác người, sẽ không giận long trời lở đất như người khác. Cái giận đến già hấn vẫn sồn da ốc.

“Miu, em muốn ăn gì?” – hấn hôm nay nấu bữa sáng, coi như đền bù cho cô.

Im lặng

“Miu?” – hấn hơi ngạc nhiên, quay lại thì thấy cô đang ngồi trên bàn ăn húp mì gói sì sụp. Aizz hấn đã nấu sập xong rồi mà.

“Ăn đủ no không?” – hấn tiến tới, ngồi cạnh cô. Tay lại đưa lên xoa xoa đỉnh đầu.

Hấn vừa ngồi xuống chưa được 3 giây thì cô đã đứng dậy. Hai người như chiếc bập bênh một người ngồi thì người kia nhổng lên vậy.

Cô đặt bát mì vừa ăn xong vào bồn rửa chén, sau đó bước ra cửa. Hấn để ý bây giờ cô đang mặc một chiếc quần Jeans dài cùng áo form rộng, bằng

lông dài che cả đuôi. Là một bộ đồ đi ra ngoài. Cô định đi đâu sao?

“Chú Thành, hôm nay cháu đi mua ít đồ, tiện thể ăn ở ngoài luôn. Chú không cần nấu cơm đợi sẵn đâu.” – Miu vừa xỏ đôi bốt vào vừa nói với ông quản gia đứng cạnh.

“Trời còn rất lạnh, đi ra ngoài bây giờ không tiện. Nếu tiểu thư vội có thể cho người đi mua, bằng không tôi nghĩ tiểu thư nên ở nhà cho khoẻ.” – ông quản gia chân thành nói. Một phần cũng vì ông biết có Jiho ở nhà nên Miu mới muốn đi.

“Không được. Chuyện này cũng gấp.” – Miu đã bước ra tận cửa.

“Chẳng hay tiểu thư có gì mà gấp đến vậy?”

“Jiho chết đã được ba ngày rồi, tôi nghĩ cũng nên đi coi thử quan tài như thế nào, rồi tổ chức đám tang ra sao. Ngay cả việc chọn khu đất để an táng cũng chưa thực hiện. Để lâu quá không tốt chút nào.” – Miu vừa nói xong đã bước ra đến tận ngoài cửa.

Ông quản gia đứng ngơ ngác, khoé môi hơi nhếch lên. Đúng là bọn trẻ thời nay...

“Quản gia Thành, cô ấy đi đâu vậy?” – Jiho mấy giờ mới từ trong nhà bước ra. Hắn vừa mặc thêm một chiếc áo len màu đen, thay chiếc quần Jeans. Có vẻ cũng sắp đi ra ngoài. Chắc là chạy theo cô Miu.

“Cô ấy nói muốn đi mua quan tài, lên kế hoạch tổ chức đám tang cho cậu và tìm mua một miếng đất tốt để chôn cất.” – ông quản gia thành thực trả lời.

Hắn đơ người trong vài giây, rồi phá ra cười. Ông quản gia đứng cạnh cũng không làm chủ được nụ cười trên môi.

Hắn ra ngoài là cô đã lên xe đi được chừng 5 phút, vậy nên hắn đành vào gara lái chiếc Cadillac chạy theo.

Đầu tiên cô rẽ vào một con chợ nhỏ của người Á Đông. Từ giấy cúng đến đồ ăn thức uống trong đám tang đều được cô mua đầy đủ cả. Cô còn mua cho hắn một chiếc áo Vest bằng giấy và một chiếc xe đua giấy nữa. Rồi cô mua nhang, rồi cô lại mua thêm 5 loại trái cây “cầu dừa đu đủ xài sung” nữa chứ. Hắn đi theo mà không nhận được cười. Cô nhóc ngốc này có biết cúng người chết không thể...

Rồi cô đi mua quan tài...

“Bác có chiếc quan tài nào dài dài không ạ? Cỡ cho người 1m9 ấy.” – cô vừa buộc tóc lên vừa hỏi. Đi vòng vòng hoài cũng đồ hết cả mồ hôi.

“Chỗ chúng tôi chỉ có quan tài cỡ 1m8 trở xuống có được không cô?” – bà bán hàng là một người phụ nữ trung niên trong có vẻ phúc hậu.

“Không thành vấn đề ạ.” – cô mỉm cười tươi thiết tươi với bà chủ cửa hàng. Cái gì cơ?? Hắn đây cao 1m89 nhé, nhét vào quan tài 1m8 sao nổi??

“1m8 sao mà nhét anh vô nổi?” – hắn lạnh băng nói với cô, mặc dù trong lòng như lửa đốt. Mặc kệ. Phải giữ hình tượng trước người lạ chứ.

“Cậu này là...” – bà chủ cửa hàng bối rối nhìn hắn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cô sao vậy ạ?” – Miu vừa đi vòng vòng xem quan tài, vừa hỏi thăm bà chủ.

“Cháu mua quan tài cho ai vậy?”

“Chồng chưa cưới ạ. Anh ấy bị xe đâm chết rồi.” – cô nói tỉnh bơ. Hắn vừa nghe về đầu thì lòng nở hoa, nghe tiếp câu sau như bị cô tạt nguyên xô nước vào mặt lúc sáng vậy.

“À à, cô hiểu rồi.” – cô bán hàng gật gù mỉm cười. Thật là... Đúng là bọn trẻ thời nay.

Rồi cô đi chọn đất, đó là một khu đất nằm dưới chân núi, hoang vu tĩnh mịch. Chỗ đó thường bị sạt lở đất cộng thêm đá từ đỉnh núi cũng hay lăn xuống. Nằm ngủ ở chỗ đó không phải ý hay. Hắn ở cạnh bên gào thét không chịu nhưng cô thật sự coi hắn là không khí, không thèm trả lời, không thèm nói cũng chẳng thèm liếc nhìn hắn lấy một cái.

Cứ thà cô đánh hắn, chửi hắn, rủa hắn đi thì hơn cô coi hắn như chết rồi.

Đến tối 9 giờ hơn cô mới về. Hắn đi theo từ sáng đến giờ như một cái bóng quả là chịu tổn thương không ít. Hắn là một người thông minh. Mấy lần đầu nói cô đã không nghe, nên từ chiều đến tối hắn chỉ bám theo cô như một vệ sĩ chứ cũng chẳng ho he gì.

Cô về nhà, đánh răng rửa mặt rồi leo lên giường ngủ. Nằm giữa giường luôn chứ không thèm để cho hắn một tí không gian nào có thể nằm ké được.

Hắn lặng lẽ cúi xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô như sợ làm cô thức giấc, trong khi vẫn biết cô chưa hề ngủ.

Hắn đã thay ra bộ đồ ở nhà thoải mái, bèn xách điện thoại ra ban công. Dưới ánh trăng mập mờ, hình ảnh của hắn hiện lên như chúa quỷ đứng trên tất cả. Đôi mắt sắc lẹm nhìn ra xa, như gom về cả chân trời. Khói thuốc phập phồng bay trong không gian, mờ ảo tựa làn sương trắng.

Hắn nhớ cách đây không lâu, Min Jiho là một chúa tể không biết sợ ai, càng không bao giờ khom lưng trước một người. Vậy mà giờ đây, hắn như một

con rồi, muốn xoay người khác, ai dè lại bị người trừng phạt.

Cô là vợ của chúa Quý, tức đáng tối cao.

Hắn móc điện thoại ra, gọi cho một người.

“Đại ca, lâu quá không gặp, khỏe chứ?” – tiếng Nhật Minh ở đầu bên kia trông khá là vui vẻ, thoải mái.

“Tớ sắp chết rồi.”

~~~~

95 nhé ;)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tìm Kiếm Sự Giúp Đỡ

“Khoan đã, Jihoo. Cậu nói thế là có ý gì?” – giọng của Nhật Minh ở đầu dây bên kia có vẻ đã nghiêm túc hơn.

“Đám tang sẽ được tổ chức trong 3 ngày nữa, địa điểm là trang viên biệt thự Irelony tại Anh. Xác của tớ chắc sẽ được chôn cất tại chân núi Balbe. Nhớ tham gia đám tang và viếng mộ hàng năm nhé.” – giọng hắn trầm trầm, khô khốc không có vẻ gì là đang giỡn cả.

“Cậu nói cái...”

“Vậy nhé. Bye.” – Jihoo cắt ngang câu nói, rồi dập máy luôn. Hắn đứng ngoài ban công, bóng dáng cô độc. Khẽ phả một luồng khói trắng vào không khí.

Cánh cửa vẫn chưa đóng hết. Nằm trên giường, cô nghe không sót một từ nào của hắn. Ước gì cô quăng hắn vào hòm rồi chôn luôn được ấy nhỉ. Vậy thì sướng...

“Cái tên chết tiệt này...” – Nhật Minh cau có nhìn cái điện thoại đã bị ngắt tính hiệu.

“Sao vậy?” – Jun đang ngồi đối diện, nhàn nhả uống rượu. Bao quanh là một vài cô gái là lướt hồ hành đang bám dính lấy anh.

“Jihoo chết rồi.” – Nhật Minh nhai lại i chang giọng của Jihoo ban nãy làm Jun giật nảy mình.

“Cái gì cơ? Đám tang khi nào? Ở đâu? Hắn mai táng ở Anh luôn à?” – Jun nhìn về mặt không hiểu là đang lo lắng hay phần khích nữa, cứ nhảy chồm chồm lên hỏi tới tấp.

“3 ngày nữa, địa điểm là trang viên biệt thự Irelony, mộ ở chân núi Balbe.” – Nhật Minh cũng tỉnh tỉnh đáp lại – “về sửa soạn bay sang Anh dự đám tang thôi.”

“Tớ còn chưa đặt vest... Báo gì mà trễ thế không biết...” – Jun than thở. Jihoo ở đây mà nghe mấy thằng đàn em của mình bàn tán về đám tang của mình như thế này, không tấn cho một trận thì thôi...

Han-yu ngồi cạnh không nói gì. Jihoo không phải là một người dễ chết như thế, chắc chắn đã xảy ra chuyện. Hơn nữa, hắn đang ở Anh, cùng Miu. Trong đầu Han-yu giờ đây chỉ có một câu hỏi. “Miu có làm sao không?”

Thế là 3 trong bộ tứ liền về nhà sửa soạn đồ vest giày da chuẩn bị sang Anh dự đám tang. Trông ba người cứ xúm xa xúm xít như chọn áo đi dự hội không bằng...

“Oa... Khí hậu ở đây mát mẻ trong lành gớm nhỉ!” – Nhật Minh vui vẻ giang tay đón những cơn gió buốt người mà anh cho là “trong lành, mát mẻ”. Thật hiếm khi nào Nhật Minh thoải mái như lúc này đây.

Ngược lại, bên cạnh anh, Jun đang hắt xì liên tục đến nỗi không kịp thở.

Cả ba chàng trai Á đông gây sự chú ý của không ít cô gái. Cứ như tài tử Hàn chính hiệu, cả ba người trong chốc lát đều đã bị vây quanh bởi các cô gái, hết đường trốn. Cái nhìn băng lãnh của Han-yu cùng một tràn hất hơi triền miên của Jun cũng không đủ để cứu ba người ra khỏi đồng hồ hỗn độn. Đúng là gái tây có khác.

“Sorry, ladies. We need to take these guys.” – Một vài người đàn ông vận áo vest đen len lỏi vào giữa đám đông, kéo tay cả 3 người ra. Nhìn qua là đã biết quân ta rồi.

“Đồ của các ngài chúng tôi sẽ lấy về dinh thự. Ngài Min Jihoo đang cần gấp các ngài gấp.” – một tên vệ sĩ đưa tay lấy hành lý từ tay ba anh, rồi lên xe đi thẳng. Jun, Nhật Minh và Han-yu sẽ đi bằng một chiếc xe khác đến chỗ Jihoo.

“Tớ tưởng cậu nói tên chết tiết ấy chết rồi chứ??” – ngồi trên xe Jun cứ càu nhàu mãi. Hắn sống lại đồng nghĩa với việc chế độ lao động khổ sai lại bắt đầu.

“Hắn nói như thế nào tớ trình bày hết cho cậu rồi. Muốn gì nữa.” – Nhật Minh lấy tai nghe ra, gắn lên tai rồi ngả lưng xuống ghế.

“Thật là... tớ đã phải mua 3 bộ vest cấp tốc luôn đấy.”

Cuối cùng chiếc xe cũng đến một toà nhà kinh doanh không đến nỗi quá rộng nhưng rất hiện đại.

Hắn đang ngồi trên ghế bành uy nghi lăm liệt như một ông hoàng, đầu dựa hẳn vào bàn tay để thẳng. Trông hắn thật mệt mỏi, chán nản. Không biết đã có chuyện gì mà ảnh hưởng đến ông hoàng của bọn họ đến vậy.

“Ngồi đi.” – hắn nói như ra lệnh.

“Không cần mời bọn tớ cũng ngồi.” – Jun đáp lại.

“Được rồi, Bá Hoàng. Có chuyện gì?” – Nhật Minh từ tốn ngồi xuống, vẻ mặt tập trung có, trang nghiêm có, mà đẹp trai cũng có...

Hắn im lặng, không nói. Ánh mắt khẽ đảo qua một lượt từng gương mặt của đám bạn nói khó. Chỉ là một cái liếc qua nhưng không hề bỏ sót một chi tiết nào.

“Có chuyện gì nói ngay đi cái tên bày đặt ra vẻ kia!!!” – Jun mất bình tĩnh hét lên. Nếu là thường ngày thì chắc chắn hắn không tha cho đâu, nhưng dạo này đủ mệt rồi.

“Làm sao để cho một người hết giận?” – hắn nói, mặt vô cùng trầm trọng, nghiêm túc.

Jun và Nhật Minh nhìn nhau hồi lâu, rồi cả hai phá lên cười. Cười ngặt nghèo. Cười không biết trời đất gì. Hắn ngồi đó, không nói gì. Hắn đủ mệt rồi.

“Sao vậy? Chọc Miu giận lên rồi à?” – Jun tinh nghịch nói. Đúng là chỉ có cô ấy mới có thể quay Jihoo mòng mòng như thế này.

Hắn không nói gì. Jun và Nhật Minh thấy thế cũng không đùa giỡn gì nữa, mặc dù trong lòng bọn họ đang rất muốn đứng dậy, cười vào mặt hắn cho hả hê.

“Thôi được rồi. Đầu tiên là xin lỗi cô ấy đi.” – Nhật Minh nghiêm túc nói.

Jihoo nhìn anh, một cái nhìn xoáy sâu đầy bức dọc. Nhật Minh hoàn toàn hiểu cái nhìn đó, bởi vì từ trước đến nay hắn chưa một lần nói lời xin lỗi ai, bởi hắn chưa bao giờ hạ mình để nhận lỗi. Một con người kiêu hãnh như hắn mà đi xin lỗi là một sự hi sinh rất lớn.

“Cô ấy không nghe đâu. Đối với cô ấy tớ chết rồi.” – Jihoo nhẹ nhàng gạt bỏ ý kiến ấy sang một bên. Lạ chưa kia, không phải là hắn hoàn toàn gạt bỏ như mọi khi, mà là viện lý do. Vậy nếu Miu không coi Jihoo là đã chết, vậy hắn sẽ hạ mình xin lỗi sao?

“Vậy sao...” – Nhật Minh gật gù, trong mắt có chút ý cười.

“Vậy thì bằng hành động đi. Tổ chức một bữa tối lãng mạn chẳng hạn?” – Jun đề nghị.

“Nghĩ cách nào để một vong hồn có thể làm người sống nguôi giận đi.” – hắn bức dọc lên tiếng. Mấy tên này chậm hiểu à?? Đã nói là cô coi hắn như chết rồi, tức là không nhìn, không nghe, không chạm vào. Bởi thế nên xin lỗi mới khó khăn đấy, bởi Miu có thêm đề ý đâu.

“Nhập vào người khác.” – Han-yu bỗng nhiên lên tiếng, rồi ngay sau đó anh đứng dậy, bước ra cửa mà không giải thích gì thêm. “nhập vào người khác” sao...

Jihoo trầm ngâm nhìn theo bóng lưng của Han-yu. Nhật Minh và Jun còn chưa hiểu câu nói ấy nghĩa là gì, thì hình như hắn đã biết cách sử dụng.

Trên môi hắn nở một nụ cười.

~~~~~

Aizzz mấy bn cho mình thông báo là chap sau mình đã hứa tặng một người rồi nên chap này đừng xin tem nhá :) à với lại bật mí nghe nè... chap sau một trong 2 người sẽ nói lời yêu đó, nên đừng bỏ lỡ nhaaaa :* thương ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Từ Bỏ

Okay chap này sẽ dành tặng cho lucy_haley như đã hứa nhé :) cố gắng giữ tem nha :) (mà sao mình thấy trò giựt giựt này giống chơi giựt cô hồn ghê lun á :>)

“Tiểu thư à, mai là lễ tang của cậu Min Jihoo. Mấy ngày nay cô đã cực nhọc không ít, hôm nay tôi có cho gọi người massage đến massage cho tiểu thư.” – quản gia Thành kính cẩn đáp. Tuy đã lớn tuổi nhưng ông vẫn hòa theo trò trà thù quái ác của Miu với một sự thích thú không hề nhẹ...

“Phiền ông rồi.” – Miu gỡ bỏ đôi bốt dưới chân mình ra, đặt lên kệ. Hôm nay sao không thấy hấn lò mò theo nữa nhỉ. Chắc chán rồi. Đã thế mai cô tiền đi hoành tráng luôn ==

“Không có gì, thưa tiểu thư.” – ông quản gia tươi cười nói. – “lối này.”

Quản gia Thành đưa cô đi vào một cầu thang khác, lên một tầng 2 khác, vào một phòng tắm khác.

Phải công nhận là dinh thự này thật sự rất rộng. Nghe đâu là có hơn 30 phòng ngủ và đầy đủ các tiện nghi hiện đại như phòng xông hơi, tắm nước nóng, phòng tắm lộ thiên...

Cô đang đứng trong một phòng massage nhỏ.

“Tiểu thư cứ chuẩn bị. Tôi đi kêu người.” – nói rồi ông quản gia quay người bước đi.

“Vâng, cảm ơn ông.”

Cô nhẹ nhàng cởi đồ ra. Bộ đồ trượt khỏi người cô, rơi xuống đất. Da thịt trắng nõn hiện ra làm người khác đắm đuối.

Một nữ hầu giúp cô lên giường và chuẩn bị. Chiếc giường bằng gỗ nâu nhạt hơi cứng nhưng không gây cảm giác khó chịu.

Cô nằm được 5-7 phút. Hơi nước trắng xoá phủ quanh làm cô thấy thật thư giãn. Chốc lát đã buồn ngủ, hai mi mắt nhắm hờ.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, hấn bước vào. Không còn bộ Tây trang màu đen lịch lãm, thay vào đó là một bộ đồ trắng đen mặc ở nhà vô cùng thoải mái nhưng vẫn không che đi hết vẻ đẹp huyền hoặc của hấn.

Hấn liếc mắt về phía cô đang nằm, miệng bất giác nở nụ cười, hơi thở cũng tăng lên hơi gấp gáp. Không biết có phải do hơi nước làm anh cảm thấy khó thở hay không.

Cô đang nằm xấp trên chiếc giường gỗ, khoả thân hoàn toàn. Chỉ có một chiếc khăn nhỏ cỡ khăn rửa mặt che ở phần mông, còn lại là da thịt trắng nõn. Hấn nhìn cảnh này, lòng bỗng dấy lên ham muốn, có muốn ngoảnh mặt đi cũng không được.

Đây đâu phải là lần đầu tiên hấn thấy một người khác giới khoả thân, nhưng đây là lần đầu tiên hấn thấy cô khoả thân. Không phải hấn có ý nói cô không phải là người khác giới đâu, chỉ là cô đặc biệt hơn thôi.

Mái tóc trắng được búi lên gọi gang trên đỉnh đầu để lộ cái cổ và bờ vai quyến rũ. Gương mặt mơ màng như nửa tỉnh nửa mê cộng với làn hơi nước.

Bàn tay của hấn nhẹ nhàng trượt trên tấm lưng trần, xoa bóp cho cô. Khi thật... Từng cái chạm vào da thịt của cô càng làm hấn sôi máu. Chỉ sợ dần dà sẽ không tự chủ được nữa.

Bỗng đập vào mắt hấn là những vết đỏ. Những vết đỏ không mờ không rõ, trên làn da trắng như ngọc của cô. Đó là 5 dấu hôn hấn đã để lại trong lúc điên cuồng ở quán bar hôm nọ, còn cả dấu tay của hấn ở đùi và eo cô nữa. Cảm giác áy náy hối hận dâng trong hấn, dè dặt đi sự sôi sục muốn cô là của mình.

Hương hoa oải hương bốc lên thơm ngậy ngát. Hấn đã bình tĩnh hơn trước, bàn tay điêu luyện xoa bóp cho cô.

Cô trong cõi mơ màng vẫn thấy có cái gì đó rất quen thuộc.

Đôi mắt màu xanh ngọc từ từ hé mở. Không nhìn ra đằng sau, nhưng cô biết đó là hắn. Cừ chỉ vừa cương vừa nhu, vừa đầy ham muốn vừa cung chiều, dịu dàng đối với cô thì cô còn lạ gì.

“Qua trái một chút.” – cô cứng rắn ra lệnh. Tức thì tay hắn hơi dịch sang bên trái.

“Xuống dưới...” – cô hơi kéo dài âm điệu. Hắn cũng làm theo, ngoan ngoãn như một chú cún con. Ôi vui chết được.

Vui thì vui nhưng thế là đủ rồi. Chỉ sợ với bản tính của hắn thì sẽ lợi dụng xoa tay khắp người cô mất. Tính hắn cô không rành thì ai rành nữa đây.

Hắn xoa bóp cho cô chừng 9 – 10 phút thì bắt đầu kế hoạch.

Tay hắn từ từ luồn xuống dưới bụng cô, kéo cô về phía mình. Cô bất giác phải ngồi dậy theo đà của tay hắn, làm chiếc khăn duy nhất quấn ngang người bị rơi xuống. Thân thể cô rõ mồn một trước mắt hắn, không còn chỗ gì bị che.

Tim hắn đập nhanh hơn thường lệ. Có phần còn nhanh hơn khi tập thể dục.

Hắn nhắm tịt mắt lại, không dám cho bản thân quá nhiều đặc ưu. Chỉ sợ sẽ làm điều làm cô thêm giận mà không thêm nhìn mặt hắn nữa.

Cô điên tiết quay người lại, định vả vào mặt tên lưu manh này một cái cho hả giận thì thấy bộ dạng nhắm tịt mắt của hắn sao mà dễ thương, con nít như vậy. Tức thì con giận của cô được hạ hoả ngay lập tức. Tốt, vậy là tốt. Biết kiềm chế như vậy thật sự rất đáng khen.

Cô nhẹ nhàng quay người lại đối diện với hắn không chút kiêng dè coi hắn đã nhắm mắt kĩ chưa.

Hắn, trong bóng tối vây quanh có thể cảm nhận được bàn tay cô đang đưa lên, ngày càng gần với mặt mình. Rồi cô đặt hai bàn tay lên mắt hắn, che lại.

“Giữ chặt nhé.” – hắn có thể nghe cô nói với hắn, một giọng nói thật thanh trong, ma mị. Giữ chặt? Giữ chặt cái gì cơ?

Cô không nói không rằng, cũng không thả tay đang che mắt hắn ra, tự tiện tiến đến, đặt môi mình vào môi hắn.

Hắn lúc đầu có chút bất ngờ, hơi ngả người ra sau. Cuối cùng cũng bắt nhịp được, liền đáp trả cô một cách điên cuồng.

Thật là đáng ghét. Cô trước mặt hắn thì luôn bình tĩnh, điềm đạm. Còn hắn thì vô cùng mất bình tĩnh, cuối cùng thì luôn để cô điều khiển.

Hai tay hắn vòng qua ôm lấy eo cô. Đôi bàn tay tiếp xúc với làn da mịn màng, càng làm hắn muốn tiếp xúc nhiều hơn nữa. Hắn ôm cô ngày càng chặt, chặt đến mức cô phải buông cả hai tay đang che mắt hắn ra, toàn tâm toàn ý dựa vào cơ thể tráng kiện của hắn.

“Đủ... đủ rồi...” – cô thở hồng hộc, nói. Lúc nào hôn hắn cũng cướp hết tất cả sinh khí của cô, làm cô mệt muốn chết.

“Ừ.” – hắn thả người cô ra, đồng thời quay sang lấy chiếc khăn tắm lớn, quấn quanh người cô. Đoạn hắn ôm ngang người cô, nhấc bổng lên.

“Mai là đám tang của anh rồi đó.” – bàn tay Miu vô thức trượt nhẹ trên má hắn. Ai bảo chỉ có mình hắn muốn tiếp xúc với thân thể cô, cô cũng vậy chứ bộ.

“Vậy là bắt đầu từ mai, anh không còn ở cạnh em nữa nhì.” – hắn trêu cô.

“Vâng.” – cô cuộn tròn trong lòng hắn. Giọng điệu cũng không hách dịch xa cách như trước nữa mà rất ngoan. Không lẽ cô thật sự coi hắn như sắp chết rồi sao?

Hắn với cô từ đó im lặng, không ai nói với ai câu nào. Cô nằm trong lòng hắn, nghe nhịp đập của tim hắn phát ra đều đều. Thật lòng cô không muốn xa hắn đâu. Không muốn chút nào. Nhưng giờ đã lỡ làm đến bước này, thôi thì cứ tới luôn đi. Để cho mai mốt ra sao thì ra. Dù sao hắn vẫn còn sống, vẫn ở đây này.

Quãng đường từ phòng spa nhỏ đó đến phòng của cô và hắn cũng không gần. Nằm trong lòng hắn, cô cứ nghịch mấy cái nút áo. Hết còi bung ra rồi lại gài lại. Hắn cũng chẳng nói gì.

Đến phòng cũng là lúc tất cả cúc áo của hắn đều bị bung ra hết, để lộ bờ ngực to khoẻ chắc chắn.

“Thay đồ vào.” – hắn nhẹ nhàng đặt cô xuống giường rồi quay đi.

“Ji...”

“Sao?” – hắn quay lại, thấy cô vẫn ngồi ì trên giường thì lo sợ. Hồi nãy hắn có làm gì quá đáng à? Cô đau ở đâu sao?

“Anh lấy đồ đi.” – cô nhõng nhẽo đưa hết hai chân của mình lên giường, tỏ ý không muốn đi lấy.

Hắn cười khỏ. Cô thật là biết cách hành hạ người khác.

“Đây.” – hắn lấy đại một chiếc váy trong nhà màu kem bằng satin đưa cho cô – “anh mặc giùm em luôn nhé?”

Câu đó là hắn chỉ đùa thôi, ai ngờ Miu cởi chiếc khăn tắm ra, xoay lưng lại. Hắn đành phải mặc cho cô luôn.

“Được rồi. Bà xã đại nhân. Em còn muốn gì nữa không?” – hắn ôm cô dậy, rồi lại đặt cô xuống giường. Nhưng lần này là để cô nằm xuống luôn.

“Ji, anh tắm chưa?” – cô dụi đi đầu mình vào gối, để hắn kéo chăn lên đắp lên người mình.

“Chưa.” – hắn xoa xoa đầu cô, nói với giọng cưng chiều.

“Đi tắm đi. Hôi chết được ấy.” – cô giả vờ nhăn mặt, rồi quay lưng sang hắn.

“Ừ.”

Sau đó, cô chỉ nghe tiếng đóng cửa. Rồi tiếng nước đua nhau chảy. Hắn tắm khoảng 10-15 phút thì bước ra.

Bên dưới là một chiếc quần thun giản dị, trên là áo mặc ở nhà nhưng kiểu dáng giống sơ mi. Tên này bị cuồng áo sơ mi hay sao ấy.

Thấy hắn ra, cô không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nhit sang một bên, tỏ ý muốn có hắn nằm cạnh.

Hắn bước lại, bỏ chiếc khăn bông đang vắt ngang vai sang một bên, đi đến nằm cạnh cô.

Cô nhit người lại, lấy tay choàng qua cổ hắn. Hắn cũng tự động đưa tay kéo cô về phía mình. Hai người dính nhau cứng ngắt như vậy, hình như chỉ hận không thể cùng nhau hoà làm một.

“Ji, mai anh đừng đi đâu nhé.” – cô thủ thi trong lòng hắn.

“Sao vậy? Mai là đám tang của anh mà.” – Hắn lại trêu cô.

“Em không thích. Em nói anh không được đi thì anh cứ nghe theo đi.” – cô phồng má giận dỗi ngược nhìn hắn. Đôi mắt màu xanh ngọc hắn chưa bao giờ có thể chống lại.

“Vâng thưa bà xã đại nhân.”

“Quan tài của anh em mua chỉ có 1m8 mà thôi. Anh cao tận 1m89, chắc chắn là không vừa. Đám tang em cũng chưa mời ai, thôi để hoãn lại khi nào anh già rồi, cơ thể teo nhỏ lại, vừa với quan tài thì tổ chức luôn vậy.”

“Tuỳ em thôi.” – hắn nén cười, âu yếm nhìn cô. Muốn hắn ở lại thì nói đại đi, tại sao cứ phải vòng vo thế này. Thật là ngốc.

“Ji à, em muốn...”

“Hửm? Hàng khuyến mãi muốn gì?”

“Em muốn ngừng trò chơi, được không anh?”

“Em mệt rồi.”

“...”

“...”

“...”

“Em yêu anh.”

~~~~~

Chap này vậy là dài đối với mình ròi đó >< viết mệt muốn chết luôn hà >< bth mình viết khoảng 1000 từ/chap hoy mà hnay viết tận 2000 :) đừng ai chê ngắn nữa nha huhu :(((Okay 95 vote đăng tiếp ;)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Hậu Tổ Tình

Chap này tặng cho Cherry_crazy_love nhé :) okayyy tem đi nào ;)

(Mà nhớ đọc rồi ms tem nhé :) có mấy thím xón xác mới up lên là tem liền hà :)))

Hắn im lặng. Tay vẫn vắt ngang hông của cô.

Đầu cô đang trong ngực hắn, nên không thể thấy nét mặt của hắn giờ đây như thế nào.

Cô nói yêu hắn... vậy là hắn đã thắng rồi sao... Vậy là cô là của hắn rồi, không phải sao...

Tim hắn đập nhanh, rất nhanh. Lời nói của cô làm cả người hắn như có dòng điện chạy xoẹt qua, vô cùng tê.

Bỗng cô nhắc đầu ra khỏi ngực hắn, nhìn thẳng vào mặt. Tại sao, hắn vẫn chẳng có chút biểu cảm nào khi nghe cô nói lời yêu? Trong hắn, cô chỉ là một thứ hắn chắc chắn sẽ sở hữu sao? Cô thấy thật hối hận, thà rằng cứ giữ trong lòng đi thì hơn.

“Đói không, bà xã?” – hắn âu yếm nhìn cô, bàn tay vuốt nhẹ trên má. Cô hơi ngạc nhiên, nhưng rồi lấy lại tinh thần rất nhanh. Có lẽ hắn vẫn còn muốn chơi nữa. Nhảy thật.

“Bánh gạo cay.” – cô lại một lần nữa vùi đầu mình vào ngực hắn. Mùi hương này, thật dễ chịu. Bàn tay cô vô thức lướt nhẹ trên hông hắn, giữ chặt lấy hắn.

“Ăn cái gì khoẻ đi.” – hắn ôm cô, ôm chặt hơn lúc nãy. Giờ cô đã là của hắn rồi, hắn phải giữ chặt hơn mới được.

“Anh làm em ngạt thở mất. Anh lấy đại cái gì đi.” – cô phụng phịu đẩy hắn ra.

“Anh đưa em ra ngoài ăn nhé?”

“Vâng.”

Rồi cô và hắn đều đứng dậy, thay đồ. Hắn hôm nay tâm tình rất tốt, nên chắc sẽ dẫn cô đi một chỗ ăn thật ngon.

Cô mặc một chiếc váy ngắn, viền ren đen. Mái tóc dài búi lên thành một chùm nhỏ sau đầu, cài thêm một chiếc băng-rôn đen tuyền, lấp lánh ánh kim.

Hắn ngồi trước vô-lăng, cô ngồi ngay cạnh ở ghế trước. Hai người im lặng, không khí trong xe không vì thế mà trở nên thoáng đãng hơn đôi chút.

Cô đặt tay lên đầu gối, đầu nghiêng hẳn ra bên phải trông ra ngoài. Điều bộ mơ màng, lơ là.

“Em đang nghĩ gì thế?” – hắn tay vẫn trên vô-lăng, mắt vẫn nhìn đăm đăm ra đường trước mặc dù xe không nhích. Nhưng miệng vẫn hỏi cô.

“Không có gì.” – giọng nói cô nhẹ tựa lông hồng, thoáng vào không khí rồi tan ra ngay.

Bỗng cô thấy hình như có gì đó đang đặt lên tay mình. Quay lại thì thấy hắn đang nhìn cô, âu yếm. Tay hắn chồm qua đặt trên đùi cô.

“Lái xe đi.” – cô gỡ tay hắn ra, cổ hướng sự tập trung của hắn trở lại việc lái xe.

“Anh sẽ không bỏ em đâu.” – hắn quay lại lên trên, nhưng miệng vẫn nở nụ cười.

Cô ngạc nhiên, như bị người khác nói trúng. Cô sau khi nói lời yêu thì vẫn có cảm giác hối hận, lo sợ. Cô cứ tự cho rằng sợ hắn sẽ lợi dụng cô vào những việc không đâu, nhưng chắc cảm giác thật sự mà cô không muốn thừa nhận chính là cô sợ hắn sau khi có được cô rồi sẽ bỏ đi. Và rằng những ngày tháng ngày xưa sẽ chấm dứt. Phải chăng là vậy?

“Đương nhiên, anh không bỏ em được đâu. Em đã là của anh rồi, anh phải chịu trách nhiệm chứ.” – cô đùa, tâm tình cũng tốt hơn.

“Vậy được.” – hắn cười thầm trong bụng. Đúng là cô, ăn nói thật lẻo mép, dễ thương.

Hắn giảm tốc độ, chiếc xe từ từ chạy vào một căn nhà lớn mà cũ kĩ, một tầng.

Hắn bước xuống trước, mở cửa cho cô. Cô xuống rồi mới để ý còn hơn 5 chiếc xe màu đen cũng chạy vào. Tên này có đến tận Anh cũng phải có người

đi theo bảo vệ mới được, ghê thật.

Một người đàn ông trung niên ra tiếp. Cô nhìn qua, ông có vẻ mập mạp, dễ tính, nói chuyện nghe cũng rất vui nhộn.

“Cậu Jihoo hôm nay dẫn phu nhân đến chơi, thật là phúc phận mà.” – nói rồi ông ta cười ha hả. Jihoo đứng bên cạnh cô khoe miệng cũng hơi nhếch lên.

“Phải. Phu nhân tôi hôm nay không khoẻ nên tôi chờ tới đây. Nhờ anh cả đấy.” – hần tự nhiên rút trong túi ra bao thuốc lá, châm lửa. Đoạn mời người đàn ông đối diện một điếu. Ông ta cũng chẳng ngại ngừng mà nhận lấy. Có thể thấy quan hệ giữa người đàn ông đó với Jihoo cũng là chỗ bạn bè quen biết, tuy không thân như nhóm Jun và Nhật Minh.

“Cậu nói cứ như là tôi là bác sĩ ấy nhỉ. Đúng thật là...” – ông ta nói, đoạn quay người đi. Jihoo nắm lấy tay cô, bước theo.

“Biệt tài nấu ăn của ông ta rất cừ, hôm nay em ráng ăn nhiều một chút.” – hần dặn dò cô kĩ lưỡng. Cô nghe thì cũng ậm ừ cho qua.

Căn nhà này chỉ có 1 tầng trệt, ngoài ra không còn tầng thứ 2. Tuy vậy được cái rộng nên thoáng mát, nằm ở vùng ngoại ô ít người, không cần sợ trộm nên cửa để mở, gió tự nhiên luồng vào mát rượi. Hần hình như chỗ nào cũng có bạn bè thân thiết.

“Chào anh.” – cô từ tốn bước tới. Jihoo đang đứng ngoài vườn hút thuốc với hơn 25 vệt xỉ anh ta mang theo. Cô không chịu được khói thuốc nên vào nhà, lại thấy anh ta đang đứng cầm cùi nấu ăn. – “không có ai phụ anh nấu hết sao?”

“À chào phu nhân. Tôi thích tự mình nấu hơn, cho dễ ấy mà.” – anh ta quay lại, nhìn cô tươi cười. Người đàn ông này chắc khoảng ba mấy, bốn mươi rồi mà da dẻ vẫn hồng hào, dễ tính nên cô có thể thoải mái gọi là “anh”, với lại hần ta cũng gọi là “anh” mà.

“Vậy sao.” – cô gật gù. Định bụng vào phụ anh ta một chút, anh ta lại nói không thích ai làm phụ nên thôi – “anh Thành này, hồi nãy, sao anh biết tôi là vợ của anh ấy? Chúng tôi còn chưa lấy nhau.”

Anh ta quay ra nhìn cô một lúc, rồi phì cười.

“Phu nhân, cô lo nghĩ nhiều quá rồi. Sở dĩ tôi biết được là bởi vì Jihoo chưa từng dẫn ai đến chỗ tôi đâu. Tôi biết cậu ta từ hồi cậu ta mới 14 tuổi. Ngày trước cậu ta có thân với một cô gái, thân từ nhỏ, cho đến lớn vẫn không khi nào dẫn đến nhà tôi mặc dù tôi và cậu ấy chơi khá thân. Cô biết đấy, cậu ấy là Bá Hoàng mà, nên mới chăm lo cho cô từng chút một, dẫn cô đi sợ nguy hiểm.”

“Nếu nói vậy thì e là không thuyết phục lắm.”

“Coi không biết chớ chưa bao giờ cậu ấy dẫn nhiều vệ sĩ như vậy đâu, cùng lắm là 4 người. Bởi cậu ta rất giỏi, hơn nữa lại rất ngoan cố, không muốn được người khác bảo vệ. Bây giờ cậu ta chịu để nhiều người đi theo nhe vậy, chẳng phải là tự ti sợ sẽ không thể bảo vệ được cô sao? Khả năng của mình, cậu ta biết rất rõ. Vậy thì cô hiểu đối với Jihoo cô quan trọng cỡ nào rồi đấy.”

Miu trầm ngâm, không nói gì. Thật là vậy không?

“Hai người nói xấu gì tôi vậy?” – bỗng hần từ ngoài sân bước vào.

“Không có gì.” – Miu tựa vào ngực hần trong khi hần vòng tay ôm lấy cô. Chẳng hiểu tại sao dạo này cô với hần rất hay ôm, hôn nhau nhé. Cũng không lấy làm ngại như ngày xưa nữa. Hần mà ôm cô là cô cũng quất luôn...

“Vợ chồng son à, ra chỗ khác mà ôm hôn này nọ đi. Đồ ăn sắp chín rồi coi chừng bị cháy hết luôn này.”

Hần cười, không nói. Đưa tay xuống dưới nhắc cô lên, ẵm cô ra ban công đứng.

“Anh ta nhìn vậy nhưng cũng rất nguy hiểm. Nhưng may mắn anh ta thuộc về phe mình, nên em hoàn toàn có thể tin tưởng anh ta.” – hần lại định hút thêm điếu nữa, nhưng bị cô chặn lại.

“Vâng.” – cô dụi đầu mình vào ngực hần. Nhiều mùi khói thuốc quá rồi, cô thích sự kết hợp 50/50 của nước hao Encounter và thuốc lá hơn.

“Miu, mai anh phải đi công tác một thời gian.” – hần bình tĩnh đặt cảm mình lên đỉnh đầu cô, ôm lấy cô thật chặt.

“Nói dối.” – hần mà đi công tác cái gì. Thật là nói dối trắng trợn mà.

“Ừ. Anh phải đi một thời gian.”

“Đi đâu?”

“Ấn.”

“Làm gì?”

“Em không cần biết đâu.”

... Tui thân...

“Tại sao? Em muốn biết. Anh không tin em à?” – cô bực mình đẩy mạnh hấn ra, giận dữ nói.

“Ngốc. Lại đây, coi chừng lạnh cho bây giờ.” – hấn tiến lại ôm cô vào lòng. Khí trời bây giờ đang rất lạnh, cô lại chỉ mặc một chiếc váy mỏng thôi, không bệnh mới lạ. Và hấn không muốn bỏ đi khi cô bệnh chút nào – “Anh phải đi. Có chuyện ở Ấn.”

“Có nguy hiểm không?” – cô hồi nẩy đẩy hấn ra là đã thấy lạnh rồi, giờ không dám nữa.

“Có. Nhưng anh hứa sẽ về sớm. OK?”

“Không. Anh đi luôn đi.” – cô quay người bước vào. Cho hấn đứng ngoài đó một mình.

Hấn ngồi cạnh cô, nhưng hai người không ai nói với ai câu nào. Một phần cũng bởi vì đồ ăn thật sự rất ngon, đúng là một người đầu bếp không tầm thường.

Đến tận khoảng 9 giờ tối hấn và cô mới leo lên xe quay về. Cô còn được chủ nhà tặng cho một quả bí đỏ bự ời là bự nữa chứ.

“Khi nào thì anh về?” – giọng cô hơi chùng xuống. Bất giác hấn thấy thật không muốn để cô ở lại chút nào. Bây giờ chỉ cần cô ôm hấn lại và nói không muốn hấn đi nữa thôi, hấn sẽ không bỏ đi.

“Cho anh khoảng 4 ngày, nhé.”

“Vâng. Mai anh đi à?”

“Ừ.” – hấn điều luyện đánh một vòng cua, rồi tấp vào – “Miu này, muốn qua đây ngồi không?”

“Sao thế? Anh không lái được nữa à?” – hồi nẩy cô thấy hấn uống hơi nhiều, chắc giờ cũng hơi say.

“Không.” – hấn mở cửa kính xe, phát tay ra hiệu cho đoàn vệ sĩ hộ tống đằng sau tỏ ý không có chuyện gì, rồi chồm qua, nhắc bồng cô lên, lôi cô về phía hấn.

Cuối cùng hấn vẫn là người lái, còn cô thì ngồi trên đùi, chinh ỉnh trước mặt hấn.

Về đến nhà thì cô cũng đã ngủ ngon lành trong lòng hấn mất rồi. Nhìn nét mặt cô mơ màng, hấn không khỏi rung động. Chuyến đi này hấn không thể bỏ, nhưng có thể vì cô mà về sớm.

~~~~~

Okayy 100 vote nhé :) mấy bn ko hiểu cảm giác của mình khi mở Wattpad lên, thấy hơn cả trăm notifications, hí hửng vô coi thì thấy cả chục cmt đòi chap đầu. Kiểu như WUH DA FUG??

Nói chung là mình bik đã 2 ngày r mình ko đăng, và mình cũng ko có ý định đăng trong 2 ngày đó đeo :) v nhé :) thứ 7 chủ nhật mình ko đăng dc, hoạ may chỉ là thứ 6 viết thứ 7 đăng thôi hê :)

Bye~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Ngày Không Có Ji

Sáng, cô dậy là không thấy hấn nằm cạnh nữa rồi. Có một chút gì đó thật hụt hẫng. Không lẽ, hấn mới đi chưa được vài ngày cô đã nhớ rồi sao? Đúng là ngốc thật... Cô trở nên dựa dẫm hấn từ khi nào ấy nhỉ... hay là tại hấn cưng chiều cô quá nhiều?

Lết tằm thân mệt mỏi xuống phòng ăn, đầu hơi nhức một chút, tay hơi mỏi một chút. Đó là tình trạng của cô vào buổi sáng. Cực kì thảm hại...

Reng... Reng... Reng...

Cô tiện tay với qua chiếc điện thoại bàn đặt cạnh, đưa lên tai.

“Dậy rồi à?” – tiếng hấn ở đầu bên kia nghe vẫn như thường ngày, không chút biến chuyển. Vẫn là giọng nói trầm trầm đầy lo lắng, quan tâm, chăm sóc làm cô chỉ muốn giữ hấn lại cho mình.

“Vâng. Anh tới chưa?”- hỏi xong câu này cô thấy mình thật ngốc. Rõ là quãng đường từ Anh đến Ấn độ là rất xa, chưa chi đã hỏi hấn đến chưa. Ngốc cỡ này hỏi hấn “về chưa” cũng được.

“Anh đang chuẩn bị lên máy bay.” – giọng hấn vẫn trầm đều như nãy nhưng cô tưởng tượng được hấn đang cười. – “Ở nhà không được uống rượu, không được đi Bar, không được ăn đồ lạnh, đi đâu cũng cần vệ sĩ đi theo, có nghe chưa?”

“Tại sao? Em không thích.” – cô bực mình nói. Cô thích nhất là sushi, không được ăn đồ lạnh thì chán chết được. – “anh có ngon thì về đây mà cảm em”

Trong điện thoại cô vang lên một tràng cười. Có gì mà cười thế chứ??

“Vợ à, cáo quá rồi.” – hấn nhỏ nhẹ trên cô qua điện thoại.

“Ai là vợ anh chứ?” – cô bên đầu dây này cũng đã ăn xong bữa sáng.

“Ở nhà nếu chán thì mở TV hay lấy máy tính ra chơi.”

“Vâng. Em muốn vào thư phòng của anh.” – hiện tại thì cô cũng đang đứng trước thư phòng của hấn này. Cô dễ ý hình như chưa bao giờ hấn chịu cho ai vào, kể cả cô, nhưng cô cũng chẳng thèm.

“Ừ.” – hấn chỉ “ừ.” một cái rồi thôi. Cô là của hấn, cũng sắp làm vợ hấn rồi. Chuyện của hấn cô cũng nên biết, dù sao Miu khác với những người phụ nữ khác ở chỗ cô có suy nghĩ thấu đáo, rất giỏi trong kinh doanh và chiến lược. Hấn rước cô về một phần cũng muốn cô phụ hấn. Hơn nữa, hấn tin cô mà.

“Password?”

“Em đoán đi.” – hấn cười. – “thôi nhé, anh lên máy bay.”

“Vâng.” – cô thờ ơ trả lời. Mọi sự tập trung của cô đều đang hướng về phía phòng làm việc của hấn. – “anh đi bình an.”

“Ừ.” – hấn nói, vẫn giữ yên máy. Đợi cho cô cúp hấn, hấn mới buông điện thoại, bước lên máy bay riêng. Hấn luôn tỉ mỉ chu đáo từng chút một với cô vậy đấy.

Cô bây giờ vẫn đánh loay hoay trước cửa thư phòng của hấn. Hấn nói cô đoán password, thì một là hấn không muốn cho cô vào, hai là password này nằm trong tầm hiểu biết của cô.

Được rồi. Nếu vậy thì password chắc là thứ quan trọng đối với hấn, hoặc thứ duy nhất. Hay là một dãy số thì sao... Chắc là ngày sinh... hay một ngày quan trọng gì đó...

Thật khó quá đi!!! Cô là cô thật không dám bấm bậy. Hấn là ai chứ? Lỡ bấm sai một cái cửa nổ cái bùng luôn sao?? Hay từ trên đầu vài thanh sắt chọt xuống?? Hay bất cứ một hình thể vũ khí tra tấn nào có thể để giết người đang cố bước vào phòng thì sao??

Vậy thử ngày sinh của hấn trước đi.

10121995

WRONG

Sai rồi... chết mất thôi. Mà sao chẳng có gì xảy ra hết nhì...

Vậy cứ làm tiếp. Theo cô thì đây là nhà hấn, là một nơi an toàn nên thiết nghĩ mật khẩu sẽ là một thứ gì thân thuộc với hấn, và ít người biết nhất. Tay cô đưa lên bấm password mà lòng hơi chùn xuống.

AritaKotobuki

Đây là cô gái đầu tiên mà hấn yêu, là cô gái hấn đã đợi trong vòng hơn 5 năm liền, cho tới khi cô tới.

WRONG.

Ồ... wrong luôn à...

Vậy thì...

HirugashiMiu.

WRONG.

Đúng là cô mộng tưởng hão huyền rồi. Cô chỉ là một thứ hân sở hữu thôi, chứ có là gì. Hết muốn thử. Thử lần cuối không được thì thôi luôn.

HàngKhuyếnMãi.

Cánh cửa đứng im, bất động. Nhưng không có chữ wrong nào hiện lên. Sao vậy? Sai nhiều lần quá nên định thủ tiêu cô luôn à...

Và rồi cánh cửa mở ra. Một cái “rầm” luôn ấy.

Vậy à... Hàng khuyến mãi à...

Đúng là password đó khó đoán thật. Nhất là người ngoài. Ai ngờ một tên đại ca xã hội đen, một người tổng giám đốc công ti lớn lại đi đặt password là “hàng khuyến mãi” bao giờ... chắc chỉ có chồng cô thôi...

Chắc giờ hân lên máy bay rồi nhì. Cô bèn bốc điện thoại gọi cho hân. Để khoe thôi. Chẳng biết từ bao giờ cô đã trở nên con nít như vậy.

“Alo.” – hân nghe máy nhanh đến bất ngờ.

“Ji. Em giải được pass rồi này.” – cô đi lướt qua những tủ sách đầy ắp của hân. Nhiều thật. Không ngờ hân cũng “một sách” như vậy.

“Giỏi.” – hân khen cô. Một từ thôi mà làm cô vui quá trời – “không được phá nghe chưa.”

“Em phá đấy. Làm gì em” – từ bao giờ cô trở nên ương bướng, dữ dằn như vậy rồi... Tại hân cưng quá mà.

“Hừ.” – tay, hân đang mân mê li rượu đỏ, nhìn mà nhớ đến màu váy của cô hôm qua.

“Anh mới hừ ấy. Hôm nay là đám tang của anh. Hôm qua em đã nói anh không được đi đâu hôm nay hết mà vẫn cứ đi.”

“Về sớm mà.”

“Không cần.”

Và thế là cô và hân cứ cầm máy nói chuyện mãi không thôi. Hai con người điềm đạm, lạnh lùng là thế mà sáp vô nhau là bà tám hết chỗ chê.

“Bye Ji.” – cô từ tốn vén váy ngồi xuống ghế làm việc của hân.

“Ừ.” – hân ừ xong rồi im lặng, để cô cúp máy trước. Người cúp máy trước trong cuộc nói chuyện giữa hân và cô luôn luôn là cô.

Trước mặt cô, trên bàn làm việc của hân là một chiếc máy tính xách tay nhỏ, màu đen, rất mỏng.

Máy tính cũng có password.

Hàngkhuyếnmãi.

Màn hình máy tính rung lên cho thấy password nhấn vào là sai.

AritaKotobuki

Lại rung lần nữa. Hình như không có pass nào là tên cô gái đó nhì.

Nếu password kia là nick name hân đặt cho cô, vậy password này chắc phải có cái gì đó liên quan tới cô.

20091997.

WRONG

Ngày sinh của cô không đúng sao?

Vậy...

18092015

WRONG

Ngày cô thuộc về hân cũng không đúng. Thật khó quá đi.

28112014

Cuối cùng cũng được. Đúng là một thật. Ai ngờ hần để pass là ngày cô và hần gặp nhau đầu chứ.

Laptop hần cũng chẳng có gì vui cả. Chỉ toàn tài liệu của công ti, các chính sách kinh tế, các chiến lược đầu tiên, dự bị, rồi kế hoạch khẩn cấp khi công ti gặp nạn,...

Cô quả thật khâm phục bộ óc và suy nghĩ lo xa của hần. Trong máy hơn cả trăm chiến dịch, mỗi chiến dịch đều có ít nhất 3 kế hoạch, một kế hoạch chính, một kế hoạch dự bị và một kế hoạch phòng khi bất trắc. Kế hoạch nào cũng hoàn hảo, không một kẻ hở. Rồi thì chiến lược, rồi thì tầm lum hết cả.

Hình nền laptop hần là hình chụp cô đang ăn đồ cay Tứ Xuyên.

Hình các folder của hần là hình cô lúc ngủ, lúc ăn, lúc chơi, lúc làm việc, lúc nói chuyện với đối tác...

Hần có lắm hình thể không biết...

Và rồi đập vào mắt cô là một folder có dung lượng rất lớn. Nó khá đặc biệt, không phải vì nó có dung lượng lớn hơn những folder khác, mà là nó có 7 tường lửa, password 24 kí tự và hoàn toàn không để hình cô như những folder bình thường.

Sự tò mò trỗi dậy. Đây là folder gì? Nó chứa những thứ gì? Tại sao hần không kèm hình cô? Tại sao hần lại để password kĩ như vậy? Tại sao hần bảo vệ cái folder này nhiều như vậy?

Cả buổi sáng cô ngồi giải mã các bức tường lửa. Từ sáng đến hơn 6 giờ chiều, chỉ có mỗi một bức tường được gỡ.

Nghe nói máy tính này hoàn toàn là do hần tự cài đặt. Cô cũng không phải dạng vừa, mà phá một bức tường của hần cũng thật quá khó khăn. Chật vật mãi mới mở được một bức. Hần quả thật là giỏi, rất giỏi.

Để coi nào... phải 3-4 ngày nữa hần mới về. Khoảng thời gian đó, chắc đủ để cô mở khóa hết tất cả tường lửa và password 24 kí tự.

Cô mà đã tò mò hay quyết làm một cái gì đó là chẳng ai có thể ngăn cô được.

Hần đã cho cô biết một chút, cô sẽ tìm hiểu hết.

~~~~~

Okayyy 120 nhé :)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Hết Nhớ Rồi

Đã qua 3 ngày rồi.

Chiều nay là hần về rồi. Mà cô thì vẫn chật vật ở bức tường lửa số 4. 3 ngày, mỗi ngày giải được nhiều lắm 1 bức hơn.

Hần cũng thật là quá giỏi. Mã điều khiển sao quá tinh vi, phức tạp. Thật đúng là biết làm người khác đau đầu.

Không được! Cô không thể nào chịu thua được!

Píp...píp...píp...

“Alo?” – hần lúc nào nghe máy cũng rất nhanh, đến nỗi cô còn chưa chuẩn bị coi mình sẽ “đuổi” hần như thế nào.

“Ji, khi nào anh về?” – vai cô hơi nâng lên để áp chặt điện thoại vào tai, trong khi đó tay cô đã và đang bận thao tác không ngừng nghỉ trên bàn phím máy tính.

“Chiều nay.” – hần ngừng lại một chút – “nhưng anh có việc bận. Chắc không về ngay được.”

Cô nghe mà như mở cò trong bụng.

“Vậy à. Vậy khi nào anh về?” – cô làm bộ thờ ơ, không quan tâm nhưng thật chất đang rất mong chờ. 1 bức tường 1 ngày, vậy 4 bức là 4 ngày, thêm

mặt mã 24 kí tự nữa là 2 ngày, coi như 6 ngày. Nhưng mà ước gì được thêm một ngày nữa để làm cho thoải mái nhỉ... tốt nhất hẳn nên về sau 7 ngày.

“1 tuần sau anh về.” – hẳn đều đều nói. Chất giọng vẫn như cũ, không có chút biến chuyển làm cô khó có thể đoán được tâm trạng.

“Vâng. Vậy nhé.” – cô vui vẻ nói. Cũng chẳng thêm che giấu điệu bộ mừng rỡ.

“Không nhớ anh sao?”

“Không đâu. Đi luôn đừng về.” – nói rồi cô cúp máy cái rụp. 1 tuần sao? Quá thoải mái.

Hắn đưa tay, nhìn chiếc điện thoại cảm ứng đã mất tính hiệu.

Cô nhóc ngốc này tưởng hẳn không biết gì sao. Hẳn xong hết việc rồi, giờ về là được thôi. Chỉ là giờ về chắc chắn sẽ không được chào đón, chắc còn bị ghét nữa, nên thôi.

“Lão đại, giờ chúng ta đi Venice?” – Một tên đàn em bước đến, hỏi.

Hắn tay cầm li rượu, mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ. Phía bên kia tấm kính, là một vùng mây. Mây bay như vô tận, trải đều...

Venice sao. Một thành phố đẹp. Thành phố của tình yêu, những con đường là dòng sông, và phương tiện di chuyển là thuyền cá nhân. Một con phố cổ, với những toà nhà làm bằng gạch, không son gì cả nhưng lại mang một vẻ đẹp riêng.

Venice sao. Đề khi khác đi. Venice phải có cô mới trọn vẹn.

“Không. Chuyển hướng sang Tây Tạng.”

“Dạ vâng.”

Hắn có 1 tuần để vui chơi một cách tự do. Thiết nghĩ nên tận hưởng một chút.

“Chào cậu Min Jihoo. Mừng cậu đã đến chốn Tây Tạng này.” – một người đàn ông da ngăm đen bước đến, bắt tay hắn.

Máy bay hắn vừa hạ cánh xuống chỗ đẹp nhất và an toàn nhất ở cái sân bay Tây Tạng này.

Người đàn ông da ngăm đen kia là bộ trưởng cục bảo vệ, có thể nói là một chức vụ khá lớn ở nơi rừng rú khi ho cò gáy này.

Gương mặt hắn lại trở về với băng giá. Hắn không thích trưng bày bất cứ biểu cảm nào ra ngoài, nhất là đối với đàn ông. Còn đàn bà thì đều một chút cũng được. Nhưng luật lệ trên không hề áp dụng được đối với cô.

Hắn gật đầu nhẹ một cái khi đi qua người đàn ông da đen, rồi cứ thế bước tới. Cứ như đường lối nơi này hắn đã thuộc lòng rồi.

“Thiếu gia, chúng ta đi đâu đây ạ?” – một tên kính cẩn cúi xuống nói với hắn qua cửa kính xe ô tô.

“Các người về khách sạn cất đồ trước. Ta đi thăm người. Không cần phải người đi theo.” – hắn bắt cần ra lệnh, rồi ra lệnh cho tài xế lái đi.

Hắn muốn đi gặp một cô gái. Một cô gái đã 4 năm rồi chưa gặp lại.

Cô ấy tên Diệu Hiếu, một cô gái không quá xinh, nhưng cũng đủ để nói là đẹp nhất chốn hoang sơ này.

4 năm trước, tức một năm sau ngày tai nạn của Arita, hắn sang Tây Tạng làm ăn.

Và cô gái tên Diệu Hiếu này, tình cờ gặp được hắn. Một cô gái rất nữ tính, nhẹ nhàng, dịu dàng. Cô ấy ngây thơ, trong sáng và chẳng biết gì ngoài vo gạo nấu cơm và đón củi. Lúc đó, hắn đã nghĩ cô thật dễ thương.

Hắn ở lại đó đúng 1 tuần, như hắn sắp ở lại. Và trong 1 tuần đó, hắn và cô đã có khá nhiều kỉ niệm đẹp.

Hồi tưởng lại một chút thì phải công nhận nó hơi nhảm chán một tí, nhưng vẫn rất khó quên.

Và rồi, như một câu chuyện cổ tích dân gian kể lại, chàng trai lên đường, rời xa khỏi cô gái.

Cô gái hứa rằng sẽ mãi đợi chàng trai về, dù 1 năm, 2 năm hay cả kiếp người cũng được. Và cô đã làm thế.

Còn chàng trai đã sớm quên đi cô gái ấy mà lao đầu vào công việc, trở thành người quyền lực nhất. Nay chàng trai quay về tìm cô gái, chỉ là đi tìm một mảnh kí ức, chứ không phải đi tìm nên tương lai cho hai người.

Diệu Hiếu là một cô gái rất tốt, rất đặc biệt, nhưng không thú vị. Cô đặc biệt vì cô khác với những người con gái khác, cô không son móng tay, kẻ mắt,

tô son. Cô không tắm nắng hay chăm sóc sắc đẹp. Bàn tay cô có thể nói là còn cứng rắn và chai sần hơn tay hắn, nhưng thế vẫn chưa đủ, chưa đủ để giữ chân hắn lại.

Cô lớn hơn hắn 2 tuổi. Bây giờ chắc cô cũng đã 22. Một tuổi thật đẹp, và rất mộng mơ. Không biết cô có còn chờ hắn, có còn là một Diệu Hiếu ngày xưa?

Chiếc xe cứ chạy mãi. Chạy lên sườn núi dốc đứng.

Nhà cô ở đó, là một cái miếu nhỏ. Cô có thể nói là một nữ tu sĩ. Nhưng không sao. Chuyện nam nữ không cấm vận một nữ tu sĩ.

Hắn bước xuống xe. Đôi giày da bóng lưỡng bị dính đầy đất bùn nhơ nhớp.

Hắn lệnh cho xe chờ ở đây, rồi một mình tiến vào.

Có một cô gái, đang ngồi đan sọt ở sân sau. Mái tóc đen nhánh được búi lên thành một chùm, trễ xuống. Đôi bàn tay chai sần thoăn thoắt bẻ cong nhưng nhanh nhẹn, uống chúng vào với nhau. Bộ đồ quần áo cũ kỹ, giản dị và không có mấy thẩm mỹ.

Hắn cười. Cô vẫn vậy, không có chút đổi thay nào sau bao nhiêu năm. Mà có gì để cô đổi thay đâu cơ chứ. Căn nhà này, núi rừng này, con đường này, sự hoang sơ này, vẫn như ngày nào hắn còn ở lại.

“Hiếu.” – giọng hắn nhẹ tựa gió thoảng, dịu dàng đến nỗi người khác còn phải tự hỏi đó có phải là hắn không.

Cô gái dừng lại, cơ thể cứng đờ. Rồi từ từ quay lại.

Một gương mặt mộc tròn trĩnh, sáng trong. Đôi mắt đen láy, tinh anh. Sóng mũi cân đối. Không có gì là quá đặc sắc, nhưng vẫn rất xinh.

“Hoàng, anh về rồi à?” – Diệu Hiếu ngạc nhiên tột độ, hỏi lại.

“Không thấy anh đang đứng trước mặt em sao?” – hắn cười với cô. Rồi từ từ bước lại, ôm cả cô vào lòng.

Người phụ nữ này vẫn đảm đang, chịu thương chịu khó như ngày nào.

“Em cứ tưởng anh sẽ không bao giờ về chứ.” – Diệu Hiếu nhẹ nhàng tựa đầu mình vào ngực hắn, thủ thi.

“Vậy sao? Em vẫn chờ anh từ đó đến nay à?”

“Vâng.”

Hắn cười, nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt tóc cô. Cô làm hắn nhớ đến Miu đang ở nhà. Hắn đi chưa được ba ngày thôi là đã hết nhớ mất rồi, chứ đừng nói gì đến việc chờ cả năm trời. Người thành phố là vậy đấy, nhất là người làm ăn. Những chuyện gì không có lợi, họ sẽ không bỏ thời gian ra.

“Vào đây. Anh mệt không? Bà nhớ anh lắm đấy.” – giọng Hàn Quốc của cô ngong nghịu, thật dễ thương. Cô nắm tay hắn kéo đi.

“Anh không mệt. Chỉ đói thôi. Em làm món gì cho anh nhé?” – hắn nhõng nhẽo.

“Anh thật là.” – cô nói thế nhưng vẫn cứ xuống bếp làm vài món cho hắn.

Hắn mỉm cười nhìn bóng lưng cô loáng thoáng trong con bếp xập xệ thiếu ánh sáng. Mai này chắc hắn phải cho người xuống sửa sang lại.

“Bà Hoàng, anh định ở lại đây cho đến bao giờ?” – tiếng của cô vọng từ căn bếp ra.

“Sao vậy? Chưa chi đã muốn đuổi rồi sao?”

“Có nói không thì bảo?” – cô đùa.

“1 tuần nữa.” – hắn nghịch chiếc điện thoại cảm ứng trên tay, bất cần trả lời.

Trong căn bếp tối, nét mặt của một người nào đó dần chùn xuống.

Vậy là cũng giống như xưa sao...

~~~~~

Okay 125 :) enjoy reading and leave a cmt plz :)

Chương 62

Trời đang mưa, mưa như trút nước.

Có rất nhiều điều kì lạ xung quanh. Thứ nhất là cô hoàn toàn không nhớ tại sao mình lại ra ngoài đường trong kiểu thời tiết như thế này. Thứ hai là chiếc đồng hồ cao ngất ngưỡng giữa thành phố không còn chút động đậy nào nữa. Lại nhỉ... chắc là nó bị hư. Chiếc đồng hồ đó khó hư lắm. Mà có hư thì chưa tới vài giây sau đã có người chạy tới sửa rồi.

Điều thứ kì lạ thứ 3 là nước mưa trông như những giọt mực. Hoặc có thể chúng CHÍNH là những giọt mực. Những giọt mực đen rớt xuống, làm mặt người nào người nấy đen như bồ hóng, đường sá thì nhơ nhớp.

Và điều kì lạ nhất là cô đang mặc một chiếc váy cưới đứng giữa dòng người tấp nập, dưới cơn mưa “mực” này và không biết tại sao mình phải làm thế.

Những giọt mực nhuộm đen mái tóc bạc của cô. Và hình như chúng cũng nhuộm đen luôn cả chiếc váy cưới này, cô không biết nữa. Nhưng thường váy cưới thì không có màu đen. Những giọt mực lại không ảnh hưởng gì đến làn da và khuôn mặt cô, lạ nhỉ. Trong khi những người đi đường thì đen thui.

Và rồi cô bước đi. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ là tìm chỗ trú cơn mưa dai dẳng này.

Và vì đi như thế, nên cô đã gặp được điều kì lạ số 5.

Ở khuất bên kia đường là một nhà hàng, hay một khách sạn biệt thự nào đấy cô không quan tâm. Trong đó có vẻ có nhiều người, và kì lạ là trong khi mọi thứ từ con người đến cây cối đều màu đen, thì toà nhà kia lại treo băng rôn màu trắng. Hay nói đúng hơn cái gì bên đấy cũng màu trắng.

Có vẻ như là một đám cưới. Vui nhỉ. Cô cũng đang mặc một chiếc váy cưới đây này. Và chiếc váy này hợp thời hợp cảnh hơn là cái đám cưới ngược đời kia.

Cô bước lại đám cưới ấy. Không biết có phải là tò mò hay không bởi trong đầu cô chẳng có gì cả. Giống như bước trong vô thức ấy, chỉ là cô đang hoàn toàn tỉnh táo.

Mọi người có vẻ đều là quý tộc hạng sang. Ai cũng cười nói, và hình như sự tồn tại của cô là hư không.

Và trong cả đồng hồ hỗn độn đó, cô thấy được cô dâu, nhân vật chính.

Cô ấy khá là không nổi bật. Một cô dâu chìm chìm trong đám đông. Gương mặt tròn tròn, trông có vẻ khá là ngây thơ, thẳng thắn. Rất khác với các vị tiểu thư khác.

Và điều duy nhất làm cô nhận định cô gái này là chủ bữa tiệc bởi chiếc váy của cô ta. Hoàn toàn giống cô đến từng đường may đường cắt. Duy chỉ có nó là màu trắng, còn của cô là màu đen.

Nhưng chú rể đâu rồi ấy nhỉ...

Cô đi vòng vòng xung quanh bữa tiệc. Chiếc váy cưới không hề cản bước chân cô đi. Người cô nhẹ như bèo, và cô lướt đi theo cơn gió thổi vào.

Và rồi cô dừng lại, ngay sau lưng một người đàn ông. Tầm lưng này quen thuộc lắm, nhưng trong đầu cô hoàn toàn chẳng có gì cả. Thật khó chịu.

Và rồi người đàn ông đó cũng quay lại. Một nét mặt đậm sự lạnh lùng, giao hoạt và mờ mịt.

Là hấn, Min Jihoo.

Hắn cũng đi ăn tiệc cưới sao...

Bỗng cô dâu bước tới, khoác tay hắn cười nói, dập tắt suy nghĩ của cô.

Có lẽ hắn là chú rể.

Cô ngày càng trống rỗng. Chẳng biết làm gì, chẳng biết phải suy nghĩ gì. Não cô dường như biến mất rồi.

Bíp...

Cô giật mình, tỉnh giấc. Là mơ thôi sao... Thật may là cô đã lấy lại não và biết suy nghĩ rồi.

Tiếng “bíp” vừa đánh thức cô dậy phát ra từ chiếc laptop để ở cuối chân giường.

Bức tường lửa số 4 đã được giải quyết.

Nếu để ý kĩ thì các bức tường lửa đều được thiết lập trên cùng một mã cơ bản. Mã có thể phát triển để làm bức tường trở nên phức tạp và khó gỡ hơn, nhưng nếu cứ men theo một công thức phá mã căn bản thì tuy có mất chút thời gian nhưng vẫn sẽ gỡ được.

Cứ đà này thì chỉ cần khoảng 3 ngày nữa là xong thôi. Không cần tới một tuần.

Cô đứng dậy, tiến lại chiếc gương. Trong gương vẫn là một cô gái có mái tóc màu trắng, đôi mắt màu xanh và chiếc đầm ngủ màu vàng kem. Thật may rằng cô không phải hứng trọn cơn mưa mực trong chiếc váy cưới bó sát màu đen.

Giờ đã là hơn 3 giờ sáng. Không biết hần có ngủ không, hay vẫn làm việc nhi... .

~~~~~

“Hiếu, đi ăn sáng đi.” – hần đứng ngoài hàng rào, gọi vọng vào.

Mới sáng sớm như này mà hần đã lái xe đứng trước cửa nhà người ta hét rầm trời. Thật chẳng ra thể thống gì nữa.

“Chờ một chút. Em chuẩn bị đồ ăn cho bà cái đã.” – giọng Hiếu trong nhà vọng ra. Thú thật là dạo này cô rất vui. Hần cũng rất chăm lo và hay hỏi han cô, cứ như lần đầu gặp mặt. Hần đối mặt với cô gần gũi đến mức làm cô quên hết 4 năm chờ đợi dài đằng đẳng. Kỷ niệm ngày xưa cứ như mới diễn ra ngày hôm qua.

“Đi ăn sáng à? Ở nhà đi được không?” – cô bước ra, giọng ngại ngại. Người quê mùa như cô, đứng cạnh hần sao xứng đây?

“Chẳng sao cả. Có ai dám bình phẩm em đâu chứ?” – hần nói, rồi kéo tay cô vào xe.

4 ngày qua quả thật rất vui. Hần sớm chiều bên cô không rời, cùng tạo ra thêm nhiều kỉ niệm.

“Hoàng này, anh nhiều việc thế mà cũng đi thăm em sao?” – cô nhìn ra cửa xe, mơ màng hỏi.

“Sao em biết anh nhiều việc?”

“VẬY là ít việc sao? Ít việc sao đến bây giờ mới đi thăm tôi?” – cô phồng má, hỏi lại.

“Nhiều việc mà.” – hần cười xoa. Đúng là việc rất ít, nhưng vẫn cứ bận dài dài.

Chiếc xe thông dong chạy đến một khách sạn 5 sao nằm cheo leo trên núi. Đây là khách sạn 5 sao duy nhất ở Tây Tạng, và đương nhiên nó cũng thuộc quyền sở hữu của nhà Min.

Diệu Hiếu bước xuống xe, e lệ nép vào người Jihoo. Cả hai nắm tay nhau đi vào đại sảnh.

Bỗng tự nhiên hần đứng lại, bàn tay đang nắm lấy tay cô lỏng dần, lỏng dần rồi buông xuống. Cô ngạc nhiên, và cũng hơi ngượng. Thật sự cô không muốn đứng giữa đại sảnh giàu sang này xúu nào.

Theo hướng ánh mắt của hần, cô nhìn thấy được một cô gái.

Cô gái đó trông có vẻ rất giàu sang. Chiếc đầm nâu đất viền đen ngắn ngang đầu gối, hơi xoè trông thật thích mắt. Đôi bốt đồng màu với chiếc váy, viền vàng. Mái tóc dạ kim được buộc thành một chùm để ra đằng sau. Nước da trắng hồng, lưng lửng trên tai cô ấy là đôi bông tai hình tam giác bằng vàng, to.

Cô ngồi đấy như một tính đồ thời trang, thật khác một trời mỗ vực với cô.

Cô quay sang nhìn hần, thì thấy hần đang cười. Một nụ cười cô nhìn không quen mắt. Cứ như thể người đàn ông ầm ập mấy ngày qua đã đi rồi.

“Đi nào.” – hần nói với cô, rồi sải bước đến chỗ cô gái ấy đang ngồi. Cô cũng vội lật đật chạy theo.

Cô gái kia nghe tiếng bước chân cũng dừng các động tác tay trên màn hình điện thoại lại, ngẩng mặt lên. Trong phút chốc cô đơ người.

Thật đẹp quá. Rất đẹp. Nhìn cô ấy cứ như là thiên thần vậy. Ngủ quan đều hoàn hảo đến mức cực độ. Và nhất là đôi mắt màu ngọc kia. Cứ như là hai hòn ngọc thiên nhiên được khảm vào vậy.

Cô gái đó cũng đứng dậy, và cô chợt nhận ra ở cô ta có cái gì đó thật giống anh Hoàng. Có lẽ là khí chất toát ra từ người.

“Sao lại đến đây?” – hần đứng thật gần cô, giọng nói không cảm xúc.

“Em không có quyền đến?” – cô cười, hỏi lại. Ánh mắt vô thức quét qua người con gái đang đứng đằng sau hần.

Gương mặt này, không phải là cô chưa từng gặp qua.

Cô ta chính là cô dâu trong bữa tiệc cưới kì lạ mà cô mơ thấy tối hôm trước.

Cô sai bước nhanh đến trước mặt hắn. Tiếng giày gót gỗ lộp cộp xuống nền gỗ dưới chân. Không nhìn nhưng cô có thể thấy, người con gái đó đang sợ hãi trước mình.

Cạch...

Cô móc trong túi ra một khẩu súng ngắn. Nụ cười vẫn chưa hề tắt trên gương mặt xinh đẹp của cô.

“Ji, anh biết tội anh không?” – cô nhẹ nhàng hỏi tội của hắn, khẩu súng chìa thẳng vào đầu hắn.

Hắn im lặng, nhìn cô mỉm cười. Không có gì đâu. Cô miễn nhiễm với tất cả trò của hắn rồi.

“Để anh đoán nhé. Đạn là thuốc mê?” – hắn nhẹ nhàng hỏi lại.

“Em không biết. Khẩu này lấy trong ngăn bàn thứ hai bên tay trái ở bàn làm việc của anh.”

Hai con người khí thế phùng phùng đối đầu với nhau, Diệu Hiếu không biết phải làm gì. Cô rất sợ, sợ rằng cô gái xinh đẹp kia thật sự sẽ bóp cò.

Bốp...

Diệu Hiếu đành làm liều, vung tay tấn thật mạnh vào mặt cô gái kia hông làm cô ta mất thăng bằng mà rơi khẩu súng.

Nhưng Miu nhanh hơn, liền bắt lấy cánh tay của Hiếu. Tuy vậy, lực tay của con gái núi rừng quá mạnh, làm cô phải lùi lại 1 bước.

“Cô... dừng lại ngay!!!” – Hiếu đe dọa. Gương mặt mộc bỗng chốc đỏ ửng.

Miu không nói gì, ánh nhìn quét một lượt qua người đối diện mình. Sau đó cô buông tay Hiếu ra, trên miệng nở một nụ cười không rõ ý nghĩa.

“Cô là?” – Miu nhẹ nhàng hỏi.

Hiếu lặng thinh.

“Một người bạn cũ.” – hắn mở lời.

Miu quay sang nhìn hắn. Hai người nhìn nhau, bắt đầu cuộc đối thoại bằng mắt.

“Không đơn giản là bạn, phải không?”

“Ừ.”

“Ừ.”

“Em nghĩ anh có thể giới thiệu nhiều hơn một chút về cô ấy, phải không?” – Miu cười, nhẹ nhàng đưa khẩu súng cho tên vệ sĩ đứng cạnh. – “chuyện của nhà ta, có thể để tôi về giải quyết.”

“Em đã đi một quãng đường dài rồi. Vào ăn sáng luôn này.”

Và thế là cả ba người đều bước vào nhà hàng.

~~~~~

Okayy 140 :)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Nguyên cả phòng ăn buổi sáng không có lấy một bóng người. Jihoo, Miu và Diệu Hiếu là 3 người duy nhất đang ngồi chễm chệ trong phòng ăn rộng thênh thang này.

Miu ngồi cạnh Ji, và đối diện với 2 người là Hiếu. Bầu không khí có vẻ là nặng nề, ít nhất là đối với cô gái thôn quê không quen với cảnh ăn sung mặc sướng và những cuộc im lặng kéo dài.

Miu và Jihoo thì vẫn cặm cụi ăn, chẳng thèm quan tâm một cái gì cả. Hai người bọn họ là hai người chiếm thế thượng phong, chẳng biết là ai mới là người thắng chung cuộc đây.

Một bữa ăn từ tốn và lịch sự của một nhà quý tộc – một thương nhân nổi tiếng thì thường kéo dài 20 phút ăn và hơn 1 tiếng nói chuyện, thảo luận. Nhưng giờ chỉ mất 20 phút là hoàn thành.

“Tôi thấy chúng ta chưa có vẻ gì là hiểu rõ về nhau cả. Bắt đầu từ cô đi. Cô có thể giới thiệu bản thân mình không?” – Miu buông nĩa xuống, nhẹ nhàng lấy khăn giấy chậm chậm nơi khoe miệng.

Hiếu đã ăn xong từ trước, nhưng vẫn mãi cúi mặt xuống chiếc đĩa màu trắng của khách sạn, không dám ngẩng mặt lên. Jihoo thì vẫn cặm cụi ăn như heo.

“Tôi... là Diệu Hiếu, sống ở kế khúc sông cúi chân đèo.” – Diệu Hiếu ngại ngùng nói. Gương mặt lại đỏ ửng lên vì căng thẳng.

Miu dựa hẳn người ra đằng sau, một tay đặt lên đùi, tay kia nâng ly rượu ngay trước miệng. Đôi mắt như đá khảm xoáy thẳng vào Hiếu một cách không thương tiếc.

“Tôi... chỉ vậy thôi.” – Hiếu nắm chặt hai bàn tay lại. Trông cô có vẻ căng thẳng.

Cô thật sự không thích cô gái có đôi mắt màu ngọc ngồi đối diện với mình. Cô ta trông thật... chánh chọe. Bà đã nói với cô rằng người thành phố ai cũng vậy cả, và nhất là những người nhà giàu. Cô không thích cô gái đó. Cô càng không thích cô gái đó ngồi kế Bá Hoàng của mình. Nhưng cô làm gì được đây? Hồi ời cái phận nhỏ bé, nghèo nàn của mình.

“Và?” – Miu hơi nghiêng đầu, để lộ cái cổ trắng ngần đầy quyến rũ – “tại sao cô lại ở đây?”

“Anh Hoàng muốn dẫn tôi đi ăn.”

“Và tại sao anh ấy phải làm vậy?” – Miu hỏi. Cuộc trò chuyện tưởng chừng sẽ rất thân mật bỗng chuyển thành một cuộc hỏi cung mức độ nghiêm trọng cao. Không biết cô gái kia ngốc nghếch không biết hay cố lảng tránh. Cô chỉ muốn biết cô ta là gì của Jihoo thôi mà.

“Tôi là bạn của anh ấy.” – nói câu này, lòng Hiếu hơi đau. – “còn cô là ai? Là gì?”

Miu hơi ngạc nhiên, nhìn lên. Đối diện với cô là một đôi mắt tràn đầy ý chí và ghét bỏ. Cô cười trong bụng. Cô gái này, chắc là yêu hẳn nhiều lắm. Tên này cũng ghê thật, dù cả gái nhà lành.

“Tôi... chắc cũng chỉ là bạn?” – Miu hơi nghiêng đầu sang Jihoo.

“Cô ấy là vợ chưa cưới của anh.” – hẳn bây giờ mới dùng xong bữa, giọng nói bị đồng đồ ăn cản trở trở nên ngọng nghịu.

Trên khoé môi của Miu hình như xuất hiện một nụ cười, một nụ cười mờ mờ ảo ảo khiến người khác không thể xác định.

Hiếu chết lặng người.

Hắn đã có vợ chưa cưới, tại sao còn quan tâm, lo lắng cô? Tại sao còn để cô nuôi mộng tưởng, chờ đợi hắn 4 năm tuổi xuân của cuộc đời?

Miu thấy sắc mặt của Hiếu như vậy thì lo lắng. Dù là cùng giới tính nhưng thường thì cô rất yếu lòng trước phụ nữ (?) và đặc biệt sợ những chuyện như thế này. Trước khi gặp hắn, nhiều khi cô cũng rất băn khoăn về giới tính của mình...

“Hai người cứ tự nhiên nói chuyện. Tôi lên phòng nghỉ trước.” – Miu nói rồi lật đật đứng dậy. Theo sau cô là hai người vệ sĩ mặc áo đen.

Cánh cửa đã khép lại sau lưng Miu, cô vẫn không nghe thấy chút động tĩnh nào trong căn phòng lớn đó.

Mãi một lúc lâu sau, Hiếu mới lên tiếng.

“Cô ấy, là vợ chưa cưới của anh sao?” – Cô cố gắng điều chỉnh giọng điệu sao cho bình tĩnh nhất có thể. Nhưng hoàn toàn fail.

“Ừ.” – và không có thêm một lời giải thích nào. Hoàn toàn im lặng. Hiếu chờ đợi thêm một câu từ nào đó nữa bay ra từ miệng hắn, nhưng mãi một lúc sau mới biết hắn không muốn nói nữa.

Một mớ bùi nhùi cảm xúc đan thất lại vào nhau trong lòng cô. Thật sự hắn là người như thế sao? Một kẻ chỉ biết lừa dối người khác, lợi dụng người khác?

Và rồi cô tự cười bản thân mình. Cô thì có gì đâu dễ mà lợi dụng. Hắn không quá quan tâm cô, quá lo lắng cho cô. Tất cả chỉ dừng ở mức bình thường,

nhưng vì đó là hấn, cũng bởi cô chưa từng nhận được bất cứ tình yêu nào từ phía đàn ông trước đó, nên cô lắm tưởng. Thế thôi.

Hoá ra từ đầu cuộc đến giờ, chỉ mình cô ảo tưởng, mình cô tự đa tình.

Mối tình đầu tiên của cô đã kết thúc ngay khi nó còn chưa bắt đầu.

“Em ăn xong rồi. Anh đưa em về được không?” – cô đã bình tĩnh hơn trước. Mớ bùi nhùi cảm xúc đã bốc hơi đi gần hết. Chỉ còn lại một cái đau đốn.

“Ừ.” – hấn lại chỉ ừ. Cái ừ của hấn làm cô thấy hình như hấn đang cố duy trì khoảng cách nhất định giữa hai người. Chẳng là gì cả so với hai người bạn không thân.

Chiếc xe lăn bánh nhẹ nhàng đến trước cửa nhà cô. Một căn nhà gỗ đơn sơ, mộc mạc, trống vắng, lẻ loi giữa ngàn núi rừng.

“Điều Hiếu.” – hấn gọi với lại khi cô đang quay lưng bước đi.

“Anh có gây ra bất cứ cảm xúc tiêu cực nào cho em không?” – hấn hỏi.

“...” – cô hơi bất ngờ. Có? Hay không? – “dạ không ạ.”

Cô cười. Và hình như đáy mắt hấn dịu lại. Người đàn ông như ngày xưa.

“Ừ.”

Và thế là cô và hấn chia tay nhau tại đó. Nhờ câu hỏi kì quặc của hấn mà cô chợt nhận ra, rằng cô và hấn đã có rất nhiều kỉ niệm vui, đẹp. Hấn đã cho cô tiếng cười, niềm vui và sự hi vọng. Cho dù hấn đập tắt nó rồi, thì mãi mãi người đàn ông đó, cô vẫn yêu. Vậy là đủ.

Tâm trạng cô, nhẹ đi rất nhiều.

Hấn lái chiếc xe địa hình công kênh về khách sạn trên núi. Lòng có cả đồng câu hỏi.

Tại sao cô lại lặn lội tới đây? Tại sao cô lại biết hấn ở đây? Cô nói “tội” của hấn, nghĩa là sao?

Khi hấn bước vào phòng thì trời đã là buổi chiều. Mặc dù mặt trời vẫn còn sáng tỏ và không khí khá mát mẻ, hấn vẫn thấy khá là nóng nực, khó chịu.

Hấn chưa bao giờ, và không bao giờ có thể chịu được sự nóng ảm của vùng nhiệt đới này.

Đi quanh quất mãi mà chẳng thấy cô đâu, hấn thấy hơi lạ. Chắc cô đang ở bar hay đi massage rồi. Phụ nữ mà giận thì thường vậy.

Nghĩ thế nên hấn đi tắm cho sảng cái thân. Dù sao thì vẫn phải dưỡng sức để còn có khả năng đấu lại Miu tối nay chứ.

Tiếng nước xả âm ỉ từ nhà tắm vọng ra. 15 phút sau, cửa mở. Hấn bước ra với chỉ một tấm khăn vắt ngang thân dưới, để lộ cả cơ thể cường tráng phía trên.

Mái tóc màu nâu đen còn đọng nước, rũ xuống. Gương mặt hoàn hảo với đôi mắt màu coffee thâm thụy.

Đối diện với hấn là cô, đã thay một bộ đồ khác nhẹ nhàng hơn, màu xanh lá.

Cô ngồi đó như một bà hoàng, tay chống cằm nhìn hấn. Hấn chỉ mỉm cười đáp lại.

“Đề anh đi thay đồ.” – hấn nói, quay lưng định bước đi.

“Không cần.” – lời cô vang lên, lạnh lùng, đanh thép.

Hấn ngạc nhiên, quay lại nhìn. Đáy mắt chứa ý cười.

“Anh đang hoàn toàn khoả thân đấy.”

“Không phải hoàn toàn.” – ánh mắt cô vẫn không hề rời khỏi hấn một khắc nào – “lại quỳ gối, úp mặt vào tường cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Vật lộn sáng trưa chiều tối với cái laptop hắt để lại, trong 2 ngày tiếp theo cô đã mở được hết tất cả cánh cửa để thông vào kết quả cuối cùng.

Trong folder kì lạ đó cũng chẳng có gì nhiều, chỉ có một số thứ đi ngược với đạo đức mà cô hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Hình cô lúc tắm nhẹ, hình cô bán khóa thân khi đi spa nhẹ, hình cô đang thay đồ nhẹ...

Cô hoàn toàn không thể chấp nhận được. Cảm giác cứ như bị phản bội (?). Hẳn cho người theo dõi cô? Hoàn toàn xâm nhập quyền riêng tư của người khác mà không xin phép?

Cái tên Min Jihoo này không dạy không được, ngừng cuồng tự tại. Hôm nay cô quyết dần hấn một trận như tử.

“Ji, anh có gì để nói với em không?” – Cô vẫn ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bành như một bà hoàng, còn hấn giờ đây đã chịu khuất phục, hai đầu gối đặt xuống đất, mặt quay vào tường.

Tư thế này đối với một tên đàn ông, lão đại như hấn quả thực rất nhục. Tự mình quì, tự mình úp mặt vào tường mà không hề có sự thúc ép của gông xiềng, cứ như một đứa con nít đang bị phạt.

“Cái gì cơ?” – hấn giả vờ hỏi lại. Máy tính hấn, người nào đụng vào là hấn biết ngay, nhưng giờ sao? Không lẽ phái người giết lại cái máy tính từ tay cô à? Đâu có dễ. Hơn nữa vậy là làm bà xã đại nhân còn giận hơn.

“Em tin là anh biết rồi.” – Cô từ tốn đứng dậy – “Tại sao anh lại làm thế?”

“Anh quan tâm em.” – cái lí do hết sức cùn đò của hấn vừa được nói ra, bán cầu đại não – trung tâm điều khiển đã nhận được một loạt các cảm giác nóng ran, nhồn nhột.

Móng tay cô hôm nay để khá là dài, sơn màu bóng. Cô để cho nó dài mà không thêm cắt cọt là để hành hạ hấn.

Cô cảm pháp móng tay mình vào da thịt hấn, trượt dài trên tấm lưng to rộng để lại những vết đỏ.

Hấn bao năm hành tẩu giang hồ, cảm giác đau có chăng cũng chỉ là thoáng qua đôi chút. Những cái tra tấn giờ chẳng thể làm hấn suy chuyển. Những roi đòn lướt qua da hấn chỉ để lại cảm giác nhồn nhột. Da thịt hấn được tu luyện, gắn chặt với nhau, chém khó chảy máu, đâm khó có nguy hiểm. Và đương nhiên, những cái cào quệt bằng móng tay của cô chẳng có gì là đau đớn, và thật không may đó lại là vấn đề.

Móng tay cô không gây đau đớn, nhưng lại gây nên cảm giác nhồn nhột khó tả. Nó làm tim hấn đập nhanh hơn thường lệ, gần giống như loại thuốc kích thích, chỉ là sâu thẳm trong lòng có cái gì đó sợ hãi...?

Chẳng mấy chốc mồ hôi đã vã ra khắp cả trán hấn. Cô hành động không thể đoán được, làm hấn cứ mãi bị dồn vào thế bị động. Nằm đó mà chờ chết.

Con lạnh óc chạy dọc sống lưng hấn, và cảm giác này chẳng dễ chịu chút nào.

“Anh đã phản bội em” – cô nói, giọng lạnh tanh. Hấn quay mặt vào tường nên không thể thấy, trên gương mặt cô có một nụ cười. Cô sung sướng vì bị hấn phản bội sao?

“Anh không hề.” – hấn thờ dốt, cố điều chỉnh giọng nói của mình sao cho không quá run rẩy.

“Anh phản bội lại lòng tin của em” – Một vết cào lại xuất hiện trên lưng hấn, uốn éo múa lượn như đường đi của các mạch máu.

“Em không hề nói rằng em tin anh sẽ không làm vậy.” – miệng hấn hơi nhếch lên.

“Nhưng anh đã xâm chiếm quyền tự do cá nhân của một người phụ nữ. Và người phụ nữ nào cũng phải có lòng tin với một người đàn ông thì mới chấp nhận ở chung với người đàn ông đó.” – giọng cô hơi nghẹn lại nơi cuốn họng.

“Em là vợ sắp cưới của anh.” – hấn nói, mồ hôi chảy xuống từ đỉnh đầu từng giọt tròn vo.

“Vậy mà anh còn không tôn trọng em, tội nặng hơn.” – cô bước lại bàn, mở ngăn kéo.

Trong bóng tối bị khuất của ngăn kéo, hấn thấy một cái gì đó, màu đen, uốn lượn quăn quèo như một con rắn.

Được rồi. Hấn thờ phào nhẹ nhõm. Không còn cảm giác nhồn nhột khó chịu làm tăng huyết áp và nhịp tim của hấn nữa.

Một lần nữa, hấn khẳng định rằng mình thật sự rất yêu thích những cảm giác đau đớn.

Cây roi da màu đen vút lên trong không khí, hạ thẳng vào người hấn. Một người khác cầm roi và đánh, không phải cô. Tội gì phải tự hành hạ mình cùng

hắn như vậy?

“Xong rồi sao?” – hắn thở gấp, hỏi.

“Xong rồi, nhưng vẫn còn.” – cô nói hai chuyện có vẻ mâu thuẫn, nhưng chắc là có lý do. – “anh đi thay đồ đi.”

Hắn ngoan ngoãn bước đi thay đồ. Tấm áo sơ mi mỏng màu trắng che đi những vết đỏ do roi và móng tay cô làm nên.

Hắn thay xong rồi quay lại, bước đến ngồi xuống giường, bên cạnh cô. Cô đang lục đục làm một cái gì đấy nhưng hắn không quan tâm, nhẹ nhàng ôm cô vào người, ti đầu vào vai cô.

Cơ thể cô vừa mềm vừa thơm, đã hơn những cái gối ôm xịn nhất rất nhiều.

Bỗng cô quay lại, đẩy hắn ra, đưa một vật màu đen trước mặt hắn.

Cái laptop nhỏ hắn hay để trong phòng làm việc.

“Hình phạt cuối cùng của anh.” – cô nói, nhẹ nhàng đặt chiếc máy tính xách tay nhỏ vào người hắn – “đăng hết tất cả các tấm hình anh đã chụp em có trong folder lên mạng”

Hắn đơ người. Cái gì cơ? Tại sao phải làm vậy? Chẳng phải như thế là thiệt thòi cho cô sao?

“Đây là hình phạt của anh?” – hắn hỏi lại, hơi ngạc nhiên. À không, ngạc nhiên đến độ không thể tin được.

“Vâng.” – cô nói, ngã người xuống giường. Thân thể cô cử động như thế nào cũng có cái quyền rũ riêng của nó, làm hắn nhiều lần cũng phải kiềm chế dừ lắm mới không xé xác cô ra.

“Làm vậy, em sẽ chịu nhiều thiệt thòi hơn anh.” – hắn nói, cô chỉ mỉm cười đáp trả. Lúc đầu hắn còn ngạc nhiên lắm, nhưng sau thì hiểu rồi. Hắn không thể làm vậy được. Làm vậy có nghĩa là đang chia sẻ cô với cả ngàn thằng đàn ông khác, là không chỉ có mình hắn thấy mà ai cũng thấy.

Cô cũng thật thâm.

Nếu nhìn theo một lối thoáng hơn, thì việc này cũng chẳng tổn hại gì đến cô nhiều lắm. Đẹp khoe xấu che, thế thôi.

“Nếu em muốn, anh sẽ xoá hết. Anh không bao giờ đăng lên.” – hắn nói, miệng hơi nhếch lên. Phải, không bao giờ. “Anh không muốn ai thấy người phụ nữ của mình, và nếu em vẫn ngoan cố thì có lẽ em sẽ không bao giờ là người phụ nữ của anh.”

“Anh có bỏ em được không?” – cô nằm trên giường, hỏi. Mái tóc trắng loà xoà, bờ mi cong, đôi mắt khép hờ và nụ cười đầy mỉa mai. – “cả việc đăng hình em lên anh còn không làm được, thì làm sao có thể từ bỏ cả em, hử?”

Hắn im lặng, không nói. Trầm ngâm một hồi, hắn vút laptop sang một bên. Đoạn lấy dưới gối ra một khẩu súng. Trong chớp mắt, chiếc laptop chẳng còn lại gì.

“Tại sao lại làm thế? Tài liệu công ti đều ở trong đó.” – cô ngạc nhiên, hơi nâng người lên, hỏi.

“Ừ.” – hắn mặt mũi vuốt tóc lên, đoạn quay sang cô.

Nhanh như chớp mắt hắn đã vồ tới. Cô không kịp định thần liền bị đè xuống trong nháy mắt.

Hắn điên cuồng hôn cô, không còn sự dịu dàng như mấy tuần nay. Cả thân hình to lớn của hắn ôm trọn lấy tấm thân bé nhỏ của cô, làm cô không tài nào nhúc nhích được. Một nhà tù sống, dạng vậy.

Và cứ thế cô bị khống chế hoàn toàn. Ít phút trước còn ở thế chủ động, giờ bị đẩy ngược về thế bị động.

Bàn tay hắn bỗng dưng luồn vào trong áo cô, vuốt ve nhẹ nhàng bên trong. Cô bàng hoàng, sợ hãi.

“Đừng... buông...” – cô vùng vẫy, nhưng có lẽ là vô ích.

Môi cô hoàn toàn bị hắn nuốt chửng. Lần đầu tiên, cô thấy thật sợ. Người đàn ông ở trước mặt cô, tuy là rất nghe lời cô, rất yêu thương, chiều chuộng, nhẹ nhàng, ấm áp, nhưng dù vậy thì cô vẫn luôn là người thuộc dạng yếu thế, luôn dựa dẫm. Nếu hắn muốn, cô không thể làm gì hơn ngoài bất lực.

Mi mắt cô đã đầm nước, hơi thở gấp gấp hơn. Cô không muốn, hoàn toàn không muốn chút nào.

Nhận thấy đối phương gần như bất động, hắn chậm dần lại, rồi ngừng hẳn.

Mi mắt cô đầm nước mắt rồi.

Lòng hần chợt nhói lên.

Bàn tay đã quen cầm súng giết người nhẹ nhàng đưa lên, chạm nhẹ vào đôi mắt nhắm nghiền của cô.

“Nín đi.” – hần dịu dàng dỗ dành.

Mặc dù đang rất muốn, nhưng hần vẫn phải kìm lại. Ai bảo hần không có nhu cầu, chỉ là hần không muốn tổn thương cô mà thôi.

Cô mới chỉ là một cô gái nhỏ, một cô gái sắp lên 19. Vẫn còn là tuổi mộng mơ, và hần hoàn toàn không muốn cô phải bó buộc với mình.

Hần nhẹ nhàng cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, đồng thời ôm cô vào lòng.

“Anh xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Cô ngạc nhiên, nhìn lên gương mặt. Nét lạnh lùng thì vẫn như thường. Đôi mắt màu coffee sắc lẹm giấu đằng sau mí mắt đang khép hờ. Hơi thở đều đều, phả hết vào cổ cô.

Hần trông thật khó khăn.

Từng nhịp thở được hần nhả ra, rồi lại nuốt vào.

Bỗng cô thấy hần cũng thật tội nghiệp. Là đàn ông mà, ở một mình với người phụ nữ như vậy sao lại không có cảm xúc được chứ. Hần chắc chắn phải có rất nhiều.

Và hần đã cố giải tỏa chúng bằng những cái ôm, những cái hôn hay sờ tóc, vuốt má.

Cô quá vô tâm không để ý hần. Bất chợt lòng dấy lên cảm xúc tội lỗi, tội nghiệp.

Nhưng cũng có chút ngọt ngào.

Hần đã chịu nói lời “xin lỗi” với cô, chẳng phải vậy sao? Cô hiểu lời xin lỗi nó khó khăn với người kiêu hãnh như hần như thế nào. Hần đã vì cô, mà cúi đầu. Lời nói này cũng gần giống với 3 chữ “em yêu anh” mà cô phải cố lắm mới nói được. Đầu là hi sinh cả thôi.

Nhẹ nhàng, cô đưa ngón cái quệt đi những giọt mồ hôi sắp lăn xuống mặt hần.

Hần ngạc nhiên ngẩng lên thì thấy cô đang âu yếm nhìn mình. Âu yếm, hay là đau buồn? Hần chẳng hiểu.

“Ồ bên em, anh khó chịu lắm hả?” – cô nhẹ nhàng hỏi, vẫn cuộn tròn trong vòng tay rắn chắc của hần.

“Ừ.” – hần ngả người xuống bên cạnh cô. Một tay vẫn để ở dưới lưng cô, tay còn lại đã thu về gạt đi những giọt mồ hôi còn lại – “nhưng không có em còn khó chịu hơn.”

Cô ngồi dậy, bước xuống giường, kéo tay hần.

“Đi dạo một vòng đi.” – cô ra sức kéo hần ngồi dậy, nhưng cái thân thể to lớn cường tráng như con heo ấy chả thèm nhúc nhích miếng gì cả.

“Anh mệt...” – hần lười nhác nói. Đoạn quay người, kéo mền lên. Đôi mắt đã khép lại gần hết.

“Mệt chỗ nào?” – cô thả mình làm một cái ằm lên mép giường. Tắm nệm giường ở khách sạn này rất ư là mềm, bởi thế cô vừa ngồi xuống là lún một chỗ. Làm hần đang nằm gần đó cũng bị kéo tuột về phía chỗ cô đang ngồi.

“Mệt toàn thân.” – hần thuận thể quay sang ôm lấy eo cô.

“Em chán.” – cô quay sang nhéo hần một cái – “chán toàn thân.”

“Ngủ đi cho hết chán.” – giọng hần có vẻ cũng mệt lắm rồi. Mà cô không hiểu, tại sao hần lại mệt như vậy chứ?? Mấy ngày trước đâu có mệt? Hay là...

“Ji, em gọi Diệu Hiếu lên đây cho anh nhé.” – cô đứng dậy, lấy cái cột tóc đặt ở chiếc kệ đầu giường, túm tóc lên.

Hắn nhìn cô một chặp. Cô gái này lại nghĩ lung tung vớ vẩn rồi.

“Sao cũng được. Nhưng em phải ở đây nhé?” – hắn vươn tay nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan xen.

“Em nghĩ em đi dạo một vòng thì hơn.” – cô đáp, rồi vói một chiếc áo khoác trên cây móc áo, mở cửa bước ra ngoài.

Gió trời se lạnh làm lòng cô thấy dễ chịu đôi chút. Đằng sau, hai người vệ sĩ mặc áo đen vẫn lèo đèo đi theo. Mắt kính đen đã được gỡ.

Cô lê bước đến khu vui chơi trẻ em nằm ở sân sau của khách sạn. Ánh chiều tà dần tắt hẳn nên cũng chẳng còn đứa con nít nào chơi, mà nhìn kĩ lại một chút thì khu trò chơi này từ khi được dựng nên chắc chẳng khi nào có một đứa nhỏ vào chơi.

Nơi khi ho cò gáy núi rừng bạt ngàn này không phải là nơi thích hợp cho một đứa trẻ đi nghỉ dưỡng, du lịch.

Cô thả mình xuống chiếc xích đu gỗ không có lưng tựa, lấy chân đung đưa đung đưa. Chiếc xích đu bay lên một chút, rồi bay ngược trở lại đằng sau.

“Các anh nên tránh ra một chút, coi chừng đụng phải.” – cô nói với hai người vệ sĩ ở đằng sau.

Đu nhẹ nhàng, cô tự hỏi sao lâu thế không biết.

Bầu trời đã dần tối lại.

Và rồi, đôi chân cô nhấc hẳn lên khỏi mặt đất, cả chiếc xích đu vọt thẳng lên bầu trời đang chạng vạng.

Cô cười nhẹ.

Hắn mặc áo sơ mi xanh nhạt, đứng đằng sau đẩy chiếc xích đu của cô lên với một lực vừa đủ để đưa cô lên thật cao.

Biết ngay mà. Hắn chẳng bao giờ bỏ cô một mình đâu. Chắc chắn sẽ bám như sam luôn í.

“Ji! Cho em đứng đây!” – cô hét lên với hắn. Một nụ cười thật tươi làm bùng lên cả gương mặt trắng trẻo điềm tĩnh.

“Ngồi yên đi. Đứng lên dễ té.” – hắn vẫn không dừng chiếc xích đu lại cho cô đứng lên.

“Em té hay không, phụ thuộc vào anh mà.” – Cô quay lại nhìn hắn, cười – “anh sẽ không để em té đâu, nhỉ?”

Một ngọn gió không nhẹ không mạnh lướt qua thổi bay dây lụa hồng đang cột tóc cô lại thành một chùm. Chẳng mấy chốc mái tóc trắng của cô đã được xoắn dài, tung bay nhẹ nhàng trong không khí.

Mái tóc dài quật vào mặt, vào cổ của cả cô lẫn hắn. Thật ngứa ngáy, khó chịu. Cô buông hai tay ra đang vịn hai dây của chiếc xích đu ra, đưa lên nắm tóc lại.

Cùng lúc hắn đẩy chiếc xích đu bay vọt lên một lần nữa.

Theo lực tự nhiên, cô ngã người ra sau gần 90 độ, mém té xuống trong độ cao hơn 5 mét.

Hắn vội vàng ngừng chiếc xích đu lại ngay khi nó về với chỗ của mình.

“Em bị ngốc à? Sao lại bỏ tay ra như thế?” – hắn khó chịu la cô.

“Cột tóc...” – cô thì vẫn ngây ngốc như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ chỉ vào dải lụa hồng đang nằm chỏng chơ dưới mặt đất nâu.

Hắn thờ dài một hơi rõ to. Đưa tay quệt những giọt mồ hôi trên trán, hắn bước tới chỗ có tấm lụa, lấy lên, phui phui đất, rồi bước về buộc tóc cho cô.

“Đứng dậy nhé?” – cô hỏi.

“Ừ.” – hắn đáp.

Mái tóc cô tuy đã cột nhưng vẫn cứ phấp phới trong gió, mờ ảo như làn khói trắng.

Bóng lưng cô, khi hắn đẩy lên, gần như lọt thòm giữa không gian vô tận.

Và rồi trời tối. Tối hẳn.

Trong bóng đêm, hắn thấy cô sáng rực như trăng rằm.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Anh Làm Ô Sin Kiêm Bảo Mẫu Đi

“Anh cho người theo dõi em hả?” – cô vừa bỏ một miếng bánh cheese vào miệng vừa hỏi.

“Không có. Em như mèo ấy, cử người theo mà em không biết sao?” – hấn bắt mắt nói. Dĩa bánh chocolate cô kêu vẫn nằm chõng chờ trước mặt.

“Vậy những tấm hình đó lấy đâu ra?”

“Anh có lắp camera ở nhà.” – hấn thật thà nói.

“Vậy có nghĩa là không chỉ có hình ảnh, anh còn có cả video luôn á?” – cô hơi chồm người lên trước, nhướn mày.

“Những hình ảnh đó là được crop ra từ camera.” – hấn gật gù đồng ý.

“Trong phòng ngủ?”

“Ừ.”

“Phòng ăn?”

“Ừ.”

“Phòng tắm?”

“Ừ.”

Ôi trời chắc cô xấu hổ chết mất...

“Ji, anh có muốn làm mặt trời toả sáng đời em không?” – cô dịu dàng hỏi, ánh mắt lấp lánh dưới ánh trăng.

“Hửm?” – cái điệu bộ này của cô chắc là có âm mưu rồi. Hấn phải thật cẩn thận để không chộp phải ổ kiến lửa mới được – “Ừ. Anh còn muốn “sưởi ấm” em nữa cơ.”

Cô lườm hấn một cái toé lửa.

“Vậy thì đứng cách xa tôi 500 triệu km” – cô lạnh lùng tạt thẳng một gáo nước lạnh vào mặt hấn, đứng dậy bỏ đi.

“Hàng khuyến mãi, anh đòi ý rồi. Anh không muốn làm mặt trời nữa.” – hấn lật đật đứng dậy. Biết ngay mà... – “cho anh làm căn nhà em sống đi, vậy thì em sẽ luôn ở trong lòng anh.” (Sến quá sến =~=)

“Em ở chung cư đấy nhé.”

“Anh không có nhiều “người trong lòng” đến vậy đâu. Vậy anh làm bộ đồ em mặc trên người nhé? Vậy anh có thể che chở em?”

“Anh có nghe câu “thay bồ như thay áo” chưa?”

“Vậy anh muốn làm chồng em” – hấn thẳng thắn nói, ôm cô vào lòng, cảm đặt trên đầu cô.

“Anh không xứng” – cô lạnh nhạt nói. Cô không thích lấy một người không biết tôn trọng mình.

“Vậy em muốn anh làm gì?”

“Anh muốn ở cạnh em?”

“Ừ.”

“Anh muốn chăm sóc em?”

“Ừ.”

“Anh muốn che chở em?”

“Ừ.”

“Vậy anh làm ô sin kiêm bảo mẫu đi.” – cô tỉnh rụi nói.

“Cũng được. Nhưng em phải trả công cho anh.” – hấn thất vọng tràn trề, nhưng thôi vậy cũng được.

“Được. Anh muốn gì?”

“Buổi tối ôm anh đi ngủ. Buổi sáng hôn chào tạm biệt anh trước khi anh đi làm, và thỉnh thoảng phải gọi anh bằng ông xã.”

Cô hất xi một cái. Suong đêm len lỏi vào người cô, thấm sâu vào da thịt thật khó chịu. Vòng tay của hấn càng chặt hơn, như muốn bóp chết cô.

“Được. Em buồn ngủ, anh vào dọn giường đi.” – chưa gì cô đã sai vật hấn rồi.

“Ừ.” – Hấn hôn nhẹ lên tóc cô, rồi kéo cô vào phòng.

Từ này giờ hai người dùng bữa tối ở chiếc bàn ngoài ban công. Ăn từ khoảng 7 giờ rưỡi mà hơn 9 giờ mới kết thúc.

“Vào đây đánh răng.” – hấn đẩy cô vào, đồng thời cũng bước theo sau.

“Em tự đánh. Anh ra ngoài.”

“Để anh đánh cho.”

“Anh làm như em là con nít không bằng.”

“Chỉ có con nít mới có bảo mẫu thôi.” – hấn đứng đằng sau luồn tay vào tóc cô, túm lại thành một chùm, cột cao lên cho đỡ ướt.

“Con nít thì chưa có ông xã.” – cô ngoan cố cãi lại.

“Ừ. Em không phải là con nít. Vậy chúng ta đánh răng theo cách người lớn đi.” – hấn bỏ bàn chải xuống, nhìn cô, khoé môi hơi nhếch lên. Hấn dần dần tiến đến sát mặt cô, dùng bàn tay nâng cằm cô lên.

Chết tiệt! Hấn lại định đè cô ra mà hôn nữa rồi.

Cô lấy hết lực hất hấn ra. Bình thường thì sức cô chỉ như mèo đối với hấn mà thôi, nhưng hoàn cảnh hiện nay là toilet đang ướt. Cô xô một cái cộng với sàn nhà trơn làm hấn đâm đầu thẳng vào bồn tắm đầy nước, ướt như chuột lột.

“Ngồi yên đó cho em đánh răng.” – cô đe dọa, nói.

“Lạnh.”

“Ráng chịu.”

Cô đánh răng bằng một lực và tốc độ không thể xem thường. Hấn nhìn vẻ hấp tấp của cô, chỉ cười.

“Coi chừng gãy răng.”

Rốt cuộc cô cũng đánh răng xong trong vòng 43 giây. Một kỉ lục mới cho thế giới.

Hấn thấy vậy liền chống tay đứng dậy. Bộ đồ đã ướt sũng nước dán chặt vào cơ thể để lộ những cơ bắp hoàn mĩ.

Cô nhìn hấn, nuốt nước bọt. Cơ bắp vậy thì làm sao cô địch nổi đây? Ngực 6 múi nữa chứ.

“Nhìn gì mà như muốn ăn tươi nuốt sống thế?” – hấn nhìn điệu bộ thất thần của cô, không khỏi cười thâm. Dù là vì lí do gì, được cô nhìn trắng trắng như thế cũng thật vui.

Nghe tiếng hấn nói cô mới bừng tỉnh. Hấn sắp ra khỏi bồn. Hấn đang tiến rất gần đến cô. Không được!

“Anh tránh ra!” – cô lại xô hấn một lần nữa, và hấn lại ngã vào bồn, nhưng lần này hấn kịp nắm chặt tay cô nên không chỉ mình hấn lo ngại trong bồn.

“Anh...” – cô vừa vuốt mặt vừa nói. Không như hấn giữ thăng bằng được ngay nên phần trên không bị ướt, cô là bị ướt toàn thân.

“Hôm nay em chưa tắm phải không?” – hấn nhẹ nhàng giúp cô vuốt những cọng tóc dính trước mặt ra phía đằng sau.

“Em chưa tắm. Vậy nên ra ngoài cho em tắm.”

“Chăm trẻ nhỏ rất khó nên có rất nhiều nguyên tắc. Nguyên tắc thứ nhất là không bao giờ rời mắt khỏi nhóc con.” – hấn vừa nói vừa búng nước qua cô.

“Em không phải con nít!”

“Vậy tắm theo kiểu người lớn nhé?”

“Không mà!!” – cô thật sự rất điên rồi. Tắm cũng không cho cô được yên nữa. Được hầu hạ khổ thế này sao...

“Anh cho em hai lựa chọn. Một là anh đứng đây trông em, hai là anh tắm cho em.”

“Anh đi ra.” – cô vừa nói vừa đẩy hấn ra.

“Được rồi anh ra. Không cần dừ dằn lên thế đâu.” – hấn cười, xoa đầu cô rồi cũng bước ra. Đi được vài bước thì hấn dừng lại, quay lại dựa lưng vào tường, nhìn chăm chăm cô.

Có hấn trong phòng này, cô không dám động tay động chân gì nhiều. Thậm chí là không nhúc nhích một chút gì. Cứ ngồi lì gấu thân dưới trong nước.

5 phút.

10 phút.

15 phút.

20 phút.

Hấn bỗng dựng thẳng người dậy, bước đến làm cô hết cả hồn.

“Anh...”

“Tắm nhanh đi không là bệnh.”

Hấn cúi xuống thử độ nóng của nước. Nước vẫn còn ấm, nhưng vẫn thấp hơn thân nhiệt. Cô cứ ngâm mình như thế này thì chắc chắn là bị bệnh.

Hấn chỉnh cho nước nóng lên, chuyển chế độ thành spa để tạo những cột nước xoay vòng rất đẹp mắt. Rồi hấn lấy ở dưới gầm bồn tắm ra một lọ hương và hoa hồng, rải hết vào nước. Chẳng mấy chốc phòng tắm đã sực nức mùi thơm.

Thấy cô chẳng kì cọ hay tắm sữa tắm nên hấn mới làm như thế.

“Ngồi 5 phút nữa rồi ra nhé.” – hấn đứng dậy, bước ra ngoài luôn.

Không ngờ kẻ như hấn lại có thể đảm đang vậy.

Ngồi khoảng 5 phút nữa cô cũng đứng dậy theo lời của hấn. Cơ thể cô đã thơm nồng mùi hương trong nước.

Quán khăn, cô bước ra ngoài.

Không khí ở ngoài như đóng băng người cô vậy, làm cô bất giác co người lại.

“Mặc cái này.” – hấn đưa cho cô một bộ pijama trắng rộng thùng thình, rồi đi khép các cánh cửa lại.

Bộ pijama thật sự rất rộng so với cô. Chiếc áo thì dài tận đùi, quần thì dư gần 25 cm.

“Ji. Bộ này là của anh?”

“Ừ.”

Cô leo lên giường, hấn cũng leo lên nằm cạnh.

Theo quy ước đã định, cô phải ôm hấn ngủ vào mỗi tối.

Cơ thể cô gần như nằm hấn lên người hấn.

Không gian rơi vào im lặng. Cô có thể nghe rõ nhịp đập trong lồng ngực hấn. Bỗng một ý nghĩ vụt qua đầu cô.

“Ji. Em muốn anh thay đồ pijama.”

“Tại sao?”

“Bộ đồ này em ôm khó chịu quá.” – cô thả cho người mình lăn xuống giường, không nằm trên người hắn nữa.

“Thật?”

“Ừm.”

“Lí sự.” – hắn mắng yêu cô một cái, rồi cũng lười nhác vén mền đứng dậy.

Cuối cùng hắn cũng quay lại với bộ đồ pijama trên người.

Cô lại nhìn hắn.

Dễ thương chết mất!!

“Lại đây.” – cô vui vẻ chủ động dang hai tay ra chờ hắn.

Bình thường hắn rất thích mặc áo sơ mi, quần áo ở nhà cũng đặt may riêng theo kiểu dáng của sơ mi nhưng chất liệu vải mềm. Đi làm thì hắn mặc đồ tây. Hắn lúc nào cũng vô cùng sang trọng, nghiêm túc. Lần đầu tiên thấy hắn mặc pijama (cái khúc này mình viết lộn thành bikini 2 lần ==>), cô thật sự rất... chẳng biết nói sao nữa. Chỉ là hắn trong pijama còn quyến rũ và nam tính còn hơn cả khi mặc vest.

“Good night, ông xã.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đẹp Trai Quyến Rũ Cũng Khổ

Đứng trước một trong những nhà thờ cổ kính tại Paris, Pháp, một chàng trai thân nhiên phả từng đợt khói trắng vào không khí cắt da thịt.

Chân dài 1m91 làm hắn nổi bật hẳn trong dòng người tập nập. Một tay hút túi quần. Áo lạnh, quần jeans dài và khăn choàng cổ đều màu đen, tôn lên vẻ sang trọng của chủ nhân.

Hắn rít một hơi dài rồi lại nhả ra một làn khói trắng. Cái hành động cứ lặp đi lặp lại đó của hắn chẳng hiểu sao lại trở nên thật quyến rũ trong đôi mắt các playgirl người Pháp.

“Sorry. Married.” – hắn thẳng thừng nói khi một nhóm các cô gái tóc nâu định sà vào làm quen.

Nhiều khi, đẹp trai quá cũng là một cái tội.

Lâu quá. Đã 15 phút rồi.

Hắn định quay người vào nhà thờ xem sao thì lại thấy một bóng đen đứng chặn trước mặt.

“Hey. Want a cup of coffee?” – một chàng trai người Pháp với mái đầu nhuộm đỏ một phần mời mọc hắn, câu tiếng anh hắn phát ra từng từ rõ rệt.

“Sure. But i’m waiting for my wife” – hắn nhếch môi, đáp.

“Is your wife male, or female?” – chàng trai có mái tóc màu đỏ vẫn không chịu buông tha.

Hắn rích một hơi dài, không đáp. Gay thường bám dai hơn cả phụ nữ rất nhiều.

Nhiều khi, quyến rũ quá cũng là một cái khổ.

Tên người pháp có mái đầu đỏ thấy vậy cũng im lặng theo, lẳng lặng tiến lại, đứng sát hắn. Đoạn rút một điều thuốc ra từ túi, nhờ hắn châm hộ.

Hai người đàn ông, một người chân dài như siêu mẫu, một kẻ chất hết playboy đứng hút thuốc cùng nhau dưới cái lạnh gay gắt. Tuyệt bắt đầu roi.

Cái nhà khói thứ 59, một vòng tay chọt ôm hắn từ đằng sau.

Tên gay tóc đỏ vẫn đứng kế bên, nét mặt trông có vẻ khá khó chịu.

“Sorry. Married.” – từ đằng sau, cô phán một câu xanh rờn hết hần lúc này. Đôi mắt màu ngọc ánh lên vẻ tình nghịch.

Sau đó, hần lòi cô đi. Hần không muốn cô vợ chưa cưới bé nhỏ phải hứng bất kì cuộc đánh ghen nào ngay từ lúc chưa cưới.

“Làm gì mà lâu thế?” – hần vút điều thuốc còn đang đỏ xuồng mặt tuyết dày.

“Đi tham quan. Nhà thờ rộng lắm.” – cô đi kế bên hần, thấy túi thân cực kì.

Người đầu chân dài tới nách. Cô đứng cạnh như người tí hon, cao còn chưa tới vai kẻ khổng lồ Min Jihoo.

“Đói bụng.” – cô giựt giựt cánh tay hần gây sự chú ý. Cô ngược lên đến môi cổ, hần nhìn xuồng chắc cũng mệt lắm.

“Ừ.”

Nhìn vào cô và hần, thật sự rất giống một cặp đôi lạnh lùng khi yêu nhau cũng chẳng thêm vút đi lớp vỏ. Không anh yêu, em yêu hay bà xã, ông xã gì sất. Nói chuyện với nhau nhiều khi cũng chẳng có chủ ngữ đi kèm. Chỉ là một cái “ừ.” thờ ơ hay “vâng” xa cách.

“Ji. Mời chân.”

“Kêu taxi nhé?”

“Không. Công đi.”

“Thôi mệt lắm.”

“Có công không thì bảo?”

“Đau lưng mỏi cổ lắm. Đưa đây ẵm cho.”

“Khó chịu lắm. Không nhìn đường được.”

“Nhìn làm gì. Em chỉ được nhìn anh thôi.”

“Anh thì ngày nào mà chả nhìn. Lâu lâu mới có dịp sang Pháp đấy nhé.”

“Nếu muốn, em có thể sang Pháp thường xuyên hơn. Pháp vẫn sẽ luôn nằm ở đây, là một phần của châu Âu. Nó sẽ luôn chờ em. Anh...”

“Anh thì không chờ em sao?” – cô ngược mắt lên nhìn hần. Một cái nhìn lạ, đầy rẫy cảm xúc đến độ người đối diện phải gấn mác là “vô hồn”.

“Đương nhiên là anh sẽ chờ em như lúc này vậy, chỉ là anh không mãi đứng yên như nước Pháp đâu.” – hần siết chặt tay cô hơn.

“Anh chỉ mới 20, còn em thì 18 tuổi. Chẳng có gì là đảm bảo đâu.” – bàn tay cô nằm yên trong tay hần, không nhúc nhích. Họ đều là những cô cậu còn “tươi” lắm, chỉ là chín chắn hơn một chút thôi nhưng tình cảm thì vẫn chưa ổn định được. Lời hứa ngày hôm nay mai này rồi cũng sẽ nhạt dần.

“Cho dù có đảm bảo hay không thì em vẫn là của anh, và chúng ta sắp lấy nhau rồi.” – hần nựng cô một cái rõ đau. Đôi má trắng toát vì lạnh của Miu giờ ửng đỏ.

Tuyết rơi trắng xóa đường. Có một cặp trai gái sánh bước bên nhau trên nền tuyết trắng, người con gái nhỏ con với chiếc áo lông dày cộm màu trắng, người con trai cao như siêu mẫu chính hiệu với một đồ da và khăn choàng màu đen.

Họ rẽ vào một quán coffee bên đường. Đây là một coffee book dành cho những kẻ mọt sách đến ngủ đông vào mùa tuyết này.

Li cappuccino trước mặt còn bốc khói nghi ngút vẫn không thu hút được sự chú ý của cô khỏi khung cảnh trắng xóa sau lớp cửa kính. Li cà phê nóng của hần đã vơi được gần nửa.

Cô và hần giờ đây như hai hình bóng không thể tách rời. Tuy đã về ở cùng hần, ngủ cùng hần, đi chơi cùng hần, nhưng đưa ra sự lựa chọn vẫn không hề dễ.

Trong đời, có hai người con trai quan trọng nhất đối với cô. Là hần, và Amer. Tình cảm của cô dành cho hần chưa đủ để nói là sâu đậm, ít nhất là đối với một con bé 18 tuổi mới gặp một chàng trai cách đây 1 năm 1 tháng mấy ngày.

Còn Amer và cô, cô coi anh như một người anh trai, một người bạn từ nhỏ. Anh am hiểu cô, anh biết rõ con người cô. Nếu như là cô ngày xưa, chắc hẳn sẽ chọn con đường đảm bảo và an toàn nhất, đó là anh – người cô đã hiểu quá rõ.

Nhưng cuộc sống chỉ có sự đảm bảo và an toàn thì lại vô cùng nhạt nhẽo.

Cô muốn mạo hiểm một lần, nhưng cái giá là tương lai sau này sao quá đắt đỏ làm cô không dám đem ra cược.

“Nhóc con, em vẫn chưa suy nghĩ về vấn đề này?” – hấn trầm ngâm nhìn vào cốc cà phê đen, không đá mất sang cô.

“Vâng.” – cô thờ ơ đáp. Đây là câu hỏi mà cô luôn muốn né tránh.

“Ngày trước, sẽ không có gì làm em đau đầu, băn khoăn như vậy.” – hấn dựa hấn ra ghế, thư thái nhìn nét nghiêm túc trên mặt cô.

“Em luôn suy nghĩ kĩ càng.”

“Em ngày đó luôn phân tích mọi việc, rồi chọn cách đi có lợi nhất.” – hấn ngưng một chút, rồi tiếp – “nhưng em bây giờ thay đổi rồi.”

“Sao anh có thể chắc chắn như thế?” – cô hơi khó chịu trước cách nói tôi-biết-tổng-em-đang-nghĩ-gì của hấn. Hấn chưa hiểu cô đủ để có thể nói chắc nịch như thế đâu.

“Bởi nếu em vẫn như ngày xưa, thì em đã không phân vân như vậy mà thẳng thừng chọn Amer rồi.”

“Đó chỉ là cách đi an toàn, chứ chưa chắc đã có lợi.” – cô nhấp một ngụm nhỏ trong li cappuccino còn nguyên của mình, tự bào chữa cho chính mình.

“Thôi nào, Miu.” – hấn thờ dãi – “em có tin Amer sẽ đọi em không?”

“Em không có quyền bắt anh ấy đọi.”

“Em hiểu rõ anh ta mà.”

Cô lại im lặng. Phải rồi. Nếu là cô thì chắc chắn anh sẽ đọi. Anh đã đọi cô suốt từ nhỏ cho đến bây giờ.

“Thử mạo hiểm một lần xem.”

Trong tay hấn là một chiếc hộp nhỏ bằng nhung đỏ, và giữa chiếc hộp là một chiếc nhẫn bằng bạc, mặt nhẫn là hình bông tuyết có đính viên ngọc màu xanh ở giữa.

Và ở trên tay hấn, là một chiếc nhẫn tương tự.

“Nghe này, nhóc con 18 tuổi. Chỉ cần em đeo chiếc nhẫn này vào, việc anh và em ở chung một nhà và có một vài đứa con đều là hợp pháp. Anh và em sẽ cùng đứng tên trên sổ đỏ và các loại giấy tờ khác. Chỉ cần em đeo vào, em sẽ hoàn toàn có quyền đánh ghen nếu em muốn, và anh sẽ không chỉ là ô sin kiểm bảo mẫu của em mà còn là chồng em.”

“Em có đồng ý làm vợ anh không?”

~~~~~

Hết chap nhé :”) nói nhỏ các bn readers nghe nè...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Bắt Đầu Cho Những Rắc Rối

“Anh đang ép em đấy.” – cô một môi đưa tay lên xoa xoa hai thái dương.

“Đã hơn 1 năm rồi, và em vẫn chưa có câu trả lời. Em biết là anh không thể đọi em suốt đời được mà.” – Hấn một ngụm hết sạch li cà phê đen nóng trước mặt.

“Em nhớ có người nào nói sẽ chờ em mà?”

“Nếu người em chọn là anh, thì đúng.”

“Còn nếu không phải?”

“Đề anh nhắc em nhớ, chúng ta lấy nhau thì mục đích chính là làm ăn. Và em biết luật của bất kì thương nhân nào rồi đó. Không thể cứ chờ đợi mãi cho một kiện hàng dù biết rằng nó sẽ chẳng bao giờ cập bến.”

“Phải rồi...” – cô cười. Dù có gì giữa hai người đi chăng nữa thì cuộc hôn nhân này xảy ra chỉ là vì lợi ích của hai tập đoàn thôi. Rốt cuộc cô đang nghĩ gì thế này...

“Tốt nhất em nên lựa chọn theo lí trí.” – hấn khuyên.

“Vậy thì anh chẳng có cửa đâu nhé.” – cô cười.

Hấn nhún vai. Đôi khi đừng tỏ ra quá cao thượng làm gì...

Bỗng hấn nắm lấy tay cô, nhét chiếc nhẫn vào ngón giữa.

“Ok. Nếu không muốn thì gỡ ra.”

Cô nhìn chiếc nhẫn đang lấp lánh trên tay mình. Gỡ ra, hay không?

“1 điểm cho anh vì chiếc nhẫn khá đẹp.” – cô cười.

“Cảm ơn.” – hấn khiêm tốn nói.

Nhẹ nhàng, cô lấy tay chạm vào chiếc nhẫn, xoay tròn. Nhưng... sao nó vẫn im lìm vậy nè... Cứng ngắt luôn...

“Ji... Anh gài em à?” – cô bức tức nhìn hấn. Cái nhẫn dính cứng ngắt vào ngón tay thì sao tháo ra được hả?? Vậy mà bày đặt “Nếu không muốn thì tháo ra”! Đúng là cô đã đánh giá quá thấp hấn rồi.

“Một cái giá cho vẻ đẹp của chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn anh đang mang cũng đâu gỡ ra được này.” – hấn lắc đầu tỏ ý vô tội.

“Vậy nếu muốn thì làm sao em gỡ ra được?” – cô nhăn mày hỏi hấn.

“Đương nhiên là gỡ ra được rồi, chỉ là mất chút thời gian, tốn chút công sức thôi.” – hấn nháy mắt.

“Anh là tên cáo già.”

“Ừ. Bà xã nói gì cũng đúng hết.”

Ghê thật nhỉ. Chưa gì đã bà xã rồi, hay nhỉ.

“Anh qua ngồi cạnh em nhé?”

Cô nhún vai.

Hấn lách qua, ngồi ngay cạnh cô. Như một chiếc máy được lập trình sẵn, cô ngã vào người hấn, hoàn toàn. Hai cánh tay hấn dang ra ôm trọn cô vào người.

Hai người như những đôi tình nhân thật sự, và còn hơn thế nữa.

“Dứt khỏi anh khó lắm nhé. Một phần là do chiếc nhẫn này chặt quá này. Một phần là do em quen “hơi” của anh rồi.” – hấn cười, siết chặt cô hơn – “Phần còn lại là bởi vì em là của anh.”

Cô nhìn hấn. Có thể hiểu “em là của anh” cũng có nghĩa là “em yêu anh”.

“Em là một đứa ngốc, hm?”

“Cứ ngốc đi.” – hấn cười – “nếu em không có ý định gỡ ra thì cứ để nó ở đó nhé.”

“Vâng.”

(Ok làm nhảm hoài chẳng biết viết gì, nên nhảy lên hấn một bậc viết về đám cưới của hai người luôn nhé.)

~~~~~

Hai tuần sau khi nhận được lời cầu hôn và ép hôn của hấn là hai tuần khổ sở nhất đời của cô.

Một phần là bởi cô muốn có thời gian tận hưởng cuộc sống tươi trẻ này thêm một chút nữa. Cô chỉ mới 19 thôi, và ở tuổi này những đứa con gái thường ra vào bar, đi sớm về muộn, được tự do tung bay chứ không bị gả vào một cái lồng như cô đây.

Và có vẻ là ai đó không hề hiểu cho cô một chút nào, cứ hỏi cô tổ chức đám cưới, rồi dẫn cô đi thử váy, rồi design thiệp mời...

Khâu khó nhất đối với cô vẫn là tin nhắn gửi cho Amer. Phải mất gần như một tuần cô mới hoàn thành một SMS ít gây đau khổ nhất.

“Ji, làm cách nào để thông báo với Amer bây giờ?” – cô mệt mỏi ngồi vắt vẻo trên ghế làm việc của hần, còn hần ngồi bệt dưới đất làm “thủ công”.

“Xuống làm thiệp cưới với anh này.”

“C’mon Ji, anh ấy xứng đáng được đối xử hơn một vị khách mà.” – cô lại thờ dài – “nhưng mà khách mời là 1780 người đấy. Anh không định làm hết 1780 cái thiệp chứ?”

“Có lẽ vậy.” – hần nhún vai – “em thích màu xanh hay đỏ hơn?”

“Màu tím và xám đi.”

“Sao lại thế?”

“Tìm cho phụ nữ, xám cho đàn ông. Tự đừng thích thế thôi.”

“Ừ.” – hần im lặng, và lại lui cui làm.

“Ji này. Hiện tại em đang rất cần khiếu ngoại giao của anh. Nghĩ cách gì để em thông báo cho Amer đi.” – cô nài nỉ. Hiện tại thì đầu óc cô không hoạt động được, và người ngoài lúc nào cũng nhìn được những thứ người trong cuộc không thể.

“Em tự làm một cái thiệp gửi cho anh ta đi.” – hần một tay cầm kéo, một tay xoay tờ giấy rất điệu nghệ – “hay em muốn anh làm luôn cho?”

“Em tự làm được. Cảm ơn.” – cô lại thờ dài.

“Anh nghĩ em nên lấy giấy màu xanh dương nhạt mà làm thiệp ấy. Màu ấy khá là bình yên... Có lẽ sẽ giúp tâm trạng anh ta tốt hơn một chút.”

“Vậy thì sao không lựa màu nóng cho vui?”

“Anh không nghĩ anh ta sẽ vui trong ngày đó đâu.” – hần nhún vai – “mà tùy em.”

“Ji...”

“Hm?”

“Làm luôn đi nhé.” – cô cười, rồi bay sang chỗ khác chơi.

“Sao em nói em tự làm được cơ mà?” – hần gọi với theo.

“Thì đương nhiên là em làm được mà.” – cô nháy mắt, rồi biết mất đằng sau cánh cửa, bỏ lại hần bơ vơ với 1458 chiếc thiệp chưa làm, và 1 chiếc đặc biệt cho tình địch nữa.

~~~~~

Và cuối cùng, ngày đó cũng đến. Ngày 25-4, tại Seoul, Hàn Quốc.

Một ngày đáng ra là rất đẹp nếu không có cơn mưa như trút nước ngoài kia.

Bên trong đây, người người ngồi chật ních trong lễ đường. Hần và cô đứng trên bục, nổi bật hơn hần.

Cô vận một chiếc váy cưới màu xám than, điểm trên đó là những bông tuyết li ti màu trắng. Hần mặc âu phục đen, đôi mắt nhìn cô như nguyên cả căn phòng này chỉ có mình cô và hần.

“Hirugashi Miu, con có đồng ý lấy chàng trai này làm chồng?” – tiếng cha sứ vang vọng cả căn phòng. Tìm người nào người nấy đều đập vô cùng căng thẳng.

“Vâng. Con đồng ý.” – lời cô thốt lên nhẹ nhàng lắm, như nó đã được cô chuẩn bị lâu lắm rồi.

Có một tia dịu dàng trong ánh mắt hần làm lòng cô bót xao xuyến. Nói sao nhỉ... cô sắp có chồng rồi. Ở độ tuổi 19.

“Min Jihoo, con có đồng ý lấy cô gái này làm vợ, và chăm lo cho cô ấy suốt đời?” – cha sứ quay sang hần.

Ồ... tại sao đàn ông lại có thêm cái “chăm sóc suốt đời” mà phụ nữ thì không??

“Vâng. Tôi đồng ý.”

“VẬY...”

“KHÔNG!!!!”

Cánh cửa lễ đường bật mở, và ngay lối ra vào là một cô gái.

Mái tóc đen dài.

Làn da rám nắng khoẻ mạnh.

Đôi mắt tinh anh nghịch ngợm.

Hắn đứng hình, trệt trắng nhìn người con gái đó.

Kí ức ngày xưa dội về.

Chiếc nhẫn trên tay hắn định trao cho cô rơi xuống đất, kêu keng một cái thật giòn giã, như tiếng chuông nhỏ đánh dấu sự kết thúc của cô và hắn.

Chẳng mấy chốc, trong phòng này dường như chỉ còn lại hắn, và người con gái ướt sũng nước mưa.

“Arita...?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Mọi người trong lễ đường lấy lại tinh thần rất nhanh sau khi vệ sĩ của hắn giải cô gái đó đi.

Hắn già vò rất giỏi. Nhiều khi trong lòng như gió bão điên cuồng nhưng ngoài mặt thì vẫn tươi như hoa đã tưới.

Hắn vẫn nắm tay dẫn cô đi chào hỏi mọi người như bất kì chú rể bình thường nào.

Nhưng đến cuối cùng, chỉ còn mình cô trong căn phòng ngủ, vào đêm tân hôn.

Chuông điện thoại reo lên. Là tin nhắn thứ 38 chúc cô hạnh phúc.

Vậy cũng được. Ít nhất cô vừa giúp ích được cho tập đoàn, vừa có thể sống cuộc sống độc thân của cái thời 19 tuổi mà không vướng bận gì.

Cuộc sống độc thân.

Không vướng bận.

Căn phòng hôm nay đầy nến và hoa hồng. Chắc là hắn đã chuẩn bị sẵn. Và ở đầu giường là một chai sâm panh còn chưa khai, cùng 2 chiếc li uống rượu.

Cô rót đầy rượu vào một chiếc, cầm ra ngoài ban công. Cảnh đêm và rượu vẫn không thay đổi, mặc dù lòng người đã đổi xoành xoạch.

Điện thoại lại vang lên lần nữa.

“Không suy nghĩ. Không hỏi hận sao?”

Đó là tin nhắn gửi đến cho cô. Từ một người tên Sarah.

“Đã suy nghĩ. Chưa.”

Tin nhắn gửi lại cũng chỉ vồn vện 4 chữ.

Cô bạn Sarah... Lâu lắm rồi không gặp. Kể từ khi cô bay sang Anh.

Đám cưới chóng vánh này, chủ ý của cô là muốn Sarah cùng Mía làm phù dâu. Nhưng có vẻ tình trạng tâm lí và sức khoẻ của Mía chưa được tốt, còn

Sarah thì không đến dự.

Suy cho cùng, cuộc sống này đưa đẩy cô gặp mọi dạng người tốt xấu, nhưng là người để có thể nói chuyện được thì không nhiều, để tin tưởng, gọi là bạn thì đếm được trên đầu ngón tay.

“Sẽ.”

Tin nhắn của Sarah gửi lại còn ngắn hơn nữa. Một từ “sẽ” thôi, nhưng nó chính là tương lai của Miu sau này.

Một tương lai cay đắng mà con đường cô chọn sẽ dẫn đến. Miu, một ngày nào đó SẼ hối hận.

Nhưng thôi. Hiện tại là hiện tại, và hiện tại vẫn chưa có gì đáng kể ngoài việc chú rể bỏ cô dâu đi với một người con gái khác trong lễ cưới.

Và hiện tại, cô đang nghe thấy tiếng gót giày đập thình thịch vào mặt sàn.

Và cánh cửa phòng ngủ mở ra. Một bóng đàn ông bước vào. Bộ âu phục đen có cài hoa hồng đỏ ở trước ngực, một dáng người cao cao, to lớn. Một thân khí lạnh lùng, ngạo nghễ. Một mái tóc đen tuyền.

Không ngăn ngại, người con trai ấy bước thẳng vào phòng tân hôn dành cho cô dâu, chú rể.

“Lạc đường à?” – ánh mắt cô dính chặt lên người con trai đầy khó hiểu.

“Không.” – anh trả lời.

“Vậy tại sao?”

“Hết chỗ ngủ rồi.”

“Tôi nhớ đã cho chuẩn bị đầy đủ cho các khách mời rồi mà?”

“Vị khách cuối cùng chưa có phòng.”

“Vậy tối nay anh ngủ ở đây hm, Han-yu?” – Một nụ cười thoáng qua trên gương mặt còn chưa tẩy lớp trang điểm.

Han-yu không nói, tiến thẳng vào toilet.

“Han-yu. Phòng tân hôn chỉ dành cho cô dâu và chú rể thôi.” – Miu gọi với theo, nhưng có vẻ Han-yu chẳng thêm quan tâm cô nói gì.

Thôi kệ. Dự là đêm nay hắn sẽ không về đâu.

Han-yu khác với Jihoo ở chỗ anh khắc nghiệt hơn nhiều, hầu như không mở miệng trừ khi cần thiết, trong khi Jihoo có thể giết người bằng lời nói.

Trong khi Jihoo khá hợp với màu đen, thì Han-yu nổi bật trong màu xanh dương và tím.

“Yu. Tắm lâu quá đấy.” – Miu đập cửa nhắc, vừa dứt lời cánh cửa đã mở ra cái rầm. Han-yu đứng đó, khó chịu nhìn cô. Mái tóc đen vuốt ngược ra đằng sau để lộ vầng trán cao.

“Đừng có gọi là Yu.”

“Ừ.” – Miu giật lấy chiếc khăn đang vắt vẻo ngang cổ Han-yu, luồn qua anh bước vào nhà tắm – “Vậy Hannie nhé?”

Vừa nói xong cô đóng cửa ngay lập tức. Han-yu là một kẻ máu lạnh, cay nghiệt. Là vũ khí bí mật của nhóm Jihoo, Nhật Minh... Anh ta không phải Jihoo. Cô mà chọc điên anh ta lên không biết cả đời này có được yên không nữa...

Cô vừa suy nghĩ vẩn vơ vừa bước. Chưa bước được đến bồn tắm thì đèn tắt phụt hại cô suýt đâm đầu vào bồn rửa mặt.

Han-yu cũng biết đùa ghê nhỉ.

“Yu. Mở đèn.” – cô hét vọng ra.

Im lặng.

“Yu!”

Im lặng.

Mệt thật. Nhất quyết bắt cô ra à. Biết vậy ngày trước cô cho người lắp công tắc trong phòng tắm luôn đi là được rồi.

Khi mất dần quen với bóng tối, cô dò dẫm bước đến cửa, vặn nắm cửa.

Đúng như suy đoán. Han-yu đang đứng chình ình trước mặt cô. Gương mặt không thể hiện được điều gì, nhưng cô có thể cảm nhận được sự khó chịu của anh.

Anh không nói không rằng, giựt lấy chiếc khăn mới này cô vừa giựt của anh lại, vắt ngang cổ.

“Nhỏ mọn.” – cô khó chịu lắm lắm, rồi với tay bật công tắc đèn.

Khi cô tắm xong, bước ra ngoài là thấy Han-yu đang nằm trên chiếc giường của cô, tay bấm máy tính lia lịa.

“Tôi đã chuẩn bị đầy đủ phòng rồi mà. Tại sao anh không có phòng? Lỡ như Jihoo không bỏ đi thì sao?” – cô vừa nói vừa leo lên nằm cạnh Han-yu. Gì thì gì, cô vẫn không dám đề nghị một người như anh ta xuống đất nằm, còn cô thì nằm trên giường.

“Nếu Jihoo không đi, thì tôi cũng có phòng.” – Han-yu nói lạnh.

“Vậy Ji ở phòng anh à?” – Miu ngạc nhiên hỏi lại. Cô nhớ là đã thấy hần lấy xe chạy đi rồi mà?

“Không. Arita Kotobuki.” – Han-yu thờ ơ đáp.

Thì ra là vậy.

Nhưng nếu Arita đang ở phòng của Han-yu, vậy thì Ji còn lấy xe đi đâu nữa?

“Ji đúng là một tên ngốc, nhỉ?” – Miu cười nhạt, ngả lưng xuống giường.

“Không ngốc đâu.” – Giọng Han-yu vang lên đanh thép.

Và đó là lần đầu tiên – từ khi cô biết Han-yu – anh nhìn thẳng vào mắt cô.

~~~~~

Ngâm giấc truyện lâu quá, nay au đã trở lại :’)) tadaaaa

Đọc cmt của mấy bn “mặt sát” Arita trời ơi ta nói đã mất ghê luôn vậy á ahihi :))

Đọc và cmt đi :) cơ mà có ai fan Han-Miu không nè? Dự là từ bây giờ sẽ dành nhiều đất hơn cho cặp đôi mới này nhé ;)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Arita Kotobuki

~~~~~

Cuộc đời này, nhiều lúc chậm thật chậm như thời gian chỉ là một thứ khái niệm gì đó không có thực, nhưng nhiều khi lại trôi qua nhanh đến bất ngờ. Tôi ngày trước còn nằm liệt giường ở bệnh viện, nay đã ở trong nhà của anh, của người mà tôi hằng nhớ mong.

Đêm đó, cái đêm mưa gió, tôi chạy như điên đến địa chỉ đã được đưa cho. Sức khoẻ của tôi cực kì không tốt, nhưng lúc đó tôi chả cảm thấy gì cả, có chăng chỉ là nỗi sợ hãi mất anh vì sự chậm trễ.

Đúng là đám cưới của anh có khác. Vệ sĩ đứng đầy, thành từng tốp nhỏ rải rác quanh nhà thờ. Tôi như mụ điên lao vào trong vòng vây ấy, mái tóc loà xoà dẫm nước che kín mắt mũi khiến tôi chỉ biết nhào đến trước.

Và cuối cùng tôi cũng mở được cánh cửa thánh đường. Anh đứng cách tôi một khoảng không dài không ngắn.

Anh đã thật sự trưởng thành. Mấy năm trôi qua, nét lạnh lùng càng thay đổi trở thành vẻ ngهنh ngang, tàn bạo. Dáng hình to lớn đó trong mắt tôi mà nói, thật sự đẹp đến mê người.

Anh thấy tôi, đôi mắt anh dao động trong vài khắc ngắn ngủi, rồi lại thôi. Anh lại quay về phía người con gái đứng đối diện anh, bỏ mặc tôi cho đám vệ sĩ lôi đi không thương tiếc.

Trong cánh cửa đang dần khép lại trước mắt, tôi thấy anh cuống xuống, nhặt chiếc nhẫn rơi dưới sàn nhà, nhẹ nhàng đeo vào ngón tay cô dâu.

Phải rồi. Cô dâu là một cô gái đẹp, rất đẹp. Lúc mới mở toang cánh cửa, vẻ đẹp của cô ấy đã làm tôi đứng hình. Tôi chưa thấy bao giờ, một nét đẹp hoàn hảo, cao ngạo tưởng chừng như là ảo giác, nhưng rất thật, rất tự nhiên. Chiếc áo đầm trắng mỏng làm cô ấy thanh thoát như một làn hơi ẩm, dặt dìu.

Ánh mắt cô ấy nhìn tôi tĩnh lặng như mặt nước, không có chút ngạc nhiên, không có chút tức tối hay đau đớn. Cô ấy nhìn tôi như thể cô chẳng còn thứ gì để nhìn.

Chị tôi không nói rằng vợ Jihoo lại đẹp đến vậy. Chị không nói rằng cô ấy thanh khiết, nhẹ nhàng, đặc biệt đến vậy. Chị chỉ nói rằng cô ta đẹp một cách quý quyết, tâm hồn chẳng còn thứ gọi là tình cảm, và rằng Jihoo và cô ấy chỉ là đang chơi một trò chơi?

Và rồi tôi gặp ba người còn lại của bộ tứ. Các anh ấy vẫn không có thiện cảm với tôi như ngày nào, chẳng hiểu tại sao. Tôi đã rất tủi thân, và vẫn như vậy.

“Tại sao em lại ở đây?” – Nhật Minh vừa châm một điếu thuốc, vừa hỏi tôi. Đó không phải là một lời chào. Bọn họ không hề chào đón tôi.

“Nghe nói Jihoo sắp làm đám cưới.” – tôi bình tĩnh nói.

“Và em đến để phá đám cưới của bọn họ sao?” – Jun nhìn tôi đầy cay nghiệt. – “đó không phải là một điều nên làm. Ít nhất thì em có thể đến vào ngày mai. Dù sao tối nay trời cũng đang mưa.”

“NHƯNG NGÀY MAI THÌ ĐÃ QUÁ TRỄ!!” – tôi hét lớn. – “đám cưới này không thể được tổ chức!! Bố Jihoo ép anh ấy phải làm thế! Jihoo không hề muốn đám cưới này tí nào! Tại sao các anh là bạn anh ấy, luôn ở bên anh ấy nhưng không chịu hiểu cho Jihoo???”

Tôi điên lên mất... Bọn họ không ưa tôi thì cũng đành, nhưng tại sao bọn họ không chịu hiểu?

Tôi thấy, hình như Nhật Minh nhếch mép một cách thật khinh bỉ. Tôi chột rùng mình.

“Vậy ra đó là những gì em nghĩ.” – anh rít một hơi dài làm điếu thuốc vơi đi đáng kể – “Ai nói với em là Jihoo không muốn đám cưới này? Ai nói rằng cậu ta bị bắt phải làm thế? Em ở bên Jihoo từ nhỏ như vậy còn không hiểu cậu ta sao? Ai có thể bắt Jihoo làm trong khi cậu ấy không muốn?”

“Theo thời gian, ai rồi cũng sẽ thay đổi.”

“Vậy tại sao em không thay đổi? Đừng có con nít như vậy. Em đừng tưởng Jihoo vẫn còn yêu em. Họ chẳng cùng chi là tình cảm ngày xưa còn sót lại, nhiều lắm cũng chỉ ngang mức bạn bè!”

“Anh không phải người trong cuộc!! anh không biết thì đừng nói!” – tôi hét lên, vỡ oà như những giọt mưa khi chạm vào mặt đất.

“Đúng. Anh không phải người trong cuộc. Em cũng thế. Đây không phải là câu chuyện của em và Jihoo, mà là câu chuyện của Jihoo và Hirugashi Miu. Em không biết Jihoo đã háo hức như thế nào đến ngày cưới đâu. Em không biết Jihoo đã tận tâm như thế nào khi tự tay làm hơn 1700 tấm thiệp cưới. Ai cũng thay đổi. Jihoo đã thay đổi rồi.”

Và rồi chỉ còn lại mình tôi trong căn phòng vốn dĩ là của Han-yu. Đêm đó, tôi khóc rất nhiều. Tiếc cho 5 năm chờ đợi và hi vọng. Tiếc cho niềm tin bị đập đổ. Nhưng tôi vẫn mong, vẫn tin rằng trong khoảnh khắc mắt anh dao động khi nhìn thấy tôi, thật ra trái tim anh cũng lỡ một nhịp.

Tôi tin như vậy, và rồi thiếp đi trong cơn mệt mỏi.

Sáng. Trong cơn nửa tỉnh nửa mê, một cô hầu đánh thức tôi dậy, mời tôi xuống phòng ăn sáng.

Vậy là, tôi sắp được gặp lại Jihoo rồi, chẳng phải vậy sao?

Nhanh chóng, tôi thay bộ đồ cô hầu vừa đưa cho, đánh răng vệ sinh sạch sẽ rồi bước đến sảnh ăn.

Trong phòng chỉ có Jun và Nhật Minh. Chẳng còn ai nữa cả.

“Chào buổi sáng.” – Nhật Minh chào tôi một cách đầy miễn cưỡng. Jun thì vẫn rất chân thật nên cũng chẳng thèm nhìn mặt tôi lấy một lần.

Một lúc lâu sau Han-yu bước vào, nhưng hoàn toàn không thấy Jihoo.

“Sao em ăn lâu vậy? Chờ ai sao?” – Jun nói mĩa tôi một câu. – “chẳng còn ai nữa đâu mà chờ. Ăn đi.”

Đúng là cả buổi sáng hôm ấy, cả Jihoo và cô Miu gì đấy không hề thấy lộ diện. Họ đang làm gì? Ở với nhau sao? Hay đi tuần trăng mật rồi?

“Cô chưa ăn xong sao? Cũng sắp đến giờ trưa rồi mà. Món ăn không hợp khẩu vị của cô à?”

Bỗng một tiếng nói vang lên. Thanh trong, cao vút.

Cô gái ngày hôm qua đang đứng trước mặt tôi với một nụ cười nhẹ. Mái tóc màu trắng kì lạ được cột thành một chùm gọn gàng phía sau.

Rồi đằng sau cô ấy, Jihoo bước vào.

“Mang giày thể thao vào, không được mang đế cao đâu. Đem mũ nữa đấy. Kính mắt nữa.” – anh nói. Hoàn toàn không chú ý đến sự hiện diện của tôi.

“Anh lấy đi.” – Miu nhẹ nhàng nói với anh, rồi quay sang tôi – “gặp lại cô vào buổi tối nhé.”

“Jihoo!” – tôi gọi anh khi anh đi ngang qua tôi – “anh lơ em à?”

“Không.” – anh nói – “chỉ là anh chẳng biết nói gì thôi. Chào em. Buổi tối chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Và rồi chỉ còn lại mình tôi.

~~~~~

Kay cmt cho mình đọc đi :*

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 71: Hậu Tân Hôn 2

~~~~~

Hắn và cô đang trong một công viên giải trí nào đó. Cùng nhau đạp vịt. Thật sự thì người đạp chỉ có mình hắn, còn cô thì tha thân ngấm mây ngấm nước.

Hắn đạp chở cô đi hơn 3 vòng hồ, chân muốn rã rời nhưng có vẻ cô chẳng đoái hoài gì tới tên ô sin kiêm bảo mẫu kiêm vệ sĩ kiêm chồng đang ngồi kế bên.

“Miu.” – gương mặt điển trai, lạnh lùng khắc nghiệt của hắn đỏ gay gay, hơi thở phả ra từng đợt vô cùng quyến rũ và nam tính – “em đòi vào công viên giải trí này cốt để hành hạ anh phải không?”

“Vâng.” – cô thẳng thừng thừa nhận. Cô muốn hắn chết đi, chết một cách thật tàn nhẫn và đau khổ đến nỗi không thể siêu thoát được. Ai đời lại bỏ vợ mình trong đêm tân hôn như thế? Không thể chấp nhận được.

“Vậy việc anh đau khổ mệt mỏi này có làm em cảm thấy tốt hơn chút nào không?” – hắn đưa tay lên quệt những giọt mồ hôi trên trán, ra sức đạp đến vòng thứ 4.

“Có.” – cô nhẹ nhàng bốc vò một viên kẹo lấy ra từ túi áo, bỏ vào miệng.

“Vậy được.” – vòng thứ 5 rồi mà cô vẫn chưa buông tha hắn nữa sao? Giận rồi. Giận thật rồi!!

“Miu. Chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc được không?” – sự mệt mỏi làm lời nói của hắn trở nên ngắt quãng.

“Vâng.”

“Ngày hôm qua anh thật sự có chuyện bận.”

“Vâng.”

“Thật sự, không như những gì em nghĩ.”

“Em nghĩ gì?”

“Anh không hề ở bên Arita nên em không cần phải lo.”

“Em không lo.”

“Thật à?” – hắn nheo mắt hỏi lại.

“Anh muốn như thế nào, ở đâu là chuyện của anh. Em không quan tâm. Em chỉ quan tâm khi chuyện đó có liên quan đến em.”

“Ích kỉ nhỉ.” – khoé môi hắn cong lên – “anh đang đập vịt chờ em đi đấy.”

“Vâng.”

“Em không thể nào quan tâm một chút gì tới anh sao?”

“Kẹo không?” – cô lấy từ túi áo ra một chiếc kẹo ngậm, giơ ra trước mặt hắn.

“Cảm ơn.” – hắn nhận lấy, bóc vỏ rồi bỏ vào miệng. Cuộc nói chuyện nghiêm túc trở thành thật trẻ con khi hai đối thủ cùng nhau ngậm kẹo.

“Có lẽ chúng ta nên trở về với thời kì trước đây.” – Miu mơ màng nói – “trở về làm hai người bạn và, anh biết đấy, hai đối tác.”

Hắn thật sự bất ngờ trước lời đề nghị này của cô. Từ trước đến giờ, mối quan hệ của hắn và cô không phải là đối tác, trên cả bạn bè, và là một thứ gì đó rất... khó nói. Một mối quan hệ không tên.

Giờ cô muốn quay trở lại làm hai người bạn, hai đối tác, với bầu không khí lúc nào cũng chỉ có xã giao và những lời cứng nhắc. Và tin tôi đi, đó là điều hắn muốn sau cùng.

“Em thật sự rất giận, phải không?”

“Không. Anh đã chở em đi 5 vòng hồ rồi kia mà.” – nói rồi cô đứng dậy, leo lên bờ. Hắn vẫn cứ ngồi trong chiếc thuyền vịt nhỏ, một mình.

Chẳng biết chuyện này sẽ đi về đâu. Nhưng thôi cứ thử, thời gian sẽ cho hắn biết mọi thứ hắn cần biết. Ngay bây giờ, có điều hắn muốn làm rõ.

Hắn và Arita, là như thế nào?

“Anh đây, Jihoo. Em có muốn đi dạo phố một chút không?”

Giọng của người ở đầu dây bên kia nghe có vẻ rất vui, hồ hởi.

~~~~~

Miu ngày nào giờ đã quay trở lại. Lạnh lùng. Thông minh. Sắc sảo. Lý trí.

Cũng là hắn làm cô ngộ ra rằng cả đời người, có thể mắc kẹt với một thứ chẳng tốt lành gì là điều rất dễ dàng. Cứ ví dụ như nghiện thuốc.

Nhiều khi, để đời đừng quá trở trêu, ta phải phòng ngừa trước mọi điều ta cho có thể xảy ra. Những điều gì không tốt, cứ thế mà nhảy ra xa.

Và cô coi như đã tìm được điều “không tốt” của cuộc đời. Hắn như trái bom nổ chậm, cứ dừng dính dáng tới nhau quá nhiều cho lành.

Cô ngần ngại đi mãi, đi đến một nơi không thể nào đi nữa. Không phải do bức tường chắn đường, không phải do sông ngáng lối, mà là do có cả chục đứa con trai đầu trâu mặt ngựa quyết không cho cô đi qua khi chưa đạt được điều mình muốn.

“Cô em xinh đẹp, có...”

“Vào đề. Tiền hay tình?” – cô lạnh lùng cướp lời. Những lời nói éo lá dụ dỗ này thật làm ô nhiễm không khí. Chít ít cái miệng của tụi nó cũng còn có thể ăn.

“Cô em có vẻ kiêu nhì. Cả hai thì sao nào?” – cũng như mọi loại ngôn tình khác, trong khi mười mấy tên đàn em tỏ ra khó chịu thì tên cầm đầu rất lấy làm thú vị với cách ăn nói ngang ngược của cô gái trẻ. Chỉ tiếc rằng truyện này đã có nam nhân vật chính.

“Tham nhì. Show me what you can do, then i'll think 'bout it.” – cô giờ giọng thách thức hắn.

Mấy tên côn đồ này giờ đã thấy sôi sục, giờ được thể nhào lên một lượt. Gái đẹp sao? Cũng chỉ là để ăn. Yếu đuối sao? Yếu đuối thì chết!

Tà vấy màu lam của cô nhẹ nhàng phấp phới trong gió khi cô di chuyển. Thân hình nhỏ nhắn khẽ luồn lách một cách hết sức tinh vi. Chiếc khăn choàng cổ được sử dụng triệt để. Ít phút sau, mười mấy tên con trai đã nằm la liệt dưới đất.

“Đã ai nói rằng các người vừa đụng độ vợ của trùm mafia, hôn thê cũ của công tước Amer đứng đầu hàng kị sĩ Anh Quốc chưa nhì?” – cô cười nhạt – “đừng trông mặt mà bắt hình dong.”

Một bóng đen vụt lên đằng sau cô. Thanh sắt giơ lên trong không trung chực chờ đồn giáng xuống cực mạnh. Tên thủ lĩnh đàn lấy hết lòng tự trọng, tự ái của một thằng con trai, ngời dậy quyết giết bằng được đứa con gái đã đập nát đội quân của mình.

Một tiếng nổ vang lên.

Một thân ảnh ngã xuống.

~~~~~

Chap này các bạn đừng xin tem nhé. Chap sau mình sẽ tặng cho bạn đã được chọn ảnh bìa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chó Săn Zed. Được Thả.

~~~~~

Một tiếng nổ vang lên.

Một thân ảnh ngã xuống.

Miu giật mình, quay lại.

Đôi mắt màu ngọc ánh lên tia khó chịu.

Tên thủ lĩnh đang nằm sát gót chân cô, máu từ đầu hấn chảy lênh láng phần nào làm dơ đôi giày cô đang mang. Giày xám nhé.

Đứng ẩn trong một góc tối, một chàng trai cao lớn.

Cái dáng dựa vào tường cũng phần nào cho thấy tính cách con người.

Trong góc tối ấy, tia sáng duy nhất là phát ra từ điều thuốc hút dở còn cháy khói đang nằm chông chênh dưới mặt đất.

Đôi tay còn đang mân mê khẩu súng.

Miu bắt giác cười nhẹ.

“Đi theo tôi từ này giờ sao?” – cô di đôi chân ra khỏi vùng máu tránh cho nó làm ướt đôi giày, vừa bước lại phía chàng trai đang đứng đó.

Han-yu nhìn cô. Ánh mắt lạnh lùng chẳng bao giờ suy chuyển.

“Không” – chất giọng ồm ồm vang lên.

“Anh đang đi đâu vậy?” – cô hỏi. Đứng trước người chẳng bao giờ nói cái gì quá 2 chữ như Han-yu, người nói ít kiệm lời như Miu cũng tự thấy bản thân mình nói quá nhiều.

Không có tiếng đáp lại. Han-yu nghe mà như không, điềm nhiên cất khẩu súng vào thắt lưng, đồng thời rút một điều thuốc từ trong bao ra, châm lửa.

“Đi nào.” – Miu nói, đồng thời cũng chẳng cho Han-yu kịp đồng ý mà nắm tay anh lôi đi.

Hai người bước đi bên nhau. Miu bên trái, Han-yu bên phải. Không nắm tay gì sát, quan hệ của bọn họ chưa đến mức thân thiết nhường ấy.

Cả hai đều im lặng. Tội tin rằng 2 người đấy chẳng ai là cảm thấy ngọt ngào cả. Bọn họ không phải là loại người thích nói chuyện, nhưng cũng chẳng phải là loại người xã giao đến mức sợ phật lòng người kia mà không dám bỏ đi.

Họ đi bên nhau, chỉ đơn giản để cho tâm hồn bớt cô đơn. Có lẽ vậy.

~~~~~

Trong căn phòng sang trọng, hai người con trai ngã ngón trên sofa. Mỗi người một việc, chẳng ai đụng ai.

Jun đang coi kênh thể thao. Trận đấu bóng rổ gay cấn là thế, nhưng ánh mắt cậu mơ hồ mông lung tựa như đang nghĩ về một chân trời nào đó.

Nhật Minh ngồi ở dãy ghế đối diện. Báo đăng đầy tin về đám cưới đình đám giữa hai thế lực huy hoàng nhà Min và nhà Hirugashi. Ánh mắt anh lướt trên từng con chữ đầy thờ ơ và khó chịu.

Không khí ảm đạm này, thật không đúng chút nào.

Cả hai người đều đang nghĩ đến người con gái đã từng được coi là Công Chúa của hội, Arita.

Arita là một cô gái hiền lành, tốt tính, có phần khá ngay thẳng thật thà.

Không thể phủ nhận công lao của Arita khi nhiều lần can ngăn Jihoo đánh nhau, uống rượu cũng như vực cậu ta dậy sau cú sốc mất người thân.

Nhưng mọi chuyện ngày càng trở nên quá đả khi Arita dựa thế được 4 người các anh cưng chiều mà lấn dần sang các công việc của thế giới ngầm, gây ra bao nhiêu vụ bị vỡ lở.

Jihoo lúc đó như con chó bị cột dây, làm gì cũng chẳng được. Không hề có không gian riêng, không hề có chút gì riêng tư.

Hắn ngày đó bị khủng hoảng thật sự, vô cùng mệt mỏi nhưng bản thân hắn ta lại phủ nhận điều đó. Về phe Arita. Tình bạn gần 10 năm với 3 người còn lại đứng đầu bang coi như từ bỏ.

Chẳng biết phải gọi Arita là ngoan cố, độc tài hay là kẻ bịt tai trộm chuông. Ai nói gì cũng chẳng nghe, chỉ tin vào chính bản thân mình.

Mọi chuyện ngày càng tệ hơn khi Jihoo – một kẻ không bao giờ phá vỡ lời hứa – đưa ra lời thề rằng sẽ chẳng cưới ai ngoài Arita.

Và rồi cái ngày Arita rời khỏi Jihoo cũng đến. Cô ta bị tai nạn.

Bọn họ có thể thấy, khi Jihoo đứng cạnh Arita tại bệnh viện, gương mặt hắn vô cùng nhẹ nhàng. Không có chút gì là đau đớn, chỉ có một tạo tiếc thương.

Cái giây phút đó, bọn họ biết rằng, “mọi chuyện cũng đã quay về với quỹ đạo ban đầu.”

Jihoo vượt qua cú sốc đó nhanh hơn 3 người tưởng, nhưng lại không thể nào quên được hình ảnh của người con gái đó.

Đương nhiên rồi, vì trong thế giới chém giết và đầy thị phi này, chẳng có đứa con gái nào dám đến gần cậu ấy và nắm quyền làm chủ như Arita cả.

Và rồi bọn họ lại một lần nữa chào đón người con gái thứ 2 đi vào thế giới của hắn ta. Hirugashi Miu, một con người vô cùng khôn ngoan, khéo léo, biết điều, biết tình, biết nghĩa.

Không phải 2 người bọn họ không nhận ra rằng Han-yu cũng đã đem lòng yêu Miu. Bọn họ biết, Han-yu yêu cô ấy nhiều lắm, nhiều hơn cả Jihoo.

Cái cách mà tên độc tài Han-yu nhìn đại tẩu tương lai của bọn họ. Cái cách mà Han-yu tha thân đi theo Miu khi trời sẩm tối. Bọn họ đều thấy cả, nhưng biết làm sao giờ?

Miu không yêu Han-yu.

Miu nhẹ nhàng, tĩnh lặng như nước. Miu lạnh lùng như băng. Miu mạnh mẽ như làn khói. Nước lúc nào cũng chảy, khói lúc nào cũng trôi, rất khó đoán.

Miu là một kẻ vô cùng bí ẩn và khó lường. Cô dung hoà được thần khí và ngay cả ánh mắt. Cô có thể buồn khi cô muốn, và bùng cháy những khi cô cần. Miu còn hơn kẻ được huấn luyện gắt gao để vượt qua những bộ máy thẩm định tình trạng vui buồn của con người.

Thật sự, Miu có yêu Jihoo hay không, bọn họ còn không thể xác định được.

Hai chàng trai đang thơ thẩn ngẩn ngơ thì cánh cửa bật mở.

“Chào, Jun, Minh.” – Miu tươi cười bước vào. Theo sau là kẻ độc tài Han-yu.

“Đại tẩu!” – Jun chạy ào ra ôm chầm lấy Miu – “tẩu chịu khổ rồi. Đại ca dám lơ mơ đến người con gái khác trong khi đã cưới tẩu, thật không thể chấp nhận được! Tẩu cứ để chúng đệ lo!”

Miu bật cười trước cách xưng hô “không thể kiếm hiệp hơn” của cậu em rể.

“Cảm ơn cậu, Jun.”

“Miu. Lâu quá không gặp.” – Nhật Minh cũng lịch sự tiến đến cửa ra vào cầm túi xách hộ Miu.

Han-yu đằng sau cô, lướt qua ba người đang tay bắt mặt mừng, đi lên lầu.

Cánh cửa phòng đóng lại đằng sau lưng Han-yu.

Không nói, không biểu lộ, anh tiến đến chiếc bàn làm việc của mình.

Ngăn bàn thứ hai được kéo ra. Chẳng có gì bên trong ngoài một chiếc hộp.

Nhẹ nhàng, anh nhấc chiếc hộp đó ra phía bên ngoài. Bên trong hộp bọc bằng nhung đỏ, trên bề mặt nhung đó, là hơn 30 chiếc huy hiệu biểu lộ cảm xúc Miu tặng anh ngày nào.

Lấy ra chiếc huy hiệu mặt mày dữ tợn thể hiện tâm trạng đang bức tức level max, anh đeo lên ngay trước ngực.

Jihoo bỏ cô ấy trong đêm tân hôn. Một mình.

Jihoo bỏ cô ấy đi thờ thần. Một mình. Rồi gặp nguy hiểm.

Thật không thể tha thứ được.

Jihoo có lời thề, thì anh cũng có lời thề.

“Đụng vào Miu, là chết.”

Anh thực hiện lời thề 2 lần rồi. Lần này sẽ là lần thứ 3.

Cặp gian phu dâm phụ kia, cho dù là bạn, cho dù là tri kỉ, anh cũng sẽ không tha.

Bàn tay anh dò tìm số điện thoại. Hàng danh bạ dài đẳng đặc cứ chạy mãi. Rồi ngừng lại ở cái tên ZED.

Anh là vũ khí bí mật của hội Tứ. Nhưng vũ khí bí mật thì cũng phải có vũ khí bí mật riêng cho mình.

Chó săn ZED. Được thả.

~~~~~

Viết ngày càng tòm lợm. Các bạn thấy truyện như thế nào thì cmt để mình còn biết và sửa nhé :')

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Zed. Sự Thật Hoàn Toàn Khác

~~~~~

“Anh, tại sao lại thay đổi trở thành một con người không biết giữ lời?”

Trong bóng đêm lạnh ấy, một người con gái run rẩy thốt lên từng từ.

Cạnh bên cô, một dáng người dong dỏng cao đang đứng dựa tường, hút thuốc.

Ngược lại với Miu, Arita rất khó bị lạnh và dễ thích nghi được với môi trường xung quanh. Cô run là tại vì, bản chất của cô là không thể kiềm nén được sự giận dữ.

“Cái gì rồi cũng sẽ thuộc về quá khứ. Cả lời hứa đó.” – hán bắt căn phả một làn khói trắng vào không gian đen kịt. Giọng điệu bất cần như thổi thêm luồng khí lạnh vào không gian.

“Vậy nếu em yêu cầu anh phải giữ lời thì sao?” – Arita giận dữ nói. Cô không tin là hán đã quên. Cô không tin rằng hán đã thay đổi. Cô tin rằng, tất cả những gì đều có thể bị thời gian xóa nhòa, ngoại trừ chuyện giữa hán và cô.

Hán im lặng, đôi mắt màu coffee xoáy thẳng vào cô.

Cô vẫn như ngày xưa. Vẫn rất ngoan cố, mạnh mẽ, kiên cường, thẳng thắn, bộc trực, và rắc rối.

Hán đã đợi, đợi sự quay trở lại của cô. Nhưng thường thì những điều tamuốn sẽ đến theo cách ta không ngờ đến.

Ước gì Arita quay trở về trước khi Miu xuất hiện, hoặc sau khi hắn đã ổn định với Miu rồi, thì chẳng phải mọi chuyện sẽ được dễ dàng hơn sao?

“Tại sao em lại muốn trở thành vợ tôi đến thế?” – hắn hỏi.

“...” – Arita im lặng – “Em yêu anh.”

Hắn cũng im lặng theo.

“Không quan tâm rằng tình cảm của tôi có dành cho em không?”

“Chẳng phải anh nói rằng anh yêu em sao?”

“5 năm trước.” – hắn lạnh lùng, rít một hơi dài làm điệu thuốc voi đi một cách đáng kể.

Một giọt nước nóng hồi lăn xuống đôi gò má.

Hắn hết yêu cô rồi sao? Tại vì sự xuất hiện của con nhỏ đó? Hay là tại lòng tham đối với công ti mà con nhỏ đó sở hữu?

“Jihoo. Em biết rằng anh vẫn còn yêu em, và trong tim anh chưa hoàn toàn có cô gái đó. Nếu anh phủ nhận, vậy thì tại sao anh lại bỏ cô ta trong đêm tân hôn của hai người? Nếu em không còn trong tim anh, tại sao anh lại cố né tránh em như vậy?”

Hắn chỉ im lặng.

“Có thể anh sợ, có thể anh có những ham muốn của riêng mình, nhưng em đề nghị anh hãy giữ lời hứa với em. Anh đã hứa rằng sẽ chỉ cưới mình em thôi mà?”

“Nếu em thật sự muốn, tuần sau chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới.” – hắn bắt cần nói. Không nhìn cũng biết người đối diện đang vui đến mức nào. Dù sao đi nữa, hắn cũng không muốn làm tổn thương Arita.

“Vậy là anh sẽ li dị Hirugashi Miu sao?” – Arita nói như mở cò trong bụng.

“Không.”

“Anh sẽ cưới em, nhưng Miu vẫn là vợ anh. Điều đó sẽ không thay đổi.”

“Jihoo. Luật pháp không...”

“Luật pháp chẳng là gì đối với anh.”

Hắn vút điệu thuốc xuống dưới đường. Ánh lửa đỏ dần dần tắt hẳn.

“Lời hứa của anh khi đó, là sẽ có ngày anh cưới em, và anh sẽ là một người chồng tốt.”

Arita im lặng.

“Vậy chúng ta cưới nhau. 2 năm sau sẽ li dị.”

“Anh có thể li dị em, nhưng anh nhất quyết không li dị cô ta?” – Arita cay đắng hỏi.

“Ừ.”

“Anh yêu cô ta đến dường đó sao?” – chiếc mũi của Arita đã chuyển thành màu đỏ.

“Em đo tình yêu bằng đơn vị gì? Mét khối? Xăng ti mét khối? Hay kg?” – Hắn hỏi ngược lại.

“Đừng đùa với em!!” – Arita hét lên – “Anh nói đi!”

Jihoo im lặng, quan sát đôi phương.

“Anh không biết.”

“Anh thậm chí không biết mình có yêu cô ta hay không, hắt hủi em như thế này anh không hối hận sao?”

“Ừ.”

Arita gục xuống mặt đường, khóc nức nở.

Jihoo cũng cúi xuống, ôm chầm lấy cô.

Hắn thật sự rất tham lam. Hắn không rõ tình cảm với Miu là gì, cũng như tình cảm với Arita là thế nào. Nhưng nếu thật sự yêu Arita, thì chắc chắn hắn đã không bị thu hút bởi Miu. Đó là lí do hắn chọn Miu, vì hắn nghĩ hắn yêu Miu, chứ không phải là hắn không yêu Arita.

Lí do thứ 2 đó là hắn cần Miu.

“Người của anh sẽ đưa em về.” – Hắn vừa nói, vừa ẩm Arita bỏ lên xe. Người cô mềm nhũn, bỗng hắn thấy nhói một cái trong tim.

Hắn cứ đứng đó, trông theo chiếc xe cho đến khi nó mất hút trong bóng đêm vô tận.

Hắn cũng phải về thôi. Vợ hắn đang chờ hắn ở nhà.

~~~~~

“Dừng xe lại. Tôi sẽ xuống tại chỗ này.” – một giọng nói đánh thép vang lên làm người lái xe hơi giật mình.

“Nhưng thưa tiểu thư, cậu chủ đã ra lệnh rằng phải đưa đón cô thật cẩn thận.” – cậu tài xế khó xử, đưa tay gãi gãi trán.

“Bây giờ anh có dừng không thì bảo?” – Arita sừng cò lên. Tính cô là thế, không có được cái gì là cứ quấy mãi không thôi.

“A... vâng...”

Xe dừng lại bên vệ đường. Arita bước xuống xe. Chiếc xe còn ngập ngừng như chưa muốn chạy cho đến khi Arita cất bước.

Cả một nỗi lòng mông lung xoay cuộn cuộn trong người cô.

Cô cứ tưởng tình yêu là thứ gì đó vĩnh cửu mà chẳng cái gì xoá nhoà được. Cô cứ tưởng hắn đợi được 5 năm hắn sẽ đợi cô mãi.

Nhưng mọi chuyện bị phá hỏng ngay khi Hirugashi Miu bước vào đời của hắn. Cô ta đẹp đến nức lòng, không phủ nhận, nhưng chắc chắn sắc đẹp cũng sẽ bị phai mòn theo năm tháng.

Nhưng tóm chung lại là cô ta lại có những thứ cô không có. Ít nhất, thì cô ta cũng không bị dị tật như cô.

Một giọt nước lăn dài trên má.

Dị tật...

Do quá đau buồn, Arita không biết rằng từ nãy giờ mình đang bị theo dõi.

Con chó săn từ từ tiếp cận con mồi.

“Cô... cần giấy không?” – một giọng nói từ đằng sau vang lên làm Arita giật mình.

Đằng sau cô là một chàng trai, nước da ngăm đen. Mái tóc hơi rối một tí, cộng với chiếc quần jeans bạc phách rách hai đầu gối và chiếc hoodie màu xanh biển có hình đầu lâu ở trên làm anh ta trông chẳng khác nào một tay dân chơi – một kẻ nghênh nghênh là vậy.

Nhưng đặc biệt là ở chỗ nét mặt hoàn toàn trái lập của anh ta.

Ngoại hình khá dân chơi nhưng về mặt anh ta lại có chút gì đó e thẹn, ngại ngùng, nhút nhát. Đôi mắt đẹp hút hồn, màu giống của Jihoo.

Trên tay anh là bịch khăn giấy, đang lơ lửng giữa không trung.

“Không. Cảm ơn.” – Arita nhanh chóng quẹt đi những giọt nước mắt còn đọng trên mắt.

Rồi cô lại quay đi.

Bước chân bình thản, từ từ chẳng có ý gì là muốn chạy khỏi người đằng sau cả. Đơn giản là nếu đụng vào người cô, thì người chết sẽ là hắn. Cô không phải dạng vừa đâu.

Đi được một quãng đường dài, quay lại vẫn thấy tên con trai đang lơ lơ đi theo sau.

“Phiền chết được! Anh muốn gì hả?!” – Arita dữ tợn phồng mang trợn má lên.

Khác với những gì cô nghĩ hắn sẽ làm, hắn chỉ giật mình, rồi lùi ra sau mấy bước.

“Tôi... cần đến chỗ bán hàng tiện ích...” – hắn ngập ngừng nói, như sợ bị người đối diện nhào vô đập cho mấy phát.

Arita quay lưng. Cửa hàng tiện ích đang cách cô chưa đầy 3 mét.

“Tôi nghĩ chắc không có sự trùng hợp hi hữu vậy đâu nhỉ?” – Arita nói.

“Thật sự thì... điều khiển ti vi nhà tôi hết pin...” – cũng là cái kiểu nói ngập ngừng đầy nhút nhát đó.

Arita hơi nhú mào, rồi cũng để cho tên ăn chơi đó đi trước.

Hắn ta bước vào cửa hàng tiện ích, cô cũng bước theo sau. Cô đang tò mò.

Tò mò cái gì à?

Nếu một ngày bạn gặp một đứa da ngăm, tóc rối, quần jeans rách bạc théch cộng với chiếc hoodie in hình đầu lâu, nhưng anh ta thấy bạn khóc lại ngại ngừng chia giấy trước mặt bạn, và chỉ cần một cử động nhỏ của bạn cũng đã là anh ta giật mình lùi ra sau mấy bước, thì bạn có tò mò không?

Chắc là anh ta bị tâm thần phân liệt nhỉ...

Hắn ta tiến tới lấy một vỉ pin rồi tính tiền luôn. Cô cũng tiến lại lấy một chai nước trái cây, tiến đến đứng gần hắn.

Hắn ta thấy cô, ngại ngừng đứng nhút nhát ra một chút, rồi một chút nữa.

Bỗng cô thấy tên này cũng thật dễ thương, thật mắc cười.

Hắn tính tiền xong, quay lưng lững thững bước ra cửa.

“Đứng đó. Chờ tôi.” – cô gọi ngược hắn lại trong khi mắt vẫn nhìn ở hướng quầy thu ngân.

Đúng như cô dự đoán, hắn mở cửa ra ngoài, rồi cứ đứng yên đó cho đến khi cô ra.

“Cô muốn gì?” – thấy cô ra, hắn lùi lại vài bước tạo khoảng cách nhất định.

“Anh có vợ không?”

“Không...” – hắn khó hiểu trả lời – “tôi chưa cho mèo ăn.”

Về sau chẳng ăn nhập gì làm cô bật cười.

“Vậy con mèo của anh bị bỏ đói bao lâu rồi?”

Hắn đưa tay lên xem giờ.

“2 tiếng... Ba mươi... một phút...”

“Ờ đó chắc nó không chết đâu.” – cô nói. Tâm trạng đã vui lên đôi chút.

“Vâng.”

“Đi dạo với tôi không?” – cô đánh bạo, hỏi. Cô khá thích anh chàng này.

“Vâng...”

Thấy anh ta còn ngập ngừng, cô chìa chai nước trái cây ra trước mặt.

“Cho anh này.”

Rồi chẳng nói chẳng rằng, cô bước đi. Anh chàng dân chơi phải chạy theo.

“Cái này là cái gì?” – hắn hươ hươ chai nước trái cây trước mặt, hỏi.

“Nước trái cây. Chứ anh không biết à?” – cô ngạc nhiên hỏi lại.

“Ừm... Có nghe nói đến...”

Cô cũng chẳng hiểu sao, ở thời đại này mà tên đứng cạnh cô cứ như từ thập niên 80 quay về. Đến cả mở nắp chai cô cũng phải làm luôn cho hắn.

“Làm phiền cô...” – hắn ngập ngừng đưa tay lấy chai nước trên tay cô, rồi dốc vào miệng. – “đúng là rất ngon.”

Tiếng hắn nói khá nhỏ, nhưng tràn đầy sự thích thú.

Sau đó, cô đi phần cô, hấn đi phần hấn. Không ai nói ai câu nào.

Hấn đi được một chút, thì từ từ bẻ hướng, cách xa cô dần dần. Cho tới khi cô quay lại, hấn đã ở lòng đường trong khi cô đang ở sát lề đường.

“Tôi đáng sợ thế sao?” – cô vừa hỏi vừa cười.

“Tôi... không có ý đó...” – hấn ngập ngừng bước từng bước lại gần cô hơn – “xin lỗi.”

Chỉ xin lỗi nhỏ xiu xiu xiu. Cô phải nhin lắm mới không bật cười.

“Tôi là Arita.”

“Vâng.”

“Anh tên gì?”

Ngập ngừng mãi một lúc, hấn lên tiếng.

“Tôi là ZED.”

~~~~~

Chap này dài lắm ròi đó :) không chê ngắn nữa nha :)

À, nhân vậy ZED xuất hiện rồi kia :) ai nhớ ZED là ai không? ;)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Cẩn Thận Đấy

Chiếc xe BMW 7 chỗ công kênh tiến thẳng vào vườn thượng uyển, nghênh ngang đỗ đại giữa vườn hoa.

Hấn bước xuống xe. Áo sơ mi xám, đã cởi vài nút ở phía trên. Nét mặt mệt mỏi.

Hấn ngán lắm rồi. Giờ chỉ muốn tìm Miu mà ôm, nựng cho đến sáng thì thôi.

“Miu!” – vừa bước vào nhà, hấn đã lớn giọng gọi.

Chẳng có tiếng nào đáp lại. Không gian trống vắng, không một bóng người.

Vứt chiếc áo khoác lên chiếc trường kỉ, hấn tiến lên lầu.

Phòng ngủ trống trơn. Phòng giải trí cũng chẳng có ai.

Hấn lấy điện thoại, gọi cho cô.

Tiếng điện thoại vang lên, dài như vô tận.

Miu không phải là kiểu con gái ngoan ngoãn nấu ăn rồi ngồi đợi chồng ở nhà. Thậm chí cô cũng không phải là loại người thích tiêu thời gian vào những việc không có ích như vậy – nấu có người ăn thì cô còn nấu, chứ kiểu này thì cho hấn nhin một hai tuần cũng bình thường.

“Vâng?” – giọng cô từ đầu dây bên kia vang lại chẳng lời ra được chút cảm xúc gì.

“Em đang ở đâu? Anh đến đón.”

Miu chưa kịp lên tiếng, đã có giọng nói vang lên, vô tình lọt vào ống nghe.

“Ai vậy? Jihoo à?”

Miu ho khan một tiếng, rồi đáp.

“Anh thử đoán đi.”

“Ừ.”

Đợi cho Miu cúp máy hẳn, hẳn bỏ điện thoại vào túi, cúi xuống lấy chiếc áo khoác khi nãy vừa ném xuống trường kỉ, hẳn bước ra ngoài.

Chiếc xe lao như bay trên đường.

Đến nơi, Jihoo đỗ kịch xe trước cổng, một mình tiến vào nhà.

Bên trong cũng chẳng có ai.

Điên mắt.

Hắn không thèm cởi giày, bắt cần tiến thẳng lên lầu.

Nếu biết tìm cô khó như thế này, chắc hẳn đã không thả cô ở chỗ công viên như thế.

Bực mình, hắn đập mạnh cửa phòng ngủ chính.

Một cảnh tượng không lấy gì làm đẹp mắt hiện ra.

Miu nằm trên giường, mái tóc trắng xoã dài.

Jun nằm đè lên trên, đang trong tình trạng đầy kịch tính, thờ dốc, từng giọt mồ hôi nhỏ giọt xuống gương mặt trắng trẻo của cô.

Miu chẳng có vẻ gì là đang kháng cự. Cô nằm đó, đôi mắt hơi lim dim.

Đáy mắt Jihoo loé lên một tia như con dãi thú khi tìm được mồi và chuẩn bị ăn thịt.

“Chào... Jihoo.” – Jun vừa nói vừa thờ dốc. Gượng người đứng dậy.

Hắn chẳng nói chẳng rằng, tiến tới, xóc Miu dậy. Thân hình cao to vô tình đẩy Jun ra xa vài bước.

“Tránh xa Miu ra. Lần tới, mạng cậu không được đảm bảo đâu.” – Jihoo ẵm Miu trên tay, xoay lưng về phía Jun, từng chữ vang lên dứt khoát và lạnh lùng.

Trong tay Jihoo, Miu nằm bất động. Ánh mắt vô hồn chẳng biết đang hướng về đâu. Mặc kệ bầu không khí đang nghiêm trọng đến đỉnh điểm, cô như đang ở một thế giới khác, như cô đọng trong một cái bong bóng.

Gần đến cửa, Jihoo quay lại, đối mặt với Jun.

“Với tư cách một người chồng, tôi sẽ không tha thứ.”

“Vậy thì với tư cách một người chồng, cậu cũng không đáng được tha thứ!”

Jun gần từng chữ, đôi mắt loé lên tia giận dữ khôn nguôi.

Miu nhắm mắt lại. Về một mối mơ hồ hiện rõ trên gương mặt.

“Cậu phải biết đâu là thực tại, đâu là quá khứ. Cậu phải biết đâu là ảo ảnh. Cậu phải có trách nhiệm với cô ấy. Bỏ cô ấy mà đi như vậy coi được sao?”

Jihoo nheo mắt nhìn Jun.

Cậu bé... biết yêu là gì rồi nhỉ?

Hắn vẫn cứ ôm Miu, quay người lại bước ra cửa.

Đằng sau, Jun thả phịch người lên giường.

Căn nhà tối om

Có lẽ Miu cũng đang nghỉ ngơi trên tay hắn.

Trên chiếc sofa dưới đại sảnh.

Một thân ảnh to lớn, gục mặt vào chiếc laptop trên bàn.

Jihoo bước ngang qua, chẳng nói lời nào.

“Cẩn thận đấy.” – một giọng nói vang lên, rồi tan biến vào không khí.

Jihoo vẫn không dừng bước.

Cánh cửa mở ra, rồi đóng sầm lại.

Trên tầng 2, Jun trầm ngâm nhìn chiếc xe màu đen của Jihoo đi mỗi lúc một xa.

Hôm nay, bên tai trái của Han-yu không đeo tai nghe bluetooth.

Bình thường anh ta vẫn đeo mỗi ngày. Chỉ có lúc đi ngủ mới tháo ra. Chẳng biết là nghe cái gì, Jun chỉ biết rằng cái tai nghe đã rất nhiều lần giúp Han-yu thoát khỏi những cuộc nói chuyện mà anh không thích.

Nhìn cứ như “Nói gì thì nói, tôi chẳng nghe các bạn nói gì đâu”.

Nhưng mà hôm nay thì không.

Miu về cùng Han-yu.

Han-yu ngủ với Miu vào ngày tân hôn.

Jihoo đi với Arita.

Han-yu có tình cảm với Miu.

Hơi phức tạp, nhưng càng phức tạp thì lại càng nguy hiểm.

Cậu chẳng biết phải theo phe nào nữa. Miu, hay Arita?

Đứng một bên chứng kiến thì lại thấy ngửa lòng quá...

~~~~~

(Từ bây giờ, khi kể chuyện của Arita, tôi sẽ sử dụng ngôi thứ nhất luôn nhé. Vậy nên nếu các bạn thấy đại từ “tôi” trong truyện của tôi thì cứ mặc nhiên cho đó là Arita giữm nhé. Tôi đỡ phải giải thích.)

Sau một hồi giằng co với tên ZED gì đấy, cuối cùng tôi cũng đã xin được số điện thoại của hắn.

Nói sao nhỉ... Riết rồi tôi thấy hắn như gái nhà lành ấy. Đi thì luôn giữ khoảng cách với người lạ, không hay ăn uống đồ đóng hộp ngoài đường, dè chừng kẻ lạ mà xin số điện thoại.

Còn tôi thì xốn xác vừa rủ hắn đi dạo với mình, vừa kì kèo cho xin số điện thoại (?).

Ôi trời ơi ngại chết mất... chỉ biết là lúc đó tôi rất có ấn tượng với người như vậy... và đùa như tôi sẽ chẳng bao giờ ngoan hiền mà tha cho miếng mồi ngon cỡ đó...

À khoan... đừng hiểu lầm. Tôi không hề muốn ăn hắn đâu.

Trông hắn không hề đẹp trai.

Cũng chẳng cool như mấy tên côn đồ thường chiếu trên ti vi.

Và hắn cũng chẳng bằng một góc Jihoo.

Jihoo...?

Giờ này chắc anh đang ở nhà sum vầy với vợ rồi ấy nhỉ.

Nếu tôi không nhầm thì hồi nãy anh mới bỏ tôi.

Đương nhiên tôi biết là anh bỏ tôi rồi. Nhưng anh nói chưa rõ ràng mà. Coi như tôi không hiểu đi. Tôi ngu lắm. Coi như anh chưa bỏ tôi đi.

Tôi sẽ không từ bỏ đâu.

Anh sẽ không bao giờ được hạnh phúc trong cái cuộc hôn nhân đầy tiền bạc mà chẳng có đồng xu lẻ của tình yêu đấy.

Hình như đây là chuông điện thoại của tôi...

Nhắc mới nhớ. Tôi còn chưa có số của anh.

“Alo?” – tôi trả lời – “Em đây. Chị đã khỏe chưa?”

“Khỏe lắm rồi em. Chuyện của em như thế nào?”

“Nếu em không nhầm thì anh ấy bỏ em hồi này mất rồi.”

“Hắn ta có nói ‘Anh không yêu em. Anh chỉ yêu Miu.’ không?”

“Dạ không...”

“Thế hắn có nói ‘Chúng ta tốt nhất không nên gặp lại không?’”

“... Không ạ.”

“Vậy thì hắn chưa bỏ em đâu. Có lẽ là chưa sẵn sàng. Hoặc là có lẽ hắn đã không muốn dính dáng gì tới em nữa, nhưng muốn tỏ ra là một người tốt. Trong cả hai trường hợp, hãy trở thành một kẻ ngu đi. Trong tình yêu em không cần quá thông minh.”

À vâng. Tôi đã hiểu ý chị ấy rồi. Cũng như hồi này tôi nói với các bạn ấy. Tôi ngu lắm. Nói bóng nói gió tôi không hiểu đâu. Vậy nên coi như anh ấy chưa bỏ. Hai chị em tôi hợp tính quá nhỉ.

“Vâng. Em hiểu rồi.”

“Cố gắng lên, nếu em muốn được hạnh phúc. Tối nay đi spa không?”

Chị ấy là một người tốt. Mấy tháng trước, chính chị ấy đã hỗ trợ giúp tôi vượt qua nỗi đau của vụ tai nạn 5 năm trước.

Cũng tại nhà tôi không có nhiều tiền để lo cho tôi đến nơi đến chốn nên tôi đã phải tốn 5 năm tuổi xuân trong cái bệnh viện quên chán ngắt ấy... Nhưng may mà có chị.

Chị ấy đẹp lắm. Lại còn tài giỏi nữa. Đứng gần chị ấy, tôi thấy mình thật nhỏ bé.

Chị đẹp một cách đầy sắc sảo. Bờ môi căng mọng, hàng mi cong vút, mái tóc uốn xoắn mĩ miều.

Tôi không biết nữa, nhưng có lẽ chị ấy mới là người có đủ tư cách để đối mặt với Hirugashi Miu.

Nhưng chị ấy chỉ đứng đằng sau hỗ trợ cho tôi.

Tôi biết là chị ấy yêu Jihoo. Yêu rất nhiều là đằng khác. Tôi tìm được cả ngăn bức ảnh chụp anh trong ngăn bàn làm việc của chị ấy.

Nhưng chị vẫn lựa chọn để tôi được đến với anh.

Chị ấy là tấm gương mà tôi chẳng bao giờ có thể vươn tới được.

Một người vị tha.

Còn tôi, tôi ích kỉ lắm.

~~~~~

Ở một nơi khác, có một cô gái đang nhâm nhi li rượu trên tay. Ánh mắt sắc sảo lóe lên tia xảo quyệt.

Chiếc điện thoại vừa thực hiện xong một cú gọi, còn đang nằm trong tay của chủ nhân.

Đôi môi căng mọng khẽ nhếch lên.

Cô bé ngu ngốc.

~~~~~

Nhân vật phản diện cũ của mấy chục chap trước nay đội mồ quay về. Có ai đoán được không ạ?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tích Một Tình Yêu (Truyện Cổ Tích Nước Và Băng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.